

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR JANE AUSTEN UYARLAMASI

JOANNA
TROLLOPE

Alungan Aşk

JANE AUSTEN'in
ölümsüz romanı
günümüzde geçseydi?

MO
NA
ROMAN

JOANNA
TROLLOPE

Alungan Aşk

JANE AUSTEN'in
ölümsüz romanı
günümüzde geçseydi?

ÇEVİRİ:
OSMAN BULUT

Louise ve Antonia'ya...

EVİN YÜKSEK VE gösterişli Georgia tarzı pencerelerinden görünen manzara, herkesin hemfikir olduğu gibi muhteşemdi ve yeşil Sussex parkının en dikkat çeken manzarasına sahipti. İnsanoglunun medenileştiren eli tarafından terbiye edildiğinde en güzel şeyleri veren doğanın, Norland Park'ın şanslı sakinlerine en cömert güzelliklerini sunduğu bu arazi, iki yüz yıl önce tasarlanmış ve çok geniş çapta ağaçlandırılmıştı. Yumuşak dalgalar halinde yayılan yeşil kıvrımlar, romantik ve uysal görünümlü akarsu kolları, koyun ve geyiklerin doğanın süsleri gibi altında otladığı muhteşem asırlık ağaçlar vardı. Bütün bunlara ilaveten, zarıfçe uzanan park korkuluklarındaki yer yer göze çarpan mimari vurgular ve manzara, mutfaklarında karamsar bir hava içinde toplanmış halde dışarıyı seyreden Dashwood ailesi için tam bir mükemmellik örneğiydi.

“Ve şimdi,” dedi annesi, açık duran mutfak penceresine doğru kolunu dramatik bir şekilde uzatarak, “bütün bunları terk etmek zorundayız. Bu... bu cenneti.” Durakladı ve sonra daha alçak bir sesle ama belirgin bir vurguyla ekledi, “O kadın yüzünden...”

Kızların üçü de sessizce ona baktılar. Annesinin dramatik ve fevri davranışlara meyilli huylarını genetik miras olarak tümüyle almış olan ortanca kız Marianne bile hiçbir şey söylemedi. Hepsi de uzun yıllara dayalı tecrübelerinden, annelerinin sözünü daha bitirmemiş olduğunu çok iyi biliyordu. Beklerken, bakışlarını ovularak temizlenmiş mutfak masasının üstünde du-

ran, üzeri rastgele dizilmiş basit bahçe çiçeği desenleriyle süslü seramik sürahiye ve yer yer kenarları atmış güzel çay kupalarına çevirdiler. Üç kız da tamamen hareketsiz ve nerdeyse nefes bile almadan, annelerinin bir sonraki tiradını bekliyordu.

Belle Dashwood, dışarıdaki manzaraya özlenile bakmaya devam etti. Annelerini tam ismi olan Isabella yerine “Belle” diye çağıran –henüz çok yeni ve korkunç bir şekilde ölen– kızların babasıydı. Duygulu ve kibar tavrıyla ona, Belle’in isim olarak, bunu taşıyacak kişiyle mükemmel bir uyum sağladığını ve zaten Isabella’nın, seçkin bir isim olmasına rağmen günlük kullanımda söylenmesinin fazlasıyla zor olduğunu söylemişti.

Ve böylece Isabella, yirmi yıldan daha uzun bir süre önce “Belle” olmuştu. Zamanla, sessizce ve göze batmadan, –elbette– Henry Dashwood’un karısı olarak ve –daha da kesinlikle– Elinor, Marianne ile Margaret’in annesi olarak Belle Dashwood’a dönüşmüştü. Onlar, herkesin belirttiği gibi güzel bir aileydi: Bu açık yürekli adam, güzel ve sanatçı ruhlu karısı ve onların tapılacak güzellikteki kızları... Ailenin her ferdinin çekiciliği ve görünüşleri, onları herkesçe tanınan ve sevilen kişiler yapmıştı. Böylece sanki bir peri masalı gibi, Henry’nin başına talih kuşu konmuştu. Henry’nin tek vârisi olduğu çocuksuz ve yaşlı bir bekâr amcanın büyük evini, Belle ve kızlarla birlikte paylaşmaya çağrıldığı zaman, buna bütün dünya sevinmişti. Mutlu ama endişe verecek kadar yoksullaşmış olan şimdiki varlıklarını bırakarak, yaşamak için sayısız yatak odası ve dönümlerce arazisi olan Norland Park’a taşınmışlardı. Arkadaşlarının pek çoğu açısından bu durum, ancak olağanüstü bir sihir olayı veya kurulan hayaller arasında nadiren gerçekleşen bir örnek olarak görülmüştü.

Genç Henry’nin amcası olan yaşlı Henry Dashwood’un kendisi de, hayallerin gücüne duyulan nostaljik ve romantik inanca sahip biriydi. Çok sevilen bir insandı, tüm o bölgeye kendiliğın-

den atanmış bir tür toprak ağası gibiydi. Yöre insanlarına karşı cömertti ve Norland'ın kapılarını her türlü hayır işine açmaya hazırdı. Hayatı boyunca Norland'da yaşamış ve evde kalmış kız kardeşi tarafından bakılmıştı. Kız kardeşi öldükten sonra ise, evin içinde yalnızca kendi varlığıyla sağlaması mümkün olmayan daha fazla insan hayatına ihtiyaç duyulduğunu fark etmişti. Bu farkındalığı hemen ikincisi izlemiş, uzun zaman önce ölmüş olan küçük kız kardeşinin tek çocuğunu yani pek fazla başarı elde etmiş olmasa da, sevilen biri olan ve herkesin söylediğine göre şimdilerde aşırı yoksulluk içinde yaşayan mirasçısı ve yeğeni Henry'nin varlığını ve durumunu hatırlamıştı. Yaşlı Henry'ye göre, Dashwood soyundan hiç kimse asla o seviyeye düşmemeliydi. Böylece genç Henry'yi bir görüşme için Norland'a çağırmıştı. Sonrasında Henry, yanında çok sevimli refakatçiler ile birlikte, üstelik yaşlı amcasını özellikle sevindiren iki küçük kız ve bir kız bebek eşliğinde Norland'a gelmişti. Aile, Norland'daki büyük salonda durup huşu ve hayranlık dolu bakışlarla etrafa bakarken, yaşlı Henry içinden gelen dürtüye karşı koyamamış ve hemen oracıkta onlara kollarını uzatarak, kendisi ile kalmaya ve birlikte yaşamaya, Norland'ı sonsuza dek kendi evleri yapmaya hoş geldiniz diye bağarmaktan kendini alamamıştı.

Sesi heyecandan titreyerek, "Çok sevineceğimi," demiş ve eklemişti: "Norland Park'a yeniden hayat ve gürültünün geri döndüğünü görmekten..." Sonra nemli gözlerini çocuklara çevirmişti. "Ve ön kapıda çıkarıp fırlattığınız küçük lastik çizmelelerinizi görmekten... Canlarımı... Benim sevgili canlarımı!"

Şimdi annesini izleyen Elinor, yutkundu. Belle'in herhangi bir konuda fazlaca öfkelenmesi hiç iyi bir şey değildi, tıpkı Marianne'in aşırı derecede heyecanlanmasının da iyi olmadığı gibi... Belle, Elinor'ın babası genç Henry'yi öldüren ve Mari-

anne’i bu kadar dramatik ve korkutucu bir şekilde kırılğan yapan astımdan muzdarip değildi. Ancak ne olursa olsun Belle’in, herhangi bir şekilde şiddetli bir öfke krizine kapılmasına yol açmak hiç doğru olmazdı. Çünkü genellikle kontrolden çıkabiliyordu ve bu krizler hep gözyaşlarıyla sonuçlanıyordu. Gerçek gözyaşlarıyla... Elinor bazen tüm Dashwood ailesinin ağlamakla ne kadar zaman ve enerji harcadığını merak ediyordu. Annesine, hâlâ onu beklediklerini hatırlatmak için elinden geldiğince abartmadan boğazını temizledi.

Belle, başlar gibi biraz hareketlendi. Bakışlarını, evin muazzam gölgesinden çekerek pencerenin ötesine uzanan yeşilliklere doğru çevirdi ve içini çekti. Sonra sanki rüyadaymış gibi, “Buraya babanızla birlikte geldim, biliyorsunuz,” dedi.

“Evet,” dedi Elinor, sabırsızlandığını belli etmemeye çalışarak. “Biliyoruz. Biz de sizinle geldik.”

Belle başını sert bir şekilde çevirdi ve neredeyse suçlar gibi en büyük kızına dik dik baktı.

“Norland’a geldik, çünkü davet edildik. Babanız ve ben, hepinizle birlikte, Henry Amca’ya bakmak için buraya geldik.” Durdu ve sonra daha yumuşak bir sesle, “Sevgili Henry Amca,” dedi.

Yine bir sessizlik oldu ve sadece Belle’nin kendi kendine mırıldanır gibi çok hafif bir sesle, “Sevgili Henry Amca,” diye tekrarladığı duyuldu.

“O aslında, o kadar da sevgili biri değildi,” dedi Elinor, makul bir şekilde. “Evi size bırakmadı. Öyle değil mi? Veya geçinmek için yeterli bir para...”

Belle başını hafifçe yukarı doğrulttu.

“O her ikisini de babanıza bırakmak istiyordu. Eğer babanız...” Tekrar koptu.

“Ölmeseydi?” dedi Margaret, ona yardım eder gibi.

Ablaları hep birden ona doğru döndü.

“Daha neler, Mags...”

“Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa şu kahr...”

“Marianne!” dedi Belle, uyarıcı bir sesle.

Marianne’in gözleri hemen yaşla doldu. Elinor bir kolunu onun omzuna dolayarak sıkıca kavradı. Marianne’in yaptığı gibi her şeyi kendine dert etmenin, sanki olup biten her şeye karşı bu koca dünya adına bir karşılık vermek zorundaymış gibi tepki göstermenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünürdü sık sık. Kız kardeşini sakinleştirmek için onu sıkıca tutan Elinor, derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ,” dedi, becerebildiği kadar dengeli bir sesle. “Yüzleşmek zorunda olduğumuz şeyle yüzleşmek zorundayız, değil mi? Babam öldü ve evi de alamadı. Öyle değil mi? Sevgili Henry Amca, Norland’ı ona bırakmadı. Para ya da herhangi bir şey de bırakmadı. Yaşlılık döneminde küçük bir çocuğun büyük amcası olarak tamamen akıllı çelindi. Böylece her şeyi onlara yani John’a bıraktı.”

Marianne şimdi nispeten daha az titriyordu. Elinor onu saran kolunu gevşetti ve dikkatini bu defa annesine yöneltti. Sesini biraz daha yükselterek, “Norland Park’ı tamamen John’a bıraktı,” diye tekrarladı.

Belle dönüp Elinor’a baktı ve ayıplar gibi, “Hayatım, öyle yapmak zorundaydı,” dedi.

“Hayır, değildi!”

“Zorundaydı. Norland benzeri evler, oğlu olan mirasçılara gider. Her zaman öyle olmuştur. Buna ‘en büyük çocuk hakkı’ deniyor. Baban sadece yaşadığı sürece Norland’a sahipti.”

Elinor, kız kardeşinin omuzundaki kolunu aşağı indirdi.

“Biz kraliyet ailesi değiliz anne,” dedi. “Babadan oğula geçme falan diye bir şey yok.”

Margaret her zamanki gibi iPod’uyla oynuyor, sürekli olarak ve farkında olmadan kulaklığın kordonunun karışmış düğümünü açmaya çalışıyordu. Sanki yeni bir şey fark etmiş gibi o anda başını kaldırdı.

“Sanırım,” dedi, canlı bir sesle, “babamı seninle evlenmemiş olduğu için sana pek bir şey bırakamadı, değil mi?”

Marianne küçük bir çığlık attı. “Bunu nasıl söylersin?!”

“Ama, bu doğru...”

Belle gözlerini yumdu.

“Lütfen...”

Elinor en küçük kız kardeşine baktı.

“Bir şey biliyor olman Mags, hatta düşünüyor olman, bunu söylemek zorunda olduğun anlamına gelmez.”

Margaret omuz silkti. Bu onun “her neyse” anlamındaki omuz silkmesiydi. O ve okul arkadaşları bunu sürekli yaparlardı. Yapmamaları söylendiğinde ise, ellerini kaldırıp yaptıkları “boş ver” işaretiyle bunu gösterirlerdi.

Marianne yine ağlıyordu. Elinor’un şimdiye kadar karşılaştığı, ağlayan ve ağlarken bile hâlâ büyüleyici görünebilen tek kişi oydu. Burnu hiçbir zaman şişmez ya da kızarmazdı. İri gözyaşları yüzünden aşağı yavaşça akarken, eski bir sevgilisinin hüznüyle söylemiş olduğu gibi, onda hemen bu damlaları çenesinin ucundan yalayıp yaşları dindirme isteği uyandırırdu.

“Lütfen yapma,” dedi Elinor, çaresizce.

Marianne neredeyse umutsuzca ve hıçkırıklar arasında, “Buraya tapıyorum ...” dedi.

Elinor etrafına bakındı. Mutfak, onun için yalnızca neredeyse acı verecek kadar aşına olduğu bir yer değil, aynı zaman-

da Norland'daki hayatlarının özünü temsil eden bir yerdi. Aşırı büyüklüğü ve zarif Georgia tarzı oranları; Belle'in bohem ev süsleme işlerindeki doğal yeteneği, renk ve kumaşlara karşı olan zevkiyle birlikte, eskiliğinin en çekici derecesine ulaşmış olan odada kucaklayıcı ve sıcak bir ortam yaratılmıştı. Bu oda her aile yemeğine, her fırtına ve sinir krizine, her kutlama ve partiye, hemen hemen evde yapılan her şeye tanıklık etmişti. Henry Amca, kırkyama kaplı koltukta, elinde bir viski kadehiyle oturmuş ve kızların, onun dikkatini dağıtmasına ya da öfkelenmesine yol açacak kadar uzun saatler geçirmişti. Babaları da aynı şekilde, ovulup temizlenmiş büyük masanın başındaki oymalı koltukta, çizim yaparak ve okuyarak; araya girilmesine, teselli edilmesine ya da dikkatinin dağıtılmasına her zaman müsait bir şekilde en az onun kadar uzun saatler geçirmişti. Bu oda olmadan, bütün bu anılar ve hayatlarındaki yeri olmadan yaşamak, Elinor'a şiddetli bir şekilde ve birdenbire dayanılmaz göründü. Gergin bir sesle kız kardeşine, "Biz de öyle," dedi.

Marianne vahşi ve dramatik bir hareket yaptı. "Ben sanki... sanki kendimi burada doğmuş gibi hissediyorum!" diye bağırdı.

Elinor yine, "Biz de öyle," diye tekrarladı.

Marianne her iki yumruğunu sıktı ve hafifçe köprücük kemiğine vurdu.

"Hayır, ben bunu tam şuramda hissediyorum. Norland'a ait olduğumu hissediyorum. Norland'dan ayrı kalmaya dayanamam. Bir daha asla gitar çalamam..."

"Elbette çalarsın!"

"Hayatım," dedi Belle, Marianne'a bakarak. Sesi titriyordu. "Hayatım..."

Elinor, Margaret'in işe karışmasını önlemek için bezgin bir sesle, "Sakın sen de başlama," dedi.

Margaret tekrar omuz silkti, ama ağlamaklı değildi. Aksine hafif isyankâr görünüyordu. Ama on üç yaşında olduğu için, zaten genellikle hep böyle görünüyordu.

Elinor iç geçirdi. Çok yorgundu. Haftalardır hatta aylardır yorgundu. Yaşlı Henry Amca'nın ölümü ve üzüntüsünden sonra, daha da üzüntü veren ve şoke eden, ilk başta genellikle nefes alma cihazıyla halledilen türde bildik bir astım krizi geçiriyor gibi görünen babasının acele hastaneye kaldırılmasından duyduğu acıdan yorulmuştu. Kendini sanki aylardır yorgun gibi hissediyordu. Ama babasının durumu bu defa öyle değildi. Bu sefer çok korkunçtu. Onu yüzüne bir yastık bastırılmış gibi nefes almak için savaşıırken görmek, gerçekten dehşet vericiydi. Ambulans son hızla hastaneye doğru yola çıkmış ve hepsi korkudan dağılmış bir halde, arabalarıyla birlikte ambulansı arkasından takip etmişti. Daha sonra acil servise vardıklarında biraz sakinleşmiş, ardından özel bir odaya alındığında daha da rahatlamışlardı. Babası hırıltılı soluklarla özel odada yatarken, oğlu John'un gelmesine ihtiyaç duyduğunu ve onu görmesi gerektiğini söylemişti. John'un ziyaretinden sonra, hiç kimsenin yanında olmadığı bir zamanda, plastik eşyalı isimsiz bir odada; tüm o tüpler, monitörler ve kalp makineleri arasında tek başınayken başka bir kriz gelmişti. Hastane, gece saat ikide Norland'ı arayarak babalarının kurtulamadığını, yorgun düşmüş kalbine artık daha fazla yardımda bulunamadıklarını ve öldüğünü bildirmişti.

O zaman da, hastaneye yapılan gerekli ve anlamsız son bir ziyaretten sonra, hepsi yine mutfakta bir araya gelmişti. Dördü birden mutsuzluk, şok ve yorgunluktan kararmış çehrelerle, ellerinde cankurtaran halatı gibi sarıldıkları çay kupaları ile şafak sökerken masanın etrafında toplanmışlardı. İşte o zaman Belle, peri masallarını yüksek sesle okurken kullandığı uzak ve mesafeli bir ses tonuyla kızlara, babalarıyla birlikte, onun ilk evliliğinin-

den uzaklaşıp nasıl birlikte kaçtıklarını –aslında Elinor’un tercih ettiği gibi gerçeklerle yüzleşmek gerekirse, bu zaten onun tek evliliği– ve mücadeleyle dolu yoksulluk içinde geçen yıllardan sonra, Henry Amca’nın onları evine nasıl aldığını hatırlatmayı seçmişti. Belle, Henry Amca’nın aslında kalben yaşlı bir romantik –istediği kızın onu almaması yüzünden hiç evlenmemiş, ama başka birinin gönül macerasının mutlu bir sona ulaştığını görmeyi seven yaşlı bir romantik– olduğunu söyledi.

Belle, çay kupasını elinde yavaşça çevirerek, “Henry Amca bana, Norland’ın çok büyük ve çok boş olduğunu ve bu yüzden evin sanki bu konuda ona her gün serzenişte bulunuyormuş gibi geldiğini söyledi,” demişti. “Evli olup olmamamızın iki kuruş bile önemi olmadığını söyledi. Evliliğin sadece toplum düzenini sağlayan aptalca ve eski bir sözleşme olduğunu anlattı. Ve bana, kendisinin yapmaya asla cesaret edemediği şeyleri başka insanların yaptığını görmekten çok hoşlandığını söyledi.”

Bunun adı cesaret mi, diye düşünmüştü Elinor, kendi şok ve kederinin sis perdesi altında annesinin neler söylediğini kavramaya çalışarak. Biriyle yıllarca yaşamak ve onu asla evlenmeye ikna edememek... Yoksa umursamazlık mıydı? Üç kızının annesi olan kişinin geleceğini güvence altına alacak bir yükümlülük vasiyeti bırakmamak bir macera mıydı? Yoksa sadece kayıtsızlık mıydı? Varlıklı ama son derece geleneksel bir amcanın gerçek mirasçısı olmayı, sırf evlenmemiş olduğu için riske atmak gerçekten romantik bir şey miydi? Yoksa tam bir aptallık mıydı? Her neyse, babaları ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, Henry Amca, salt kızı değil de bir oğlu olduğu için, sonunda her şeyi yine de mutlaka John’a mı bırakırdı?

Elinor babasına hâlâ kızgındı. Hatta şimdi, onu her ne kadar günün her saatinde özliyor olsa bile... Hayır, tam olarak kızgın değildi. Aslında öfke doluydu. Salt bir öfke... Ancak bu sessiz bir

öfke olmalıydı. Çünkü annesi, babasının aleyhinde tek bir söz bile duymak istemez, isteyemezdi. Kendisinin onsuz bir geleceği olma ihtimalini hiçbir zaman, bir an bile düşünmemiş olmasının sorunluluğunu kabul etmesi dışında... Her şeyden önce babası bir astımlıydı! Mavi solunum cihazları da, en az onlar kadar Dashwood ailesinin bir parçası olmuştu. O asla yaşlanarak ölmeyecekti. Ayrıca fantezilerinde cüretkâr, ama olgular ve gerçekler karşısında göreneklere fazlasıyla bağlı olan yaşlı bir adamın yardımlarına ve kaprislerine bağlı olarak, yine o tarzda yaşıyordu.

Elbette Belle, hem kendisinin hem de babalarının yapmış olduğu hataları hesaba katmazdı. Babaları öldükten haftalarca sonra bile ısrarla, onun ve –şu uzun zaman önceki evliliğinden tek çocuğu ve oğlu olan– John’un, Haywards Heath Hastanesinde ölüm döşeği başında bir uzlaşmaya varmış olduklarını, ikisinin de ağladığını, John’un üvey annesine ve kız kardeşlerine bakacağına dair içtenlikle söz verdiğini söylemişti.

“Söz verdi,” dedi Belle, defalarca. “Norland’da sonsuza kadar kalabiliriz. Ve sözünü tutacak. Elbette tutacak. Sonuçta babasının oğlu o...”

Ve içinde en ufak bir kırgınlık olmaksızın, babam diye düşündü Elinor, ölmekle ve böylece de yanıt verilemez olmakla kalmamış mükemmel de olmuş. Aynı zamanda mükemmel biriydi. Mükemmel...

Peki, aslında ne olmuştu? Olan şey, onların John’un karısını hesaba katmamış olmalarıydı. Öyle değil mi? Babalarının dayanılmaz ölümünün sonrasında, Fanny’yi neredeyse ve tamamen unutmuşlardı. Elinor, o anda mutfağın karşı tarafında duran ve üzerinde bütün günlük çay kupaları ile tabakların, ayrıca arkadaşlarından gelen tatil kartpostalları ile aile fotoğraflarının bulunduğu Galler tarzı eski büyük konsola baktı. Orada, Fanny’nin, üzerinde genç kız işi nakışlı beyaz bir elbise ile kucağında bebek

Harry'yi tuttuğu çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Elinor, fotoğrafın ön yüzünün duvara gelecek şekilde ters çevrilmiş olduğunu ve arka yüzünün odaya baktığını fark etti. Günün verdiği sıkıntıya rağmen, için için gülümsemekten kendini alamadı. Ne harika bir hareketti bu! Acaba kim yapmıştı? Muhtemelen Margaret olmalıydı. Şimdi kulaklıkları takılı ve bakışları kaybolmuş durumda masada oturuyordu. Elinor masanın altından ayağını uzatıp kız kardeşini dürttü ve ona küçük bir tebrik sinyali verdi.

John, onlarla tanıştırmak için Fanny'yi buraya ilk kez getirdiği zaman, Elinor bu kadar minik birinin herhangi bir gücü temsil edemeyeceğini düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı! Fanny'nin, bütün varlığıyla sadece kişisel çıkarını düşünen biri olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre, tıpkı kendisi gibi küçücük olan annesinin bir benzeriydi: Çivi kadar sert ve tamamen statü ile paraya adanmış biri. Özellikle paraya... Fanny para için deliren biriydi. John ile evlenmeye gelirken kendi parasından bir miktar getirmişti ve bu parayı nasıl harcayacağına dair çok net fikirleri vardı. Aslında pek çok şey hakkında, çok net fikirleri vardı. Ayrıca demir gibi bir iradesi...

Fanny; bir erkek, arazisi olan büyük bir ev ve onu yönetecek çok para istiyordu. Ayrıca bir çocuk, tercihen bir erkek... Ve bunları elde etmişti. Hepsini... Ve hiçbir şey, ama hiçbir şey, bunları elinde tutmasının ve pekiştirmesinin önüne geçemeyecekti. Hiçbir şey...

Babanın ölümünden hemen sonra Fanny'nin, sınıfının en iyisi olan dörtçeker bir Land Cruiser'ın içinde araba yolundan savrularak çıkagelmesi gerçekten de tam bir terbiyesizlikti. Arabada kendi koltuğunda oturan küçük Harry, yanında Romen dadısı ve ancak şimdi orada kimin patron olduğunu en açık şekilde belirtecek türde, günlük ev araç gereçlerinin olduğu valizler vardı. Belle'e verniye için benzin istasyonundan alınmış bir

demet çiçek getirmişti. Demetin sarılı olduğu selofanın **üzerin-**de hâlâ “Yüzde 20’si Bedava!” yazılı yapışkan bir etiket **duruyor-**du. Sonra da Londra’daki iç mimarının eve geleceğini, **adamin** çalıştığı her saat için çok fazla ücret aldığını, o nedenle **herkesin** birkaç saatliğine evin mutfak kanadında kalması gerektiğini ve bunun için kimsenin alınıp kusura bakmayacağını **umduğunu,** çünkü kendisinin tümüyle ona odaklanmak istediğini **belirtti.**

Böylece Harry ile birlikte, mavi renk cilalı tırnakları ve **dik-**kat çekici kalçalarını sımsıkı saran leopar desenli mini bir etek giymiş olan dadıyı mutfığa aldılar. Onlara öğle yemeği **verme-**ye çalıştılar, fakat dadı diyet yaptığını ve yemek yerine sadece bir sigara içebileceğini söyledi. Harry tabaktaki yemeğe baktı ve başparmağını içine sokarak tiksintiyle gözlerini kapattı. Üç saat sonra Fanny, makyaj efektiyle vurgulanmış gözleri ıslıl ıslıl **parla-**yarak mutfığa daldı. Herhangi bir ön bilgi vermeden ve sanki hiç tartışmasız olarak kabul edilecek güzel bir haber verir gibi, iki hafta içinde John ile birlikte eve taşınacaklarını duyurdu.

Ve taşındılar... “Çok aptalca,” dedi Fanny, sanki kimse onun fikrine itiraz etmeye asla cüret edemezmiş gibi kesin bir ifadeyle. Norland burada öylece onları beklerken, Londra’da kira ödemeye devam etmek çok aptalcaydı. Fanny, yarattığı etkiden ve oradaki çocukluk yılları süresince onlara bir evden çok bir yuva olmuş Norland’daki bu aileye yaptıklarına rağmen sergilediği mutlak umursamazlığın hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. Evin geçmiş yaşamını silmek, onun yerine kendi pahalı ve kişiliksiz zevkini dayatmak için gösterdiği acımasız kararlılık nefes kesiciydi. Eskimiş cilalı mobilyalar, oymalı Fransız gardıroplar ve eski brokar kumaştan kat kat drapeli solmuş perdeler atıldı. Onların yerine cilalı granit taşlar, paslanmaz çelikler ve son teknoloji ürünü küvetsiz düz ayak banyo odaları geldi. Duygusal değeri olan objeler, yıpranmış İran halıları ve mat yaldız çer-

çeveler içindeki benekli aynalar atıldı. Onların yerine modern heykel “parçaları” ile laminat parkeli zeminler ve güzel Georgia tarzı şöminelerin hepsinin üzerine, büyük boy düz televizyon ekranları geldi.

Belle ile kızlarına bütün bunlar, edepsiz ve acımasız bir aceleyle yapılıyor gibi görünüyordu. Fanny, John, Harry, dadı ve Doğu Avrupalı işçilerinden oluşan bir ordu gelip en güzel odaları yani bir zamanlar Henry Amca’nın olan odaların hepsini devralmıştı. Evin her yanı testere, çekiç ve matkap gürültüleriyle çınılıyordu. Neyse ki mevsim yazdı, diye düşündü Elinor. Bu nedenle kaçınılmaz olan tozun yanında, inşaatçıların ham ahşap ve sıva kokusunu dışarı atmak için bütün pencere ve kapılar açılabilirdi. Ancak açık pencereler, yapılan konuşmaların gizlenemeyeceği anlamına geliyordu. Özellikle de Elinor’un kuşku duyduğu gibi, Fanny’nin kasten onların kulak misafiri olarak mutlaka duymalarını istediği konuşmalar hiç gizlenemiyordu.

Son birkaç haftadır, Fanny’nin konuştuklarını sürekli duymuşlardı. Üvey anne ve kız kardeşlerine karşı içinde barındırabileceği herhangi bir cömertlik dürtüsünden, John’u caydırmaya çalıştığı konuşmalarını dinlemişlerdi. Fanny ufak tefek biri olsa da, onun sesi sanki kilometrelerce öteye ulaşacak gibi güçlüydü, hatta fısıldarken bile... Genellikle onun talimatlar verdiğini duyuyorlardı. Mesela bir seferinde John’a, “Margaret asla lütfen demiyor, değil mi?” demişti. Ama John’dan bir şeyler koparmak istediği zamanlarda ise kocasına yaltaklanıyordu.

Mutfakta veya onun geçici bir oturma odası olarak el koyduğu odada –oraya kabul odası diyordu– John’u ikna etmek için yaptığı konuşmaları apaçık duyabiliyorlardı. Muhtemelen genellikle diz çökmüş halde, bir seks kedisi gibi tahrik edici cilveler yapıyor ve küçük sivri parmaklarını John’un saçlarının arasında

dolaştırıyordu. Bir şekilde, eğer istediği olmazsa, John'un birçok yatak odası zevkinden mahrum kalacağını ima ediyordu.

“O kadar çoğuna ihtiyaçları olamaz, Johnnie sevgilim. Gerçekten olamaz! Yani Mags'in hâlâ okula gittiğini biliyorum. Ama gittiği okul özel ve korkunç pahalı. Lewes'de yeterince iyi ve bedava devlet ortaokulu varken, bu para büyük bir israf. Ama Elinor neredeyse diplomasını almak üzere ve Marianne de pekâlâ bunu yapabilir. Belle de, rahatlıkla işe geri dönebilir ve sanat eğitimi verebilir. Tıpkı eskiden yaptığı gibi...”

John, “O çok uzun zamandır bunu yapmadı,” dedi, tereddütlerle. “Benim hatırladığım süre içinde hiç çalışmadı. Babam onun evde olmasını istiyordu...”

“Ama sevgilim, her zaman her istediğimiz şeye sahip olmayız, değil mi? Zaten Belle, Norland'da böyle yarı çatlak bir sanatçı gibi sorumsuzca uzun yıllar yaşadı.”

Bir mırıltı oldu ve sonra John fazla ikna olmamış gibi, “Ben babama söz verdim...” dedi.

“Tatlım,” dedi Fanny, “dinle. Beni dinle. Ya bana verdiğin sözler? Peki ya Harry? Burayı sevdiğini biliyorum. Burada yaşamamış olsan bile, senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum. Sen evi tekrar restore etmeye ve o şekilde devam ettirmeye karar verdiğin zaman, sana yardımcı olacağımı söylediğini de biliyorsun. Sana söz verdim, değil mi? Seninle evlendiğimde söz verdim. Ancak bu bir servete mal olacak. Gerçekten... Asıl mesele şu Johnnie, bu işinin ehli olan iç mimarlar hiç de ucuza gelmiyor. Ama biz buna razı olduk, değil mi? En kalitelisini yapacağımıza ve ucuza kaçmayacağımıza, çünkü böyle bir evin bunu hak ettiğine karar verdiğimizizi biliyorsun, öyle değil mi?”

“Eh,” dedi John huzursuzca, “Sanırım...”

“Bebeğim,” dedi Fanny, “sadece bizi düşün. Sen, ben ve Harry’yi düşün. Ve Norland’ı. Norland bizim evimiz.”

O an uzun bir duraklama oldu.

Margaret tiksintiyle, “Öpüşüyorlar,” dedi. “Onun kucağına oturuyor ve öpüşüp koklaşıyorlar.”

Ve bu öpüşüp koklaşma işe yaramıştı. Elinor, amacına ulaşma konusunda Fanny’nin hakkını teslim etmek zorundaydı. Tüm evlerin benzersiz izlerini kendinde toplamış olan, ailenin nesilleriyle birlikte sessizce ve organik olarak değişim geçirmiş olan bu ev, onları içinde barındırmış olan sevgili yuvaları, şimdi zorla kendisinin şatafatlı ve gösterişli bir versiyonu olan, Belle’in beş yıldızlı bir otelden başka hiçbir şeye benzemediğini söyleyerek aşağıladığı, farklı ve modaya uygun bir değişime uğrayarak yeni bir vücuda bürünüyordu.

“Ve bu bir iltifat değil. Herkes para ödeyip bir otelde kalabilir. Ama bir otelde kalmış olursun, orada yaşamazsın. Fanny, berbat bir emlak yenileme uzmanı gibi davranıyor. Bu sevgili eski evin tüm karakterini yok ediyor.”

“Fakat,” dedi Elinor sakince, “Fanny’nin istediği de bu. Bir çeşit vitrin istiyor. Ve bunu da elde edecek. Onu duyduk. John’u tam da istediği yerde tutmayı başarıyor. Ve onun sayesinde Norland’a sahip. Ona ne isterse yapabilir. Ve yapacak da...”

Daha sonra evin içinde günlerce süren rahatsız edici ve zorlama bir tatlılık havası hâkim oldu. Ta ki John’un oldukça cüretkâr bir tavırla mutfığa gelerek süpermarketten alınmış bir beyaz şarap şişesini, ancak bir şampanya şişesinin hak ettiği gösterişli bir tavırla masanın üzerine koyduğu ve onlara, gerçekte ortaya çıkan duruma göre, her şeyi hesaba katarak ve üzerinde çok düşünüp tartışarak, özellikle de çok hassas ve merhametli bir kişi olan Fanny açısından uykusuz geçen birçok geceden sonra bir sonuca vardıklarını ve –kendisi, Fanny, Harry ve yatılı kalacak

olan dadı ile birlikte– Norland’ı sadece kendilerine ayırmaya karar verdiklerini duyurduğu düne kadar.

Buz gibi bir sessizlik oldu.

Sonra Margaret yüksek sesle, “On beş yatak odasını birden mi?” dedi.

John çok ciddi bir tavırla başını salladı.

“Ah, evet...”

“Ama neden? Nasıl?..”

“Fanny’nin, Norland’ı bir işyeri olarak çalıştırmak için fikirleri var, anlayacağınız. Varlıklı müşteriler için bir oda kahvaltı oteli. Ya da başka bir şey... Binanın bakım ve onarım masraflarına yardımı olsun diye ve bunun için,” dedi ve gözlerini tavana dikerek devam etti, “yani Norland’ın sonu gelmez masraflarını karşılamak için de, dipsiz bir para kuyusuna ihtiyaç olacak.”

Belle gözlerini kocaman açarak ona dik dik baktı.

“Peki, ya biz ne olacağız?”

“Bir yer bulmanıza yardım edeceğim.”

“Yakınlarda mı?”

“Yakın olmalı!” diye bağırdı Marianne, neredeyse nefesi keşilir gibi. “Yakın olmalı, yakın olmalı. Ben buradan uzakta yaşamam, yapamam...”

Elinor, kız kardeşinin elini tuttu ve sıktı.

John, “Bir kulübe,” diye önerdi.

“Bir kulübe mi?”

“Bazı çok güzel Sussex kulübeleri var.”

“Ama onlara para ödemek gerekiyor,” dedi, Belle umutsuzca. “Ve benim tek kuruşum yok.”

John ona baktı. Biraz daha sakinleşmiş gibi görünüyordu.

“Evet, var.”

“Hayır,” dedi Belle. “Hayır.” Bir sandalye arkalığı buldu ve ona tutundu. “Biz planlar yapacaktık. Burada yaşamayı karşılayacak parayı kazanmak için... Henry Amca öldükten sonra, ev ve arazi için bazı tasarılarımız vardı. Belki bir düğün mekânı falan gibi kullanmak için, ama vakit olmadı... Sadece bir yıl vardı, şeyden önce...”

Elinor, annesine yaklaşıarak yanında durdu.

“Şu miraslar var,” dedi John.

Belle sanki bir sineği kovar gibi elini salladı.

“Ha, onlar...”

“İki yüz bin sterline hiç denilemez, sevgili Belle. İki yüz bin çok önemli bir meblağ.”

“Dört kadın için mi?! Dört kadının bununla sonsuza kadar yaşaması için mi? Başlarının üstünde bir çatısı bile olmayan dört kadın için mi?”

John bir an etkilenmiş gibi göründü ve sonra toparlandı. Masadaki şişeyi gösterdi.

“Size biraz şarap getirdim.”

Margaret şişeyi inceledi. Sonra belli bir kişiye hitap etmeden, “Bunu yemek pişirmede bile kullanabileceğimizi sanmıyorum,” dedi.

“Şşt...” dedi Elinor otomatik olarak.

Belle dikkatle üvey oğlunu inceledi.

“Babana söz vermiştin.”

John ona baktı.

“Size göz kulak olacağıma söz verdim. Bunu yapacağımı. Kiralık bir ev bulmanıza yardım edeceğim.”

“Çok naziksin,” dedi Marianne öfkeyle.

“Faizler...”

“Faiz oranları umutsuz, John.”

“Senin böyle şeyleri bilmene hayret ettim.”

“Ben de senin verdiğin kutsal sözü tutmamaktan duyduğün sevince hayret ettim.”

Elinor elini annesinin koluna koydu. “Lütfen,” dedi kardeşine. Sonra daha alçak bir sesle, “Bir yolunu bulacağız,” diye ekledi.

John rahatlamış göründü. “Bak işte, bu daha iyi. Aferin sana,” dedi.

Marianne birdenbire bağırmaya başladı: “Sen gerçekten ah-lâksız birisin, beni duyuyor musun? Ahlâksız! Neydi o kelime, neydi? Shakespeare’in kullandığı o kelime neydi? O kelime... O kelime... Evet John, evet; sen bir kahpesin!”

Kısa ve dehşet verici bir sessizlik oldu. Belle bir elini Marianne’a doğru uzattı ve Elinor, bir an onların aşırı bir tepki karşısında sık sık yaptıkları gibi, dayanışma için kollarını birbirlerine dolayacaklarından korktu.

“Gitsen daha iyi olacak, sanırım,” dedi John’a.

John minnetle başını salladı ve bir adım geri çekildi.

“O şimdi seni arıyordur,” dedi Margaret. “Koşarak ona gitmen için seni çağırabileceği bir köpek düdüğü var mı?”

Marianne yüzündeki trajik ifadeyi bıraktı ve bir kahkaha attı. Bir saniye sonra Belle de aynısını yaptı. John her ikisine de şöyle bir bakarak, gözlerini bütün tabakların sergilendiği Galler tarzı konsola çevirdi. Henry ve Belle’nin yıllar boyunca Provans’daki tatillerinde topladıkları ve her seferinde iki veya üç tane alıp severek yanlarında getirdikleri, kenarları deniztarağı şeklindeki güzel tabaklara baktı.

John daha sonra kapıya doğru gitti. Eli kapının kolundayken döndü ve kısa bir baş hareketiyle konsolu gösterdi.

“Fanny o tabaklara bayılıyor, biliyorsun.”

Ve şimdi, sadece bir gün sonra yine burada masanın başında, yine daha büyük bir belaya maruz kalmaktan bezgin, Fanny’nin kötü niyetleri ve John’un güçsüzlüğü karşısında öfkeyle dolu olarak ve barınacak herhangi bir yere taşınma ayrıcalığının ücretini nasıl ödeyecekleri şöyle dursun, başlarını nereye sokacaklarını bile bilmedikleri bir gelecek endişesiyle dehşete kapılmış bir halde tekrar bir aradaydılar.

“Bir yıl içinde diplomamı elbette alacağım,” dedi Elinor.

Belle ona yorgun bir gülümsemeye baktı.

“Tatlım, bunun ne faydası olacak? Güzel çizim yapıyorsun, ama şu anda kaç tane işsiz mimar var?”

“Teşekkür ederim, anne...”

Marianne elini Elinor’un elinin üzerine koydu.

“Annem haklı. Güzel çiziyorsun.”

Elinor kız kardeşine gülümsemeye çalıştı. Cesaretle. “Mimarlar için hiç iş olmadığı konusunda da haklı, özellikle de yeni mezun olanlar için,” dedi. Annesine baktı ve “Sen tekrar bir öğretmenlik işi bulabilir misin?” diye sordu.

Belle ellerini iki yana açtı.

“Tatlım, nerdeyse bir asır geçti!”

“Bu olağanüstü bir durum, anne.”

Marianne, “Devlet okuluna gitmen gerekecek,” dedi Margaret’e.

Margaret’in yüzü kaskatı oldu.

“Gitmeyeceğim!”

“Gideceksin!”

“Mags, gitmek zorunda kalabilirsin...”

“Gitmeyeceğim!” diye bağırdı Margaret.

Kulaklıklarını sertçe çekerek kulaklarından çıkardı ve gidip pencereye yapıştı. Sırtı odaya dönük ve omuzlarını dikmiş olarak orada durdu. Sonra birdenbire omuzları düştü.

“Hey!” dedi, oldukça farklı bir ses tonuyla.

Elinor yarı doğruldu.

“Hey ne?”

Margaret geri dönmedi. Bunun yerine pencereden dışarıya sarkarak hızlı hızlı el sallamaya başladı.

“Edward!” diye bağırdı. “Edward!” Sonra gereksiz olsa da, omzunun üzerinden dönüp onlara, “Edward geliyor!” dedi.

-2-

HER NE KADAR Fanny, Norland’a geldiğinden beri kendisine karşı kesin bir nefret uyandırmış olsa da, tüm Dashwood ailesi onun telafi edici tek bir özelliği olduğunda hemfikir: Kardeşi Edward’a olan düşkünlüğü.

Edward, ablası oraya taşındıktan kısa bir süre sonra Norland Park’a gelmişti. Başlangıçta herkes –tehlikeli ve küçük bir dinamito olan kız kardeşine hiç benzemeyen– bu uzunca boylu, esmer ve çekingen genç adamın, muhteşem bir şekilde Fanny’nin kucağına düşen bu durumu ve evi hayranlıkla görmeye geldiğini varsaymıştı. Ancak sadece bir ya da iki gün kadar sonra, Dashwoodlar, Edward’ın biraz da yoksul varlığıyla sürekli onların mutfağında olmasının nedeninin, kesinlikle orada olmaktan hoşlanması ve rahat hissetmesinin yanısıra, gidecek başka yeri

olmamasından ve kendini oyalayacak fazla bir şey bulamadığından kaynaklandığını anlamakta gecikmediler. Ayrıca görünüşe göre, amaçsız bir boşluk içinde olduğunu itiraf etmeye de dünden hazırmış gibi görünüyordu.

“Korkarım ki, ben biraz başarısız biriyim,” demişti, gelişinden çok kısa süre sonra. Mutfak masasının kenarında oturmuştu ve saçları gözlerinin üstüne düşmüş halde, Belle’in talimatına uygun olarak çalı fasulyelerini bir dilimleyicinin arasından geçiriyordu.

“Ah, hayır,” dedi Belle hemen, sıcak bir ses tonuyla. “Öyle olmadığına eminim. Eminim ki sen sadece kendini tanıtmak konusunda çok iyi değilsin.”

Edward, bıçakların arasına sıkışan büyük ve pembe benekli bir fasulye tanesini çıkarmak için dilimlemeyi bıraktı. Biraz kıskırtan bir sesle, “Eton’dan atıldım,” dedi.

“Öyle mi?” dedi hepsi birden.

Margaret kulaklıklardan birini çıkardı. Sahici bir ilgiyle, “Ne yaptın?” diye sordu.

“Bazı haltlar karıştıran insanlar için gözcülük yaptım,” dedi.

“Nasıl insanlar? Gerçekten kötü adamlar mı?”

“Diğer çocuklar...”

Margaret biraz daha eğildi. Fesat bir sesle, “Esrarkeşler mi?” diye sordu.

Edward fasulyelere bakarak sırıttı.

“Öyle gibi...”

“Sen hiç kullandın mı ?”

“Kapa çenenin Mags,” dedi Elinor, odanın diğer ucundan.

Edward bir an ona baktı. Bu bakış, Elinor’un teşekkür edilecek bir şey yaptığını düşündüğü zaman saf bir minnettarlık

olarak yorumlayacağı türde bir bakıştı. Sonra, “Hayır, Mags. Onlara katılacak cesaretim bile yoktu. Ben diğerleri için gözcülük yaptım ve bunu da berbat ettim. Hem de fena halde... Ve hep birlikte kovulduk. Annem beni asla affetmedi. Bu güne kadar...”

Belle onun eline hafifçe dokundu.

“Eminim affetmiştir,” dedi.

“Annemi tanı mıyorsun,” dedi Edward.

Pencere önü sekisinde kıvrılmış bir halde kitap okuyan Marianne, “Sanırım kovulmak harika bir şey olmalı. Özellikle Eton gibi son derece geleneksel kalıpları olan bir yerden,” dedi.

“Ama belki,” dedi Elinor yavaşça, “o kadar uygun bir yer değildir.”

Edward ona tekrar dikkatle baktı. “Bunun yerine hızlandırılmış bir kursa gönderildim. Utanç içinde... Plymouth’a,” dedi.

“Aman Tanrım!” dedi Belle, “bu çok zorlayıcı. Plymouth ha!”

Margaret kulaklığını geri taktı. Konuşma yine sıkıcı bir hale gelmişti.

Elinor cesaretlendirici bir sesle, “O halde tüm lise A seviyesi sınavlarının hepsini verdin?” diye sordu.

“Sayılır,” dedi Edward. “Çok iyi değildi. Çoğunlukla etrafta boşa zaman harcadım. Keşke öyle yapmasaydım. Keşke daha fazla önem verseydim. Şimdi kendimi tamamen buna adanmak isterdim, ama artık çok geç...”

“Hiçbir zaman çok geç değildir!” dedi Belle.

Edward fasulye dilimleyicisini bıraktı. Sanki onu herkesten daha iyi anlayan oynamış gibi tekrar Elinor’a, “Annem benim bir milletvekili için çalışmamı istiyor,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ya da hukuk diploması almanı ve avukatlık tahsili yapmanı istiyor. O benim biraz... biraz... şey bir şey yapmamı istiyor...”

“Gösterişli bir şey,” dedi Elinor.

Edward ona tekrar gülümsedi.

“Kesinlikle.”

Dilimleyiciyi tekrar alıp yavaşça onun eline geri veren Belle, “Senin yapmak istediğin şey, aslında nedir peki?” diye sordu.

Edward başka bir fasulye seçti.

“Bir tür cemiyet çalışması yapmak istiyorum. Bunun biraz martaval gibi geldiğini biliyorum. Ama ben evler, arabalar, paralar ve ailemin düşkün olduğu başka şeyler istemiyorum. Kardeşim Robert, sadece en büyük çocuk olmadığı için her şeyden sıyrılıyor gibi görünüyor. Annem... bu biraz tuhaf... Robert bir çeşit sosyete partileri organizatörü. Londra’da muazzam zengin partiler düzenliyor. Bu benim nefret ettiğim bir şey ve annem seçkin bir kariyer olmaktan çok uzak olan bu işi tamamen görmezden geliyor. Ama konu bana gelince, görünürlük, para ve güç konusunu uzattıkça uzatıyor. Benim ne tür bir kişi olduğuma bile bakmıyor gibi görünüyor. Benim yapmak istediğim şeyler, sadece sakın ve bir tür... bir tür...”

“Yararlı şeyler mi?” dedi, Elinor.

Edward masadan kalktı, saf ve katıksız bir minnetle ona bakabilmek için döndü.

“Evet,” dedi, özellikle üzerine basarak.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, diş fırçaları ve diş ipleri ile banyo aynasının önünde itişirken Marianne, “O senden hoşlanıyor,” dedi Elinor’a.

Elinor lavaboya bir ağız dolusu diş macunu köpüğü tükürdü.

“Hayır, benden hoşlanmıyor. Bizim etrafımızda olmaktan hoşlanıyor. Çünkü annem onunla samimi bir şekilde konuşuyor ve biz de ona sataşmıyoruz. Ayrıca Fanny’nin yaptığı gibi, ona her zaman kendisine çekidüzen vermesini ve toparlanmasını söylüyoruz.”

Marianne ağzından uzunca bir diş ipi çıkardı.

“Ellie, o hepimizden hoşlanıyor. Ama özellikle senden hoşlanıyor.”

Elinor cevap vermedi. Konuşmanın uzamasını önlemek için başını aşağı eğdi ve saçlarını dipten uçlara doğru sert hareketlerle fırçalamaya başladı.

Marianne diş ipini alt çenesine göre tekrar ayarladı. Ağzında çevirirken belli belirsiz bir sesle, “Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu.

“Seni duyamıyorum.”

“Evet, duyuyorsun. Sen Elinor Dashwood, şimdiye kadar hiçbir erkeği uzaktan yakından yeterince iyi bulmadığı için beğenmeyen, bu cemiyetin müşkülpesent evde kalmış kızı, Edward Ferrars denilen şu çok çekici ve boşta gezen adamı arzuluyor musun?”

Elinor yukarı doğruldu ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

“Hayır!”

“Yalancı!”

Bir duraklama oldu.

“Eh, biraz,” dedi Elinor.

Marianne öne doğru eğildi ve aynaya baktı.

“Senin için mükemmel biri, Ellie. Sen misyoner ruhlusun ve mutlaka kurtaracak birini bulmalısın. Ed ise tanı da kurtarılmaya hazır biri. Ve o çok tatlı bir adam.”

“İlgilenmiyorum. Şu an istediğim en son şey, düzeltilmeye ihtiyacı olan herhangi bir kimse...”

“Saçma,” dedi Marianne.

“Değil...”

“Bu gece gözlerini senden alamadı. En sıkıcı bir şeyden bile söz etsen, o bir labrador yavrusu gibi senin üzerindeydi.”

“Kes şunu!”

“Ama bu çok güzel, Ellie! Her şeyin böylesine korkunç olduğu bir durumda, Edward’ın senin harika olduğunu düşünmesi çok güzel.”

Elinor, sert hareketlerle saçlarını geriye toplayarak atkuyruğu yapmaya başladı.

“Bu çok yanlış, M. Şu anda tüm bu belirsizlik ve para endişesi içinde, ayrıca nereye gideceğimizi bilemez bir haldeyken, benim Edward’ı sevip sevmediğimi düşünmek çok yanlış,” dedi.

Marianne birden sırtarak ablasına döndü.

“Bak ne diyeceğim...”

“Ne?”

“Eğer sen ve Ed birlikte olursanız, bu Fanny’yi tamamen çileden çıkarmaz mı, ha?”

Ertesi gün Edward, Fanny’nin arabasını ödünç aldı ve Elinor’dan kendisiyle birlikte Brighton’a gelmesini istedi.

“O biliyor mu?” diye sordu Elinor.

Edward ona gülümsedi. Kimse tam olarak yakışıklı olduğunu söylememiş olsa bile, Elinor onun çok güzel dişleri olduğunu fark etti.

“Kim, neyi biliyor mu?”

“Fanny... senin Brighton’a gideceğini biliyor mu?”

“Ah, evet,” dedi Edward, rahat bir sesle. “Elimde ona alacağım şeylerin uzun bir listesi var: Banyo muslukları, tiyatro biletleri ile duvar kâğıdı örnekleri...”

“Ben onu demek istemedim,” dedi Elinor. “Fanny seninle gelmemi isteyeceğini biliyor mu?”

“Hayır,” dedi Edward. “Ve bilmesi de gerekmiyor. Onun harika arabası gün boyu bende olacak, elimde onun alışveriş listesi var ve başka hiçbir şey onu ilgilendirmez.”

Elinor kuşkulu görünüyordu.

“Kesinlikle haklı,” dedi Belle. “Bunu bilmeyecek ve bilip bilmemesi onu etkilemeyecek.”

“Ama...”

“Hadi bin, tatlım.”

“Evet, hadi bin.”

“Hadi,” dedi Edward, yolcu kapısını açıp tekrar gülümseyerek.

“Hadi. Lütfen... Lütfen... Sahilde balık ve patates kızartması yiyeceğiz. Beni yalnız gönderme.”

“Çalışmalıyım...” dedi Elinor, çok hafif bir sesle.

Göz ucuyla Edward’a baktı. Edward hafifçe eğildi ve kapıyı tutmayan eliyle onu küçük ve kararlı bir hareketle yolcu koltuğuna doğru iteledi. Ardından kapıyı sıkıca kapattı. Yüzüne ışıltılı geniş bir gülümseme yayıldı ve bir koşu dolaşp sürücü tarafına döndü.

“Şuna bak,” dedi Marianne, onaylayan bir sesle. “Mutluluktan uçan biri mi var, ne? Hem de iki kanat takmış.”

Araba silkinerek kalktı ve arkasında çakılları sıçratarak hızla ilerledi.

“Çok tatlı bir adam,” dedi Belle.

“Sen Ellie’yi seven herkesi seversin.”

“Severim... Elbette severim... Ama o zaten kendi başına sevilesi biri.”

“Ve de zengin... Bu Ferrarslar acayip zengin.”

“Benim için bunun zerre kadar önemi yok,” dedi Belle, kolunu Marianne’e dolayarak. “Bu konuda senden daha farklı değilim. Eğer o iyi bir çocuksa ve Ellie’yi seviyorsa, Ellie de ondan hoşlanıyorsa, bu benim için yeterli olmaktan da ötedir. Ve senin için de öyledir, eminim.”

Marianne, araba yolunun uzaktaki kıvrımından aşağı doğru hızla uzaklaşan aracın ardından bakarak, “O benim için yeterince iyi biri olamazdı,” dedi ciddi bir sesle.

“Hayatım!”

Marianne annesinin kucağına yaslandı.

“Anne, onun bana göre olmadığını biliyorsun. Ben hoş bir adam aramıyorum, işte budur diyeceğim bir adam arıyorum. Böyle gitar çaldığım için benim akıllı olduğumu düşünen birini istemiyorum. Benim neden bu kadar iyi gitar çaldığımı bilen, ne çaldığımı anlayan, benim gibi ve beni olduğum gibi anlayan, ayrıca buna değer veren birini istiyorum. Bana değer veren birini...” Durakladı ve biraz doğruldu. Sonra, “Herhangi birinin olması yerine, hiç kimsenin olmamasını tercih ederim,” dedi. “Çok daha tercih ederim, anne.”

Belle gülüyordu.

“Hayatım, umutsuzluğa kapılma. Sen daha bir yıl önce okulu bitirdin, henüz sen...”

Marianne yana doğru çekildi ve Belle’in kolu onun belinden kaydı.

“Ciddiyim,” dedi sertçe. “Ciddi söylüyorum. Ben yalnızca bir erkek istemiyorum, anne. Ben bir ruh eşi istiyorum. Eğer öyle

birini bulamazsam, hayatımda hiç kimsenin olmamasını tercih ederim. Anlıyor musun?”

Belle sessizleşti. O an ortada bir yere bakıyor ve belli ki hiçbir şey görmüyordu.

“Anne?”

Belle hafifçe başını salladı ve Marianne tekrar ona doğru yaklaştı.

“Anne, babamı mı düşünüyorsun?”

Belle kısa bir iç geçirdi.

“Eğer onu düşünüyorsan –ve düşünüyorsun, değil mi?– o zaman neden bahsettiğimi anlayacaksın,” dedi Marianne. “Bir gün hayatımın aşkını bulacağıma dair bu inancımı, senden almadıysam eğer, kimden aldım?”

Belle hafifçe döndü ve Marianne’e belirsiz bir gülümsemeyle baktı.

“Tam üstüne bastın hayatım,”

Fanny, yatak odasının –üç cumbası güneye, iki tanesi de batıya bakan– pencerelerinden, çiçek yataklarının ya da budanmamış meyve ağaçlarının durumu bir yana, her tarafta genel bir ihmalin açıkça görüldüğü ve fena halde onarıma muhtaç seraların bulunduğu, etrafı duvarla çevrili sebze bahçesine kadar göz alabildiğine uzanan muazzam bahçeyi görebiliyordu. Ve ileride, yumuşak çalılık meyvelerinin yetiştirildiği, telleri dağılıp sarkmış ve direkleri eğrilmiş olan meyve kafesinin içinde Belle, süslü iş önlüğü ve kot pantolonuyla ahududu topluyordu.

Elbette ki bir bakıma Belle, Norland’daki ahududuları toplama hakkına sahipti. Dikili değnekler büyük ihtimalle Henry Amca’nın zamanından kalmaydı. Belle ve Henry, Norland’da yaşadıkları süre içerisinde, iyi niyetli ve amatör bir şekilde bah-

çeye bakmaya çalışmışlardı. Ama işin gerçeği, Norland artık John’a aitti. Ve John aracılığıyla da Fanny’ye... Bu da Norland’a ait olan ve onunla ilgili her şeyin, sadece Fanny’nin sorumluluğu altında olduğunu ve bununla da kalmayıp oradaki her şeye sahip olduğu anlamına geliyordu. Pencereden kocasının –sadece nezaket icabı öyle kabul ettiği– üvey annesine bakan Fanny’nin aklına ister istemez birden Belle’in, artık kendisine ait olmayan ahududuları ona sormadan topluyor olması geldi.

Yatak odasından çıkmak, sahanlığı geçmek, merdivenlerden inmek, siyah beyaz karo döşeli holden yürüyerek evin bahçe kapısına gitmek ve oradan çimenleri hızla geçerek sebze bahçesine varmak Fanny’nin üç dakikasını aldı. Sebze bahçesinin duvarındaki kapıyı, Belle’ye oraya geldiğini ve bir amacı olduğunu uyarmaya yetecek kadar sert bir şekilde çarparak arkasından kapattı.

Belle hafif sersemlemiş bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. O sırada tamamen farklı bir şey düşünüyordu. Barcombe Cross yakınlarında gördüğü ve –her ne kadar Elinor ısrarla oranın kirasını hiçbir şekilde karşılayamayacaklarını söylese de– önemli bir olasılık olabileceğini düşündüğü kiralık kulübenin içine, zihninde mobilyalar yerleştiriyor ve bu hayaller arasında elleri neredeyse mekanik olarak ahududu topluyordu.

“Günaydın,” dedi Fanny.

Belle becerebildiği bir gülümsemeyle, “Günaydın Fanny,” dedi.

Fanny ağdaki yırtık bir aralıktan meyve kafesine girdi. Ayağında, parmak kısmında altın rengi diskler olan rugan bale papuçları vardı. Etrafına bakındı.

“Burası berbat bir durumda,” dedi.

“Ahududular buna aldırış eder gibi görünmüyor,” dedi Belle, yumuşak bir sesle. “Şu mahsule baksana.”

Belle elindeki kâseyi ona doğru uzattı. Fanny hafif küçümseyici bir tavırla burun kıvrıdı.

“Çok fazla toplamışsın.”

“Bunları biz yetiştirdik, Fanny.”

“Yine de...”

“Senin için de memnuniyetle toplarım, Fanny. Harry’ye de teklif ettim. Benimle birlikte toplamaktan hoşlanır diye düşündüm, ama bana ahududu sevmediğini söyledi.”

“Biz Harry’ye verdiğimiz meyvelerde çok seçici davranırız,” dedi Fanny, itinayla.

Belle toplama işine devam etti.

“Muz,” dedi omzunun üzerinden. “Sadece muz yediğini duyduk. Bu onun için iyi bir şey mi? Elma bile yememesi?”

Kısa ve gerilim yüklü bir sessizlik oldu. Sonra Fanny, “Elinor sana yardım etmiyor mu?” diye sordu.

“Gördüğün gibi, etmiyor.”

“Çünkü burada değil,” dedi Fanny.

Belle ise hiçbir şey söylemedi. Fanny, ahududu sopalarının arasından geçerek tekrar Belle’in görüş sahasına girdi.

“Elinor burada değil,” dedi Fanny üzerine basarak. “Çünkü benim arabamda, öyle değil mi? Onlar kardeşimin kullandığı arabamla Brighton’a gidiyorlar.”

“Öyle ise, ne olur?”

“Fark etmediğimi düşünmeni istemem. Bilmediğimi düşünmeni de istemem. Bana sorulmadı. Onları gördüm. Onların arabayla gittiklerini gördüm.”

Belle kafa tutarak, “Edward onu davet etti,” dedi.

Fanny eğildi ve Belle'in kâsesinden çok dikkatle seçerek, iri ve olgun bir ahududu aldı.

“Davet etmiş olabilir. Fakat onun bunu kabul etmek gibi bir hakkı yok.”

Belle, Fanny'nin ahududu kâsesine ulaşamayacağı kadar geri çekildi.

“Anlamadım!” dedi, kızgınlıkla.

Fanny önce parmaklarındaki ahududuya, sonra Belle'e baktı.

“Boş hayallere kapılma,” dedi.

“Ama...”

“Bak,” dedi Fanny. “Bak. Babam bir hiç olarak geldiği yerden, sonuçta sadece kendi çabalarıyla çok başarılı bir yere ulaştı. Çok haklı olarak hırslıydı ve kendi çocukları için de ihtirasları vardı. Norland onu çok heyecanlandırırdı. Ama büyük oğlunun bu şekilde, damadının beş parası olmayan gayrimeşru üvey kız kardeşi tarafından tuzağa düşürülmesinden hiç hoşlanmazdı. Eğer bunu bilmiş olsa, annemin de hiç hoşlanmayacağı gibi.” Fanny durakladı ve sonra, “Benim de bundan hiç hoşlanmayacağım gibi,” dedi.

Belle ona dik dik baktı.

“Buna inanmıyorum, Fanny.”

Fanny ahududuyu tutan elini salladı.

“Senin neye inanıp inanmadığının bir önemi yok, Belle. Zerre kadar önemi yok. Önemli olan tek şey, Elinor'un kardeşimle arabamdaki gezisinden geri döndüğünde, ona söyleyeceğin iki kelime. Sadece iki kelime: ‘Elini çek.’ Anladın mı, Belle? Edward'dan elini çek.”

Sonra ahududuyu yere attı ve rugan ayakkabısının ucuyla basıp iyice ezdi.

Edward buruşuk beyaz bir kâğıt uzattı.

“Bir patates daha al.”

Elinor, Edward’ın onun için çakılların üzerine sermiş olduğu yıpranmış pamuk ceketinin üzerinde sırtüstü uzanmış yatıyordu. Elini olumsuzca salladı.

“Alamam.”

“Sadece bir tane.”

“Bir tane bile alamam. Hepsi çok lezzetliydi. Balık mükemmeldi. Sirke konusunda kendini tuttuğun için teşekkürler.”

Edward ağzına bir parça patates daha attı.

“Sirkeye karşı takıntım var.”

Elinor hafif bir kahkaha attı.

“Yani ben,” dedi Edward da gülerek, “sirke olarak ‘sirke’ demek istedim. İnsanların ‘sirke’ olanlarını kastetmedim.”

“İsim yok, o halde.”

Edward onun yanına uzandı ve hafifçe Elinor’a doğru döndü. Rahatlamış bir sesle, “Kimi kastettiğimizi ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?” dedi. “Ve sen daha annemle tanışmadın bile.”

Elinor iki kolunu yukarı doğru uzattı ve parmaklarını birbirine geçirerek yüksek mavi gökyüzünde bir kavis oluşturdu.

“Annelerden bahsetmişken...”

“Biliyor muydun,” dedi Edward, onun sözünü keserek, “konuşurken burnunun ucu hafifçe yukarı aşağı oynuyor. Çok sevimli...”

Elinor gülümsemek için kendini tuttu. Kollarını indirdi.

“Annelerden bahsetmişken,” dedi tekrar.

“Ah, tamam o zaman. Anneler... Ne olmuş onlara?”

“Benim annem çok tatlı, gerçekten...”

“Ah, evet, biliyorum,” dedi Edward.

“Ama beni delirtiyor. Gerçekten delirtiyor. Neredeyse her gün bir eve ya da evlere bakmaya gidiyor. Doğu Sussex’deki her emlakçının defterinde adı kayıtlı olmalı.”

Edward çekingen bir tavırla bir parmağını Elinor’un burnunun ucuna dokundurdu. “Ama bu iyi. Olumlu bir şey.”

Elinor onun parmağını görmezden gelmeye çalıştı.

“Evet, tabii ki öyle. Yani teorik olarak. Ama bizim altından kalkamayacağımız evlere bakıyor. Teknik olarak bunlar kulübe olabilirler, ama beş yatak odası ve üç banyosu var. Hele birinin, sera gibi bir yerinde yüzme havuzu var. Sana soruyorum.”

“Ama...”

Elinor ona bakmak için başını çevirdi ve Edward’ın parmağı boştaki kaldı.

“Ed, aslında biz bir bahçe barakasına bile yetişemeyiz. Ama o dinlemiyor.”

“Dinlemezler.”

“Anneler mi demek istiyorsun?”

“Anneler,” dedi Edward üzerine basarak. “Dinlemezler.”

“Yani seninki de seni dinlemiyor mu demek istiyorsun?”

Edward sırtının üstüne yattı.

“Kimse dinlemiyor.”

“Ah, hadi ama...”

“Uluslararası Af Örgütü’ne başvurdum, ellerindeki teklif edebilecekleri herhangi bir iş için yeterli niteliğe sahip olmadığımı söylediler. Oxfam”da da aynı şey oldu. Ve bunun kanunla ilgili olan tek tarafı ise, İnsan Hakları İzleme Örgütü’nün

* “Daha Eşitlikçi Bir Dünya” sloganını benimseyen, dünyanın birçok yerinde mağazaları ve ofisleri bulunan yardım kuruluşu.

elimde insan haklarının yazılı olduğu kâğıtla belki bana bir dava açma hakkı verebilecek olması.”

Elinor bir an bekledi ve sonra, “Sen hangi konuda iyi olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Edward yanındaki çakılların içinden bir çakıl taşı aldı ve baktı. Ardından, oldukça farklı ve kendinden daha emin bir ses tonuyla, “Organizasyon işleri. Robert’ın yaptığı gibi, iki yüz kişinin, kaç kasa şampanya içeceği türünde işleri kastetmiyorum. Ben, oldukça ciddi şeylerden bahsediyorum. Aslında ben birçok işi halledebilirim.”

“Bugünkü gibi.”

“Eh...”

“Bugün,” dedi Elinor, “iyi araba kullandın, telaş etmeden park ettin, banyo malzemeleri satanların doğru muslukları bulmasına yardım ettin, Fanny’nin biletlerini alırken ne istediğini gişedeki o aptal kıza net olarak belirttin ve duvar kâğıdı kitaplarının doğru olanlarını almakta ısrar ettin. En iyi balık ve patatesin nereden alınacağını ve sahilde rüzgârdan korunmak için tam olarak nerede oturmak gerektiğini de bildin.”

“Eh... evet. Sadece çok küçük şeyler...”

“Fakat dikkat çekici. Ve bunlar önemli göstergeler.”

Edward bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı.

“Teşekkürler, Elinor.”

Elinor ona bakıp gülümsedi.

“Bir şey değil.”

Edward’ın yüzünde birden ağırbaşlı bir ifade belirdi. “Seni özleyeceğim,” dedi, daha ciddi bir sesle.

“Neden? Nereye gidiyorsun?”

Edward bakışlarını kaçırdı. Ardından çakıl taşını tutan elini kaldırarak onu sahilin gerisindeki duvara doğru fırlattı.

“Gitmiyorum, dışarı atılıyorum.”

“Dışarı mı? Kim tarafından?”

“Fanny tarafından.”

Elinor yavaşça doğruldu.

“Ha?”

“Evet, öyle.”

“Sebebini biliyor musun?”

“Evet,” dedi Edward, doğruca ona bakarak. “Ve sen de biliyorsun.”

Elinor, yukarı çektiği dizlerine baktı ve “Nercye gidecek-sin?” diye sordu.

“Devon’a, sanırım.”

“Neden Devon?”

“Orada tanıdığım insanlar var. Ben oraya hızlandırılmış kurslar için gitmiştim, hatırladın mı? Her zaman orada takılabili-
rim. Aslında Devon’da, sizin kiralayabileceğiniz herhangi bir yer
var mı diye araştırabilirim. İster misin? Devon’da kiraların daha
ucuz olması gerekiyor.”

“Devon’a gidemeyiz,” dedi Elinor, üzüntüyle.

“Neden olmasın?”

“Orası çok uzak. Margaret’in okulu, Marianne’in Kraliyet
Müzik Koleji’ne gidiyor olması, benim eğitimimi bitiriyor ol-
mam...”

“Peki öyleyse,” dedi Edward. “Ama ben yine de araştıraca-
ğım. Ne olacağı hiç belli olmaz.”

“Teşekkür ederim.”

“Ellie?”

“Evet?”

“Beni özleyecek misin?”

Elinor ona bakmadı.

“Bilmiyorum.”

Edward hafifçe hareket etti ve onun yanına diz çöktü.

“Lütfen dene.”

“Peki.”

“Ellie...”

Elinor bir şey söylemedi. Edward ona doğru eğildi ve elini dizlerinin üzerine koydu.

“Ellie, muhtemelen benden yağ ve sirke tadı alacak olsan da, seni daha ilk gördüğüm andan itibaren yapmak istediğim şeyi yapsam ve seni öpsem, nasıl olur?”

Ve şimdi, haftalar sonra işte buradaydı. Norland’a geri dönmüştü ve Fanny’nin kendi çakıl taşlı araba yolunda görünce nefret edeceği türden bir arabanın içinden dışarı çıkıyordu: Harap vaziyetteki yan tarafında, boyları dökülmüş bir yarış arabası şeridi bulunan eski bir Ford Sierra...

Margaret mutfak penceresinden ona çılgınca el salladı.

“Edward! Edward!”

Edward başını kaldırıp karşılık olarak ona el sallarken, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sonra kulakları sağır eden müziği kapatmak için dönüp arabanın içine eğildi ve uzun adımlarla yürüyerek araba yolunu ve çimenleri geçti. Margaret’in dışarı sarkarak ona el salladığı yere kadar geldi.

“Harika bir araba!” diye bağırdı Margaret.

“İki yüz elli pound için fena değil!”

Margaret, Edward'ın boynuna dolamak amacıyla ve onun kendisini tutup pencereden dışarı çekerek çimenlerin üzerine indirmesi için kollarını dışarı uzattı. Edward onu alıp yere, ayaklarının üzerine bıraktı.

“Fanny seni gördü mü?” diye sordu Margaret.

“Hayır,” dedi Edward. “Önce arabayı görsün diye düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün, ahbap.”

“Mags, herkes nerede?” diye sordu Edward.

Margaret başını arkasındaki mutfağa doğru salladı.

“Oradalar. Taşınma konusunda büyük bir çöküntü yaşanıyor.”

“Taşınma! Bir yer buldunuz mu ki?”

“Hayır,” dedi Margaret. “Sadece gücümüzün yetemediği umutsuz yerler.”

“O halde?..”

“Fanny bizi dışarı atıyor,” dedi.

“Aman Tanrım!” dedi Edward.

Margaret'i geçti ve kafasını açık pencereden içeri soktu.

“Hu hu!” dedi.

“Ah, Edward!”

“Ah, Ed!”

“Merhabalar!”

Bir bacağına pencere pervazının üzerine uzattı ve içeri atladı. Belle ve Marianne onu kucaklamak için koştular.

“Şükürler olsun!”

“Ah, mükemmel bir zamanlama! Mükemmel, hepimiz umutsuzluk içindeydik...”

Edward her ikisine de kollarını doladı ve Elinor'a baktı.

“Merhaba Ellie.”

Elinor ona doğru başını salladı ve “Merhaba Edward,” dedi.

“Sarılmayacak mıyız?”

Belle ve Marianne geriye doğru sıçradılar.

“Ah, elbette sarılacaksınız!”

“Ellie, ah, Ellie! Bu kadar iffetli olma.”

Edward ilerleyerek kollarını Elinor’a doladı. Elinor onun kollarında hareketsizce durdu.

“Merhaba sana,” diye fısıldadı Edward.

Elinor tekrar başını salladı.

“Merhaba.”

“Bu o kadar güzel oldu ki, tahmin edemezsin,” dedi Belle. “Zihnimizi dağıtmaya öylesine ihtiyacımız vardı ki. Hadi gel, su kaynasın ve pasta kutusu çıksın.”

Edward kollarını indirdi ve onlara doğru döndü.

“Evet, lütfen! Hadi pastaya!”

Marianne gelip onun koluna girdi.

“Korkunç derecede iyi görünüyorsun. Neler yaptın?”

Edward ona bakıp sırtıttı.

“Aylaklık ettim. Biraz yelken açtım.”

“Yelken!”

“Ben iyi bir denizciyim.”

Margaret pencereden tırmanarak içeri girdi ve “Fanny arabanı gördü,” dedi.

“Görmemiştir!”

“Gördü. Kolaçan eder gibi etrafında dolaşıyor. Belki onun işçilerden birine ait olduğunu düşünüyordur.”

Edward, “Beni saklar mısın?” dedi Belle’e.

“Hayır, sevgilim,” dedi Belle, üzüntüyle. “Zaten hâlihazırda yeterince sorunumuz var. Evsiz kalmak üzereyiz. Düşünebiliyor musun? Yirmi birinci yüzyıldayız ve beş parasız değiliz, ama bizim gibi dört eğitim görmüş kadın evsiz kalmak üzere...”

Edward birdenbire onun sözünü keserek, “Buna gerek olmayacak,” dedi.

“Ne?”

Elinor bile görünüşteki ilgisizliğini bir kenara bıraktı ve ona dikkatle baktı.

“Ne dedin Edward?”

Edward göz ucuyla Elinor’a baktı. “Ben Devon’a gidince bu konuyu araştıracağımdan bahsetmiştim. Herhangi bir kiralık yer bilen kimse var mıdır, diye. Ucuz yollu bir yer. Ve şey, tesadüfe bakın ki, şey... Orada tanıdığım biri, sizinle akraba olan birinin akrabası gibi biri çıktı. Onlara sizden bahsettim. Olup bitenleri anlattım.”

Belle’e doğru döndü. O ve kızların üçü birden ise dikkatle Edward’a bakıyordu. “Sanırım orada sizin için uygun bir ev olma ihtimali var,” dedi. “Hatta o ev de sizinle bir tür akrabalığı olan birine ait. Veya en azından sizi tanıyan birine...” Durakladı ve sonra, “Bu duyduğum söylentilere dayanan bir şey, bilirsiniz. Ama bence orada gerçekten bir ev var, eğer isterseniz?” diye ekledi.

-3-

SIR JOHN MIDDLETON, kendini bir dinozor olarak tanımlamaktan hoşlanıyordu. Hatta çifte bir dinozor olduğunu söylerdi.

“Bu günlerde,” diyordu, onu dinleyen herkese, “lanet Barton gibi muazzam büyüklükteki yerleri bir yana bırakın, bir evin

miras kalması bile çok demode olmuş bir şey. Ve bir baronet olmaya gelince, size soruyorum! Bu bir tufan öncesi tanımlaması filan mı? Eğer bir baronetseniz, bundan feragat etmek için uygulanacak bir prosedür bile yok. İnanabiliyor musunuz? Ben bu unvana sıkışıp kaldım. Saplandım. Öleceğim güne kadar, Sir John M. ve Baronet, olarak kalacağım. Ha!”

Başka bir Sir John, yani babası da aynı evde doğmuştu. Oğluna bıraktığı bu evde bakım ve yaşamın sürdürülmesi için geriye bir kuruş bile bırakmamıştı. Burası Devon’da, Exeter’in kuzeyindeki Exe Nehrinin yukarısında, alabildiğine ormanlık bir bölgede yer alan “William ve Mary” tarzı gösterişli bir evdi. Sir John’un çocukluğundaki ev halkı, tavanlardan sızan suların altına stratejik bir şekilde dağınık olarak yerleştirilmiş olan kovaların bulunduğu koridorlara, hava cereyanı ve rutubete, bir sanayi kolunda tüketilen miktarda kömür yakmasına karşılık çok verimsiz çalışan bodrumdaki antika bir kazan tarafından ısıtılan ve sürekli kesik kesik akan sıcak suya alışkın olarak yaşamışlardı.

Sir John’un babası bunların hiçbirine aldırmamıştı. İkinci Dünya Savaşı çıktığında daha bir çocuktuk. Kötü havaya, kötü yemeğe ve soğuktan cildinde oluşan kızarıklıklara karşı kesinlikle kayıtsızdı. Miras kalan para, gittikçe artan olumsuz koşullarla birlikte Barton Park’ta yaşamını ancak sürdürmeye yetecek kadardı. Ama yine de açık hava sporlarına olan tutkusunu tam anlamıyla tatmin edecek kadar kendisini şımartabiliyordu. Hareket eden veya yüzen her şeyi vuruyor ve avlıyor, silah salonunu ve av etlerinin saklandığı kileri evin bütün diğer yerlerine tercih ediyordu. Karısı hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Bristol’taki bir gayrimenkul komisyoncusu için onu terk ettikten sonra, elinde mevcut olan nakit paraları İspanya’da su çulluğu vurmak veya Karayipler’de köpekbalığı avlamak için yapılan gezilere harcamıştı. Kenya’daki özel bir arazide, büyük bir av partisi

sırasında öldüğünde –ki bu yürekten dilemiş olduğu bir şeydi– oğluna Barton Park’ın harabeye dönmüş enkazını, unvanını ve kilitli bir dolabın içinde güzelce muhafaza edilmiş, birbirinin tıpatıp aynısı bir çift Purdey av tüfeğini bırakmıştı.

Genç Sir John, Purdey tüfeklerin kendisine miras kalmasından mest olmuştu. Ayrıca babasının açık hava sporlarına olan tutkusunu da miras almış –gerçekten de yöredeki tüm arkadaşları, *Shooting Times* av dergisine abone olan ve derin donduruçları eşlerinin pişirmekten bıktığı sülünlerle dolu olan av meraklısı kişiler olarak öne çıkıyordu– ve aynı zamanda çocukluk ve ergenlik dönemlerini, Bristol’deki gayrimenkul komisyoncusu olan üvey babasının yanında yaşayarak geçirme fırsatına da sahip olmuştu.

Genç yaşından itibaren Sir John’a, hayatta seçim yapma lüksüne sahip olmanın asla parasız mümkün olamayacağı açıkça öğretilmişti. Paranın kötü bir şey olmadığını söylemişti Charlie Croft, üvey oğluna. Para, hayatın işe yarayan çarklarını yağlama-ya yarayan bir yağ idi. Onsuz da yapılabileceğini düşünmek, sersemlik derecesinde bir saçmalıktı ve ondan korkmak tam eşekçe bir şeydi. Para, senin ona hükmetmen ve onu kendi yararına kullanman için seni bekliyordu.

“Ve eğer sen babanın sana bıraktığı şu eski kulübeyi yaşatmak istiyorsan... Eğer bu iş bana kalmış olsaydı,” demişti Charlie Croft, “onu hemen yıkar ve oraya kullanışlı, düzgünceyalıtım yapılmış yönetici evleri yapardım. Çünkü orası enfes bir yer, ancak bu şekilde o kulübenin kendi masrafını çıkarmasını sağlarsın.” Sonra üvey oğluna göz kırpmıştı. “Ayrıca senin bunu nasıl yapacağını görmek çok ilgimi çekecek,” diye eklenmişti.

Yirmili yaşlarının çoğunda Sir John, Barton Park’ın kendi kendini çevirmesi konusunda fazla başarılı olanamamıştı. Babasının izinden giderek orduda kısa bir süre görev yaptıktan sonra,

binadaki çok eskiden kalma ısıtma kazanının hemen üst tarafında yer alan yan yana üç odaya yerleşti. Sonrasında ise Exeter’da bir sanayi arazisinde, tuzdan arındırma tesisleri için bu işe özel pompalar üreten küçük bir şirketin genel müdürü olarak her gün işe gidip gelmeye başladı. Kendisinin de çok iyi farkında olduğu gibi, şirketin onu işe almasının tek sebebi unvanıydı ve bu unvan, başlangıçta ondan etkilenmiş olabilecek yurtdışındaki muhtemel müşterilerin dikkatini çekmede yararlı olacaktı. Gerçekten de işinde oldukça başarılı bir performans göstermişti. Kışın hafta sonlarını Purdey tüfekleriyle gökyüzüne doğru ateş edip avlanarak ve herkesin kutup kıyafetleri giyerek katıldığı, Barton Park’ın şamatayla yankılanan odalarına dağılarak eğlendiği partiler vererek geçirmişti. Bu partiler, boş evlere yerleşen evsizler gibi evin dört bir yanında rastgele ve pervasızca ateş yakılan, gürültülü, çocukça, üst sınıfa has oyunlar oynanan ve o yörede Sir John’u ünlendiren partilerdi.

Sonra, kendi girişken ve iyimser mizacına rağmen “Barton Park Projesi”ni bir milim bile ileriye götüremediği için umutsuzluğa kapılmaya başladığı sırada, başına bir talih kuşu kondu. Verdiği partilerin birinde oynadıkları egzantrik hazine avı oyununu sırasında patikaların birinden soluk soluğa geçerken, Barton Park’ın derin pencere pervazlarından birine sığınmış ve titreyerek burnunu çeken bir karaltı gördü. Bunun, Mary Jennings adında çok güzel bir kız olduğu, onu oraya davet eden ve sonra Mary’den çok daha canlı ve ateşli birini bularak genç kızı orada bırakıp giden bir adamla partiye geldiği, nerde bulunduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmadığı, üşümüş ve perişan bir halde Exeter’a nasıl döneceğini ve Londra’ya giden bir trene nasıl bineceğini bile bilmediği anlaşılmıştı.

Sir John, onun pencerenin pervazından çıkmasına yardım etmişti. Kızın sarınmış olduğu eski battaniyeyi görünce, “Aman

Tanrım, bu şeyi yanına bile yaklaştırmamalısın. Bunun üzerinde benim köpeklerim yatıyor!” diyerek şaşkınlığını belirtmişti. Battaniyeyi kaldırdığında ise üzeri parlak payetlerle süslenmiş, büyüleyici ama tamamen uygunsuz mini şifon bir elbise giydiğini fark etmiş ve sonra onu taşıyarak kazanın üst tarafındaki en düzenli sayılabilecek odaya götürmüştü. Odada Mary’ye bir bardak konyakla birlikte eski ama kaliteli, çok ünlü olan o kaşmir kazaklarından birini vermişti.

Mary Jennings’in, eski moda deyişle bir vâris olduğu ortaya çıkmıştı. Babası tarafından kurulan, 1960’lı ve 70’li yıllarda muazzam başarı elde etmiş ve Country Landowners Association* gibi örgütlerden üyeleri olan bir taşra giyim şirketinin vârisiydi. Böylece Bay Jennings öldüğü zaman, dul eşine Londra’da bir çatı katı dairesiyle birlikte, aynı zamanda iki kızı arasında paylaşılacak önemli miktarda bir sermaye bırakmıştı. Mary Jennings, Exeter’e onu terk eden adam yüzünden gelmişti ve sonra da onu kurtaran adam yüzünden Exeter’de kalmıştı. Böylece Portman Squareli Mary Jennings, Barton Parklı Lady Middleton oldu ve West Country Giyim şirketi –ilk başta nispeten daha ucuz olan işçilik ücretleri nedeniyle Bay Jennings tarafından seçilmiş olan– Honiton’daki fabrikasından, Sir John’un hiçbir kullanma alanı bulamadığı için neredeyse umutsuzluğa düştüğü ahır blokları ve müstemilatlarla taşındı.

Sir John’un kendisinin de takdire şayan bir girişimci olduğu ortaya çıktı. Onun şirket yönetiminin duyduğu neşeyi ve keyfi paylaşan kayınvalidesi, şirketin modernleştirilmesi konusundaki fikrine destek vermekten mutluluk duymuştu. Sir John yeni bir tasarımcıyı işe aldı, hava koşullarına ve yırtılmaya karşı dayanıklı kumaşların modern yöntemlerini araştırdı, arkadaşlarıyla onların köpeklerini ve çocuklarını model olarak kullandığı renk ve

* Kırsal Arazi Sahipleri Birliği

enerji dolu kataloglar çıkarttı. Şirketin cirosu üç yıl içinde iki katına ve beş yıl içinde ise üç katına çıktı. Barton Park yeni bir tavana ve modern teknoloji ürünü olan bir merkezi ısıtma sistemine kavuştu. Sir John ve Lady Middleton beş yıl içinde dört bebek sahibi oldu ve Sir John'un bu konuda hiç de özür dilemeyeceğini söylediği bir yaşam tarzına başladılar.

Exeter Express&Echo'dan kendisiyle röportaj yapan bir gazeteciye, "Dostlarım bana Soyguncu Baron diyor," demişti. "Fiyatımız yüzünden. Ama ben bizim fiyatlarımıza cezbedici fiyatlar diyorum ve bu da işe yarıyor. Almanlara sorun. Bizi seviyorlar. Japonlar da seviyor. Şu sipariş defterlerimize bir göz atmanız yeter..."

O sabah kayınvalidesi onu bulmaya geldiğinde –eski bir atlı araba garajının restore edilmesiyle oluşturulmuş, yaratıcı ve fazlasıyla modern bir ışıklandırma sistemiyle ıslıl ıslıl aydınlatılmış olan– ofisindeydi. Sir John kayınvalidesini, neredeyse bu sevgiyle övünecek kadar çok seviyor ve onun Barton Park'ta neşeyle geçirdiği süreleri gerçek bir memnuniyetle karşılıyordu. Kayınvalidesi de onun hayatta hoşlandığı şeylerden hoşlanıyordu. John'a şirkette tam yetki vermiş, ayrıca çocuklarının iyilik ve refahının en üst derecede sağlandığı, kendisinin de çocuklara, eve veya kendi giyim kuşamına harcadığı paralar sorgulanmadığı sürece onun işlerine asla karışmayan veya taşkın zevklerine itiraz etmeyen, güzel bir eş temin etmişti.

"Korkunç," dedi Abigail Jennings, tombul bir pelerin ve kaşkol yumağı halinde ofise dalarak. "Bu sabah korkunç bir rüzgâr var. Berbat bir sonbahar olacağının belirtisi... Tüm şahsi yalıtımına rağmen, benim için bile öyle." Damadına baktı ve "Çok hoş görünüyorsun, Jonno," dedi.

Sir John, kiremit rengi fitilli kadife pantolonuna ve zümrüt rengi süveterine baktı. Kendisini işaret ederek, “Biraz fazla mı parlak? Biraz küstahça mı?” diye sordu.

“Hiç de değil. Muhteşem görünüyorsun. Londra’da siyahlar ve griler içinde dolaşan kızları düşününce... Berbat. Kasvetli. Jonno, hayatım. Bir dakikan var mı?”

Sir John, bilgisayar ekranına baktı.

“Hamburg ve Osaka ile on beş dakika sonra bir telefon konferans görüşmesi yapacağım.”

“Bana on dakika yeter.”

Sir John gülümsedi.

“Otur şöyle.”

Abigail, Mary’nin ofis için seçmiş olduğu modern Danimarka tarzı koltuklardan birine sıkışarak oturdu ve boynundaki kaşkollardan bir iki tanesini açtı. Üstüne basa basa, “Olağandışı bir şey var...” dedi.

“Ne?”

“Dün Exeter’daydım, Jonno. Mary’nin babasının vaftiz kızına öğle yemeği veriyordum. Ve onun kız kardeşine. Tatlı iki kız kardeş. Çok minnettar kaldılar. Lucy ve Nancy Steele. Anneleri...”

“Abigail, sadece on dakikam var.”

“Affedersin tatlım, özür dilerim. Yaşımdan dolayı oluyor bu, bir şey bana sürekli başka bir şeyi hatırlatıyor ve o da daha başka bir şeyi...”

“Abi,” dedi Sir John, uyaran bir sesle.

Abigail, göğüsleriyle karnının üzerine doğru hafifçe öne eğildi.

“Jonno. Sussex’te akrabaların var mı?”

Sir John şaşırmış gibiydi.

“Hayır... Evet... Evet, sanırım var. Babamın kuzenleri. Eee, benim de kuzenlerim sanırım. Lewes yakınlarında bir yerde. Barton falan gibi, ahmakça denilecek büyüklükte bir başka devasa evdeler.”

Abigail elmas yüzüklerin ısıldadığı tombul ellerinden birini yukarı kaldırdı.

“Dashwood, hayatım. Onların adı Dashwood. Lucy ve Nancy onları bir erkek arkadaşlarından falan duymuşlar. Kimden olduğunu öğrenemedim, bu kızların nasıl olduklarını bilirsin. Ama bu korkunç bir hikâye, gerçekten korkunç!”

“Acaba bunu çabukça anlatman mümkün mü?”

“Elbette,” dedi Abigail ve elini Sir John’un kocaman, dayanıklı modern meşe masasının kenarına koydu. “Bunlar dört kişi, anne ve üç kız. İki büyümüş, biri okulda. Ve kızların babasının da dahil olduğu çeşitli ölümler ve bazı çok eskiden kalma miras yasaları nedeniyle, bu zavallı aile çok az parayla kulağından tutularak kapının önüne konuluyor ve gidecekleri hiçbir yer yok. Hiçbir yer...”

Sir John, masanın üzerinde ve önünde duran not defterine kabaca bir daire çizerek içine bıyık ve gülümseme ekledi. İyi mizacına yönelik bir başka talep olacağını sezerek, tereddütlü bir sesle, “Belki bir ev kiralayabilirler,” dedi.

“Herkes gibi davranma, Jonno,” dedi Abigail, kararlı bir sesle. “Bunlar senin ailenin dört üyesi. Babalarının ve bir kocanın ölümüyle şoka girmişler. Ayrıca bildikleri tek bir yaşam biçiminden koparılıyorlar. Ve sen de mal mülk bakımından pek fakir sayılmazsın, öyle değil mi, hayatım?”

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Sir John, “Biliyor musun, sanırım Henry Dashwood’u hatırlıyorum. İyi bir adamdı. Biraz baş bulutlardaydı, ama düzgün biriydi. Umutsuz vaka. Çok uzun za-

man önce tavuklar günü için gelmişti. Bir Ocak'ta, asırlar önce. Bunlar onun dul karısı ve kızları mı yani?"

"Evet, onlar..."

Sir John, çizdiği daireye kulaklar ekledi. Ani bir kararla, "Abigail, bana gelmekle çok doğru bir şey yaptın," dedi. "Çok doğru yaptın." Tekrar ona gülümsedi. "Bir fikrim var. Dağıtımcılarla görüşmemi bitirir bitirmez bu işe bakacağım. Sahiden bir fikrim var! Sahiden!"

Arabanın geldiğini ilk gören Elinor oldu. Onu görmek için dışarı bakıp duruyordu, çünkü Fanny'nin ona kanca atarak kendi inine çekmesini ve ta Devon'dan kalkıp arabayla her ne teklif yapmak için gelmişse kurnazlıkla onu bundan vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordu. Oldukça güçlü bir adam olmasına rağmen –ki çok etkileyici biri olduğunu, telefonda neşeli bir tavırla belli etmişti– eğer Fanny birini kendi amacına uygun olarak kullanmak isterse, hiç kimsenin ona karşı koyabileceğine güven olmazdı.

Sir John'un yeşil Range Rover'ı araba yolundan kıvrılarak gelip durduktan sonra, Elinor hem onu selamlamak hem de kendilerini görmeye gelmekte ısrar ettiği için Sir John'a en içten duygularla teşekkür etmek amacıyla mutfaktan son hızla fırlayıp ön kapıya koştu. Ama aynı zamanda bir şekilde ona, Norland Park'ın yeni hanımefendisi tarafından başlatılan şaşırtıcı onarımların –bunların planları, pahalı tasarımcının fikir üretme panoları üzerinde ve giriş salonunun her yanına açıkça görünür bir durumda yerleştirilmişti– hiçbir şekilde Dashwood ailesinin diğer üyelerinden herhangi birinin zevkini, dileğini veya görgüsünü yansıtan göstergeler olarak algılanmaması gerektiğini belirtmek istiyordu. Elinor'un amacı, büyük ön kapının her iki kanadını da sonuna kadar açarak, Sir John'u giriş salonundan

geçirmek ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde kendilerinin henüz yenilenmemiş olan oturma odasına götürmektir. Sir John'u, Belle'in özellikle yaktığı şöminenin ve Fanny'nin Londra'da olduğu bir gün, çiçek tarhının kenarlarından kesip topladığı yıldız çiçekleriyle dolu sürahinin yanına salimen oturttuğu zaman Elinor'un içi tam olarak rahat edecekti. Elinor, Sir John'un bir Dickens romanındaki iyi kalpli karakterlerden biri gibi görüldüğünü düşündü: Güçlü ve sağlıklı, her an gülümsemeye hazır ve iyimser renklere seçilmiş giysiler içinde... Sir John, Elinor'u içtenlikle ve bir kardeş gibi öptü. Arabasının bagajından bir dizüstü bilgisayar ve bir şişe şampanya çıkardı. Yol boyunca konuşarak, eve girene kadar Elinor'u takip etti.

"Babanı elbette hatırlıyorum. Tatlı bir adamdı. Kimseye zarar vermezdi. Bak işte bu çok şık. Şu zemine bak! Biz Barton'da bu kadar şekilci değiliz. Her ne kadar Mary öyle olmamızı çok istese de... Ama elbette ev daha eski. Kütüphanemize bayılacaksınız. Kütüphanemizle gurur duyuyorum. Yüce Tanrım, şu merdivenlere bak! Eminim siz kızlar küçükken bu trabzanlardan çok kaymışsınızdır. Altta bekleyen mermer bir zemin olduğunu düşünürsen, ölümcül bir şey bu. Mary, çocuklar kafalarını çarpmasın diye salonumuzdaki süngerlerin üzerine yosun koymuştu. Bence çocuklar şanslarını denemeliler, ama Mary bunu kabul etmez. Akraban olduğuma göre tatlı kız, senin gerçekten çok çekici olduğunu söylenimde bir sakınca yok. Bunu ciddi söylüyorum. Ve duyduğuma göre kız kardeşlerin de... "

"Çok daha güzeller," dedi Elinor, çabucak.

"Olanmaz. Mümkün değil. Anneni hiç görmedim, ama baban onun şaşılacak güzellikte olduğunu ima etmişti."

"Hâlâ öyle," dedi Elinor. Oturma odasının kapısını açtı ve onun içeri girmesi için geri çekildi. "Kendiniz görün."

Belle, Marianne ve Margaret, onu bekledikleri sandalyelerden kalkıp gülümsediler.

“Vay vay!” dedi Sir John. “Vay vay! Güzellerin hepsi bir arada. Sanki Noel benim için erkenden mi gelmiş, ne? Hepiniz ne kadar güzelsiniz böyle...”

Sir John, çayla birlikte Belle’in o sabah yapmış olduğu çöreklerin üçünü yedikten sonra içtenlikle, “Bak, dedim Mary’ye; aile ailedir ve biz hep çok şanslıydık,” dedi.

Bir elinde çay kupasıyla, eskiden Henry’nin kullandığı koltuğa iyice gömülmüştü.

“Hem de çok şanslı,” diye tekrarladı. “Harika bir yerde yaşayabiliyoruz, yöre insanlarına iş temin ediyoruz, çocukların eğitimini sağlıyoruz, iyi tatiller yapıyor ve çok saygın bir yaşam standardı sürdürüyoruz. Sonra Mary’ye dedim ki, peki Belle’in nesi var? Evi yok, parası yok. Henry öldü ve geride kalan o kızlar... Dinle, dedim Mary’ye; kan bağı her şeyden önce gelir. Ben Méribel’de Noel tatili için bir dağ evi rezervasyonu yaparken, yaşlı babamın kuzenlerinin hayat mücadelesi vermelerini uzaktan izlersem, kendimi asla affetmem. Hayır, teşekkür ederim, bunu kabul edemem, dedim Mary’ye. Bu benim tarzım değil.”

Çay kupasından son bir yudum aldı ve uzanıp onu en yakındaki sehpa koydu.

“Ve şimdi geldik işin ciddi kısmına. Barton kulübesi orada boş dururken, sizi ve durumunuzu göz ardı edemem. Bunu yapamam. Ve kızlar, sizi bizim işte çalıştırabiliriz. Eminim, bunu yapabiliriz.” Marianne’e göz kırptı. “Sen katalogda muhteşem olursun.”

“Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederim,” dedi Marianne, mesafeli bir sesle. “Kameranın insanın ruhunu çaldığını düşünenlere inanıyorum.”

Elinor iç geçirdi.

“Ah, M., daha neler...”

“Şuna bakın hele,” dedi Sir John, bir kahkaha atarak. “Şuna bakın. Demek sevmiyorsun, ha?”

Margaret’e başıyla bir işaret verdi.

“Bana dizüstü bilgisayarımı uzatıver, aferin kızına.”

Margaret yavaşça ona doğru geldi ve dizüstü bilgisayarı verdi. Sonra yanında durdu, onun tuşlar üzerinde kararsızca gezinmesini bekledi. “Yardım edeyim mi?” diye sordu, sıkılmış bir sesle.

Sir John ekrana doğru sırtıttı.

“Seni arsız maymun!”

“Daha çabuk olurdu.”

“İşte!” diye bağırdı Sir John, aniden. “İşte burada! Fotoğraflar!”

Margaret ekrana doğru eğildi.

“Nasıl ama?!” diye bağırdı Sir John. “Bir slayt gösterisi! Yeni evinizin slayt gösterisi! Barton Cottage. Büyüleyici bir yer. Ona bayılacaksınız...”

Dördü birden yavaşça koltuğun arkasında bir yarım daire oluşturdu. Sir John, tuşlara tıklayıp dokunarak bir yamaçta yer alan ve arkası ağaçlarla çevrili, son derece küçük ve modern bir evin fotoğrafı ekrana gelinceye kadar onlara büyük bir gösteri yaptı.

“Ama,” diye bağırdı Marianne, hayal kırıklığı içinde. “Bu ev yeni!”

“Bu evi yeni inşa ettim,” dedi Sir John, hoşnut bir sesle. “Planlama tam bir kâbustu, ancak sonuna kadar uğraştım. Bunu kiralık bir tatil evi olarak kullanacaktım.”

“Bu... çok güzel bir ev,” dedi Belle usulca.

“Mükemmel bir yerde,” dedi, Sir John. “Muhteşem bir manzara, yeni banyo, mutfak, ev işleri odası... Her şey var,” dedi

ve sonra Marianne'e baktı. "Kapının etrafında güller mi istiyordun?"

"Ve belki sazdan bir dam..."

"Marianne, yok artık! Çok nankörsün."

"Hayır, değil," dedi Sir John. "Sadece dürüst. Ve bu evden sonra, orası bir düşüş demek. Bunu görebiliyorum." Tekrar ekrana baktı. Şimdi ekranda ormanlık bir vadi boyunca uzanan, çarpıcı ve şaşırtıcı derecede yeşil olan çok etkileyici bir görüntü vardı.

"Nasıl?"

Belle kızlarına bakmaktan özellikle kaçındı. Aceleyle, "Çok seveceğimize eminim," dedi.

"Anne..."

"Hayır," dedi Belle. Kızlara yine hiç bakmadı. Bunun yerine bir sonraki resme, bulutlarla kaplı gökyüzüne doğru tırmanan dik bir tepeyi gösteren sonraki resme gözlerini dikti ve "Çok seveceğiz, biliyorum. Burası çok büyüleyici görünüyor. Böyle bir çevre..." dedi.

Elinor boğazını temizledi. "Barton tam olarak nerede?" diye sordu Sir John'a.

Sir John ona bakıp gülümsedi.

"Exeter yakınlarında."

"Exeter..."

Margaret, "Exeter nedir?" diye sordu.

"Burası bir yer, canım. Devon'da güzel ve tarihi bir yer."

"Dartmoor ile Exmoor arasında," dedi Sir John gururla.

Marianne dramatik bir sesle, "Devon'un nerede olduğunu da tam olarak bilmiyorum," dedi.

“Muhteşem bir yer,” dedi Belle üzerine basarak. “Muhteşem. Cornwall’ın yanında.”

Üç kız birden ona baktı.

“Cornwall!”

“O kadar da uzak değil...”

“Benim sadece bir yılım kaldı,” dedi Elinor, yalvarır gibi görünmemeye çalışarak.

“Ya benim müziğim!” diye bağırdı Marianne. “Müziğim ne olacak?”

Margaret parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve gözlerini kapattı.

“Hiç kimse, benim okul değiştirmem gerektiğini söylemeye kalkışmasın.”

Belle, Sir John’a gülümsedi.

“Elinor mimarlık okuyor. O çok güzel çizim yapar.”

Sir John da ona gülümsedi.

“Henry’nin, senin de güzel çizim yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Barton’da dilediğin kadar çizim ve resim yapabileceğin, tam kendine göre bir ortam bulacaksın.”

“Ben çoğunlukla insan figürleri çizdim, ama eminim ki...”

“Ama Elinor,” dedi Marianne yüksek sesle, “bina resimleri çizer. Devon’da nerede bina bulup da çalışabilir ki?”

“Hayatım. Yapma, hayatım. Kaba olma.”

John Middleton, Marianne’e tekrar gülümsedi.

“O kaba değil. İnsanı canlandırıyor. Ben canlılığı severim. Çocuklarım Marianne’e tapacak, çünkü onlar sıradışı olan herkesi sever. Dört kişi. Ortalama bir şehre elektrik sağlamaya yeterli enerjiyi aralarında üretebilirler.” Bilgisayarını kapattı ve Belle’e baktı. “Eee,” dedi. “Eğer çok cüzi bir kira olacağına söz

verirsem, senin ve kızların Barton Cottage'a gelip orada yaşayacağınıza oldu gözüyle bakabilir miyim?"

Margaret parmaklarını kulaklarından çıkardı ve gözlerini açtı. Kollarını umutsuz bir hareketle iki yana açarak, "Peki, ya bütün o arkadaşlarım ne olacak?" dedi.

"Acaba," dedi, Belle kapının eşiğinden, "Bir dakika zamanınızı alabilir miyim?"

Ellerinde kadehleriyle televizyonda akşam haberlerini izleyen Fanny ve John Dashwood, koltuklarında hafifçe sıçradılar.

"Belle!" dedi John Dashwood, hoşnut olmaktan ziyade şaşkınlıkla.

Öne doğru eğildi ve tamamen kapatmasa da televizyonun sesini kıstı. Fanny elinde şarap bardağıyla yerinden kımıldanmadan durdu. John yavaşça ayağa kalktı.

Eliyle belli belirsiz bir şekilde önlerindeki kahve masasının üzerinde gümüş bir tepsinin içinde açıkça görülen şişeyi işaret etti ve otomatikman, "Bir içki al," dedi.

"Eminim ki," dedi Fanny, "o kadar uzun süre kalmayacak."

Belle ona gülümsedi. Kendine bir üstünlük sağlayacak, ancak hızlıca geri kaçabilmesine imkân verecek kadar odanın içinde ilerledi.

"Çok doğru, Fanny. Sadece iki dakika kalacağım. Bu öğleden sonra bir ziyaretçimiz vardı."

Fanny şarap kadehine bakmaya devam etti.

Kadehe doğru konuşarak, "Ben de, bunu bana söylemeyi ne zaman uygun bulacaksın diye merak ediyordum," dedi.

Belle, geniş bir gülümsemeyle John'a baktı.

"Acaba televizyonu kapatmak büyük bir sıkıntı yaratır mı?"

John göz ucuyla Fanny'ye baktı. Fanny sabırsızca hafif bir onay işareti verdi. John uzaktan kumandayı tekrar aldı ve ekrana doğru tuttu.

“Teşekkür ederim,” dedi Belle. Gülümsemeyi sürdürmeye kararlıydı. Ellerini hafifçe önünde birleştirdi. “Mesele şu ki, sizi Norland'da daha fazla rahatsız etmeyeceğiz. Bize bir ev teklif edildi. Bir akrabam tarafından...”

John gerçekten şaşırmış gibiydi.

“Aman Tanrım!”

Fanny yumuşak bir sesle, “Ama buradan çok uzak değildir, umarım?” dedi.

“Aslında...” dedi Belle ve durdu, o anın tadını çıkararak.

“Aslında ne?”

“Devon'a gidiyoruz,” dedi Belle, hoşnut bir sesle.

“Devon?!”

“Exeter yakınında. Bir malikâne arazisinin içinde, anladığıma göre buradan birazcık daha büyük bir eve. Benim kuzenime ait. Kuzenim Sir John Middleton'a.”

John zor duyulur bir sesle, “Sanırım, benim kuzenim,” dedi. “Bir Dashwood kuzeni.”

Belle hiç oralı olmadı. Doğruca ve gülümseyerek Fanny'ye baktı.

“Böylece bu ay sonunda başınızdan gitmiş olacağız. Margaret'in okulunu ve diğer bazı şeyleri ayarlar ayarlamaz.”

“Ama ben sizin bir ev bulmanıza yardımcı edecektim!” dedi John, incinmiş gibi.

“Çok tatlısın, ama sonuçta ev bizi buldu.”

“Çok şanslısınız,” dedi Fanny.

“Ah, kabul ediyorum. Çok şanslıyız.”

“Bu çok kötü,” diye bağırdı John.

“Kötü olan ne?”

“Bütün bu düzenlemeleri bana danışmadan yapman çok kötü.”

“Ama sana danışmamı istemedin,” dedi Belle.

Fanny açık bir ifadeyle, “Tatlım, sonuçta sen onlara bütün bir yaz kira ödenmeden ve sebze bahçelerinin kullanımıyla birlikte yaşayacakları bir yer verdin,” dedi.

John ona baktı ve “Evet, öyle yaptım,” dedi, rahatlamış bir ifadeyle.

“Tamam işte,” dedi Belle canlı bir sesle. “Her şey halloldu. Sen bir süre kendi evimizde kalmanıza izin verdin ve şimdi gidecek bir tane daha bulduk! Mükemmel. Barton Cottage’ı bir yıllığına tuttum ve elbette, yolunuz ne zaman o tarafa düşerse sizleri orada görmek çok hoş olur.”

Fanny pencereden dışarı baktı.

“Ben Devon’a asla gitmem,” dedi.

Belle kapıda bir an durdu.

“Hayır, gideceğini sanmıyorum. Ama belki bir ömür boyu süren alışkanlığını kırarsın. Gerçekten çok acayip. Edward, Plymouth’ta olduğu sürece onu görmeye de hiç gitmedin, öyle değil mi?”

Fanny’nin kafası aniden geri döndü.

“Edward! Neden Edward’dan bahsediyorsun?”

Belle neredeyse kapının dışına çıkmıştı.

“Ah, Edward!” dedi, onu hafife alırcasına. “Sevgili Edward, o kadar sevecen ki! Barton’a gelecek. Oraya gelip bizi kulübede görmesini, ondan özellikle rica ettim. Ve o da bunu seve seve yapacağını söyledi.”

Sonra kapının koluna uzandı ve hafif ama muzaffer bir gü-rültüyle çarparak kapıyı kapattı.

“MARIANNE,” DEDI ELINOR, “lütfen elindeki gitarı bırakıp da, gelip bize yardım eder misin?”

Marianne, yatak odasındaki pencerenin yanında duran en sevdiği gitar alma koltuğunda oturuyordu. Sağ ayağını küçük bir kitap yığınının üstüne koymuş –bir Fransızca sözlük ve Shakespeare’in tarihi oyunlarından iki tane cilt, ayağı için doğru yüksekliği sağlamıştı– ve gitarını rahat bir şekilde uyluklarına oturtmuştu. Babası ldğnden beri, her ne kadar herkes onun seviyesindeki bir gitaristin kendisini daha ciddi bir şarkıyla ifade edebileceğini söylemiş olsa da –belki de asıl o nedenle– sık sık yaptığı gibi Taylor Swift’in bir şarkısını tekrar çalıyordu. Adı, “Gitarımdaki Gözyaşları” idi ve Elinor’un fikrine göre bu şarkı, iğrenç derecede duygusaldı.

“Ah, M... Lütfen.”

Marianne bir dörtlüğün sonuna kadar, kararlı bir şekilde çaldı. Bitirdiğinde, “Bu şarkıdan nefret ettiğini biliyorum,” dedi.

“Nefret etmiyorum...”

“Fazla güzel bir şarkı sayılmaz. Bunu biliyorum. alması zor bir parça da değil. Ama bana uyuyor. Hissettiklerime uyuyor.”

“Kitapları topluyoruz,” dedi Elinor. “Kaç tane kitap olduğu-nu hayal bile edemezsin!”

“Kulübenin döşenmiş olduğunu sanıyordum?”

“yle. Ama kitaplar, resimler ve ufak şeylerle değil. Gelip biraz yardım edersen, çok daha çabuk bitiririz.”

Marianne pencereden dışarı bakmak için başını kaldırdı. Her iki kolunu, sarılır gibi gitara doladı. “Buradan uzakta olmayı hayal edebiliyor musun?” dedi.

Elinor bezgin bir sesle, “Bütün bunları daha önce konuştuk,” dedi.

“Şu ağaçlara bak. Onlara bir bak. Ve bu göl. Ben bütün çalışmalarımı, bu pencerenin yanında dışarı bakarak yaptım. On yıl bu odada gitar çaldım, Ellie... On yıl...” Gitarına baktı. “Babam gitarımı bana bu odada verdi.”

“Hatırlıyorum.”

“Beşinci sınıfa geçtiğim zaman.”

“Evet.”

“Bütün araştırmaları falan her şeyi yaptı. Düzgün, klasik bir İspanyol gitarının üst tarafının sedir ağacından, yanlarının gül ağacından ve sapının abanozdan olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Çok heyecanlıydı.”

Elinor odanın iç taraflarına kadar geldi. Yatıştırıcı bir sesle, “O bizimle birlikte geliyor, M. Gitarını alacaksın.”

Marianne birden, “Fanny...” dedi ve durdu.

“Fanny mi? Ne olmuş ona?”

Marianne ona baktı. “Fanny dün gitarın fiyatının ne olduğunu sordu.”

“Olamaz! Sen ne dedin?”

“Ona dedim ki,” dedi Marianne, “bunu tam olarak hatırlamadığımı söyledim. Sanıyorum binden biraz daha fazladır, dedim. O da parayı kimin ödediğini sordu.”

“Yüzsüz kadın!” diye bağırdı Elinor.

“Yani beni gafil avladı, değil mi? Çünkü daha sonra, parasını baban mı ödedi diye sordu. Ben de bunun babanı ve Henry Amca’nın, beşinci sınıfa geçtiğim zaman ortaklaşa aldıkları bir hediye olduğunu söyledim. Ve o da, eğer Henry Amca onun bedelinin sadece bir kısmını ödemişse, o zaman bu gitar sana değil gerçekte Norland’a ait demektir, değil mi, dedi.”

Elinor, birden Marianne'in yatağının ucuna oturdu.

“Fanny’yi kandıramadın, değil mi?” dedi.

Marianne yanağını gitarın gül ağacı kenarına dayadı.

“Dün gece bunu yatağımın altına koydum. Gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Ve hâlâ burada kalmak mı istiyorsun? Fanny ile yaşamak pahasına bile olsa?”

Marianne başını kaldırdı ve gitarı boynundan tutacak şekilde kavrayarak ayağa kalktı.

“Söz konusu olan burası, Ellie” dedi. “Ağaçlar, ışık ve buranın bende uyandırdığı duygular. Kendimi evimdeymiş gibi hissedeceğim başka hiçbir yer hayal edemiyorum. Hiçbir yerin benim evim olamayacağını düşünmek, bana dehşet veriyor. Fanny ile birlikte bile olsa, ben Norland’a aitim.”

Elinor derin bir iç geçirdi. Marianne sadece babalarının astımını değil, aynı zamanda depresyon eğilimini de miras almıştı. Bu, hepsinin kabul etmeyi ve onunla birlikte yaşamayı öğrendiği bir şeydi: Ruh hali değişimleri ile uyuşukluk ve umutsuzluk eğilimi... Elinor, önlerine nelerin çıkacağını, tümüyle bilinmeyen bir çevreye ve cemiyete katılacakları bu taşınmanın ağırlığını düşündü. Biraz da umutsuzlukla Marianne'ın depresyon süresi ile annelerinin gelgeçliğini, ayrıca Margaret'in hayatı boyunca tanıdığı veya okulda birlikte olduğu her bir kişiyi ardında bırakıp gidecek olmaktan duyduğu dehşeti nasıl toparlayacağını merak etmeye başladı.

“Lütfen,” dedi Elinor tekrar. “Lütfen daha oraya bile varmadan kendini bırakma.”

“Denerim,” dedi Marianne, cılız bir sesle.

“Hepinizin bu düşünceden nefret etmenizle baş edemiyorum...”

“Annem nefret etmiyor. Hepimizi bu işe sokan annemdi.”

“Annem şu an havalarda, çünkü Fanny’ye karşı bir kozu var. Ama bu uzun sürmeyecek.”

Marianne ablasına baktı.

“Deneyeceğim,” dedi yine. “Gerçekten deneyeceğim.”

“Başka ağaçlar da olacak...”

“Yapma.”

“Ve vadiler. Ve neşeli bir Sir John.”

Marianne hafifçe titredi.

“Tek tanıdıklarımız onlar mı olacak dersin?”

“Olmayacaklar.”

“Belki Edward gelecek,” dedi Marianne.

Elinor bir şey söylemedi. Yataktan kalktı ve çıkmak için kapıya doğru gitti.

“Ellie?”

“Evet.”

“Edward’dan haber aldın mı?”

Kısa bir duraklama oldu.

“Telefon etmedi,” dedi Elinor.

“Onu Facebook’ta gördün mü?”

Elinor kapıda durdu ve geri döndü.

“Bakmadım,” dedi.

Marianne gitarını bir çocuk gibi yatağına yatırmak için eğildi.

“O senden hoşlanıyor, Ellie.”

Kısa bir duraklama daha oldu.

“Ben... hoşlandığını biliyorum.”

“Yani,” dedi Marianne, “senden gerçekten hoşlanıyor. Ciddi olarak...”

“Ama o arada sıkışmış...”

“Bu günlerde, hâlâ annenin denetimi altında olmak hastalıklı bir şey. Onun olduğu gibi.”

Elinor oldukça sert bir sesle, “Annesi onu ihmal etti ve diğerlerini şımarttı. O hiç de adil bir kadın değil.”

Marianne kız kardeşinin yanına yaklaşıp durdu.

“Ah, iyi,” dedi. “Edward’ı koruyorsun. Bu iyiye işaret.”

Elinor kız kardeşine ani bir kararlılıkla baktı.

“Bunu düşünemem.”

“Düşünemez misin?”

“Hayır,” dedi Elinor. “Bugün kitapları paketlemeyi düşünüyorum, böylece eğitimimi yarım bırakacağımı düşünmek zorunda kalmam.”

Marianne sarsılmış gibi göründü.

“Ah, Ellie, ben düşünemedim...”

“Hayır. Kimse düşünmüyor. Geriye sadece bir yılının kaldığını biliyorum, ama dönem koordinatörümü arayıp ona bu dönem geri gelemeyeceğimi söylemek zorundaydım.” Birden durdu ve sonra, “Bu dönem incelemeye konsantre olacaktık,” dedi. “Ve model yapımı üzerinde duracaktık. Bana, bu yılın teknik çizimlerinde muhtemelen en iyi öğrenci olduğumu söyledi. Bana dedi ki... Ah Tanrım, ne dediğinin ne önemi var sanki.”

Marianne kollarını kız kardeşine doladı.

“Ah, Ellie...”

“Sorun yok.”

“Evet var, var ve bu hiç adil değil.”

“Belki de,” dedi Elinor, Marianne’nin kollarının arasında kalmaya devam ederek, “daha sonra tekrar kaldığım yerden devam edebilirim.”

“Exeter’da mı? Exeter’da bir kursa katılabilir misin?”

“Bilmiyorum.”

“Anneme söyledin mi?”

Elinor iç geçirdi.

“Pek değil. Ona sıkıntı vermek istemiyorum.”

“Lütfen ona bunu ciddi olarak anlatmayı düşün. Lütfen Exeter’da eğitimini bitirmeyi düşün.”

Elinor iç geçirdi. Marianne’e kısaca sarılıp geri çekildi.

“Deneyeceğim. Sırası gelince, deneyeceğim. Şu anda ise... Şu anda aklımızı veya paramızı kaybetmeden önce hepimizin Devon’a yerleşmemizden başka bir şey düşünemiyorum.” Durakladı ve sonra, “Lütfen gel ve şu kitaplara yardım et,” dedi.

Sir John, her işe koşturduğu adamını, Dashwoodları Devon’a götürmesi için, kendi Range Rover’ıyla birlikte Barton Park’tan Norland’a gönderdi. Ayrıca onların kitaplarını, resimlerini, porselen yemek takımlarıyla cam eşyalarını toplayıp taşıması için Exeter’dan bir nakliyat şirketi ayarladı. Böylece Belle, Provensal tabakların içi kâğıt dolu kutulara yerleştirilmesini seyretmenin verdiği o özel zevkin keyfini çıkarırken, o kutuların üzerine kalın siyah işaret kalemiyle yazılmış olan etiketlerin yapıştırılmasıyla da, porselen tabakların oradan götürüldüğünün, bütün paketleme sürecini gözleyen Fanny’nin dikkatinden kaçmaması sağlanmıştı.

John Dashwood tüm bu süreç boyunca çok huzursuzdu. Her gün Ferrarsların ticari mal mülk imparatorluğunun idaresi için teorik anlamda sürdürdüğü yönetim işinden –asıl işi ya-

pan adamlar ona, zorunlu olarak katlandıkları ve istenmeyen bir rahatsızlık gözüyle bakıyordu— geri döndüğü zamanlarda, Belle'nin oturma odasında veya mutfağında gezinerek, Norland'ın cüzdanını ve enerjisini emip boşaltan masraflarını kederli bir ifadeyle anlatıp duruyordu. Belle ve kızların, Norland'daki bu yaşamı bırakıp, Devon'da tasadan uzak sade ve masrafsız yeni bir hayata geçecekleri için ne kadar şanslı olduğunu vurguluyordu. Belle, bir keresinde onun sürekli anlatıp durduğu bu şikâyetlerden öylesine öfkelenmişti ki, bir zamanlar Haywards Heath Hastanesindeki o odada babasına vermiş olduğu cömertlik sözüne asla sadık kalmadığını, John'a keskin bir dille söylemek zorunda kalmıştı. John Dashwood, Belle'den onun ne kadar onurlu ve cömert biri olduğunu söylemesini beklerken, kendisini bu şekilde suçlamasıyla derinden yaralanmıştı.

“Bu yaptığın çok kötü, Belle. Gerçekten kötü. Henry öldüğünden beri, sen ve kızlar tam anlamıyla evin ve bahçenin yönetimini sürdürdünüz. Bütün idare sizdeydi. Fanny için sizleri burada tutmak ve tüm dekorasyon planlarını ertelemek zorunda kalmak, gerçekten çok sıkıntı vericiydi. Ama elbette, o bu konuda bir melek gibi davrandı. Her konuda olduğu gibi... Bazen merak ediyorum, Belle. Gerçekten Henry seni bu kadar şımartmasaydı, acaba nasıl olurdu diye merak ediyorum. Sende cömertlik kavramını tanımak veya kabul etmekle ilgili bir düşünce yok gibi görünüyor. Gerçekten şok oldum. Zavallı yaşlı John Middleton'ın, teşekkür etmenin bile anlamını bilmeyen birine yardım etmeye çalışmakla nasıl bir işe kalkıştığını bildiğini umarım.” Bütün bu sözlerden sonra ise viski sodasını kavrayarak, ona dik dik bakmıştı.

“Sadece bir ‘Teşekkür ederim, John’ iyi olurdu. Sence de öyle değil mi? Sana verilen onca şeyden sonra, tek istediğim bu. Sadece bir teşekkür ederim, Belle.”

Sonunda, Sir John'un arabasını görmek, büyük bir rahatlama oldu. Belle, işvereninden aldığı bu önemli görev onuruna yeni kot pantolonunu giymiş olan Sir John'un adamı genç Thomas'ın yanına oturdu ve kızlar da geçip arka koltuğa oturdular. Margaret, sanki onun bildiği uygar ya da sosyal hayata bağlantısını sağlayacak olan geride bıraktığı zayıf bağları temsil ediyormuş gibi iPod'unu, çocukluğunun Nintendo DS'sini ve cep boy dizüstü bilgisayarını sıkıca tutuyordu. Thomas, kızların arkasına valizleri ve onların üzerine, John ve Fanny'ye veda ederken Marianne'in sürekli kollarının arasında tuttuğu gitar kasasını yerleştirdi. Fanny, Harry'nin elini sanki son zafer anında açması gereken bir koz kartı gibi tutuyordu. Harry'nin annesinin tutmadığı diğer elinde Amerikan tarzı kocaman bir kurabiye vardı ve kuzenlerinin gidişine fazla bir ilgi göstermesi gerekmediğinden, dikkatinin neredeyse tümünü ona vermişti. Elinor onun önünde diz çöküp gülümsedi.

“Hoşçakal, Harry.”

Harry ağzındakini çiğneyerek ona baktı. Elinor eğilip onun yanağını öptü.

“Bisküvi kokuyorsun.”

Harry kaşlarını çattı. “Bu bir kurabiye,” dedi ayıplar gibi ve kurabiyeyi tekrar ağzına tıktırdı.

Elinor daha sonra, arabada, “Zavallı küçük çocuk,” dedi

“O mu zavallı?”

“Elbette öyle. Fanny gibi bir annesi olunca...”

Belle koltuğunda geriye döndü. Gözlerini hafifçe Thomas'a doğru çevirerek, “Fanny hakkında konuşmayalım,” dedi.

“Bize el sallamadı,” dedi Marianne. Sanki yanlarından hızla geçip giden manzarayı içine çeker gibi pencereden dışarı baktı.

“Hayır.”

“Onu öperken yüzünü çevirdi ve sanki kulağını öpmüş gibi oldum.”

“Ööğh! Onu öpmek mi...”

“Basbayağı sırtıyordu!”

“Korkunç bir kadın.”

“O artık bitti,” dedi Belle, sert bir sesle. “Bitti!” Sonra sıcak bir gülümseme ve özenli bir profesyonel tavır içinde arabayı süren Thomas’a dönerek neredeyse teatral bir havada, “Ve biz artık Devon’da yeni bir hayata başlıyoruz,” dedi yüksek sesle.

Elinor, penceresinden bakıldığında taş döşeli bir avluya yerleştirilmiş olan döner bir çamaşır askısının görüldüğü Barton Cottage’daki aydınlık ve küçük mutfakta açılmış olan kutuları inceliyordu. Mutfağı düzenleme işini sadece bir fedakârlık olsun diye değil, aynı zamanda kendine zaman ayırmak için de istemişti. Özellikle Norland’dan Barton’a yaptığı yolculukta, henüz bedeniyle birlikte oraya taşıyamamış olduğu aklını ve ruhunu geri getirmeyi denemek için buna ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Yolculuğun ilk birkaç saati oldukça iyi geçmişti. Aleni bir şekilde onların çıkıp gitmesini isteyen insanların olduğu bir evde yaşamının getirdiği baskıdan kaçmanın verdiği ani rahatlamayla, herkes biraz kontrolden çıkmıştı. Ancak bir süre sonra, Marianne aniden çok sessizleşmiş ve ardından iyice solgunlaşmıştı. Kız kardeşinin gösterdiği belirtilere karşı uyanık olmayı uzun süreli deneyinleriyle öğrenmiş olan Elinor, ona iyi olup olmadığını sorduğu zaman Marianne endişe verici hırıltılar içinde kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Ve Belle panik dolu bir sesle Thomas’a arabayı hemen durdurmasını emretmişti.

A31 karayolunun kenarında, Batı Southampton'da bir yerde durup arabadan çıkmışlar ve hep birlikte park yerindeki bir çöp tenekesinin yanında ezilmiş çimenlerin üzerine çömelmişlerdi. Elinor kız kardeşinin mavi nefes alma cihazını ağzına dayayıp daha önce sık sık yaptığı gibi sürekli ve sakin bir sesle konuşurken, Thomas sessizce Marianne'in yanında oturup ona destek olmuş ve Elinor ona derin bir minnet duymuştu.

“Zavallı güzel kızım benim,” dedi Belle tekrar tekrar. “Zavallı güzel kızım. Norland'dan ayrılmanın verdiği stresten olmalı.”

“Ya da köpeklerden dolayı hanımefendi,” dedi Thomas, gerçeği açıklar gibi.

“Hangi köpekler? Burada köpek yok ki.”

“Arabada,” dedi Thomas. Becerikli birinin gözleriyle Marianne'i izliyordu ve bu da Elinor'u son derece rahatlatıyordu. “Sir John'un köpekleri her zaman arabadadır. Elektrik süpürgesiyle ne kadar sık temizlersek temizleyelim, tüylerin hepsini alamıyoruz. Benim dadım astım hastasıydı. Değil köpek veya kedi, evde bir muhabbet kuşu bile besleyemezdik.”

“Özür dilerim,” dedi Marianne, kesik kesik aldığı nefesler arasında. “Özür dilerim...”

“Sakın özür dileme...”

“Yalnız, bir dahaki sefere biraz daha erken haber ver.”

“Kehanette bulunacak halini yok, değil mi?”

“Biz okulda kehanette bulunduk,” dedi Margaret. “Yunanlar sanmışlar ki...”

“Kapa çeneni, Mags.”

“Ama...”

Thomas, Marianne'e, “Seni ön koltuğa oturtacağız ve pencereyi de açacağız,” dedi.

Marianne başıyla onayladı. Elinor, Thomas'a baktı. Adamın gözlerinde, Marianne'in çevresindeki pek çok erkeğin ona sahip çıkmak istemesi gibi, aşırı bir koruma ifadesi vardı. Elinor'un da yardımıyla özenli bir şekilde Marianne'i ayağa kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Elinor.

Thomas, kolunu Marianne'in omzuna doladı ve onu arabaya doğru geri götürmek üzere yol gösterdi.

"Bana teşekkür edeceğiniz bir şey yok," dedi, ama sesi gururluydu.

Yolculuğun geri kalan kısmı neredeyse hep sessizlik içinde geçmişti. Thomas arabayı dikkatli ve istikrarlı bir şekilde sürüyor, Marianne ise başı arkasına yaslanmış ve yüzü açık pencereye doğru dönmüş bir halde, kucağında nefes alma cihazıyla birlikte onun yanındaki koltukta oturuyordu. Onların arkasında Elinor, Margaret'in elini tutmuş ve Belle gözleri kapalı –dinlenmekten ziyade hatıralara gömülmüş izlenimi veren– bir şekilde oturmuştu. Böylece Hampshire'dan geçerek Dorset'e, Dorset'ten de bitmek bilmeyen saatler sonrasında Devon'a varmışlardı.

Ancak son sekiz kilometre içinde, kırsal alan giderek daha da güzelleşip muhteşem bir görüntüye büründüğünde, şoktan kurtularak yukarı doğrulmuşlar ve geçtikleri yerleri hayranlıkla seyrederek yüksek sesle haykırmaya başlamışlardı.

"Ah, şuraya bak."

"Bu inanılmaz bir şey!"

"Tanrım, Thomas! Barton da bu kadar güzel mi?"

Orası da çok güzeldi. Yoldan ayrıldılar ve ağaçlarla taçlanmış düzgün bir yamacın etrafında kıvrılarak uzanan bir dizi araba yolunun müjdecisi olan, taştan örülmüş ve tepelerinde ayaklı vazo şeklinde süsler bulunan iki taraflı kapı dikmelerinin arasından geçtiler. Araba yolları boyunca kenarlara yerleştirilmiş olan

asıl ev, ofisler, ziyaretçilerin park yerleri ve dik açılı bir okla Barton Cottage'a giden yönü gösteren yeni yazılmış işaret levhaları vardı. Birkaç dakika daha gittikten sonra, Sir John'un dizüstü bilgisayarındaki fotoğraflarda görüldüğü gibi kaba ve yeni görünüşlü, fakat arkasında ağaçların yükseldiği ve önünde çatal bir vadinin çarpıcı bir görüntüyle uzandığı hoş eğimli bir yamacın üzerine yapılmış olan ev, birdenbire karşlarına çıktı. Hayranlık uyandıran konumunun yanı sıra, eşi bulunmaz bayağılıkta bir tasarım örneği olarak görünen bina karşısında nefesleri kesildi.

Thomas büyük bir hoşnutlukla eve bakmıştı.

"Onun yapım iznini alabileceğini hiç sanmıyorduk," demişti. "Hepimiz alamayacağına dair bahse girdik. Ama o, bir zamanlar orada bir çoban kulübesi bulunduğunu ve onun bir ikametgâh olduğunu kanıtlamayı başardı. Eğer bir şeyi isterse, hiç pes etmez. İşte Sir John, böyle biridir."

Sir John, mutfğa şarap ve hoşgeldiniz notuyla birlikte, oturma odasındaki şöminenin yanına bir sepet kütük bırakmıştı. Biri buzdolabına süt, ekmek ve yumurta da koymuştu ve yeni sarı ahşap mutfak masasının üzerinde bir kâse elma vardı. Margaret, banyoyu inceledikten sonra içeride kullanılmamış bir rulo tuvalet kâğıdı ve üzerinde kırmızı balık desenleri olan yeni bir duş perdesi olduğunu bildirdi. Elinor, hem neredeyse yabancı sayılacak birileri tarafından yapılan bir iyilikle hem de muhteşem bir yerde kullanışlı ve küçük bir evle karşılaşmışken, neden kendisini mahrem ve sessiz bir yere kapatıp ağlamak dışında hiçbir şey yapmak istememesinin nedenini hiç bilemiyordu. Ana yine de öyle hissediyordu. Fakat hem Marianne'in evde yardımına ihtiyacı olması hem de Belle ile Margaret'in, yeni evlerinin avantajlarını –işte Margaret– ve dezavantajlarını –işte Belle– bağırarak konuşmaları nedeniyle, kendini koyvermek için hemen bir fırsat yakalama şansı yoktu. Yalnız başına kalmak gibi bir lükse

kavuşarak düşüncelerine bakması ve onları bir düzene sokmaya başlaması, çoğu zaman olduğu gibi beklemek zorundaydı.

Ve şimdi, açılmamış tencere ve tabak kutularıyla mutfakta tek başınayken bu fırsatı yakalamıştı. Thomas'ın beceriyle ve hevesle yardım ettiği diğerleri, resimlerin nereye asılacağına ve gitar çalışmalarında hangi pencereye dönük olmanın daha elverişli olabileceğine karar vermeye çalışırken, onun orada bütün kutuları açıp kullanılacak eşyaları dışarı çıkarmak zorunda kalması gerçekten komikti. Margaret dışarıda, en alttaki dallarına tırmandığı zaman cep telefonunda beş tam çubuklu sinyal alabildiği bir ağaç bulmuştu. Thomas, asıl oturma odasının güney yönünde bir sera şeklinde uzatılarak kolaylıkla genişletilebileceği konusunda Belle ile anlaşmaya varmıştı. Margaret'e de onun için o ağacın üzerine hemen bir ağaç evi yapabileceğini söyleyerek, ayrıca broşürler getireceğine de söz vermişti. Elinor, "Peki, ya ben?" dedi sessizce.

Belle, seranın yapılacağı muhtemel yere doğru bakmaya devam etti.

"Sana ne olmuş hayatım?"

"Yani," dedi Elinor, "mimarların çoğunun meslekteki ilk çıkışı, aile evlerinin uzantılarını tasarlayarak olur," dedi. "Richard Rogers bile..."

Belle ona çabucak bir bakış attı.

"Ama sen henüz diplomanı almadın, hayatını."

"Almak üzereyim. Bunun için yeterince vasıflıyım."

Belle gülümsedi, ancak Elinor'a bakmadı.

"Sanmıyorum, hayatını. Yılda binlerce sera yapan profesyonellerin bu işi yapması beni daha mutlu eder."

Elinor gözlerini kapattı ve yavaş yavaş ona kadar saydı. Sonra gözlerini açtı ve becerebildiği kadar düz bir sesle, "Başka bir şey daha var," dedi.

Belle hâlâ manzaraya bakıyordu.

“Ya?”

“Evet,” demişti Elinor, daha net bir sesle. “Evet. Para meselesi ne olacak?”

Elinor, nakliyeciler adamların evrensel bir tavır içinde sanki antika Meissen kadın çoban* porselen biblolarını sarar gibi yeni beyaz kağıtlara özenle sarmış oldukları iki tavayı, mutfak tezgahında duran üç fincanla bir miktar tahta kaşığının yanına koydu. Para meselesi aklından hiç çıkmıyordu. Bir araba satın almak ve onu kullanmak için para. Margaret, Exeter'deki yeni okuluna başka nasıl gidebilirdi? Kirayı ödemek için para, elektrik ve su için para, yiyecek ve kıyafetler için para ve hatta ufak dozda eğlenceler için para... Buna karşılık hepsinin elinde olan tüm para –hesaba yatırıldığı zaman– ayda sadece yedi yüz pound ya da haftada iki yüz poundun altında olan bir paraydı. Bu da Elinor'un, Belle'in hırpalanmış eski et suyu tenceresini tavaların yanına gürültüyle koyarken hesapladığı gibi, günde otuz poundu bile bulmuyordu. Bu para; gülünç denecek bir kazanç gücüne sahip, biri halen okula devam eden, biri çalışmaya alışmamış ve biri hem fiziksel açıdan hem de nitelik olarak çalışmaya uygun olmayan dört kadın içindi. Ve ben bunun dışında kalıyorum! Ben: Norland'ın hayal dünyasında yaşayan ve mimarinin aptal, işe yaramayan hayalleri arasında yaşayan Elinor Dashwood. Doğruldu ve mutfağın çevresine bakındı. Görüntü –hırpani eski şeylerin karmaşası içindeki parlak yeni eşyalar– çok sinir bozucuydu. Eğer kendini çok sıkı bir denetimin altında tutuyor olmasa, korkutucu bile sayılabilirdi. Bu duruma hazırlıklı değildi... Hiçbiri değildi...

* *Meissen shepherdesses*, yani Meissen kadın çobanları, Almanya'nın Meissen kasabasında üretilen ve kasabanın adıyla anılan dünyaca ünlü antika porselenlerdir.

Yaşadıkları üzüntü ve dışlanmaya karşı gösterdikleri tepkinin dürtüsüyle, ayrıca kendilerine uzatılan ilk ele teslim olarak ve bu teslimiyetin gerçek boyutunu veya sonuçlarını dikkate almaya-rak Devon'a gelmişlerdi.

Elinor gözlerini kapattı. Paniğe kapılmamalıydı. Bu işi yürütmenin bir yolu olmalıydı... Olması gerekiyordu... Belki de Sir John'a başvurabilirdi, belki de o bunu zaten tahmin etmişti, belki de... Gözü mutfak penceresinin dışındaki bir harekete takıldı. Thomas, Margaret'in iletişim ağacına doğru tahta kalaslar taşıyordu. Şimdiden mi?! Kulübede daha bir gece kalmışlardı ve ağaç evin yapımı başlamıştı bile. Elinor, önündeki açık kutunun içinden bir tencere kapağını çıkarıp hayal kırıklığı içinde hırsla yere fırlattı. Ağaç evin parasını kim ödeyecekti, Tanrı aşkına?

“Harika,” dedi Sir John. Barton Park'a açılan muazzam ön kapıyı açık tutarak orada durmuş, hepsine gülümsüyordu. “İçeri gelin, içeri gelin. Sizin dün gece, akşam yemeğinde bulunmanızı istedim, ama Mary buna izin vermedi. Hepinizin çok yorgun olabileceğinizi söyledi. Büyük ihtimalle haklıydı. Genellikle haklıdır.” Onlara doğru ilerledi, eğilerek hepsini içtenlikle öptü. “Şimdi çocuklarla birlikte yukarıda. Yatma vakti. Tam bir kargaşa bu, her gece saatler sürüyor. Ve sonra bütün akşam bahane olduğu apaçık bir takım sebeplerle aşağıya damlarlar. Hiç disiplin yok. Sıfır... Tanrı onları kutsasın. Harika çocuklar.”

Belle, kucaklaşmayı bırakarak, “Sen hiç karışmıyor musun?” diye sordu.

“Yatma zamanına mı? Ne münasebet. Ben cumartesi günleri çocuklarla Tentencilik oynuyorum. Tamamen eski kafalı bir adamını ve bunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Hadi öyleyse.” Dönüp kapıyı kapattı ve serbest olan elini abartıyla ileri

doğru salladı. “Benim bu eski mekânım hakkında ne düşünüyorsunuz, bakalım?”

Kızlar sessizce etraflarına baktılar. Giriş salonu çok büyüktü, Norland’dan daha genişti. Duvarlarda heykeller için nişler vardı ve ince ayrıntılarla çalışılmış yaldızlı frizlerle süslenmişti. Görkemli bir soğukluğu vardı, ayrıca ruh veya görünüş olarak Norland’dan alabildiğine uzaktı. Bir çeşit müze gibiydi, sanki geçmişin resmiyetine adanmış bir kamusal alana benziyordu. Elinor, Marianne’in istemeden hafifçe titrediğini gördü.

“Korkutucu, değil mi?” dedi Sir John, neşeli bir sesle. “Kraliçe Victoria’nın yaptığı bir ziyaret nedeniyle böyle süslenmiş, yani tüm bu mermer saçmalıklarıyla. Aptalca yapılmış bir ev. Yemek odası otuz altı kişilik. Otuz altı!”

Margaret şaşkınlık içinde etrafa bakınmayı bıraktı. “Ee, o halde neden burada yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Sir John kahkahaya boğuldu.

“Burası benim kanıma işlemiş. Kalıtım ve benzeri bir sürü şey. Onunla da, onsuz da yaşayamamı.”

Marianne gergin bir sesle, “O tür şeyleri biliyoruz,” dedi.

“Elbette. Elbette biliyorsunuz. Ama o şeylerle ilişkinizi tamamen kesmiş olduğunuz ve her türlü konfora sahip bir kulübeye sığındığınız için kendinizi şanslı saymalısınız. Şimdi içeri girip bir şeyler için.” Kanepelerle dolu çok geniş ve aydınlık bir odanın kapısında durarak komplocu bir tavırla, “Ve kayınvalidem ile tanışın,” dedi.

“Ah ah,” dedi Abigail Jennings, kaşkollar ve küçük köpeklerle birlikte hafif bir telaşla kanepelerin birinden doğrularak. “Sizler şu ünlü Dashwood kızlarından başkası olamazsınız!” Kollarını genişçe iki yana açtı ve neşeye güldü. “Jonno, hepinizin muhteşem olduğunu söylemişti ve bunda yanılmamış! Sağolsun, birçok

konuda yanılır. Bir erkek olduğu için doğası gereği bu kaçınılmaz olmakla birlikte, sizlerin muhteşem olduğunuzu söylemişti ve gerçekten öylesiniz! Tanrını, gerçekten öylesiniz!” Yanında duran uzun boylu, zayıf bir adama döndü ve dirseğiyle onu şakacı bir tavırla dürttü. “Sen de öyle düşünmüyor musun, Bill?”

Uzun boylu adam gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi. Kızlar ve Belle, onların biraz önünde, kapının hemen içinde durdular ve yere baktılar.

“Buna katlanamıyorum,” dedi Marianne, sıkılı dişlerinin arasından Elinor’a.

“Şşşttt.”

“Çok şişman,” dedi Margaret kindar bir sesle, “hastalıklı bir kaltak olduğu da çok belli...”

“Mags!”

“Akşam yemeğine çıkmak istemedim, izlemek istedim...”

Elinor başını kaldırdı.

“Üzüldüm.”

Uzun boylu adam ona sempatik gözlerle bakıyordu. Sonra bakışlarını Marianne’a çevirdi. Elinor o anda tanıdık bir şeyin olduğunu, adamın gözlerinde tümüyle Marianne’ın olağanüstü güzellikteki yüz hatlarıyla ilgili olan, ancak onun o andaki inatçılığıyla hiç ilgisi olmayan, şaşkınlıkla karışık bir tutulma ifadesinin belirdiğini gördü.

Sir John, kayınvalidesini bir ödöl listesi gibi öne çıkarıyor ve köpekler onların ayakları arasında tiz seslerle havlıyorlardı.

“Belle. Abigail ile tanış, benim canavar—validem. Hayatımın felaketi ve gördüğünüz gibi ben ona taparım. Kızlar, sizin için ise bu, Bayan Jennings... Kendisi buranın hemen hemen demirbaşdır, size söyleyeyim. Çocuklar da ona tapıyor. O burada

olduğu zaman cin, su gibi akar.” Bir kolunu sevecen bir şekilde Abigail’in omuzlarına doladı. “Öyle değil mi, Abi?”

“Eğer senden geriye kalırsa, öyle!” diye bağırdı Abigail.

Sonra kendini onun kolundan kurtardı ve ileriye doğru çıkarak hepsini içtenlikle öptü.

“Belle, hoş geldin canım. Siz kızlar da hoşgeldiniz. Güzel kızlar... Şimdi, sizleri tahmin edeyim. Elinor, sen Elinor olmalısın. Ve sen de gitarıyla meşhur Marianne’sin? Ah, evet gitarın çok ünlü canım, gerçekten. Şurada duran Bill de gitar çalıyor. Biz Barton’dakiler de gitarlarla ilgili çok şey biliyoruz, bunu göreceksin... Ve sen de Margaret’sin. Kaşlarını çatma canım, ben bir cadı değilim. Haysiyeti olan herhangi bir süpürgeye binebilmek için fazlasıyla şişmanım. Peki, Jonno... Sen Bill’i tanıştırmayacak mısın?”

Sir John kolunu, içeri girdiklerinden beri muazzam mermer şöminenin yanında kıpırdamadan ve tek bir kelime bile etmeden sessizce duran uzun boylu adama doğru uzattı.

“Size eski dostumu tanıstırayım, kızlar. Belle, bu William Brandon. Hafif Süvari Alayı’nın eskilerinden. Benim alayım... Yaşlı babamın alayı...” Ani bir ciddiyetle uzun boylu adama baktı. “Biz birlikte Bosna’daydık, Bill ve ben. Değil mi?” Belle’e doğru döndü. “Sonra William orduda kaldı ve alaya komuta edecek seviyeye yükseldi. Şimdi de kendisini iyi işlere adıyor, Tanrı yardımcımız olsun! Biraz normalleşmek ve kaliteli kırmızı şarap için de buraya geliyor. Burası onun ikinci evi, ha Bill?” Eli ni uzatarak uzun boylu adamın öne gelmesini işaret etti. “Hadi gel Bill, hadi gel. Böyle daha iyi. Tamam işte. Bu Albay Brandon, Belle.”

Belle gülümseyerek elini uzattı. William Brandon ilerledi ve biraz eğilerek onun elini sıktı.

“Devon’a hoş geldiniz.”

Marianne, “Çok yaşlı,” diye mırıldandı Elinor’a.

“Hayır, değil. Sadece öyle görünüyor...”

“Hepsi yaşlı. Yaşlı ve denode ve...”

“Sıkıcı,” dedi Margaret.

Bayan Jennings onlara doğru döndü. Margaret’e baktı. Yine gülüyordu.

“Seni sıkmayan nedir, hayatını? Oğlanlar mı?”

Margaret kıpkırmızı oldu. Marianne bir koluyla ona sarıldı.

“Hadi ama,” dedi Abigail. “Hayatınızda mutlaka erkekler vardır!”

Marianne ona dik dik baktı.

“Yok,” dedi.

“Bir tane var!” dedi Margaret, pat diye.

“Ya? Ya?”

“Kapa çeneni, Mags.”

Albay Brandon öne ilerledi ve Abigail’i dizginler gibi bir elini onun koluna koydu. Yatıştırıcı bir sesle, “Herkes birer içki hazırlamama ne dersiniz?” dedi.

Belle ona minnet dolu bir ifadeyle baktı.

“Ben bir tane isterim. Sen gitar mı çalıyorsun?”

“Kötü çalıyorum.”

“Harika çalıyor!” diye bağırdı Sir John. “Bu adam tam bir baş belası!”

Albay Brandon, “Sonra sen çalar mısın?” diye sordu Marianne’e.

Marianne ona bakmadı. Oralı olmayan bir tavırla, “Gitarımı getirmedim,” dedi.

“Biz gidip getirebiliriz,” dedi Abigail.

“Belki başka bir zaman çalarsın?” dedi Albay Brandon.

Marianne belli belirsiz gülümsedi. “Evet lütfen, başka bir zaman.”

“Çok yazık,” dedi Abigail. “Çok yazık. Bir parti yapmaya can atıyorduk. Öyle değil mi, Jonno? Oğlanlar yok, müzik yok...”

Sir John, grubun arasından geçerek bir koluyla Margaret’e sarıldı.

“Bunu yakında telafi ederiz, değil mi?” Gülümseyerek ona doğru eğildi, burnu neredeyse onunkine değiyordu. “Değil mi? Buna senin ağaç evini vaftiz ederek başlayabiliriz!”

Margaret başını, Sir John’un kucaklamasının izin verdiği kadar geriye çekti.

“Siz bunu nerden biliyorsunuz?”

Sir John serbest olan elinin parmağıyla onun burnuna dokundu.

“Barton’da olan hiçbir şey benim gözümünden kaçmaz. Hiçbir şey...” Kayınvalidesine bir göz kırptı ve ikisi birden kahkahayla güldüler. “Öyle değil mi?”

“Bunu yapamam,” dedi Marianne, daha sonra.

Annesinin yatağının ucunda, yarı açılmış kutuların karmaşası içinde oturmuştu ve bir fincan nane çayı yudumluyordu.

Belle kitabını bıraktı.

“Bu oldukça kötüydü.”

“Çok kötüydü. Bütün bu yapay kahkahalar. Bütün o şakalar. Hiçbiri komik değil...”

“Ama çok iyi kalpliler ve iyi niyetliler, Marianne.”

“İyi niyet, öldürücü bir şey.”

Belle güldü.

“Ama hayatım, iyilik oradan gelir.”

Marianne ayından bir yudum aldı.

“Ben onun hanımefendiliğinin iyi olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, bilmiyorum. Bize karşı son derece iyi davrandı.”

Marianne başını kaldırıp baktı.

“Bizimle ilgilenmiyordu. Sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Çocuklar aşağı geldiğinde biraz canlanır gibi oldu.”

“Çok tatlılar.”

“Öyle mi?”

“Ah, M.,” dedi Belle, “elbette tatlıydılar, Harry’nin tatlı olduğu gibi. Eğer onlara sağlıksız bir annelik yapılıyorsa, bu onların suçu değil!”

Marianne içini çekti.

“Bu çok moral bozucu,” dedi. “Bütün akşamı, hepsi de son derece tatsız insanlarla geçirmek.”

“Bill Brandon öyle değildi, değil mi? Ben onun çekici biri olduğunu düşündüm.”

“Elbette öyle düşünürsün, anne. O senin için mükemmel olurdu. Uygun bir yaşta, görgü kurallarına uyuyor, hatta okudukları bile...”

“Kes şunu. O benden çok daha genç!”

Marianne annesinin parmaklarını yorganın altından sıktı.

“Kimse senden daha genç değildir, anne!”

Belle onu duymazdan geldi. Öne doğru eğildi.

“Hayatımı.”

“Efendim?”

Belle sesini alçalttı.

“Herhangi bir haber var mı, Edward’dan?”

Marianne başını olumsuzca salladı.

“Sanmıyorum.”

“Elinor bir şey söylemedi mi?”

“Hayır.”

“Ona sordun mu?”

“Anne,” dedi Marianne, ayıplar gibi. “Bunu soramam. Öyle değil mi?”

“Ama bu çok tuhaf.”

“Edward’ın kendisi tuhaf.”

“Ben sanıyordum ki...”

“Biliyorum.”

“Fanny’nin ona engel olduğunu mu düşünüyorsun?”

Marianne yavaşça ayağa kalktı.

“Sanmam. O kendi sessiz karakteri içinde oldukça inatçı biri.”

“Eee?”

Marianne ona baktı.

“Biz bir şey yapamayız anne.”

“Ona bir mesaj yazamaz mısın?”

“Hayır, anne. Yapamamı...”

Belle tekrar kitabını aldı.

“Ablan benim için tam bir muanıma. Norland’tan ayrılmak kalbimi paralıyor, ama belli ki onunkini etkilemiyor. Hepimiz buraya gelmekle oradan tamamen atılmış olduk ve kendimizi her yerden kilometrelerce uzakta bir yerde bulduk. Ama o sanki dolapların düzeni dışında farklı hiçbir şey yokmuş gibi, otları ve baharatları alfabetik sırayla yerleştirmeye devam ediyor. Ve şimdi de Edward. Edward’ı gerçekten önemsemiyor mu?”

Marianne yine elindeki çay kupasına baktı.

“Onu özleme konusunda bir karar aldı, tıpkı eğitiminden vazgeçme konusunda bir karar aldığı gibi. Sahip olamayacağı şeyler konusunda kendini umutsuzluğa kaptırmaya izin vermiyor ve enerjisini, benim yaptığım gibi bazı şeyleri özleyerek harcanıyor. Hissettiklerinin yerine düşüncelerine öncelik veriyor. Anne, öyle yaptığını biliyorsun. Ben, onun bir şekilde Ed’i özlediğini düşünüyorum, ama kendi tarzınca...”

“Kendi tarzınca mı?”

Marianne kapıya doğru ilerledi. “Ama onun tarzı, benim tarzım değil,” dedi kararlı bir sesle. “Bu geceki o aptal insanların, benim tarzım olmadığı gibi. Ben istiyorum ki... istiyorum ki...”

Durdu. Belle bir an bekledi ve sonra, “Ne istiyorsun tatlım?” dedi.

Marianne elini kapı kolunun üzerine koydu ve dönüp annesinin yüzüne baktı:

“Ben etkilenmek istiyorum.”

-5-

ERTESİ SABAH Sir John, konuklarının Barton Park’taki akşamlarıyla ilgili herhangi bir hoşnutsuzluk duymuş olabilecekleri fikrinden tamamen habersiz olmanın verdiği keyifle, ofislerini ve tasarım stüdyosunu onlara gezdirmek üzere herkesi toplayıp getirmesi için Thomas’ı Range Rover’la oraya gönderdi. Özellikle Margaret, bundan dolayı dehşete düştü.

“Ben o çirkin giysilerin resinlerine bakmak istemiyorum!”

“Ve ben de,” dedi Marianne. O giysilerden hoşlanmadığını, Thomas’ın iyice anlamasına yetecek kadar yüksek bir sesle, “O giysiler için modellik yapmak istemiyorum, çok teşekkür ederim,” diye ekledi.

Belle'in onun için yapmış olduğu çayıyla mutfak tezgâhına yaslanmış olan Thomas, çok sakın bir sesle, "Bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum," dedi.

Hepsi birden ona dik dik baktılar.

"Yani gitmek zorundayız mı demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Thomas. Margaret'e bakıp sıırıttı.

"Burada patron odur. Leydi M. ve Bayan J. biraz gürültü çıkarırlar, ama sonuç olarak kendilerine söyleneni yaparlar." Çayından büyük bir yudum aldı. "Hepimiz öyle yaparız."

"Yani," dedi Marianne, saçlarını düğüm haline getirip sonra omuzlarının üstüne bırakarak, "bizi satın almış mı oluyor?"

Thomas omuz silkti.

"Onun içinde bir kötülük yoktur. Ama çevresinde insanların olmasını sever. Kendi sevdiği şeyleri seven insanları sever. Ve işi ni sever. Hepimiz iyi olduğumuz işleri severiz."

Belle, Margaret'e baktı.

"Kendine bir ayakkabı bul, tatlım."

"Ama ben..."

"Ayakkabı," dedi Belle. "Ve belki saçlarını da fırçalarsın."

Elinor, Thomas'a durumlarının hassasiyetini açık etmekten kaçınarak ve gerçekçi olmaya çalışarak, "Biz biraz... şey, iş yapabiliriz, değil mi?"

Belle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." dedi Elinor, hırkasının önündeki düğmelerle oynayarak, "yani, tasarımı stüdyosu sizi bir şekilde kullanabilirse ve eğer katalog için Marianne ile Margaret'e de bir tür ihtiyaç varsa... Bu, bir şekilde bize yardımcı olmaz mı?"

Belle ona iyice bakmak için döndü.

“Kime?”

Elinor biraz daha doğruldu.

“Bize...”

“Tam olarak ne şekilde?”

Elinor, Thomas’ın kasten dikkatini elinde tuttuğu çayına doğru yönelttiğini gözlemledi.

“Para olarak anne,” dedi, alçak bir sesle.

“Neden?” dedi Belle, neredeyse alingan bir sesle. “Neden sen her zaman bunu düşünüyorsun?”

“Çünkü,” dedi Elinor, aynı alçak ses tonuyla, “birinin bunu düşünmesi gerekiyor...”

“Ama bizim paramız var...”

“Yeterli değil. Issız bir yerin ortasındaki kulübede yaşayan ve içlerinden birinin çarşamba günü okula başlamak zorunda olduğu dört kişi için o para yetmez.”

Margaret, bağcıkları bağlanmamış kirli spor ayakkabılarıyla tekrar ortaya çıktı. Yüksek sesle, “Okula gitmek istemiyorum,” dedi.

Thomas, çay kupasını kararlı bir şekilde masaya bıraktı. Kesin bir sesle ona, “Bu kanun gereğidir,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Elinor.

Belle, Marianne’e baktı. Zorlama bir neşeyle, “Sayıca geride kaldık gibi görünüyor, hayatını,” dedi.

Elinor, ani bir öfkeyle, “Eğer katkıda bulunmak için bir çaba göstermeye gerek olmadığını düşünüyorsan, o zaman çok haklısın,” dedi. “Sayıca geridesiniz. Herkes kendi üzerine düşeni yapmak zorunda.”

Kısa bir duraklama oldu. Tuttuğu bir tutanı saçının uçlarındaki çatallaşmayı incelemekte olan Marianne, “Peki, sen payına düşen neyi yapacaksın?” dedi, Elinor’a.

Elinor bir an için tüm kontrolünü kaybedeceğini düşündü. Ama sonra Thomas'ın bakışını yakaladı ve hemen yüzüne anlaşılmaması olmasa bile, halden anlar bir ifade yerleştirdi. Yutkundu ve ellerini hırkasının düğmelerinden indirdi.

“Aslında,” dedi, “ben Sir John'dan herhangi bir iş isteyecektim zaten. O yüzden, bu sabah bunu yapabilirim, değil mi?”

“Ah, iyi,” dedi Marianne. Sesinde çok hafif bir iğneleme vardı. Saçlarını tekrar serbest bıraktı ve Thomas'a gülümsedi.

“O halde gidip bu işten kurtulalım, olur mu?”

“Elbette ki benim hayalim,” dedi Sir John, “her şeyi Devon'da imal etmeye devam etmekte. Ben işe bu şekilde başladım, biliyorsunuz. Bütün makineleri Honiton'dan taşıdım, geceleri geç saatlere kadar uyumayıp iş kanunlarını inek gibi çalıştım. Ama şunu yapamadım: Kâr marjlarını yakalayamadım. İngiltere'de işçilik maliyetleri çok yüksek. Böylece makineler –şimdi tabii hepsi çağ dışı kaldı– eski ahırlarda çürüyor ve biz her şeyi Kuzey Portekiz'de yaptırıyoruz. Endüstriyel bir arazide modern bir fabrika... Yer olarak bir yağlı boya tablo manzarası yok, ama iş yapıyorlar. Kalite mükemmel...” Durdu ve Margaret'e baktı. Aniden, “Sıkıldın mı?” diye sordu.

Margaret enerjik bir şekilde başını sallayarak onayladı. Sir John ona gülümsedi. Hiç alınmamış gibiydi.

“Sen fattan bir kızsın, küçükhanım Margaret Dashwood.”

“Belki de,” dedi Belle aceleyle, “bu giysiler Margaret'in yaşındaki biri için tam olarak uygun değil...”

Sir John, bir koluyla Belle'in omuzlarını sardı. Onun sözünü keserek, “Biz her yaş için uygun bir şeyler yapar hale geliyoruz. Benim tasarımı stüdyomu görünce çok şaşıracaksın. Bilgisayarlı çizim panoları, her ortalama vücut şeklini ve bedenini tespit eden bir teknoloji...”

Belle'e yol göstererek ve sürekli konuşarak, arkasında yüksek tavanlı ve ıslıl ıslıl aydınlatılmış bir odanın görüldüğü kapıya doğru yürüdü. Margaret iç çekip ayakkabılarını sürüyerek onun peşinden gitti, Marianne de aynı yavaşlıkla ve bunu açıkça hafife alan bir mesafeden onları takip etti. Elinor onların stüdyoya girerek gözden kaybolmalarını izledi. Artan bir endişeyle, Sir John'u ona zaman ayırmak veya dikkatini çekmek için ikna etmenin, inikânsız olmasa da, son derece zor olacağını hissetti. Sir John, onların Margaret'i okula gönderme konusundaki kaygılarını, Thomas'ın onu otobüsün Exeter'da gideceği yere kadar götüreceğini keyifle ilan ederek daha şimdiden gidermişti. Bunu yaptıktan sonra da, o an için yeni kiracılarına karşı olan görevini fazlasıyla yerine getirmiş olduğunu hissettiği açıkça belliydi. Elinor, onun yakasına daha fazla nasıl yapışabilir; haysiyetlerini zedelemekten ve bir miktar para kazanma fırsatına fena halde ihtiyaç duyduklarını da gizlemeden, içinde bulundukları müşkül durumu ona nasıl açıklayabilirdi? Bir şekilde buna, aslında bir dilencilik olmadığı görüntüsünü vermeyi nasıl becerecekti?

Arkasında ayak sesleri duydu. Elinor döndü ve Albay Brandon'un stüdyo seviyesine çıkan merdivenlerden yaklaştığını gördü. Bir gece önce, tipik bir kırsal bölge üniforması sayılabilecek, kesinlikle kusursuz koyu renk pantolon ve klasik bir kazak giymişti. Bu sabah ise üzerinde, gündüz için aynılarının zeytin yeşili versiyonu vardı ve ayakkabılarını özenle cilalamış olduğu Elinor'un gözünden kaçmadı.

Brandon, Elinor'a gülümsedi. "Dikenlere dayanıklı yeleklerden ve avcı ceplerinden usandım," dedi.

Elinor müteşekkire bir ifadeyle gülünseyerek ona karşılık verdi.

"Çok etkileyici. Ben... benim bu sabah kafam biraz meşgul. Sadece taşınmanın verdiği bir şey bu, eminim... Bütün bu değişiklikler, vesaire."

Bill Brandon ellerini pantolonunun cebine soktu.

“Özellikle becerikli biriysen...”

“Şey, evet...”

“Ki sen öylesin...”

Elinor hafifçe kızardı. Converse ayakkabısının ucuna baktı ve yere vurdu. “Biraz,” dedi, isteksizce.

“Biz becerikli insanlarız ve çok yararlıyız. Her şeyi bir arada tutuyoruz. Ama bize keyif kaçıran kimseler olarak bakılıyor. Bu hiç adil değil.”

Elinor ona göz ucuyla baktı. Çok düzgün ve derli toplu görünüyordu, ekose gömleğinin açık yakası güzelce ütülenmişti. Ellerini rahat bir şekilde pantolonunun ceplerine sokmuştu. Elinor kot pantolonunu ve bir zamanlar babasına ait olan hırkayı işaret ederek, “Perişan halim için özür dilerim,” dedi.

“Siz kızlar,” dedi Bill Brandon cesaretle, “çok etkileyicisiniz ve kesinlikle her şeyi giyebilirsiniz. Kız kardeşin...”

“A, biliyorum.”

“O içeride mi?”

“Evet. Diğerleriyle birlikte.”

“Peki, sen neden onlarla değilsin?”

Elinor derin bir iç çekti. Ellerini hırkasının ceplerine soktu ve omuzlarını indirdi.

“Ben daha çok Sir John’u görmek istiyordum.”

“Jonno’yu mu?”

“Evet. Tek başınayken.”

Bill Brandon ona dikkatle baktı. “Her şey yolunda mı?” dedi.

Elinor bir şey söylemedi. Örgü cepleri itebildiği kadar aşağı itti ve bakışlarını ayaklarına dikti.

“Elinor. Neyin var?”

“Hiç... Bir şey yok.”

“Bak, birbirimizi henüz çok iyi tanımıyoruz. Ama tanıyacağımıza eminim, çünkü ben hep buradayım. Delaford’un aksine,” dedi Brandon.

“Delaford?”

“Evet. Orası... benim yaşadığım yer. Ya da daha ziyade, bir dairemin olduğu yer. Orası... evet orası, benim ordudan ayrıldığım da oturmaya başladığım yer. Ben içki, uyuşturucu ve başka bilmem nelerle başı dertte olan bazı askerlerime yardım etmek istedim. Ordu dışında bir hayata uyum sağlamayı beceremeyişleri bir yana, yaşadıkları olaylarla baş edebilmek için... Bilirsin, başvurdukları dayanabilme mekanizmalarının falan sonucu böyle oldular. Ve ben istedim ki... Neyse, bu başka bir hikâye... Ama ben genel olarak uyuşturucu bağımlılarına yardımcı olmak istedim, gerçekten... İstedim ki... ”

“Bağımlılar mı?” dedi Elinor, şaşkınlık içinde.

Brandon başıyla onayladı.

“Evet,” dedi. “Çoğunlukla uyuşturucu, ama alkolikler de var.”

“Sir John’un, senin iyi işler yapığını söylerken kastettiği buydu demek.”

“Jonno her zaman harikadır. O kadar destekleyici ve o kadar cömert ki. Bizim en iyi himayecimiz.”

“Bu harika,” dedi Elinor, ciddiyetle. “Gerçekten harika. Bu yaptığın...”

“Pek sayılmaz.”

“Dün gece sana sormalıydık, bunu yapmanız gerekirdi...”

“Hayır,” dedi Bill Brandon, “gerekmezdi. Ben bu konuda pek konuşmanı. Bir şey hakkında konuşmaktansa, onu yapmak daha iyidir. Sence de öyle değil mi?”

Elinor omuzlarını biraz gevşetti.

“Eğer ne yapacağını biliyorsan, öyle.”

Brandon ona biraz yaklaştı.

“Ben de tam o sırada geldim, sanırım. Sorun nedir?”

Elinor başını kaldırıp ona baktı. Brandon’ın yüzünde çok büyük bir şefkat ifadesi vardı. “Ben sadece biraz endişeliyim. Hepsi bu.”

“Buraya taşındığınız için mi?”

“Sadece o değil...”

“Para mı?” dedi, Brandon.

Elinor seslice bir iç geçirdi.

“Nasıl bildin?”

“Sadece bir tahmin...”

“Evet,” dedi Elinor. “Para... Hiçbirimiz gerçekten çalışmak için uygun değiliz, ama buna mecburuz. En azından ben... Ve Sir John’a sormaya gidiyordum... ” Durdu. Sonra, kederli bir sesle, “Aslında ondan ne isteyeceğimi bilmiyordum,” dedi. “Yardım isteyecektim, sanırım. Açıkça belirtilmemiş bir yardım. Umutsuz bir şey, gerçekten.”

“Umutsuz değil.”

“O çok meşgul, zaten çok şey yapıyor.”

Bill Brandon yine stüdyoya doğru baktı. Sonra tekrar Elinor’a döndü.

“Çok şey yapıyor, tamamen haklısın. O doğası gereği insanlara önderlik eden nüfuzlu bir kişi. Peki, sen bunu neden eşi ve dört çocuğuyla ve büyük bir malikanenin ağır yüküyle birlikte müthiş bir ekonomik sıkıntı içinde işini yönetmeye çalışan birinden değil de, bir başkasından istemiyorsun? Yani, neden benden istemiyorsun?”

Marianne, kulübede kendini huzursuz hissettiğini söyledi. Oturma odasının penceresinden aşağıya doğru etkileyici bir eğimle uzanıp giden araziye gözünü dikerek, “Eşyaları açıp boşaltmayı her zaman yapabiliriz, öyle değil mi? Şu mavi gökyüzüne bakın,” dedi.

Elinde merdivenle kendi perdelerini asan annesine yardım etmek için odaya gelen Elinor, “Şu yağmur bulutlarına da bakın,” dedi.

“Onlar bir şey değil. Sürüklenip gidiyorlar. Hem zaten ılsan-sak ne fark eder? Norland’da her zaman ılsanıyorduk.”

Belle, Sir John’un parlak desenli hazır perdelerinin yerine takmak için yıpranmış eski şanı ipeği kumaş perdeleri bir kuttudan çıkarıyordu. “Sen ne öneriyorsun, hayatım?” dedi, Marianne’e.

“Bir yürüyüş.”

“Yürüyüş,” dedi Margaret, tiksindiğini belli eden bir sesle.

“Evet,” dedi Marianne, “bir yürüyüş. Ve sen de benimle geliyorsun.”

“Yürüyüşlerden nefret ederim.”

“Neden yürüyüşe çıkmak istiyorsun?” diye sordu Belle.

“Sir John’un bahsettiği eski evi görmek istiyorum. Yaşlı bir kadının yaşadığı ve asla dışarı çıkmadığı vadideki o evi. Bayan Havisham gibi bir adı var.”

“Ben hiçbir şey görmek istemiyorum,” dedi Margaret.

Belle şam ışığı perdeye baktı. Bir zamanlar koyu bordo kırmızısı olan rengi, şimdi güneşten solmuş ve kat yerlerinde düzensiz şeritler halinde açık çay rengi çizgiler oluşmuştu. Ama her şey, Sir John’un parlak mavi renkli ve üzerinde stilize ayçiçeği desenleri olan baskılı pamuk perdelerinden çok daha iyiydi. Dalgın bir sesle, “Çok güzel, hayatım,” dedi.

“Ama ben...” diye başladı Margaret.

Belle başını kaldırdı.

“Marianne’in yalnız yürümesini isteniyorum. Evvelki günün ardından bu olmaz. Ve biz gideceğimiz yolları tanıyana kadar kesinlikle olmaz.”

Elinor merdivenin tepesinden, “Evin adı Allenham, yaşlı kadının adı da Bayan Smith,” dedi.

Kimse aldırış etmedi.

“Gidiyoruz,” dedi Marianne, Margaret’e.

“Gidiyorsun,” dedi Belle, Margaret’e.

Margaret merdivenin üstünde duran Elinor’a baktı.

“Neden sen gitmiyorsun?”

“Çünkü,” dedi Elinor.

Margaret, “Hep istemediğim şeyleri yapmak zorundayım,” dedi.

Belle perdeleri bıraktı ve bir koluyla ona sarıldı.

“Söz veriyorum,” dedi, “sen de hiç kimsenin sana artık ne yapacağını söylemeyeceği bir yaşa geleceksin. Bir gün, sadece kendi istediklerini yapacaksın.”

Elinor, ayçiçeği desenli perdeleri çıkarmak için öne eğildi.

“Keşke,” dedi yavaş bir sesle, hiç kimseyi hedeflemeden.

Kulübenin arkasından yukarıya, ormanın içine doğru dik bir patika uzanıyor, dar ve çukurda kalan bir yoldan geçerek aşağılarda iç içe geçmiş tüm vadileri, sanki oradan geçen bir kuş gibi görebilmeyi mümkün kılan yüksek ve açıklık bir tepeye varıyordu. Bütün yol boyunca ağaçlar arasında yürürken, sürekli yüksek sesle şikâyet eden Margaret, oraya vardıkları zaman rüzgârın ve yüksekliğin etkisiyle kendini tutamayıp kollarını uza-

tarak tepe boyunca fır fır dönmeye ve çığlıklar atmaya başladı. Saçları başının etrafında lime lime olmuş bir flamanın lifleri gibi uçuşuyordu.

Marianne daha yavaşça ve aşağıda görünen manzarayı isteksiz bir kendinden geçme hali içinde seyrederek onu takip ediyordu. Barton Park ve etraftaki müstemilatları, bir bebek evinin muntazam ve minyatür boydaki mobilyaları gibi dağınık küçük ağaç kümelerinin arasına yerleşmişti. Ayrıca etrafa yayılmış benekler halinde pamuk topları gibi görünen koyunlarla, siyah beyaz domino taşlarına benzeyen ineklerin bulunduğu yeşil alanların arasından geçen, soluk renkli düzgün ve kıvrımlı araba yollarıyla birbirine bağlanmıştı. Bacalardan çıkan dumanlar oraya buraya yayılıyor ve postacının kırmızı minibüsü bir araba yolundan yukarıya, küçük parlak bir oyuncak gibi tırmanıyordu. Ve sonra orada, yandaki vadide, büyük bir ağaçlığın altındaki yamaca yapışmış gibi görünen, açık pembe tuğladan yapılmış, kıvrımlı Tudor tarzı bacaları, dar ve parlak pencereleriyle masal evi “Allenhams” duruyordu. Evin bahçeleri –Sir John onların 1640 yılında özel bir tasarım olarak düzenlenmiş ve o zamandan beri hiçbir önemli değişikliğe uğramamış olmasıyla ünlü olduğunu söylemişti– bu yükseklikten açıkça görülebilen, koyu renkli yüksek çitler ve daha yeşil renkte alçak çitlerle çevrili, yer yer sararmış yalaklarının içinde kurumuş ve hareketsiz duran birkaç çeşmenin göze çarptığı çok farklı biçimsel bir plana göre yapılmıştı. Norland’dan farklı bir dönemde yapılmıştı ve Norland’dan farklı bir durumdaydı. Ancak kendi vadisi içindeki bu eski ve sakin evin romantizmi, Marianne’de boğazına düğümlenen nostaljik duygular uyandırdı ve birden gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti.

“Bayan Smith tatlı bir yaşlı kadındır,” demişti Sir John. “Asırlardır dul. Kocasını Yaşlı Smith’in ailesi kuzeyde para kazanmış ve o da parayı buraya getirip evi satın almış. Ona bir servet harca-

mış. Tatlı koca ihtiyar. Yörenin tarihini o başlatmış. Hiç çocuk sahibi olmamaları çok kötü... Şimdi Bayan Smith yalnız başına orada çürüyor, kim bilir hangi acenteden gelen şu kızlar tarafından bakılıyor. Şu Filipinlilerin buna ne anlam verdiklerini Tanrı bilir. Eğer Manila'da büyümüşsen, Allenham'a gelince aya ayak bastığını zannedersin, öyle değil mi?"

Margaret nefes nefese onun yanına geldi. Marianne, aşağıdaki evi gösterdi.

"Bak."

"Biraz ürpertici," dedi Margaret. Kazağını çıkarmış ve beline dolamıştı.

"Harika bir ev," dedi Marianne.

Margaret gözlerini kısarak gökyüzüne baktı.

"Yağmur yağacak."

"Önemli değil."

"Bir kazağın bile yok."

"Önemli değil. Yağmur nedir ki?"

Tam o sırada Margaret'in eline büyük bir damla düştü. Elini Marianne'e doğru uzattı.

"Budur," dedi.

Marianne onun arkasına baktı. Güneybatıdan ve deniz yönünden, çok yoğun miktarda kurşuni renkli bulutlar tam onlara doğru geliyordu. "Bu sadece yağmur Mags," dedi.

"Hayır," dedi Margaret ve sesinde aniden bir telaş belirdi.

Şiddetli bir şimşegın bulutları yardığı ve patlayan bir gök gürültüsünün tepelerin etrafında yankılandığı o anda eliyle Marianne'in baktığı yönü gösterdi.

"İmdat!" dedi Marianne, farklı bir ses tonuyla.

Margaret, kazağını belinden çözdü ve ablasının eline tıktırdı.

“Al şunu.”

“Hayır.”

“Al şunu. Al. Benim astımım yok.”

Marianne kazağın içine girmeye çalışırken, yağmur aniden tüm şiddetiyle bastırdı. Arkasından ablasını çekiştiren Margaret, yanlarındaki çimenli topraktan sıçrayan yağmurla birlikte, geldikleri yöne doğru sendeleten tenipoda bir koşu tutturdu.

“Daha yavaş,” diye yalvardı Marianne.

“Hayır,” diye bağırdı Margaret. “Hayır. Geri dönmeliyiz, eve gitmeliyiz!”

“Yapamıyorum...”

“Yapabilirsin! Yapabilirsin! Yapmalısın.”

Tepe boyunca bata çıka ilerlediler. Ayaklarının altındaki çimenler ıslanmış, birbirlerini tuttukları elleri giderek daha da kayganlaşmıştı.

“Ah lütfen,” diye durmadan bağıırıyordu Margaret. “Ah, lütfen koş!”

“Yapamam, daha hızlı gidemem, önümü göremiyorum...”

İleride yolun iki yanını belirleyen çit, yağmurun katmanları arasından belli belirsiz göründü.

“Neredeyse vardık!” diye haykırdı Margaret. Saçları yüzüne yapışıyor ve serbest olan eliyle onları sürekli yanlara itmesi gerekiyordu.

“Az kaldı!”

Marianne boğuk bir çığlık attı. Sonra eli, Margaret’in elinden kaydı ve Marianne aniden yere çöktü. Göğsü hızla inip kalkıyor ve kesik kesik nefes alıyordu.

Margaret onun yanına çömeldi.

“Marianne? Marianne? İyi misin?”

Marianne konuşamıyordu. Islak çimenlerin üzerine yığılmış ve ellerini göğsüne bastırmış bir halde, nefes almaya çalışarak düştüğü yerde oturup kalmıştı.

Margaret kız kardeşinin cebini karıştırmaya başladı.

“Solunum aletin. Solunum aletin.”

Marianne başını sarsak sarsak iki yana olumsuzca salladı.

“Ne demek istiyorsun? Yanında yok mu? Solunum aletini almadan mı geldin?”

Yüzü kül rengine dönen ve çırpınan Marianne, başıyla kısa bir onay işareti verebildi.

“Aman Tanrım!” dedi Margaret. İçinden bir paniğin histeri krizi halinde yükseldiğini hissediyordu. Panik yapmamalıydı. Paniğe kapılamazdı. Annesi olsa ne yapardı? Ellie ne yapardı? Düşünmeliydi, düşünmeliydi... Sonra ayağa kalktı.

“Dinle!” diye bağırdı, yağmurun üstünden. “Dinle! Senin solunum aletini almak için hemen kulübeye koşacağım, annemi ve Ellie’yi de getireceğim. Sen hiç kıpırdama. Beni duyuyor musun? Sakın kıpırdama, sadece kısa kısa nefes al, paniğe kapılma. Tamam mı? Tamam mı?”

Marianne bir elini hafifçe göğsünden kaldırarak onayladı ve Margaret yola inmek için kendisinin bile farkında olmadığı bir hızla çitlere doğru koştu. Çitin arasından geçerken yoldan aşağı doğru son süratle gelmekte olan farları yanık bir arabayı fark etti ve Marianne hakkında duyduğu hararetli telaşın ortasında bile, bir de buna ilaveten kendini ezdirmeyi başarmanın durumu daha da iyileştirmeyeceğini akıl edebildi. Bu yüzden setten sürünerek kaydı ve arabanın geçip gitmesi için kendini yere yapıştırdı.

Fakat araba geçip gitmedi. Belli ki sürücü, onun çitin altındaki yamaca serildiğini görmüştü ve acı bir fren yapıp çamurlu

suyu onun üzerine püskürterek, arabayı gacırtılı bir sesle durdurdu. Margaret'in tarafındaki yolcu penceresi aşağı indi ve bir erkek sesi telaşla, "İyi misin?" diye sordu.

Margaret güçlükle doğruldu. Başka bir insanın görüntüsü ve bunun yetişkin biri olması, neredeyse dayanılmayacak kadar güzeldi. Margaret ışıldayan arabaya tutunarak kalktı ve sular damlayan başını içeri uzattı.

"Ah lütfen! Ah lütfen, benim ablam!"

Arabanın sürücüsü genç bir adamdı, esmer bir genç adam. Margaret şiddetli sıkıntı içinde olduğu bu durumdayken ve yüzünü örten saçları görüşünü kısmen engellerken bile, bu adamın çekicilik açısından nerdeyse on üzerinden tam on puan almaya çok yakın biri olduğunu görebildi. Adam muhteşemdi...

"Kız kardeşine ne oldu?" diye sordu, biraz aksi bir sesle.

"O yukarıda," dedi Margaret heyecanla ve ağlamaklı bir sesle, "yukarıda, tarlada. Astım krizi geçiriyor."

Genç adamı, bu defa çok farklı bir ses tonuyla, "Vay canına," dedi.

Motoru kapattı ve anahtarı almaya gerek bile duymadan son hızla arabadan çıktı. Margaret daha onun harekete geçtiğini bile fark etmeden önce, çevik bir hareketle çitin olduğu taraftaki yamaca tırmanmaya başladı. Margaret beceriksizce onu takip etmeye çalışarak, "Solunum aleti yanında değil. Onu almayı unutmuş," diye bağırdı.

"Nerede peki?" diye bağırdı, genç adam.

"Evde."

"Ev nerede?"

"Aşağıda. Barton Cottage."

Genç adam çitin yarısına kadar gelmişken, bir an durdu.

“Barton Cottage’ı biliyorum,” dedi. “Onu getireceğim. Eve git ve oradakilere onu getireceğimi söyle.”

“Yapamazsın.”

Genç adam çoktan çitin içinden geçmişti.

“Sana ne diyorsam, onu yap!” diye bağırdı Margaret’e ve sonra da onun görüş alanından çıktı.

“Ben Barton’ı kendimi bildim bileli tanırım,” dedi genç adam.

Kulübedeki şöminenin yanında durmuş, Elinor’un merdiven sahanlığında duran kutuların birinden alıp getirdiği eski bir plaj havlusuyla saçlarını kuruluyordu. Marianne, solunum cihazıyla birlikte ve yanakları biraz solgun bir halde koltukta oturuyordu.

O, annesi ve kız kardeşleri şöminenin yanındaki genç adama inanamaz gözlerle bakıyorlardı.

“Ben hemen hemen bu civardan sayılırım. Aslında, buradan birkaç kilometre ötede Allenham adlı bir evde kalıyorum. Orası teyzeme ait. O şimdi nerdeyse hareket edemez durumda. Ama ben hayatım boyunca buraya hep geldim, her okul tatilinde... Şimdi fazla gidip gelmek zor oluyor, ama ben her fırsat bulduğumda gelmeye çalışıyorum. O benim tatlı yaşlı teyzem...”

Belle yutkundu. Kuru kıyafetler bulması için Margaret’i üst kata göndermek bile aklına gelmemiştir. Havanın değişmesiyle birlikte Marianne için kaygı duymaya başlamış, sonra Margaret kendinden geçmiş bir halde hıçkırarak eve dönmüştü. Astım krizi ve bir adamın Marianne’i arabayla eve getireceğini anlattığı tutarsız hikâyeyi anlatmış ve henüz ardından dışarıdan gelen bir spor otomobilin bağırması duyulmuştu. Sonra da tümüyle yabancı ve tanrı benzeri genç bir adamı, hayalet gibi bembeyaz kesilmiş ama yine de nefes alan Marianne’i kollarında taşıyarak ön kapıda belirmişti. Tüm bunlar olurken endişesi

had safhaya çıkan Belle'in aklına, aslında işe yarayacak hiçbir şey yapmak gelmemişti. Marianne hâlâ nefes alıyordu. Belle ise genç adamdan gözlerini ayıramıyor, baktıkça bakıyordu. Böyle bir görüntüye sahip olmamış olsa bile, Belle için o yine de bir kahramandı: Marianne'i kurtarması, onu sanki eşsiz bir çiçekmiş gibi saygıyla eve getirmesi. Bir zambak... Bir kelebek... Kanadı kopuk bir kelebek gibi... Onu nerdeyse büyük bir ihtimamla taşımıştı.

"Ben... ben size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Belle. "Ben sadece..."

Genç adam başını kurulamayı bıraktı. Saçları kalın, siyah ve parlaktı. Gülümsedi.

"O halde etmeyin."

"Ama o zaman bizim için yaptıklarınıza karşılık neler hissettiğimizi anlayamazsınız."

Genç adam Marianne'e baktı. Koyu renk kaşlarının birini çok hafifçe kaldırdı.

"Ah, anlayabilirim."

Margaret göz ucuyla ablasına baktı. Eğer bu kadar solgun olmasa, Margaret onun yüzünün kızardığını söyleyebilirdi.

"Bir adınız var mı?"

Genç adam gülümsedi. Havluyu öylesine şöminenin önüne bıraktı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Islak kot pantolonla bile muhteşem görünüyordu.

"Ben John."

Margaret neredeyse utangaç bir sesle, "Biz bir sürü John tanıyoruz," dedi.

"Oo," dedi genç adam. Margaret'e göz kırptı. "Ama ben John Willoughby'yim. Ve herkes bana Wills der."

Belle, "Biz de diyebilir miyiz?" diye sordu.

“Demezseniz, alınırım.”

“Ve bizler de...”

“Ben kim olduğunuzu biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Bu civardaki herkes, herkesin kim olduğunu bilir. Jane Teyze bana söyledi. Kulübede yeni insanlar var dedi ve sizi daha iyi tanıyana kadar ne dediğini söylemeyeceğim.”

Marianne solunum cihazını indirdi. Boğuk bir sesle, “Bu pek iyi bir tanışma olmadı, sanırım,” dedi.

Genç adam birden ayılmış gibi oldu.

“Benim açımdan öyle değil.”

Marianne biraz gülmeye çalıştı, ama öksürüğe tutuldu. Belli belirsiz bir sesle, “Tehlikede olan genç kızları kurtarmak...”

Genç adam sessizce, “Öyle bir genç kız ki,” dedi.

Marianne başını hafifçe geriye doğru eğdi. Elinor, yağmurdan kirlenmiş ve astım krizinden hırpalanmış haliyle ve ıslak tutamlar halinde yüzüne yapışmış saçlarıyla bile, kız kardeşinin güzelliğine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Şömineye doğru göz ucuyla baktığında, ona hayranlık duyanın sadece kendisi olmadığını fark etti. John Willoughby’nin yüzünde, Elinor’un hayatının büyük bir kısmında aşına olduğu o ifade vardı, daha bu sabah Bill Brandon’ın yüzünde gördüğü o ifade... Ve astımın ona verdiği kırılganlık, kişiliğindeki doğal derinlikle birleşince, Marianne’in çekiciliği iyiden iyiye artıyordu.

“Biz sizin teyzenizin evine bakıyorduk,” dedi Marianne, daha kuvvetli bir sesle. “Tepedeydik, oradan aşağıya bakıyorduk...”

“Öyle mi?”

“Harika bir ev. Çok şahane. Çok eski ve biraz da bilgiç. Bende ağlama isteği uyandırdı.”

Kısa ve yoğun bir duraklama oldu.

“Sahi mi?” dedi, genç adam.

“Evet.”

“Biliyor musun, bende de aynı etkiyi yaratıyor. Allenham’a her zaman taptım ben. Küçükken oradan hiç ayrılmak istemezdim.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Öyle mi? Daha önce Allenham gibi bir yerde yaşamış mıydınız?”

“Ah evet,” dedi Marianne. Biraz daha yukarı doğruldu. Yüzü aydınlanıyordu. “Dünyanın en hayranlık verici evinde yaşadım. Sussex’te. Ben orada büyüdüm.”

“Hepimiz orada büyüdük!” dedi Margaret, kızgınlıkla.

Wills onu duymazdan gelerek, “Keşke ben de Allenham’da büyümüş olsaydım,” dedi.

Margaret pencereden dışarı baktı. Kararlı bir sesle, “Arabanız bir Ferrari mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi, Marianne’e bakmaya devam ederek.

“Öyleyse nedir?”

“O bir Aston Martin.”

“Vay canına!” dedi Margaret. “Daha önce ondan hiç görmedim.”

Wills ıslak kıyafetlerine baktı.

“Gitmeliyim. Sırılsıklanı durumdayım.”

“Lütfen tekrar gelin,” dedi Belle. “Lütfen...”

Marianne bir şey söylemedi. Elinor ise Marianne’i seyreden Wills’i izledi.

“Çok isterim.” Yarı gülerek Marianne’a doğru eğildi. “Lütfen, bir daha yağmurda koşmayın. Sizi kurtarmak için orada olmayabilirim.”

Marianne hâlâ mavi solunum cihazını tutuyor olmasa, Elinor onun Wills'e karşılık verdiği gülümsenmeyi baygın bir gülünseme olarak tanımlayabilirdi.

“Yapmamaya çalışırım.”

“Çünkü,” dedi, “sizi kurtaracak başka birine tahananmül edemem.”

Boğulur gibi hafif bir ses çıkaran Margaret, eliyle ağzını kapadı.

Elinor hemen ona, “Neden gidip üzerini değiştirmiyorsun?” dedi.

Belle, sanki bir rüyadan uyanmış gibi, “Evet,” dedi. “Evet canım, git ve üzerini değiştir. Sen de Elinor, su ısıtıcısını çalıştır.”

Wills bir elini kaldırdı.

“Benim için değil. Teşekkür ederim. Jane Teyze beni bekliyor.” Belli belirsiz hafifçe sıırıttı. “Vârisin yükünlülükleri...”

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Marianne. “Siz Allenham’ın vârisi misiniz?”

Genç adam başıyla onayladı.

“Çok şanslısınız,” dedi Belle, şaşkın bir sesle.

Marianne’nin gözleri parlıyordu.

“Çok romantik,” dedi.

Genç adam onayladı.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Doğruca kanepenin yanına geldi. Marianne’e bakarak, “Ben yarın gelip sizi kontrol edeceğim,” dedi.

Marianne gözlerini kaçırmadan ona baktı.

“Tamam.”

“Kendinize iyi bakın.”

“Ah, bakarız,” dedi Belle, coşkuyla.

Wills ona gülümsedi.

“Bu kulübe şimdiden insana kendini harika hissettiriyor.”

“Ah! Ah, burası çok sıradan...”

“Bu tamamen içinde oturanlara bağlı bir şey, bilirsiniz.”

Margaret, onun önünde salınarak, “Bir gün arabanıza binebilir miyim?” dedi.

“Elbette.” Wills, dönüp onlara baktı. “Bir süre daha burada olacağım. Jonno’nun kilometrelerce uzunluktaki araba yollarından bir kısmını aşındırabiliriz.”

“Evet, lütfen!”

“Bir şartla.”

“Her neyse kabul, her neyse!”

“Bana daha fazla teşekkür etmeyeceksin,” dedi Wills.

Ve sonra gitti. Ön kapının kapanma sesi, ardından arabanın kapısının çarparak kapanma sesi, motorun gürültüsü ve sonra arkasında sanki havai fişeklerle doluymuş gibi heyecan yüklü ve canlı bir atmosfer bırakarak gitti. Evdekiler onun geride bıraktığı garip ve anlaşılmaz sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sonra Marianne elleriyle ışıldayan yüzünü kapattı. Ellerinin arkasından, “Hiç kimse bir şey söylemesin. Hiçbir şey. Tek kelime bile etmeyin,” dedi.

“Ah, ne kadar çarpıcı bir adam, değil mi?” dedi Mary Middleton, fazla vurgu yapmadan.

Kısa bir süre önce monte edilmiş koskoca mutfağında ayakta idi. Harika ve pahalı görünümlü yüksek bir koltuğa sıkıştırılmış olan ve babasının olgun elma rengindeki tenine sahip en küçük oğluna kaşıkla meyve püresi yediriyordu.

“Muhteşem,” dedi Belle. Kendisine özel bir espresso makinesinden bir fincan kahve verilmişti. “Şimdiye kadar ondan daha yakışıklı bir adam görmediğime eminim.”

Mary, yüzü bebeğiyle aynı seviyeye gelene kadar eğildi. “Bay Muhteşem’in önünde böyle konuşma!” dedi, alıngan bir sesle.

Belle iç geçirdi. Kendi kızlarına tapıyor olmasına rağmen, bebekleri hiçbir zaman fazla sevmemişti. Özellikle konuşkan çocuklar haline geldikleri zaman. Mary’ye, “Buraya sık gelir mi?” diye sordu.

Mary doğruldu ve bir kaşık püreyi daha, iniş yapan bir uçak gibi bebeğe doğru uzattı.

“Eh, oturduğu koltuğun soğumasına meydan vermeyecek sıklıkta... Bilmem anlatabiliyor muyum? Kaşığı seyreden şu yüze bir bak. Aç ağzını bebecik, annen için kocaman aç ağzını! Jane Smith çok tatlı biri ve o çocuğa tapıyor. Ama bana sorarsan, o şımarık bir genç.”

Belle kahve fincanına baktı. Kahvenin üzerinde kremalı bir köpük vardı. Doğrusu, son derece doğal görünüyordu.

“Biz onun çekici olduğunu düşündük.”

“Ah, çekici olduğu muhakkak.”

“John bu konuda ne düşünüyor?”

“Jonno mu?” dedi Mary. Kaşıkla bebeğin çenesine bulaşan püreyi sıyırdı. “Ah, Jonno onun eğlenceli biri olduğunu düşünüyor. Bilirsin... İyi bir nişancı, partilerde insanı güldürüyor, falan... Cemiyet içinde nasıl davranacağını biliyor, hakkını vermem lazım. Ve tabii ki çok süslü. Aslında,” dedi, tekrar eğilerek, “o bazı şatafatlı insanların yanında, onların yarısı kadar bile süslü sayılmaz.”

Bebek, minnettarlığını gösteren birkaç minik baloncuk üfledi.

“Ve,” dedi Belle, hâlâ kahvesine bakarak, “o yani şey, Allenham ona miras mı kalacak?”

Mary oğlunun başına bir öpücük kondurup, mama önlüğünü çözmeye başladı. Belle’in gözüne, peş peşe dört çocuk doğuran bir kadın için son derece formda göründü. Giysileriyle birlikte saç da Barton’dan değil, daha ziyade Bond Street’ten çıkmış gibiydi.

“Biz de öyle sanıyoruz,” dedi Mary. “Jane’in hiç çocuğu yok ve Wills onun tek kız kardeşinin oğlu, küçük kız kardeşinin. O, yani Wills’in annesi, yıllar önce öldü. Beyin tümörü ya da ona benzer bir sebepten... Zavallı kadın... Wills’in babası da söylentilere göre, işe yaramaz adamın tekiymiş. Yurtdışında yaşayan şu eski moda playboy falan gibi lüzumsuz adamlardan... Gel bakalım bebecik. Ooo, ne kadar da ağır bir çocuk bu! Böylece her şey bizim şanslı Wills’e kalacak ve tabii ki teyzesi de ona çok düşkün. Ama öyle kolayca kandırılacak biri değil, aslında. Bazı konularda çok katıdır.” Bebeğin boynunu öptü. “Tıpkı senin annen gibi.”

Belle yavaşça, “Bu sabah kulübeye geldi...” dedi.

“Aa!” dedi Mary, dizinde bebekle Belle’in yanındaki bar taburesine oturarak. “O fincana dokunma! Sıcak, sıcak, sıcak! Bu sabahki her şeyi biliyoruz. Zavallı yaşlı Bill... Yeni açmış en güzel gülleri bulup Marianne’e götürmek için saatler harcadı, ama sonra Wills en yakın hendekten bomboş ellerle çıkageldi ve kız o güllere bakmadı bile!” Oğluna bakıp gülümsedi. “Ne yaramaz bir kız o! Bebeğim, ne yaramaz, ne yaramaz bir kız! Ve sonra Bill son derece mutsuz bir halde buraya geldi. Kalmaz nusun dedik, ama Delaford’a geri dönmesi gerektiğini söyledi. Ardından saatte milyon kilometre hızla ve yoldaki çakılları kenarlardaki çalılara püskürterek geçip gitti. Daha yeni budanmışlardı.”

“Hadi ama,” dedi Belle. “O, Marianne’in yaşındaki bir...”

“Kim? Wills mi? Ah, biliyorum. Ama Bill çok kıymetli biridir. Benim küçük bebeğimi taparcasına sever, çok tatlıdır. Kendisinin hiç çocuğu olmaması çok üzücü. Yani resmi olarak...”

Bebek, Belle’in çay tabağının altında bir çay kaşığı bulmuştu ve şimdi de rastgele bir şekilde etrafa vurup bağıırıyordu. Mary onu susturmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Belle, “Çok hoş biri gibi görünüyor,” dedi, biraz çekinerek. “Bill Brandon, demek istiyorum.”

“Ne yaygaracı biri bu! Ne gürültücü ve şamatacı bir çocuk! Ah, o çok harikadır. Bir kadının onu kapmadığına inanamazsın, değil mi? Bir zamanlar taptığı, ama onu istemeyen veya yoldan çıkan bir kadın varmış diye konuşuluyor. Ama o inanılmaz ke-tum bir adam. Kendisi hakkında bir şey anlattığını hiç duymadım. Hayır, anneciğın eline vurulmaz. Anneciğın zavallı eli! Ve bir yerde bir kızı varmış...”

“Bir kızı mı?!”

Mary, kaşığı bebeğın sağ elinden alıp sol eline verdi. Bebek onu anında tekrar sağ eline aktardı ve bam bam diye vurmaya devam etti.

“Şey, bilmiyorum... Ondan hiç bahsetmedi, bu yüzden belki de sadece bir söylentidir. Eğer doğruysa, ne kadar yazık. Çocuklarla arası o kadar iyi ki. Bu çok zor bir şey değil, öyle değil mi balkabağım? O harika bir koca olurdu, öyle sadık ki. Ve ben şahsen onun tekrar âşık olmayı çok istediğine inanıyorum.”

Belle kahvesinin kalanını içti.

“O zaman Marianne’imle tamamen aykırı düşecekler. Aynı şekilde, benimle de... Biz hayat boyu süren tek bir aşka inanırız, anlıyor musun?”

Mary bebeğı öptü.

“Ee, ben buna sahibim, öyle değil mi? Hem de dört kere!”

Belle bir an durdu ve “Ben aslında erkekleri kast ettim,” dedi. Mary ona gülümsedi.

“Bill de, Marianne’in henüz genç olduğunu söylerdi. Ama o genç beyinleri sever. Bu yüzden çocukları çok seviyor.”

Belle kahve fincanını masaya koydu.

“Şey,” dedi Belle, tanı olarak doğal denilemeyecek bir gülümsenmeyle ona karşılık vererek, “Genç var, genç var, değil mi? Ve bana göre, Marianne’i eve getiren ve kendisine teşekkür edilmesini bile istemeyen genç adam, mükemmele çok yakın biri.”

“Marianne için de öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“John Willoughby, Marianne’e göre de mükemmele çok yakın biri mi?”

Belle niyet ettiğinden daha az bir nezaketle taburesinden kalktı. Bir parmağını bebeğe doğru uzattı, bebek onun parmağına baktı ve arkasını döndü.

“Bence,” dedi, bir tartışmaya meydan vermeyecek tarzda ayarladığı bir ses tonuyla, “Marianne ile John Willoughby arasındaki duygular karşılıklı.”

“İki günden sonra mı?!” diye bağırdı Mary.

Belle bir adım ilerledi.

“Bazen,” dedi, mağrur bir ifadeyle, “bu sadece bir farkında olma meselesidir. Zaman hiçbir şey ifade etmez. Hiçbir şey...”

-6-

“BEN BILL BRANDON’I yıllardır tanırım,” dedi Peter Austen. Düzgün gri bir sakalı vardı ve aynı derecede düzgün açık yakalı kot

bir gönlek giymişti. “O ailenne karşı hep çok iyiydi.” Boğazını temizledi ve beyaz masasının pürüzsüz geniş yüzeyine şöyle bir baktı. Sonra Elinor’a tekrar gülümsedi. “Muhtemelen onun ne yaptığını biliyordur. Delaford’da...”

“Evet, biraz... O gerçekten pek...”

“Hayır,” dedi Peter Austen. “Bu konuda konuşmaz. Ama o, pek çoğumuza yardım etti ve birkaç kişiden daha fazlasını kurtardı. En başta, oğlumu...”

Elinor da masanın yüzeyine baktı. Üzerinde o kadar az şey olan, böylesine geniş beyaz bir yüzey görmek şaşırtıcıydı. Bir mimar için bile...

“Özür dilerim,” dedi kibarca.

“Evet, peki...” Boğazını tekrar temizledi. “Bill’in arkadaşı mısın?”

“Onu fazla tanıyorum sayılmaz,” dedi Elinor, çabucak. “Yani biz daha bir hafta kadar önce tanıştık, ama sizin yardımcı olabileceğinizi söyledi.”

“Ben her zaman eliniden gelen her şeyi yapmak isterim,” dedi Peter. “Bill için.”

Elinor odaya baktı. Nehir ağzındaki yeni bir binanın birinci katındaydı ve pencerelerle tavan aydınlığından içeri dolan ışıklar, odaya ürkütücü bir parlaklık veriyordu.

“Bütün bunlardan çok utanıyorum, bir şey istemekten...” dedi Elinor, beceriksizce.

“Bir şey istemeyen, bir şey alamaz, bilirsın. Özellikle yardıma ihtiyacımız varken.”

Elinor ona üzüntülü gözlerle baktı.

“Benim ihtiyacım var.”

Peter tekrar gülümsedi.

“Biliyorum. Bill bana söyledi. Ve ben bu buluşmadan önce senin kolej öğretmenini arayarak tedbir aldım.”

“Aman Tanrım!”

Peter, arkasındaki beyaz duvarda asılı olan çeşitli çarpıcı görünümli binaların yüksek çözünürlüklü renklerde basılmış dev boyutlu fotoğraflarını gösterdi.

“Biz çok şanslıyız Elinor. Sana Elinor diyebilir miyim? Bu müşkül dönemlerde bile hâlâ iş yapabiliyoruz. İşlerimizi değişik alanlara yönelttik. Toplum projeleri, eğitim projeleri, ticari projeler, koruma altına alma işleri, özel evler... Adını sen söyle, biz yaparız. Vilayetin her yerinde... Katedral için piskoposluktaki insanlar bile bize başvuruda bulundu. Her yaş ve milliyetten oluşan, sağlıklı bir ekip profiline sahip olduğumuz için gururlanıyoruz.” Sakalını hızlıca ve hoşnut bir tarzda sıvazladı. “Ben muhtemelen en eski yöneticiyim ve fen fakültesinden onur derecesi ile mezun olup da RIBA* yeterlilik sertifikası olmayan tek kişiyim. Ama şehir planlama yetkilileri ile yıllardan beri oldukça yararlı olduğu kanıtlanmış iyi ilişkilerim var.”

Elinor yutkundu. Genel anlamda adamın içtenliği umut verici olsa da, ardından neyin geleceğini anlamak zordu. Hem alçakgönüllü hem de kendine güvendiğini gösteren bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, “Benini mezun olmama sadece bir yıl kalmıştı,” dedi.

“Biliyorum.”

“Okulu seviyordum,” dedi Elinor, hatırlamanın verdiği ani bir duygu seliyle. “Gerçekten seviyordum.”

“Öğretmenin senin hakkında çok övücü şeyler söyledi.”

“Öyle mi? Ah, öyle mi?”

* Royal Institute of British Architects (İngiliz Mimarları Kraliyet Enstitüsü)

Peter Austen öne doğru eğilip kollarına yaslandı ve ellerini birleştirdi.

“Ama paraya ihtiyacın var.”

Elinor tekrar yutkundu.

“Evet. Albay size...”

“Söyledi. Fazla bir şey anlatmadı. Ama söyledi...”

“İşin aslı,” dedi Elinor, “işe alınmaya uygun muyum, bilemiyorum. Herhangi bir işe yarar mıyım, bilmiyorum. Yani aslında her işi yaparım ve ne iş yaptığıma da aldırmam. Ama bilmem ki ben...” Durdu ve utanarak Peter’a baktı. “Özür dilerim,” dedi, “ben daha önce böyle bir şey yapmadım. Hiç kimseden bir şey istemedim...”

“Daha önce istemekle ilgili sana ne demiştin?”

Elinor biraz rahatladı.

“Tamam.”

Peter Austen, “Sana karşı dürüst olacağım,” dedi. “Sana çok bir şey teklif edemem, ama bir şey teklif edebilirim. Bizim baş tasarımcımıza yardımcı olacak birini arıyorduk. Henüz yapı teknolojisi hakkında fazlaca bilgi sahibi olmasa da, grafik yetenekleri olan birini. Ve bizim açımızdan sen bu iş için iyi görünüyorsun, ayrıca daha ucuza geleceksin. Seni bir süre için denemeye niyetliyim. Sana Tony ile birlikte üç ay çalışma süresi veriyorum ve birlikte bu işi nasıl götürdüğümüze bakacağım. Bu fikir sana nasıl geliyor?”

Elinor oturduğu yerde dimdik oldu ve gözünü dikerek ona baktı. Etrafını çevreleyen odadaki ışık birdenbire had safhada bir parlaklığa bürünmüş gibi göründü.

“Bu fikir bana,” dedi Elinor, “tamamen yani tümüyle harika geliyor,” dedi.

“Ayda bin beş yüz mü?” dedi Belle. Kepçeyle tavuk güveç servisi yapıyordu.

Marianne, masanın en ucunda Pablo Neruda’nın aşk şiirlerini okuyordu. Başını kaldırmadan, “Bu miktar, asgari ücretin altında kalmıyor mu?” dedi.

Elinor annesinden bir tabak güveç aldı ve Margaret’e uzattı.

“Bu bir iş. Benim bir işim var,” dedi, düz bir sesle.

“Ama haftanın beş günü bu paraya...”

“Bu para bizim kiranızı ödeyecek. Ve bazı faturaları da...”

“Hangi faturaları?” dedi Belle, belirsiz bir sesle.

Margaret tabağına baktı.

“Bu havuçları yemek zorunda mıyım?”

Elinor sabırla başını salladı.

“Elektrik faturası, ocak için gaz faturası, çamaşır askısının yanında duran büyük tüp ve su parası...”

“Ama bir sanatçı olarak...”

“Ben bir grafik sanatçısıyım anne.”

Belle iç geçirdi.

“Peki hayatım, eğer istediğin buysa...”

“İstiyorum.”

“Eminim ki Jonno...”

“Anne, benim kendi mesleğimi yapacağım bir işim var. Ücreti iyi değil, ama işi öğreneceğini. O iyi bir adam. Ve Bill Brandon’a çok değer veriyor.”

Marianne, gözlerini kitaptan ayırmadan hafifçe burnunu çekti.

“Ayrıca,” dedi Elinor, “Margaret ile okuldan sonra buluşup eve birlikte gelebiliriz.”

Margaret, havuçları dikkatle tabağının kenarına diziyordu.

“Okuldan sonra ablamı değil de arkadaşlarımı görmek ister-seni?”

Elinor, onun tabağına fırınlanmış bir patates koymak için uzandı.

“Yeni okulundan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum, ama bütün insanlardan nefret etmeyebilirim.”

“Anlıyorum.”

Marianne gözlerini kitabından kaldırdı.

“Aferin sana Ellie,” dedi beklenmedik bir şekilde.

“Aman Tanrım! Teşekkür ederim.”

“O haklı,” dedi Marianne, Belle’e. “Onun bir işi var ve hepimiz için bir şey yapıyor.”

Margaret patatesine bir bıçak sapladı. Marianne’e, “Ama sanırım sen bunu gerçekten yapamazsın, değil mi?” dedi.

Marianne kısa bir duraklama payı bıraktı ve sonra lakayt bir tavırla, “Aslında yapabilirim. Tesadüfe bakın.”

Belle güveç dağıtmayı bıraktı. Kaşık havada, Marianne’e baktı.

“Ne demek istiyorsun, canım?”

Marianne kitabı bıraktı ve kollarını başının üstüne doğru kaldırarak tembelce gerindi. Umursanmaz bir sesle, “Bugün Wil-
ls’i gördüm,” dedi.

“Ah, biliyoruz...”

“Beni şaşırtıyorsun!”

“Bu ne sürpriz, hayatım.”

“Ve dedi ki...” Marianne durdu.

“Ne? Ne dedi?”

“Ve dedi ki,” diye tekrarladı Marianne, başını geriye doğru atıp havadaki ellerine bakarak, “sana bir araba vereceğim, dedi.”

Margaret bıçağını yere düşürdü.

“Vay canına!”

“Bir araba!”

“M,” dedi Elinor, ciddi bir sesle öne doğru eğilerek, “o bunu yapamaz. Sen de yapamazsın.”

Marianne kollarını indirdi ve kız kardeşine baktı.

“Neden yapamayız?”

“Sen araba kullanamazsın,” dedi Margaret.

“Öğrenebilirim.”

“Wills’ten bir araba kabul edemezsin,” dedi Elinor.

Belle kaşığı masaya bıraktı.

“Çok romantik,” dedi. “Ama bunu yapmamalıydı. Gerçekten yapmamalıydı.”

Margaret bıçağını tekrar aldı ve tereyağına uzandı.

“Ne tür bir araba?”

“Bir Alfa Romeo Spider,” dedi Marianne, havalı bir şekilde. “Seri 4. Bir tasarım klasiği.”

Margaret ayağa fırladı.

“Ben ona bir bakacağım. Bahse girerim bir milyon pound eder.”

“Otur yerine hayatım!” dedi Belle, sert bir sesle. Sonra Marianne’e baktı. “O çok nazik bir adam...”

Marianne kendi kendine gülümsedi. “Çok tipik. Sahiden büyük bir jest ve bizim de gerçekten ihtiyacımız olan bir şey. Jane Teyze’si bu arabayı ona yirmi birinci yaş hediyesi olarak vermiş. Ne tatlı! Wills, Aston’u aldıktan sonra, uzun yıllar boyunca Allenham’daki garajda kullanılmadan öylece bırakılmış. Onun benim için mükemmel olduğunu söylüyor.”

Belle, Elinor'a baktı. Sonra Marianne'e döndü. "Canım, bir tanem..."

"O harika bir adam," dedi Marianne.

"Evet hayatım. Evet öyle. Ama Elinor söylemeden önce ben bu konularda biraz keyfini kaçırmak ve arabaya ödenecek paramızın olmadığını söylemek zorundayım."

Marianne birden kafasını kaldırdı.

"Ödenecek ne var? O bana arabayı bedava veriyor!"

"Onu sigorta ettirmemiz gerekecek," dedi Elinor. "Vergisini ödemek ve yakıt koymak zorundayız. Ayrıca senin direksiyon dersleri alman gerekiyor."

"Thomas bana öğretecek!"

"Hayır," dedi Belle, yavaş ama kesin bir sesle.

"Ama bir arabaya ihtiyacımız var!"

"Makul ve gösterişsiz bir arabaya," dedi Elinor. "Sadece iki kişinin sığabildiği ve bagajı bile olmayan bir spor arabaya değil."

"Çok iç karartıcısın," dedi Margaret, huysuz bir sesle.

Marianne dudaklarını ısırды. Annesi ve ablasına baktı. Elinor'a, "Ne kadar masrafı olurdu?" diye sordu, usulca.

Elinor onun elini tutmak için masaya uzandı.

"Bilmiyorum. Ama belki iki bin. Bir yıl için, demek istiyorum."

Marianne kız kardeşinin elini bir an sıktı ve bıraktı.

"Eh," dedi. "O zaman onu alamam, değil mi?"

"Hayır. Üzgünüm bebeğim..."

Marianne biraz daha doğruldu.

"Eğer masrafını karşılayamıyorsak..."

“Ayrıca,” dedi Belle, akılsızca, “bu biraz fazla olabilir, biliyosun. Yani bir hediye olarak. Bu tür bir şey, ancak nişanlandığın zaman falan verilir.”

Marianne, akşam yemeğine boş vererek yavaşça kalktı ve telefonunu alarak sıkıca göğsüne bastırdı. Kapıya doğru gitti ve odadan çıkarken dönüp âdeta muzaffer bir tavırla bir süre durduktan sonra, “Evet, ama siz bu konuda zaten ne bilirsiniz ki?” dedi.

Margaret, kapısının altında görünen ışıktan Marianne’in henüz uyumadığını görebiliyordu. Kendisi de, yatma saatinden sonra kesinlikle yasaklanmış olan şeyi yapıp, yorgan altında dizüstü bilgisayarıyla internete girerek, bulunduğu şartların sınırlarının ötesinde olan ve gelişigüzel karşısına çıkan bütün o akıl çelici önerilere bakıp duruyordu. Bu gece, ailesinin Wills’in parlak teklifine karşı olan tutumundan –ve adamın kişiliğindeki inüthiş cazibenin etkisiyle daha da güçlenen duygularla– galeyana gelmiş ve bıkmış bir halde internette gezinirken, karşısına –orada söylendiği şekliyle– işin erbabı olan araba meraklıları için otomobil değerlendirmesi yapan bir internet sitesi çıkmıştı.

Marianne’in kapısına tırnağıyla hafifçe vurdu. Marianne, “Ellie?” diye bağırdı.

Margaret, yüzünü gösterecek kadar kapıyı itti.

“Benim.”

Marianne telefonuyla yatağında oturuyordu, başparmakları havada ve bir mesajın orta yerindeydi. “Mags, senin uykuda olman gerekiyor,” dedi, sert bir sesle.

Margaret içeri süzülüp Marianne’in yatağına yerleşti.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?”

“Tahmin et.”

“Neden telefonla aranıyorsun?”

“Arıyorum.”

“O seni arıyor mu?”

“Arayamaz, çünkü Jane Teyzesi ile kalıyor.”

“Evet, arayabilir. Başka bir yere gidebilir.”

“Mags,” dedi Marianne, yüksek sesle. “O, Jane Teyze’ye karşı çok saygılıdır. Borçlu olduğu şeylere karşılık, ona eşlik etme ve onunla ilgilenme konularında çok özenli davranır. Bu yüzden o Allenham’da iken, benim ona mesaj yazmam daha iyi...”

Margaret, Marianne’ın telefon ekranını görmek için boynunu uzattı.

“Bu, bir mesajdan çok bir makale gibi.”

Marianne telefonu ters çevirip yorganın üzerine koydu.

“Sen tam olarak ne için buraya geldin?” dedi.

Margaret biraz yerinde kıpırdandı. “Şu araba var ya...”

“Ne arabası?”

“Şu sahip olamayacağın araba.”

Marianne kayıtsız görünmeye çalıştı.

“Ne olmuş ona?”

Margaret öne doğru eğildi.

“Değeri yedi bin pounddan fazla.”

“Nereden biliyorsun?”

“Araştırdım. Eğer iyi belgelenmiş bir geçmişi varsa yedi bin beş yüz eder, diyor. Bu inanılmaz!”

Marianne yorgan örtüsünün üzerinde bir dizi küçük pile yaptı. “Ne yazık ki, ben ona arabayı alamayacağımı söyledim,” dedi üzüntülü bir sesle.

“Söyledin mi? Ne zaman?”

“Bu gece. Akşam yemeğinden sonra ona telefon ettim. Ne zaman istersem, arabanın benim olduğunu ve ben hazır olana kadar Allenham’da bekliyor olacağını söyledi.”

“Kızdı mı?” diye sordu Margaret.

“Hayır, tabii ki kızmadı. Neden kızsın ki? O hiç kızmaz...”

Margaret kız kardeşinin pile yapan ellerini izledi.

“Sen ona iyice abayı yakmışsın, öyle değil mi?”

Marianne bir şey söylemedi. Biraz daha öne eğildi ve pijamasının boynundan dışarı bir şey sallandı. O pijamalar Margaret’in sahip olmayı çok istediği, ekose desenli ve üzerinde gül tomurcukları olan pijamalardı.

“Bu ne?”

“Ne, ne?”

“Boynundaki. Şu parlak şey...”

Marianne pile yapmayı durdurdu ve bir elini yakasına koydu.

“Bir şey değil.”

“Göster bana,” diye üsteledi Margaret.

“Anneme söylemeyeceksin...”

“Söylemem!”

Marianne, işaret parmağı ile başparmağı arasında tuttuğu bir şeyi dışarı çıkardı. Bu birbiri içine geçmiş değişik renkte üç altın halkadan oluşan bir yüzüktü ve bir zincire takılmıştı.

“Bu bir yüzük,” dedi Margaret, suçlar gibi.

“Biliyorum, şapşal!”

“Eh,” dedi Margaret, saçlarını kulaklarının arkasına doğru iterek, “bir yüzük bana biraz düğün işi gibi görünüyor,” dedi.

Marianne yüzüğünü dudaklarına bastırdı.

“Onda da bir tane var.”

“Wills’de mi? Wills’in de böyle bir yüzüğü mü var?”

“İkimiz için de aldı. Tabii, onunki daha büyük.”

Margaret hafifçe burnunu çekti.

“Ona fena vurulmuşsun, değil mi?”

“O harika biri,” dedi Marianne. “O, Bay Harika. Anneme ve Ellie’ye yüzük hakkında hiçbir şey söyleme. Çok ciddiylim.”

Margaret iç geçirdi.

“Ellie zaten artık benimle fazla konuşmuyor.”

“Öyle mi?”

“Ed’le onun hakkında bir şeyleri açık ettiğimden beri.”

“Ah, Mags!”

“Yani,” dedi Margaret, incinmiş bir sesle. “Bayan J. ve herkes, erkek arkadaşlar falan konusunda başımın etini yiyip durdular, öyle değil mi? Ama ben her ne kadar istesem de, Bayan J.’ye saygısızlık edemem. Edebilir miyim? O yüzden bir süre sonra, bu konuda konuşamam ama birisi var dedim. Sonra Bayan J., o korkunç gıdaklamaları arasında Ellie’ye kim olduğunu sordu ve Ellie bana ölmemi ister gibi baktı. Ben de adını söyleyemem, ama F harfi ile başlıyor dedim. Ardından Jonno, Ellie’yle dalga geçmeye başladı. Ben bir an Ellie’nin ona vuracağını düşündüm. Ama Tanrı’ya şükür ki, o korkunç çocuklar gelip çılgılık atmaya başladılar ve ben de böylece kurtulmuş oldum. Hemen hemen... Ama Ellie daha sonra beni azarladı. Annem onu duydu ve ne oluyor diye sordu. Ellie de beni kastederek, birisi büyük bir aptallık etti, dedi. O andan beri bana kızgın...”

Marianne kız kardeşine gülümsedi.

“O, her şeyi gizli tutmayı seven biri, Mags.”

“Sen değil misin?”

Marianne, bu kez kendisi hayranlıkla bakmak için yüzüğü zinciriyle birlikte ondan uzaklaştırdı.

“Buna ihtiyacım yok, Mags. Ben nasıl hissettiğimle gurur duyuyorum.”

Margaret yataktan çıktı.

“Ben de bir Alfa Romeo Spider kullanmaktan gurur duyuyorum.”

“Bir gün...”

“Ne?”

Marianne yastıklarının üzerine uzandı ve yüzüğü pijamasının içine tıkarak ortadan yok etti.

“Bir gün, her türlü şey olacak. Harika şeyler... Güzel yerlerde, mutlu ve şahane şeyler.”

“Middletonlar ve şu çocuklarla birlikte bir daha piknik gezilerine gitmemek gibi şeyler,” dedi Margaret.

Marianne ona dik dik baktı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Margaret suratını astı.

“Sana söylemediler mi? Hepimiz cumartesi günü gitmek zorundayız. Jonno, ormanda bir yerde barbekü yapmak istiyor, yaz mevsiminin son gezisi falan gibi bir şeymiş. Hepimizle birlikte, sosisler falan... Bill bizi alacak. Gideceğimiz orman onun tanıdığı birine aitmiş.”

Margaret ablasına bakıp sıırıttı.

“Senin şanslı günün, M. Bill senin onun yanına oturmanı istiyor.”

Marianne hafif bir inilti çıkardı. Sonra pijamasının altındaki yüzüğe dokundu.

“Wills’e soracağım.”

“Oley!”

Marianne kız kardeşine göz kırptı.

“Wills’e sorup onun da gelmesini isteyeceğim, böylece beni arabasıyla götürür.”

Margaret bir an durdu ve sonra dikkatlice, “Yüzükten kimseye söz etmezsem, ben de Aston’a binerek sizinle gidebilir miyim?”

Belle, küçük sahanlıktan Marianne’nin kapısının kapandığını ve aceleyle kendi yatak odasına dönen Margaret’in ayak seslerini duydu. Eğer ona bir yatak odası denilebilirse, tabii... Daha ziyade, sadece bir yatak ve bir sandalyenin sığabileceği büyüklükte bir dolap gibiydi. Ancak en azından kendisinin de ablaları kadar mahremiyete hakkı olduğunu ileri süren Margaret’e bir gizlilik sağlıyordu.

“Neden benim de kendi yatak odam olmasın? Hepinizin kendi yatak odası var.”

“Ama bir ağaç evimiz yok,” diye belirtmişti Marianne. “Senin bir ağaç evin var ve bizim sadece yatak odalarımız var. Bu durumda, düzgün –yani en azından düzgün sayılabilecek– üç yatak odası ve bir dolap var. Senin bir ağaç evin olduğu için, dolabı sen almak zorundasın.” Sonra duraklamış ve “Tabii, ağaç evini bizimle paylaşmak istemediğin sürece,” demişti.

Margaret’in acı veren bir yenilgi duygusuyla mücadele ettiği, kısa bir sessizlik olmuştu. Ve sonra Margaret, dik dik bakarak boyun eğmişti. Ama Belle, onun dolap–oda kapısının derin bir acıyla çarptığını tabii ki duyamamıştı.

“Keşke,” diye fısıldadı Belle, çoğu geceler boş konuşmalar yaptığı Henry’nin fotoğrafına bakarak, “her şeyi yoluna koymama yardım etmek için yanımda olabilseydin. Küçük Margaret için... Büyük olanlar için de... Ama bu çılgınca bir düşünce. Çünkü eğer sen burada olsaydın, biz daha baştan burada olmazdık ki...”

Her zamanki gibi, onun fotoğrafını gümüş çerçevesinden tutarak yatakta dizlerine yaslamıştı. Henry bu fotoğrafta çok genç ve kaygısız görünüyordu, Norland'ın bahçesinde bir yaz günü, açık yakalı bir gömlek giymişti. Pantolon cebinde belli belirsiz görünen bir bahçe makası vardı.

“Bak,” dedi Belle, biraz daha yüksek sesle, “bana gerçekten yardım etmelisin. Bir işaret... Sadece Marianne'in nehrin en akıntılı yerinde, bir kano içerisinde sürüklenip gitmesine izin vermemem gerektiğini gösteren minicik bir işaret ver. Her şey çok hızlı oldu. Bu muhteşem oğlan, Marianne'in yanında solunum aleti olmadan bir fırtınaya yakalanması ve iki saniye sonra, adamın kendisine bir araba teklif ettiği noktaya gelmeleri... Tanrı aşkına! Sonra Marianne'in kendisine bir araba verilmesi ve onun da bunu kabul etmesi... Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi davranması... Bana güleceğini biliyorum, canım. Ama Marianne mantık ve sınır konusunda, sanki benden bile daha az bir fikre sahip gibi görünüyor. O adama bakmak bile insanın kalbini durduracak gibi olsa da, bir çekicilik abidesi olsa da, bütün bu olanlarla ilgili elimde olmadan içinde kıpırdanıp duran bir endişenin sancılarını hissediyorum. Çok ani oldu bu... Demek istediğim, daha on dakika önce onun varlığından bile habersizdik ve şimdi içimden bir ses devanlı olarak Marianne'in körü körüne bir felakete sürüklendiğini ve sonunda acı çekeceğini söylüyor...”

Merdiven sahanlığından bir ses geldi. Belle konuşmayı bıraktı, Henry'yi yorganın üzerine koydu ve yataktan çıktı. Ayaklarının ucuna basarak odanın kapısına gitti ve dikkatle kapıyı açtı. Sahanlık karanlıktı ve kapalı kapılarla çevrelenmişti. Sessizlik hüküm sürüyordu. Belle kapısını tekrar kapattı ve yatağa girdi. Henry'ye baktı. Henry yorganın üstünde sırtüstü durduğu pozisyonundan ona neşeyle gülümsüyordu.

“Ve sana itiraf edecek bir şeyim var, sevgilim. Ben kötü bir şey yaptım... Annelerin çoğu yerimde olsa aynı şeyi yapsalar bile... Henry, ben onun telefonuna gizlice göz attım. Saçlarını yıkıyordu. Ben odasına girdim ve telefonundaki mesajlara baktım. O mesajlar benim standartlarım için bile inanılmazdı Henry. O kadar çok olduğuna inanamadım. Aslında gönderilen kutusunda, ona gönderdiği tümüyle tutku dolu bu mesajlar dışında başka hiçbir şey yoktu. Biliyorum, bana daha ilk başta onlara bakmamam gerektiğini söyleyeceksin. ‘Armut dibine düşer, Marianne de Belle’in dibine düştü,’ diyeceksin, değil mi?” dedi Belle, Henry’nin fotoğrafına. “Ve Marianne’in kalbini şimşek hızıyla birine teslim edeceğine inanacak biri varsa, o da ben olmalıyım, diyeceksin. Sonra bana gülecek ve biraz da alay edeceksin, değil mi? Bunu hak ettiğimi biliyorum. Gerçekten. Ama fark etmez...”

Belle durdu, Henry’yi kaldırdı ve onu yatağının başucundaki komodine koydu. Sonrasında boş ve gölgeli odaya bakarak, “Sanırım yalnız bir ebeveyn olmak beni bu şekilde düşünmeye itiyor. Eğer yanında, aptallaşma diyecek kimse yoksa, insan daha endişeli olmaya başlıyor, değil mi?” dedi. Tekrar Henry’ye baktı. “Bu yüzden aptal olmamaya çalışacağım, sevgilim. Bunu gerçekten yapacağım. Benden yapmamı isteyeceğin en son şey; güzel, saf ve enerji dolu gerçek bir tutkuya karşı güvensizlik duymamdır. Bu yüzden bunu yapmayacağım. Ona, senin her zaman yaptığın gibi hep inanacağım. Sen ona inanmıştın, değil mi?..”

Sir John, barbekü için iki araba alacaklarını ve Wills’in Marianne ile Margaret’i, “Saçmalık” diye adlandırdığı o arabayla getirebileceğini söyledi.

“Eğer içine bir köpek, bir tüfek ve birkaç oğlanı koyamayacaksan, o arabanın kime ne faydası olur? Soruyorum sana.”

“Onun faydası şu,” dedi Wills, Marianne’e uzattığı elinin arkasından, “ben böylece, J. Middleton’u, onun çocuklarını ya da iç karartıcı arkadaşlarını herhangi bir yere götürmek zorunda kalmıyorum.”

Barton Park’ın önündeki alabildiğine geniş merdivenlerin altında bulunan araba yolunda duruyorlardı. Jonno ile Bill Brandon’ın Range Rover’larının arkasına, taşınabilir bir barbekü ocağı ve çok sayıda buz kutusu yükleniyordu. Evin ön salonundan, anneleri ve yorgunluktan bitmiş gibi görünen Estonyalı dadı tarafından açık hava kıyafetlerine ve botlara sokulmaya çalışılan küçük Middletonların çıkardığı çeşitli bağırtilar yükseliyordu. Kendilerine sadece görünüşleri ve refakatçilikleri dışında hiçbir şey getirmemeleri talimatı verilen Dashwood kızları, Wills’in arabasının yanında ya da Marianne’in yaptığı gibi, arabanın ön kaputunun üzerine zarifçe uzanmış olarak duruyorlardı. Kahvaltıda boğaz ağrısından şikâyet eden Belle, Elinor tarafından evde kalmaya ikna edilmişti.

“Mükemmel zamanlama, anne.”

“Biraz öyle, biliyorum. Fakat bu tür geziler siz kızlar için çok daha eğlenceli.”

“Ya da değil...”

“Ama Marianne bundan hoşlanacak.”

Elinor, annesine hızlı bir öpücük verdi.

“Eğer Wills onunla birlikte seyrediyor olsa, Marianne boyanın kurumasını izlemekten bile hoşlanırdı.”

“Hayatını,” dedi Belle, “sana bir şey sorabilir miyim? Wills’in bir işi falan var mı, biliyor musun?”

Elinor sıırttı.

“Anne, seni yaşlı çöpçatan seni!”

“Eee, bunu fark etmemek elimde değil, değil mi?”

“Yani her ne iş yapıyorsa, o işe dönmek için hiç acele etmemesi ve onunla Marianne’in...”

“Evet,” dedi Belle.

Yüzünde, genellikle Henry’ye başka bir şeyin haberini vereceğini ima ettiği zamanlarda takındığı o puslu ifade vardı. Onu önlemek için, Elinor hızlı bir şekilde, “Sanırım o emlak işi falan yapıyor,” dedi.

“Emlak mı?”

“Evet... Galiba o, bir tür araştırma temsilcisi. Yabancılar için Londra’da daireler ve evler arıyor. Yatırım olarak. Hepsi de yüksek kaliteli.”

Belle dikkatli bir sesle, “Bunda biraz rüşvet kokusu var gibi,” dedi.

“Şey, evet,” dedi Elinor, gülerek. “Evet. Wills iyi şeyleri seviyor, orası öyle. Şu arabaya baksana! İyi şeylere duyulan bir fantezi bu.”

“Ne demek diyorsun?”

“Demek istiyorum ki,” dedi Elinor, “onu muhtemelen kiralamış. Böyle bir arabayı fazla kimse satın almaz.”

“Ah,” dedi Belle, hafifçe, “sence Marianne bunu biliyor mu?”

Elinor iç geçirdi.

“Eğer övgü dolu bir şey değilse, Marianne hiç kimsenin Wills hakkında söylediği hiçbir şeyi duymuyor. Wills onu sanki büyüledi. Başka bir şey düşünemiyor.” Annesine baktı. “Anne, ben gitsem iyi olacak.”

Wills, Barton’da gerçekten çok neşeliydi. Eğer Marianne olmasa, yaygaracı Middleton ailesi ile hiçbir şekilde bir geziye katılmayı düşünmediği gerçeğini gizlemek için herhangi bir girişimde bile bulunmamıştı. Yüksek sesle Margaret’e, Aston ile

gittikleri yolculukta kendisine eşlik etmesiyle ilgili kardeşçe sözler söylemiş, ama kesinlikle geri dönüşten söz etmemişti. Ayrıca talimat verildiği gibi arabasının arkasına sabırla ve ev sahibine karşı her türlü hoşgörü içinde, piknik iskemleleri ve yer kilimleri yükleyen Bill Brandon'la da Elinor'un dehşete düşmesine rağmen dalga geçmişti.

Wills, Marianne'in yanına yaslanarak, "Neden zahmet edip geri döndüğünü Tanrı bilir," dedi. "Geçen hafta Delaford'a geri gitmişti, ama neden orada kalmadığını anlayamıyorum. Bu çatlak tiplerin arasında kendini her yerde olduğundan çok daha fazla evinde hissediyor olmalı."

Marianne güldü. O ana kadar oldukça arsız bir şekilde Wills'e yaslanmıştı.

"Kes şunu," dedi, tam olarak bunu kastetmese de. "Kes şunu! O çatlak biri değil. Sadece çok çok sıkıcı."

Wills, omzundan yalnızca birkaç santim aşağıda duran Marianne'in başına doğru baktı. "Sıkıcılar Kralı olduğu aşikâr," dedi, rahat bir tavırla.

"O iyi biri," dedi Elinor.

Marianne yüzünü ekşiterek Wills'e baktı.

"Bill onun patronu, anlıyor musun? Ona bir iş buldu."

"Ne kadar iyi bir adam."

"O gerçekten iyidir," dedi Elinor.

"Ama iyi olmak," dedi Wills, "çok sıkıcı..."

"İnsanlar onu gerçekten sever," dedi Elinor.

"Evet, ama benim önemsedğim insanlar değil. Sıradışı insanlar değil. Sadece önemli insanlar..."

Elinor neşeli görünmeye çalışarak, "Çok haksızlık ediyorsun," dedi.

“Hayır, etmiyor,” dedi Marianne. “Sen sadece Bill’e borçlu olduğunu düşünüyorsun. Ona bak. Şu anda cep telefonu elindeyken ona bir bak. Cep telefonuyla konuşurken bile tuhaf görünüyor.”

“Hersek kahramanı!”

“Balkan buldoğu!”

“Ve tek heceli kelimelerin efendisi!”

“Kesin şunu,” dedi Elinor. “Kesin şunu!”

“Ah, bakın!” dedi Margaret aniden. “Bakın! O koşuyor! Ne oldu? Ne oldu acaba?”

Wills, bir kolunu Marianne’e dolayarak, “Her ne olduysa, en azından biraz canlanmış görünüyor. Nihayet!”

Hep birlikte güldüler. Elinor, Bill Brandon’ın Sir John’un yanına gittiğini, dikkatini çekmek için elini onun koluna koyduğunu ve dikkatinin hepsini arabasının arkasındakileri düzenlemeye vermiş olan Sir John’un ona tepki göstermemesi üzerine ısrarla kolunu çekiştirdiğini gördü. Sonra Bill Brandon, Sir John’un omuzlarını kavradı ve zorla kendine doğru çevirdi. Yüzünü ona iyice yaklaştırarak ciddi bir şeyler söyledi. Sir John’un yüzündeki ifade, işinin yarım kalmasından duyduğu rahatsızlıktan, birdenbire sahici bir kaygıya dönüştü. Bir kolunu kaldırıp Bill Brandon’ın bileğini kavradı ve sonra diğer eliyle omzuna vurdu. Ona bir güvence vermiş gibi görünüyordu.

“Bu ciddi bir şey,” dedi Elinor.

“Bill Brandon yalnızca ciddi olmayı bilir. Onun varsayılan modu, ciddiyettir.”

“Hayır,” dedi Elinor. “Yok hayır. Bu gerçekten ciddi. Belli oluyor.”

Kolunu Marianne’e sıkıca dolamış olan Wills sevecen bir sesle, “Öyleyse sen bakma,” dedi ona. “Bulaşıcı olabilir.”

Bill Brandon, o sırada arabasının sürücü koltuğuna otururken, Sir John ve Thomas büyük bir sürat ve ciddiyetle, daha birkaç dakika önce dikkatle arabaya yüklemiş oldukları her şeyi boşaltmaya başladılar.

Wills'e yaslanmış olan Marianne, "Git ve bak Ellie," dedi. tembel bir sesle.

"Yok hayır. Hayır, yapamam. Herkes gerçekten altüst olmuş görünüyor."

"Ben giderim," dedi Margaret. Wills'e bakarak, "Sakın beni bırakıp gitmeye kalkma," diye ekledi. Sonra fırlayıp çakıllı yolda Sir John'a doğru koştu.

"Belki de," dedi Wills, her zamanki tasasız sesiyle, "Delford'da bir isyan çıkmıştır."

Marianne hafifçe kıkırdadı. Elinor ona ayıplayan bir bakış attı.

"Eh, eğer şey olsaydı..."

Sir John, Margaret'e ciddi bir şeyler anlatırken gülümsemiyordu. Eliyle, araba yoluna atılan kilimleri ve katlanır sandalyeleri gösterdi, sonra bir kolunu kaldırarak Elinor'a, "Piknik bitti!" diye seslendi. "Lanet olası bir kriz çıktı. Zavallı adam... Çok büyük ayıp, gerçekten. Ben buna karşılık ne yapacağıma karar verirken, buraya gel!"

Elinor, Marianne'e baktı.

Marianne ona, "Hadi git, Ellie. O seni çağırıyor," dedi.

Elinor, araba yolunu geçip Sir John'a doğru yürümeye başladı. İki metre kadar uzaklaşmıştı ki, Wills kolunu Marianne'in sırtına doğru kaydırды ve aktörvari bir fısıltısıyla, "İçeri atla," dedi.

"Ne?"

"İçeri atla. Arabaya bin. Korkunç gezi bitti! Şahane bir rahatlık ve alternatif bir gezi başlıyor."

Marianne yavaşça doğruldu. Wills'e bakıp mutlulukla gülümsedi.

“Ne alternatifi?”

Wills süratle arabanın yanına dolanıp yolcu kapısını açtı.

“İçeri gir. Dediğim gibi. Çabuk ol!”

Marianne hâlâ Wills'in önünde duruyordu. Wills ona neşeyle karışık ama buyurgan bir tavırla bakarken, Marianne'nin yüzünde, hiçbir konuda asla itirazda bulunamazmış duygusu uyandıran bir ifade vardı.

“Wills? Sen ne...”

Genç adam öne doğru eğildi ve ağzını Marianne'in ağzına değdirdi. Sonra, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzakta, “Allenham'a gidiyoruz. Ve yalnız... Sadece ikimiz,” dedi.

“Bak,” dedi Abigail Jennings, Elinor'a, “ben dedikoducu biri değilim ve anneni üzmem istemiyorum. . .”

Elinor, Bayan Jennings'in sımsıkı kavramış olduğu sağ koluna baktı. Bill Brandon'ın ani gidişinden sonra, bir daha önceki ivmesine kavuşamayan ters ve sıkıntı veren bir günün sonunda, hepsi Sir John'un kütüphanesinde –“Asıl soru; o okuyor mu değil, okuyabiliyor mu olmalı,” demişti Marianne, bu kütüphane hakkında– bir araya toplanmıştı. Tam da bu sırada Bayan Jennings, Elinor'u yakalamıştı. Elinor eve Margaret ile birlikte dönmeye çalışmıştı. Ama baştaki barbekü planına sadık kalmakta ayak direyen Sir John, sanki günün gidişatı sonuçta sırf irade gücüyle ve zorlamayla iyiye çevrilebilirmiş gibi, herkesin Barton Park'taki akşam yemeğine kadar, gün boyunca orada kalması konusunda ısrar etmişti.

Elinor çok yorgundu. Gün içinde, Wills ile Marianne'in ne planladıklarına dair kafasına üşüşen ahlâksızlık varsayımlarını

savuşturmak ve Wills'in arabasıyla gidebilme şansından yoksun kaldığı için öfkelenen Margaret'i dizginlemek için çok büyük bir çaba sarf etmesi gerekmişti. Sonra da bunun yerini alacak bir alternatif olarak, Sir John'un kendi ormanında ve usulca sular damlayan ağaçların altındaki ıslak yaprakların üzerinde ayakta durdukları rutubetli bir piknik teklifi almıştı. Elinor, peşinen keyif alınmasına karar verilmiş olan bir eğlence akşamıyla karşılaşmamak için her şeyi verirdi. Ancak Marianne'in açıkça göze batan yokluğu, ona kibar davranacak bir seçenek bırakmamıştı.

Elinor kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Lütfen..."

Abigail Jennings gülümsüyordu, ama Elinor'un kolunu hâlâ sımsıkı kavramıştı.

"Kız kardeşin nerelerde sence?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Elinor, yorgun bir sesle.

"Olmalı..."

Elinor yavaşça kolunu yeniden çekmeye çalıştı.

"Yok."

"En azından sana bir mesaj bile atmadı mı?"

Elinor koluna baktı.

"Lütfen, bırak gideyim."

Bayan Jennings ona biraz daha sokuldu. Kütüphanede hiç kimse yoktu. Margaret ikna edilerek kendinden büyük iki çocukla masa futbolu oynamak için üst kata çıkmıştı. Ama buna rağmen Bayan Jennings'in nerdeyse fısıldar gibi ve Elinor'un bir zafer olarak görmemeye çalıştığı hararetli bir sesle, "Onlar Allenham'dalar!" dedi.

"Kimler?"

"Aptal olma, tatlım. Bana aptalı oynama. Kız kardeşin ve Wills bütün günü Allenham'da geçirdiler."

Elinor, duyduğu hoşnutsuzluğu göstermemek için çabaladı.

“Neden orada olmasınlar ki?”

Bayan Jennings sonunda Elinor’un kolunu bıraktı.

“Bir nedeni yok, hayatım. Eğer bunu açıkça yapmış olsalardı.”

Elinor küçük bir adım geriledi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim,” dedi Bayan Jennings, “Jane Smith’in onların orada olduğundan haberi yok.”

Elinor ona gerçek bir hoşnutsuzlukla baktı.

“Saçma,” dedi.

Bayan Jennings gülümsedi.

“Hayır tatlım. Hiç de saçma değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Eee, tatlım... Jonno, buralarda olan her şeyi bilir ve ben de hemen hemen her şeyi bilirim. Mary ise ne istediğini bilir. Ben her zaman onun çok akıllı olduğunu düşünürüm. Ama burada çocuklara bakan Nina, şu anda Jane Smith’e bakan Thandie’nin bir arkadaşı. Nina bu öğleden sonra Thandie’den, senin kız kardeşin ile Wills’i, Allenham’da üst katta yakaladığını ve Wills’in ona, orada olduklarını teyzesine söylememesi için söz verdirmiş olduğunu bildiren bir mesaj almış. Zavallı Jane, artık o kadar sağır ki aynı odada bir bando bile çalsa bir şey duyamaz. Tanrı onu korusun!”

Elinor ona baktı.

“Nasıl yakalamış?”

Bayan Jennings güldü.

“Eh, herhalde iskambil oynamıyorlardı canımı, öyle değil mi?”

Elinor geri çekildi.

“Bu Marianne’e uygun bir şey gibi gelmiyor bana. Yani onun yapacağı türde bir şey değil...”

“Değil mi, tatlım? Wills gibi bir çocukla mı? Hepsi Wills’e deli oluyor. Eğer Wills, Thandie’ye bir şey söylememesi için rica ettiyse, Thandie tek bir kelime bile edemez. Ama annen...”

“Ne olmuş anneme?”

“Bundan kaygı duyabilir.”

Elinor bir adım daha geriledi. “Lütfen ona bundan söz etme,” dedi mutsuz bir sesle.

“Ah, söylemem, tatlım.”

“Ben Margaret’i bulacağım.”

“Ah, bunu yapma canım. Jonno umuyordu ki...”

“Geri dönmek zorundayız,” dedi Elinor, kararlı bir sesle.

Bayan Jennings başını salladı. Yüzünde aklı başına gelmiş gibi bir ifade vardı.

“Belki de öyle yapmalısınız.”

“Evet.”

“Ama bak sana ne diyeceğim...”

Elinor durdu.

“Ne?”

Bayan Jennings bir komplo paylaşır gibi birden ona gülümsedi.

“Allenham çok güzel bir ev. Ama çok eski. Modernleştirilse, rüya gibi olur. Gerçekten rüya gibi... Ve ben Mary’nin yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını biliyorum. O böyle ev işlerinde çok iyidir. Bu sence de eğlenceli olmaz mıydı?”

“Bana öğüt verme,” dedi Marianne kızgınlıkla.

Elinor mutfak kapısını kapatmak için davrandı. Margaret zaten üst katta uyuyordu ve Belle, radyonun açık olduğu banyodaydı.

“Öğüt vermiyorum.”

“Sen kendini beğenmiş birisin,” dedi Marianne. “Çok iffet düşkünüsün. Sen, Edward’ın seni öpmesine ancak dişlerini fırçalamışsa, izin verirsin.”

“Öyle değil.”

“Ne değil? Ne değil? Söyle, Ellie! Söyle söyle! Bana, ‘Marianne, bir gün zaten ona kalacak olan evde onunla seks yapmalısın,’ de. Hadi söyle!”

Elinor öfkeyle, “Gösteriş yapmayı bırak,” dedi. “Seks benim umurumda değil.”

“Ah, öyle mi? Umurunda değil mi? Haftalardır buradayız ve Ed’den tek bir söz ve en ufak bir hareket gelmedi. Hiçbir haber yok. Ve ben çok özel biriyle tanıştım, ama sen buna sahiden hiç aldırmıyorsun, öyle mi? Benim ona taptığım gibi onun da bana tapıyor olmasını, o muhteşem evin ona miras kalacak olmasını ve ikimizin yaşadığı bu inanılmaz...”

“Hayır, aldırmıyorum!” diye bağırdı Elinor.

Radyonun yukarı kattan gelen rahatlatıcı sesi aniden kesildi.

Elinor kız kardeşine doğru eğildi. Öfkeli bir fısıltıyla, “Senin ve Wills’in ne yaptığınıza veya nerede yaptığınıza zerre kadar aldırmıyorum. Senin birisi için nerdeyse aklının başından gitmiş olmasına hiç ni hiç gıpta etmiyorum. Benim itiraz ettiğim şey, bunları onun teyzesinin arkasından yapmanız ve o teyzesinin sağır olduğunu biliyor. Ben sizin bunları sinsice yapmış olmanıza itiraz ediyorum.”

Mutfak kapısı açıldı. Belle, Henry’nin eski bir havlu bor-nozunu giymiş ve saçlarını tepesinde pembe plastik bir tokayla toplamış halde kapıda belirdi.

“Kavga etmiyorsunuzdur umarım,” dedi, sert bir sesle.

Marianne omuz silkerek, “Hayır,” dedi

Elinor, Marianne’e bakarak, “Ben, Bill Brandon’ı savunuyordum,” dedi.

“Aferin sana, hayatım.”

Marianne ablasına bakmadı. “Ben, Bill Brandon’ın esrarengiz kızıyla ilgili bir kriz çıkmış olmalı, dedim. Ellie de, belki Delaford’da bir şey olmuş olabilir, dedi. Birisi bir patırtı çıkarmıştır. falan...”

“Bu konu, sizin sesinizi yükseltmeniz için yeterli bir neden miydi?” diye sordu Belle.

Elinor, “Uzun bir gün geçirdik,” dedi.

Belle odanın ortasına geldi.

“Onun gerçekten esrarengiz bir kızı var mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki de sadece bir dedikodudur...”

Belle, Marianne’e baktı.

“Wills ne diyor? Wills çevredeki herkes hakkında her şeyi bilir.”

Marianne mutfak masasına yaslandı.

“Wills, Bill Brandon’ın şaka olduğunu düşünüyor.”

“Bu hiç de kibar bir söz değil.”

“Ama doğru...”

“Hayatımı,” dedi Belle, doğrudan Marianne’e bakarak. “Bugünle ilgili bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”

Marianne annesine baktı. Gözleri parlıyordu.

“Hiçbir şey yok, sağol anne. Ama her şey yolunda. Hayır, tam öyle değil. Her şey bir harika,” dedi. Masanın etrafından dolaşıp annesinin önünde durdu. “Anne,” dedi, “bu harika değil mi? Bana çok doğru geliyor. Daha önce hiç böyle doğru gelen

bir şey hissetmemiştim.” Mutfağın çevresine baktı. “Bugün bana ne dediğini biliyor musun? Allenham’ın tarihi ve şahane bir yer olduğunu kabul ettiğini, ama bizim bu kulübeyi gerçekten çok sevdiğini söyledi. Senin, buradaki tüm o korkunç Middletonvari şeylere rağmen, onu asla değiştirmeyeceğini umduğunu söyledi. Burayı çok sevdiğini ve hayatında hiç bu son haftalarda olduğu kadar mutlu olmadığını söyledi.” Kollarıyla kendini sımsıkı sardı ve gözlerini kapadı. “Böyle söyledi, anne! Daha önce hiç ama hiç böyle iyi hissetmediğini söyledi. Yarın yine gelecek ve bunları tekrar tekrar söyleyecek.”

Sonra gözlerini açtı ve bir gülme krizine girdi.

“Yarın!” dedi. “Tabii, o kadar uzun süre bekleyebilirsem!..”

-7-

ERTESİ SABAH MARGARET’i, Barton Cottage’da tek başına bırakmaya ikna etmek zor olmuştu.

“Ama Wills bana onun arabasıyla gidebileceğine söz vermişti. Dün Bill’in yarattığı karmaşa falan yüzünden beni arabasına almadı, o yüzden bugün alacak. Söz verdi!”

“Aslında bunun tanı bir söz olduğunu sanmıyorum.”

“Öyleydi! Öyleydi! Okulda herkese Aston Martin arabası olan birini tanıdığımı söyledim.”

Marianne bir an saçlarını fırçalamayı bıraktı ve “Hayır, Mags!” dedi.

Margaret alt dudağını büktü.

“Neden onu bugün çok özel olarak görmek zorundasın? Sen onu her zaman görüyorsun, öyleyse ne...”

“Wills onunla bugün görüşmek istedi,” dedi Belle, kararlı bir sesle. “Ona özel bir randevu verdi.”

“Ne demek istiyorsun? O bir diş hekimi falan değil ki!”

Belle, “Belki de,” dedi, “çok özel bir şey söylemek istiyor.”

“Yaaa, bunu her yerde söyleyebilir. Bunu yapabilir...”

“Mags!”

Belle, “Sen Elinor ve benimle birlikte kiliseye geliyorsun,” dedi Margaret’e.

Margaret afalladı.

“Kilise!”

“Hasat festivali, tatlım. Barton Kilisesi, küçük bir cemaat, bir araya gelme, bunun gibi şeyler...”

“Öyleyse neden Marianne gelmek zorunda değil?”

Belle, ortanca kızına bakarak gülümsedi.

“Geri döndüğümüz zaman bize bunun sebebini söyleyeceğini umuyorum. Elinor?”

“Evet anne.”

“Barton Kilisesi’ndeki insanların arasına bu ilk çıkışımız. Belki kot pantolon giymesen iyi olur, diyorum. Ne dersin?”

Kilisede diz çöken Elinor, müteşekkîr kalması gereken şeylere odaklanmaya çalıştı: Margaret, ısrarla yeni okulundan nefret ettiğini söylüyor olsa da, en azından her gün okula gidiyordu ve Elinor’un bildiğı kadarıyla da derslerden kaçmıyordu. Güzel bir yerde başlarını sokacakları güzel bir evleri vardı. Ev sahibi karakter olarak biraz zorlayıcı olsa da, tartışmasız çok iyi yürekli biriydi. Annesi ise uğraşacak bir Fanny olmadan, garip bir şekilde hiçbir şeye odaklanamıyorsa da, görünüşte mutsuz değildi. Ve Elinor pazartesi gününden itibaren, her ne kadar mütevazı bir ücretle olsa da, meşgûliyet alanı onun ancak hayal edebileceğı kadar kendisine hitap eden kurumsal ve anlayışlı bir şirkette işe başlayacaktı.

Elinor, düzgün doldurulmamış diz yastığının üzerinde hafifçe kıpırdanarak, gönül işlerine fazla kafayı takmak akıllıca bir şey değil, diye düşündü. Marianne yeniyetmelik yıllarında kalbini, ateşli bir şekilde takibe alan ve görünüşte onu verdiğine inandığı tüm iyimser düşünceli oğlanlardan kibirli bir şekilde geri alır ve birkaç gün içinde, sevinçle ve hevesle tamamen yabancı birine verirdi. Elinor, Wills'in hem fiziksel görünüş hem de çekicilik yönünden inanılmaz derecede yüksek bir puana sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Wills'in de, Marianne'e abayı yakmış olduğuna hiç şüphesi yoktu. Fakat içinden bir şey, onun annesi ve kız kardeşiyle birlikte bu sevince tam anlamıyla katılmasını engelliyordu. Kendi mizacının, dünyada romantik bir aşk dışında hiçbir şeyin önemi olmadığına inanmaya yatkın bir yapıda olmadığını, biraz da üzümlere tahmin ediyordu. Ne kadar zorlasa da, aşk için dünyaya boş vermenin veya –ısı ve yemek yerine orada aşk olduğu sürece– bir çatı katında beş parasız yaşamının büyük bir mutluluk olduğuna kendisini inandıramıyordu. Yıllar boyunca ara sıra Marianne'e bakmış ve onun kendini neredeyse huşu içinde tümüyle müziğe, bir mekâna, edebiyata ya da şimdiki durumda olduğu gibi yoğun bir şekilde aşka verme yeteneğine gıpta etmişti. Elinor, bir insanın yalnızca kendini son derece mutlu hissettiği için değil, aynı zamanda güven duyduğu için –ah, bana ne kadar ters bir şey bu, diye üzüntüyle aklından geçirdi– kendini birine böyle tümüyle teslim etme yeteneğine sahip olmasının, ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu düşündü. Marianne güvenilebiliyordu. İçgüdülerine güveniyordu, sevdiklerine güveniyordu, duygularına ve tutkularına güveniyordu... Hayatı doyasıya içiyordu, bu açıkça görülüyordu, önemi verdiği her şeyden hayatın her damlasını sıkarak alıyordu. Bu onu bazen umursamaz yapıyordu. Elbette yapacaktı, ama böyle olmak hârikulade canlandırıcı ve mest edici bir şeydi.

Ve ben, dedi Elinor sessizce, kendi kendine; zerre kadar canlı ya da mest olmuş biri değilim... O yüzden ben, Wills'in gerçekten çok güzel ve enfes biri olduğunu görüyor olsam bile, aynı zamanda tüm bu güzelliğe ve neşeli hallere karşı bir çeşit güvensizlik duyuyorum. Onun parasının nereden geldiği, neden işine geri dönmek zorunda olmadığı, neden kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadığı halde bize sorular sorarak eğlendirip aklımızı çeldiği gibi ezici düşünceler altında, haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Aslında hiçbir şey bilmiyoruz. Hepsi bir söylenti... Gerçek dünyaya değil de, bir romana ait gibi görünen bir tür masalsı miras hikâyesi. Onun sadece Marianne'den hoşlandığını ve bunun gerçek bir aşk olmadığını varsayalım. Sadece seks için olduğunu farz edelim. Bunun için onu suçlayamam, ikisini de suçlayamam. Ama Marianne son derece içten biri olduğu için aşkla seksi ayırt edemez ve sonunda çok acı çekebilir. Ve ben, tüm o iç karartan ihtiyatlı ve sağduyulu düşüncelerime rağmen, buna dayanamam. O hiçbir zaman böyle zor bir duruma düşmedi, asla... Ve içimde, olup bitenlere karşı hiç inancımın olmadığı bir soğukluk var.

Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha büyük bir soğukluk var ve bu genel anlamda oldukça umut kırıcı. Çünkü buraya geldiğimizden beri Ed bizimle temasa geçmedi. Hiç... Ne bir mesaj ne bir telefon ne de e-posta. Hiçbir şey... Ve ben onunla iletişimi kurmuyorum. Kesinlikle... Aslında numarasını telefonumdan sildim ve Facebook'ta arkadaşlıktan çıkardım. Çünkü her ne kadar ikisini de yapmak istemesen de, kontrol edebileceğim şeylerin idaresini elime almak zorundayım. Ve acınası bir şey olsa da, yapabileceğim şeylerden bir tanesi kendimi onun irtibat listesinden çıkarmak. Kendimi korumak zorundayım. Ya da sanımi olmak gerekirse, en azından kendime bunu yapmaya çalıştığımı söyleyebilmeliyim. Şimdiye kadar kendimi hiç kimseyle onunla olduğu kadar rahat hissetmemiş olabilirim.

Ama yoluma çıkan acıların dışında, daha başka ilave acılara ve hayal kırıklıklarına karşı kendimi savunmasız bırakamam. Eğer beni terk ettiyse –dürüst olmam gerekirse, ben bundan emin değilim, çünkü biz aslında hiçbir zaman terk edilme durumuna düşecek bir ilişki seviyesine geçmedik– terk etmiş demektir ve bunun üstesinden gelmeni benim için iyi olur. Eğer bir başkası ile tanıştıysa, tanışmış demektir. Onun ardından gözyaşı dökerek değilim ya da en azından çok çok gizli olmadıkça ağlamayacağım. Ayrıca onu düşünerek vaktimi ve enerjimi harcamayacağım. Bunu yapmayacağım... Her gün defalarca aklıma gelmesi beni usandıracak, ama ben bunu teşvik etmeyeceğim...Yapılacak olan her ne ise, onu yapıp kendi işime bakacak ve adımlarını çok dikkatli atacağım. “Ne kadar sürecek daha?” diye fısıldadı Margaret, hemen yanı başında.

Elinor ona bakmadı. Gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

“İki dua daha,” diye fısıldadı. “Bir ilahi daha...”

Margaret biraz daha eğildi.

“Bahse girerim geri döndüğümüzde onlar bir yere gitmiş olurlar ve ben bugün de onun arabasıyla gezemeyeceğini. Durakladı ve sonra öfkeyle, “Bu haksızlık,” diye mırıldandı.

Kiliseden sonra Belle ile birlikte yürüyerek ve Margaret’i tatlı sözlerle kandırıp dikkatini manzaraya, havanın güzelliğine ve öğle yemeğindeki kızarmış tavuk beklentisine çekmeye çalışarak parktan geçtiler. Eve döndüklerinde, Aston Martin’in şaşırtıcı bir şekilde kulübenin dışında durduğunu gördüler. Margaret arabayı görür görmez heyecanlandı ve çığlık atarak ona doğru koşmaya başladı. Bu yüzden Elinor da o anda tam olarak adlandıramadığı bir içgüdünün etkisiyle koşmaya başladı ve Margaret’i bileğinden yakaladı.

“Dur, Mags, dur!”

“Niye? Neden durayım?”

Elinor kız kardeşini çekerek durdurdu.

“Yapma, Mags.”

“Ania söz verdi!”

Elinor kulübeye doğru baktı. Her zamanki gibi görünüyordu. Ania bu kez farklı ve hoş gelmeyen bir havası vardı. Elinor’un sezgileri, ona yolunda olmayan bir şeyler olduğunu söylüyordu. Margaret’in bileğine sıkıca yapıştı.

“Sadece bekle.”

“Neden? Neden?”

“Bilmiyorum. Sadece bırak da ben önden gireyim.”

“Çok kötüsün!”

Belle gelince Elinor’a doğru döndü ve “Sorun nedir?” diye sordu.

“Hiçbir şey, belki...”

Belle kulübeye baktı.

“Bir ses çıkarmalıyız, böylece bizim geldiğimizi...”

“Hayır,” dedi Elinor. Margaret’i bıraktı. “Hayır. Önce ben gireceğimi. Sessizce...”

“Hayatını, neler oluyor? Nedir bütün bu drama?”

“Belki de hiçbir şeydir,” dedi Elinor.

Arabanın yanında duran annesini ve kız kardeşini orada bırakarak, ön kapıya doğru yürüdü. Margaret, elini yavaşça arabanın kaputunun üzerine koydu.

“Hâlâ sıcak!” dedi, şaşkınlıkla.

Belle ise Elinor’u izliyordu.

“O halde buraya geleli fazla olmanmış.”

Elinor anahtarını kilide sokup çevirdi. Kapı açılıp Elinor içeri girerken, Belle açıkça, Marianne'ın hıçkırıklar içinde oturma odasından fırlayarak merdivenlere doğru koştuğunu gördü. Elinor'un arkasından kapı hızla kapanırken, Belle ve Margaret arabanın yanında öylece kaldılar.

“Açıklayamamı,” dedi Wills.

Lehinde olabilecek tek şey, onun da Marianne gibi sarsılmış görünmesiydi. Şöminenin önündeki halının üstünde, daha önce Marianne'i fırtınadan kurtardıktan sonra durduğu aynı yerde duruyordu. Ama bu defa neredeyse korkmuş gibiydi ve Elinor onun çok hırpalanmış olduğunu düşündü. Saçları düz ve cansız görünüyordu. Yüzü ise birden yaşlı ve kederli birinin yüzüne dönmüştü.

Elinor kapıdan, biraz daha yüksek sesle, “Ne oldu?” diye tekrarladı.

Wills, sanki her ne olmuşsa, hem akıl almaz hem de kaçınılması veya onarılması imkânsız bir şey oldu dercesine, bir eliyle sarsak bir hareket yaptı.

“Yalnızca... bir şey işte.”

“Ne Wills, ne? Marianne'e ne söyledin?”

Elinor, arkasındaki ön kapının tekrar açıldığını duydu.

“Ben, Londra'ya geri dönmem gerektiğini söyledim.”

“Neden? Neden bir pazar günü gitmen gerekiyor, böyle birdenbire?”

“Gitmek zorundayım...”

Elinor, Belle ve Margaret'in hemen arkasında belirdiğini fark etti.

“Kavga mı ettiniz?” diye üsteledi Elinor.

Wills omuz silkti.

“Ettiniz mi?”

Belle, bir elini tereddütle Elinor’un koluna koydu.

“Hayatım...”

Elinor kolunu çekip kurtardı.

“Tartıştınız mı Wills? Teyzeni mi üzdün?”

Wills iç geçirdi.

“Bunu evet olarak alacağım,” dedi Elinor. “Marianne ile mi ilgiliydi? Yoksa dünle ilgili bir şey miydi?”

Wills başını yavaşça kaldırdı ve hepsine baktı.

“Hayır,” dedi.

“Bu doğru mu?”

“Evet!” dedi Wills, neredeyse bağırarak. “Bunun Marianne ile hiç ilgisi yok.”

Belle kızlarını iterek öne geçti. Şömineye doğru gitti ve elini Wills’in eline koydu.

“Burada kal, sevgili Wills. Başımızın üstünde yerin var.”

Wills ona baktı, gözleri acıyla doluydu.

“Kalamam.”

“Elbette kalırsın! Mags’ın odasını alabilirsin.”

“Londra’ya dönmek zorundayım.”

“Yoksa gönderiliyor musun?” diye sordu Margaret, hayretle.

Wills yarım yamalak gülümsemeye çalıştı.

“Öyle sayılır...”

“Ama teyzen bunu yapamaz.”

“Yapabilir...”

“Çünkü,” dedi Elinor, acımasız bir sesle, “faturaları o ödüyor.”

Wills birden rahatsız olmuş gibiydi. “Bununla ilgili bir şey değil,” dedi, tereddütle.

“O halde ne?”

Wills kendini toparlamış gibi görünüyordu. “Bunu size söyleyemem,” dedi. “Marianne’e de söyleyemem. Ama bunun yanı olanların hiçbirinin Marianne ile bir ilgisi yok. O... ” Durdu ve sonra, “Gerçekten çok üzgünüm, ama gitmek zorundayım,” dedi.

Belle’in eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. Ona bakarak, içten bir sesle, “Ne zamana kadar?” diye sordu.

Wills durakladı ve kendini geri çekti. Sonra acı bir sesle ve kimseye bakmadan, “Keşke bilseydım,” dedi.

“Lütfen bir şeyler ye,” dedi Belle, yalvarır gibi.

Marianne dirseklerini masanın üzerine, tabağının iki yanına dayamış ve başını ellerinin arasına almıştı.

“Yiyemem.”

“Sadece bir lokmacık hayatım... Sadece bir...”

“Onun kızarmış patateslerini alabilir miyim?” dedi Margaret.

Elinor da aç değildi ve isteksizce ağzına bir parça tavuk alıp çiğnedi. Marianne tabağını Margaret’e doğru itti.

Margaret hevesle, “Alabilir miyim?” dedi, çatalını patateslere batırarak.

Elinor ağzındaki tavuğu yuttu. Sakin bir sesle Marianne’e, “Aslında sana ne dedi?” diye sordu.

Marianne başını iki yana salladı ve elleriyle gözlerini kapattı.

“Bir şey söylemiş olmalı. Neden bize bir şey söyleyemediğini...”

Marianne birden ayağa fırladı ve odadan kaçtı. Onun merdivenlerden yukarıya çıkan ayak seslerinin patırtısını ve yatak odası kapısının çarparak kapanan sesini duydular.

Margaret, “Bana, ona bir şey sorına dedin,” dedi, ağzındaki bir avuç patatesi yerken. “Ve ben de sormadım, ama sonra sen gidip bunu yaptın...”

Belle, Margaret’i dikkate almayarak, “Jane Smith olmalı,” dedi, Elinor’a. “İlişkiyi onaylamadı, anlaşılan...”

“Neden onaylamasın?”

“Ee, çünkü paranız yok...”

“Anne,” dedi Elinor öfkeyle, bıçağını ve çatalını masaya vurarak. “1810 yılında değiliz, Tanrı aşkına! İlişkileri belirleyen şey artık para değil.”

“Bazı insanlar için hâlâ öyle. Bak Fanny’ye...”

“O, Marianne’i seviyor,” dedi Elinor, annesi konuşmamış gibi. “Marianne’in ona delirdiği gibi, o da Marianne için deli oluyor.”

“Geri dönecek... Biliyorum, dönecek... Marianne’i arayacak. Muhtemelen aramıştır bile.”

“Öyleyse neden ağlamaya devam ediyor?” dedi Margaret.

Elinor sandalyesini geriye itti.

“Gidip onunla konuşacağım.”

Belle iç geçirdi.

“Nazik davran...”

Elinor bir an durakladı. Sonra aklına söyleyecek her ne gel-diye kendini tuttu ve mutfaktan çıkarak merdivenleri tırmandı. Marianne’in kapısını tıklattı.

“M.?”

“Git başımdan!”

Elinor kapı kolunu yokladı. Kilitliydi.

“Lütfen girmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Konuşmak istiyorum.”

“Konuşmanın faydası yok. Hiçbir şeyin faydası yok.”

Elinor bir dakika bekledi. Yanağı neredeyse kapıya yapışmıştı. Sonra, “Seni aradı mı?” diye sordu.

Sessizlik...

“Sen onu aradın mı?”

Sessizlik...

“Ya da mail attın mı?”

Kapının uzağında bir yerden bastırılmış bir hıçkırık sesi geldi.

“Ah, Marianne,” dedi Elinor, “lütfen beni içeri al. Lütfen...”

Elinor, sanki Marianne kapıya yaklaşıyormuş gibi hafif bir hışırtı duydu.

“M.?”

Marianne kapının arkasından boğuk bir sesle, “Yardım edemezsin. Hiç kimse edemez. Jane Teyze de, tıpkı Fanny’nin Edward’ı attığı gibi, onu evden attı. Anlamalısın, anlayacak biri varsa o da sensin. Anlamalısın...”

Elinor bir an bekledi ve sonra olabildiği kadar sakin bir sesle, “M. Yoksa bitti mi?” diye sordu.

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu ve sonra Marianne anahtar deliğinden tıslar gibi fısıldadı. “Bunu söyleme. Sakın bunu söyleme... Asla...”

“Hayatım,” dedi Abigail Jennings, “kızın ağlamayı bıraktı mı?”

Belle kahve yapıyordu. Ziyaretçisini görmekten hiç hoşnut olmamıştı, özellikle de evde onu koruyacak Elinor ya da Margaret olmadan...

Başıyla, Abigail’in getirdiği krizantenlerin bulunduğu büyük sürahiyi gösterdi.

“Çok güzel çiçekler.”

“Bence canın, senin çiçeklerden çok sert bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor. Kırık kalple yaşamak çok bezdirici. Ben bunu kendi kızlarımdan o kadar iyi hatırlıyorum ki. Mary müt-hiş sulu gözlü biriydi, ama neyse ki Charlotte daha çok bana benziyordu. Ve ne zaman böyle bir şey olsa, hep bir başka yerde daha iyi bir kısmet olacağını düşünürdü. Aslında şu var ki, Tommy Palmer’la birlikte olduğunda, kızımın onu başından atacağını sanmıştım. Ama hayır... O çocukta görgü falan hiçbir şey olmasa da, kızım onu eğlenceli buluyordu. Zevkler ve renkler tartışılmaz, orası kesin. Wills’e gelince, o bir istisna. Nabızı atan her canlının zevkine uygun biri gibi o.” Belle’e endişeyle baktı. “Zavallı kızın...”

Belle dikkatle, “Nedenini bilsek faydası olurdu,” dedi.

Abigail, tombul ellerini kaldırdı ve masaya indirerek Belle’in masaya daha yeni koyduğu fincanları zıplattı.

“Para, tatlım.”

“Hayır, o...”

“Üzgününü canım, ama bu bir para meselesi. O, Jane’den tekrar para dilenmiş ve o da Wills’e ağzının payını verip kovmuş. Şu araba...”

“Çok güzel...”

“Değeri on binler eder, canını. On binler... Kiralamak bile. O çocuk, pahalı zevkleri olan biri.”

“Ama,” dedi Belle, her ne kadar Abigail’in konuşulacak doğru biri olmadığını hissediyor olsa da, konuşacak birini bulmak rahatlatıcıydı. “Eğer konu sadece paraysa, bu kadar melodrama ne gerek vardı? Neden Marianne’i böyle alelacele terk edip dar-madağınık etti. Eğer...”

“Gurur, hayatım. Onun gibi erkekler bağımlı olmak istemezler. O, Marianne’in parayı kendisinin kazandığını düşünmesini ister.”

“O kazanmıyor mu?”

Abigail kahkahayla güldü.

“O öyle sıkı çalışmayı bilmez, canım. Eğer sıkışıp da kıcı tutuşmazsa!”

Belle kahveyi doldurmaya başladı.

“İkisi birlikte çok harikaydılar.”

Abigail, kollarını mindere benzeyen tombul göğüslerinin altına katlayarak öne doğru eğildi.

“Neyse ki bugünün kızları için tek çözüm evlilik çanları değil, öyle değil mi tatlım? Ve Marianne de okuldan daha yeni mezun oldu. Tanrı aşkına...”

Belle dalgın bir sesle, “Ben onların babasıyla tanıştığımda henüz on sekiz yaşındaydım,” dedi.

“Sen bir istisnaydın tatlım. Modern olan yol, senin Elinor’un gibi kariyer sahibi olmak ve bu soyadı F ile başlayan oğlan için hülyalara dalarak vaktini boşa harcamamaktır. Jonno ile ben bu konuda kendimizi öldürüyoruz. Biz ona ‘F harfli çocuk’ diyoruz!” Etrafına bakındı. “Marianne nerede?”

Belle bir fincan kahveyi masanın üzerine koyup ileri doğru itti.

“Yürüyüşe gitti. Zavallı tatlı kızını, her zaman yürüyor ve kendini tüketiyor. Onun telefonunu ve solunum cihazını yanına almasını sağlıyorum, ama uyku konusunda bir yardımını olmuyor.”

“Peki, Elinor nerede?”

Belle sanki Elinor’u geçici olarak unutmuş gibi, biraz şaşır-mış göründü.

“Ah, o işte.”

“Mantıklı kız... İşini seviyor mu?”

“Sanırım,” dedi Belle, tereddütle. “Yani daha yeni başladı, bunu anlamak için biraz erken.”

Abigail kahveden bir yudumı aldı.

“O yaramaz bir çocuk, yani Wills, çok yaramaz bir çocuk. Ve Marianne bu kara sevdanın üstesinden ne kadar çabuk gelirse, o kadar...”

“Bu bir kara sevda değil!” dedi Belle, öfkeyle.

Abigail ona dik dik baktı. Belle, masanın üzerinden ona doğru eğildi.

“Sen,” dedi, farklı ve daha duygusal bir tonla, “ilk görüşte aşk diye bir şeye inanmaz mısın?”

Abigail ona bakmaya devamı etti. Sonra tekrar kahve fincanını aldı.

“Üzgünüm canım,” dedi, “ama hayır... İnanmam...”

O uğursuz fırtınanın başladığı Allenham’ın üst tarafındaki tepede, Marianne kollarını dizlerine sarmış olarak nemli çimenlerin üzerinde oturuyordu. Aşağıdaki eski ev, puslu sonbahar güneşinin altında sessizce duruyor ve onun yamacında, muhteşem kıvrımlı Elizabeth tarzı bacaların birinin tepesinden yumuşak mavimsi bir duman yükseliyordu. Bunun dışındaki tek hayat belirtisi, tırmıkla yaprakları toplayan Jane Smith’in bahçıvanlarından birinin minyatür görüntüsüydü. Marianne bulunduğu yerden onu duymuyor, ama büyük bir açgözlülükle seyreliyordu. Adam, bir pencerenin önündeki çimenlerin üzerini tırmıkla temizliyordu. Marianne o pencerenin arkasındaki odada, yukarıdan sarkan örtülerdeki işlemelerin Wills’in söylediğine göre 1720 yılında yapılmış olduğu dört direkli bir karyolada,

hayatının en harikulade öğleden sonrasını geçirmişti. Marianne örtüye dokunmak için bir elini saygıyla uzatmış, ama Wills hemen onun elini yakalayarak, dikkatini bir an bile kendisinin dışında bir başkasına ya da herhangi bir şeye vermemesini, yoksa onu kıskanacağını söylemişti.

O gün Wills, muhteşem ve mutlu bir tavırla her şeyi kıskanmıştı. Marianne her tabloyu ve halıyı incelemek istemiş; ahşap lambrileri, kakma işi mobilyaları ve duvarlardaki alçı süslemeleri gördükçe heyecanla bağırmış; elini kadife koltukların ve cilalı dolapların üzerinde gezdirmiş; ama Wills gülerek, kendisine çekerek, yüzünü ellerinin arasına alarak onu durdurmuş; dokunarak, öperek, keten yastıkların ve ipek yorganların olduğu büyük yatağa doğru itmiş ve sonunda Marianne tamamen teslim olup onun kendisine sahip olmasına izin vermişti. Şimdi o günü ve onu düşünürken gözleri doluyordu. Onun olmak için yaratılmış olduğun –kendisi ve Wills gibi, birbirleri için yaratılmış– birine teslim olmak, en yüksek seviyede gerçeklik ve güzellikti.

Wills, o pazar günü Marianne'in önündeki şömine halısının üzerine diz çökmüş, ona sımsıkı sarılarak başını karnına yaslamış ve "Benimle temasa geçme," demişti. "Ben seninle temas kurana kadar hiçbir şey yapma, hiçbir şey..."

Marianne'in elleri, onun saçlarının arasındaydı. Titrek bir sesle, "Ama ben bunu nasıl bileceğim?.." demişti

"Bana güven," demişti Wills. Marianne onun dişlerini sıktağını duyabiliyordu. "Güven bana..."

"Elbette."

Wills başını yukarı kaldırıp, "Güveniyorsun, değil mi?" demişti.

Marianne başını şevkle sallamıştı.

“Güvenmelisin,” demişti Wills. “Güvenmek zorundasın. Benim hayatımda güvendiğim ve bana güvenen tek kişi sensin. Tek kişi...”

O sırada yaşadığı şok ve acının etkisindeyken bile, Marianne’in içinde bir mutluluk kıpırtısı, küçük bir onaylama ve kendini haklı çıkarma isteği vardı. O, kendisiyle irtibat kuracaktı. Geri gelecekti. Geleceğini söylemişti ve gelecekti. O kendisine aitti, onlar birbirine aitti... Güven sözcüğü, aralarında yaşananların yanında, lafi bile edilmeyecek kadar sönük kalırdı.

Marianne yavaşça ayağa kalktı. Bahçıvan yaprakları kenarı kafesli bir kamyonete dolduruyordu. Ellie ve Mags bir kenara, annesinin bile, kendisinin ne hissettiğini ya da onunla Wills’in birbirleri için ne hissettiklerine dair gerçek fikrini söylemesini beklemesi, hiç adil değildi. Annesiyle babasının arasında oldukça iyi giden bir ilişki yaşanmış olduğu muhakkaktı, ama Mags hâlâ bir çocuktı ve Ellie’nin ruhunda tutkudan eser bile yoktu. O, Marianne olarak bunu unutmamalıydı. Eve gitmeliydi. Onlara tüm bunları hatırlatma ihtiyacı duysa bile, Wills’in yokluğunda kendisinin daima yarım bir kişi olduğunu unutmamalıydı. Ayrıca Elinor’un sınırlayıcı kuralları konusunda bağışlayıcı ve anlayışlı olmalıydı.

Tepe boyunca yola doğru ilerleyerek, Barton Cottage’a inen patikaya doğru yürümeye başladı. Telefonunu çıkarmak için elini cebine soktu, sonra geri çekti. Mesajlara bakmak için kendine işkence edemezdi. Bu yüzden telefonu sessize almıştı. Wills, mesele her ne ise onu halleder etmez, onunla bağlantıya geçeceğini ve her şeyi açıklayacağını söylemişti. Wills, bunu yapardı... Biliyordu... Onu tanıyordu ve o söz verdiği şeyi yapardı. Hatta daha da büyük olasılıkla, diye düşündü, yamaçtan aşağıya onun arabasını ilk gördüğü yola doğru düşer kalka inerken, aslında bir sürpriz yaparak onu şaşırtacaktı...

Marianne, kulübeye giden patikadan aşağı yarı sekerek inerken, kendini neredeyse tasasız hissettiğini fark etti. Allenham'a bakmak güzeldi, o sihirli günü hatırlamak güzeldi, olağanüstü insanların yine aynı derecede olağanüstü ilişkiler yaşayabileceklerine kendini inandırmak güzeldi. Kulübenin köşesinden, Sir John'un arabaların park etmesi için yere yaymış olduğu çakıllarla kaplı alana döndüğü esnada, gözüne gümüşü bir parlaklık takıldı. Tıpkı Wills'in arabasının rengine ve cilalı yüzeyine benzeyen, parlak gümüşü gri bir renkti bu. Marianne, sendeleyerek ve nefes nefese arabaya doğru koşmaya başladı. Kolları açıktı ve onu kucaklamaya hazırdı.

Ama çakılların üzerinde bir Ford Sierra vardı. Bir yanında boyası dökülmüş bir yarış arabası şeridi olan hırpalanmış eski bir Ford. İçinden çıkan Edward Ferrars, zayıf ve yorgun görünüyordu ve üzerinde Wills'in ölse bile giymeyeceği türde bir sweatshirt vardı.

Marianne'e isteksizce gülümsedi ve "Merhaba, M.," dedi.

Margaret, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Üstünde, fırında makarna ve Margaret'in kinise onun almadığını göremesin diye özellikle önüne yerleştirdiği bir kâse salatanın bulunduğu mutfak masasının etrafında oturuyorlardı.

Edward, makarna sarılı olan çatalını geri indirdi.

Belli belirsiz, "Ah, işte orda burda... Plymouth'da falan," dedi. "Her zamanki gibi."

Elinor ona bakmıyordu. Aslında hiç kimseye bakmıyordu. Alacakaranlıkta Margaret ile birlikte eve gelmiş ve Edward'la Marianne'i birlikte gitar çalarken bulmuştu. Belle ise mutfakta uğraşıyordu. "Sadece fırında makarna bile olsa, yemek pişirilecek birinin olması çok güzel!.." Ama kimse, işteki gününün nasıl geçtiğini sormak şöyle dursun, onu gördüğü için özellikle

memnun olmuş gibi görünmüyordu. Tamam, bu onun birinci değil, dördüncü günüydü. Ama yine de ilk haftasıydı. Ama Ed, ona verdiği selam ile Mags'e verdiği selam arasında, biraz daha ayrıcalıklı davranmayı becerebilirdi. Değil mi?

“Norland'a gittin mi?” diye sordu Belle.

Yemek yaparken bir bardak şarap içmiş ve yanakları pembeleşmişti. Ed yine belli belirsiz, “Yaklaşık bir ay önce,” dedi.

Marianne öne eğildi, gözleri parlıyordu.

“Nasıldı? Ha, nasıldı?”

“Sonbaharda her yer nasılsa öyle,” dedi Elinor, kısaca. “Ölü yapraklarla kaplı.”

“Ellie!”

Elinor çatalını yemeğine batırdı.

“Bazı şeyler paylaşmak için değildir,” dedi. “Aynı sen ve senin ölü yaprakların gibi. Mags, hiç salata almamışsın.”

“Bu Middletonlar nasıl?” diye sordu Edward.

Margaret, “Salatadan nefret ederim!” diye ciyakladı.

Marianne gözlerini kapadı.

“Korkunçlar. Kelimelerle anlatılamaz...”

“Hayır, değil!” diye haykırdı Elinor.

“Onların yüzünden,” dedi Marianne dramatik bir tavırla, “hayatım boyunca benden katlanmamı istedikleri her şeyden çok daha fazlasına katlanmak zorunda kaldım.”

Elinor salatayı Edward'a doğru itti.

“Ona aldırma.”

“Hayatım!” dedi Belle, kınayan bir sesle.

“Burası çok güzel bir yer,” dedi Elinor. “Ve bu ev çok kullanışlı. Middletonlar da nazik insanlar...”

Belle, Edward'a baktı. "Nezaketten laf açılmışken, Ed, annen nasıl?"

Edward'ın yüzü asıldı.

"Sorma..."

"Neden?" dedi Marianne.

Edward salatanın içinden bir kiraz domates alıp ağzına attı. Ağzında dolandırarak, "O, bende hırs olmadığını anlamak istemiyor," dedi.

"Ama sen hırslısın," dedi Elinor, sakın bir sesle.

Edward ona bakmadı. "Onun anladığı tarzda değil," dedi.

"Şey, hayatım," dedi Belle, canlı bir sesle, "onun senin için kaygılandığını sanıyorum. Senin geçimini sağlayacak kadar bir kazanca sahip olduğundan emin olmak istediğine inanıyorum."

Edward sıkıntılı bir sesle, "Para her şey değildir," dedi.

Elinor derin bir nefes aldı ve "Evet, ama yeterli bir paranın olması gerekir," dedi.

Marianne sanki rüyadaymış gibi, "Eski ve güzel bir evi çekip çevirecek, ayrıca dünyadaki tüm maceraları yaşama özgürlüğünü sağlayacak yeterlilikte bir para," dedi.

"Piyangoyu kazanmak istiyorum," dedi Margaret. "Bu her şeyi çözer."

"Belki..."

Elinor kız kardeşine gülümsedi. "Ah, Mags!"

Edward da ona gülümseyerek, "O zaman kendi arabayı alabilirsin," dedi.

"Ben tablolar alırdını," dedi Marianne. "Ve kıyafetler... Ve adalar... Ve gelip benim için şarkı söyleyecek insanlar..."

Edward ona bakıp sırtıttı.

“Senin için romantizm. Onun için arabalar. Bazı şeylerin değişmemesi ne güzel.”

Marianne birden ciddileşti.

“Ama ben değiştim, Ed.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, “Ben de,” dedi Edward, mutsuz bir ifadeyle.

Elinor sesini iyice yükselterek, “Eh, ben değişmedim,” dedi.

“Hayır,” dedi Belle, rahatlamış bir sesle. “Değişmedin.”

“Ben,” dedi Elinor, “insanların kalbini okuma konusunda her zaman olduğu gibi şimdi de çok kötüyüm. Ben onlar şöyledir diye düşünürken, daha sonra tamamen farklı oldukları ortaya çıkıyor. Belki de ben herkesin söylediğine inanan aptalın biriyim. Onların davranışlarını dikkate almalıyım, değil mi? Ne duyduğuma değil, ne gördüğüme inanmam gerekir. Öyle değil mi?”

Oldukça garip başka bir sessizlik oldu. Sonra Mags elini masaya uzatıp Edward’ın elini tuttu.

“Bu ne?”

“Ne, ne?”

“Şu yüzük! Bir yüzük takıyorsun.”

Edward elini gözden kaçırıp kucağına koydu.

“Önemli bir şey değil...”

“Göster bana!” diye ısrar etti Margaret.

Edward tereddüt etti.

Belle, gülümseyerek öne eğildi.

“Hadi hayatım. Bize göster...”

Edward sağ elini isteksizce kucağından çekip masaya koydu. Üçüncü parmağında, üzerinde küçük, yassı, mavi bir taş bulunan gümüş bir halka vardı.

“Sen yüzük takmazsın,” dedi Marianne. “Sen hiç mücevher düşkünü bir adam değilsin.”

Edward sıkılğan bir sesle, “Bu bir tür hediye gibi bir şey,” dedi.

“Kimden?”

Margaret, “Fanny asla kimseye böyle bir hediye vermez,” dedi.

Edward perişan görünüyordu. Yüzüğü çekip çıkarttı ve yana doğru eğilerek kot pantolonunun cebine koydu.

“Bir tür hediye,” diye tekrarladı. “Önemli değil.”

“Ellie’ninkine benziyor,” dedi Margaret. “Ellie’nin böyle bir yüzüğü var.”

Elinor ellerini havaya kaldırdı.

“Ama takmıyorum, bak!” dedi.

Edward kucağına bakmaya devam etti. Margaret, “Ama seninkine benziyor,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Elinor, Edward’a. “Benimkine mi benziyor?”

Edward bir şey söylemedi. Belle şarap şişesini aldı.

“Daha şarap isteyen?”

Kimse konuşmadı. Belle şişeyi kendi bardağına boca etti.

“Şey, bunu bitireceğim. Jonno’dan bir hediye. O çok kibar biri, her zaman hediyeler ve partiler verir.” Edward’a baktı. “Seninle tanışmak isteyecektir. Senin burada olduğunu bildiği anda, bir parti vermek isteyecektir.”

“Ben başka bir Barton partisine ancak Wills geri döndüğünde ve onun arabasında giderim,” dedi Margaret.

Edward’ın bakışları birden odaklandı ve gözleri masayı do-laştı.

“Wills kim?”

“Marianne’in bir arkadaşı,” dedi Elinor, çabucak.

Edward, Marianne'e baktı. Yüzü aniden aydınlandı ve parlamaya başladı. "O halde, dikkat çekici arabası olan bir arkadaş olmalı," dedi, sataşarak.

Marianne dönüp ona baktı. Sabırsızlıktan neredeyse ağlamak üzereydi.

"Ah, onu gerçekten seveceksin!"

"Ben eminim severim. Onunla ne zaman tanışabiliriz?"

Marianne ona kocaman ve ağlamaklı bir gülümsemeyle baktı

"Yakında," dedi. Başını sallayarak ve gülümseyerek masadaki-
lere baktı. "Yakında!.."

-8-

EV ÇOK SESSİZDİ. Rüzgâr bile yoktu. O yüzden Belle, eve biri gelirse çakılların üzerinde onu uyuracak bir ayak sesi ya da tekerlek sesi duyabileceğini biliyordu. Kendi kendine, tamamen güvende olduğunu söyledi. Mags okuldaydı, Elinor işteydi ve Marianne, Edward'ı alıp onun adına son bir yürüyüş için, kendi adına da bir kere daha özlem ve ağgözlülükle Allenham'a bakmak için dışarı çıkmıştı.

Eğer gitmeden önce Edward'ın bu son yürüyüşü olmanış olmasaydı, Elinor'un yatak odasında çekmeceleri karıştırıyor olmayacaktı. Eğer Edward o gün, hiç istememesine ve içinde başka hiçbir yerde olma isteği bulunmamasına rağmen gerçekten gitmek zorunda olduğunu söylememiş olsaydı, o zaman Belle kesinlikle bu sinsi yoldan bir kanıt aramak zorunda kalmayacaktı. Eğer Edward anlaşılmaz bir tavır içinde idiyse, Elinor da bu konuda onun kadar kötüydü. Bütün hafta boyunca genç adama karşı son derece medeni olmasına rağmen, hiç kimse ona özel bir sıcaklık veya yakın ilgi gösterdiğini iddia edemezdi. Oysa

Edward'ın bunu çok istediği ve buna fazlasıyla ihtiyacı olduğu apaçık belliydi. Normal ve doğal olan hiçbir kadın, Edward Ferrars gibi teselli ve güven ihtiyacı içinde olduğu besbelli olan bir adama, güvence vererek onun moralini yükseltme isteğine karşı koyamazdı. Aynen böyle düşündü Belle, nerdeyse kızgınlıkla.

Ama anlaşılan Elinor böyle biri değildi. Görünüşe bakılırsa Elinor, Edward'a karşı, sanki geldiğine sevinilen ama biraz da rahatsız edici bir kardeştan öte biri değilmiş gibi davranmayı kabul edilebilir ve oldukça kolay bir tavır olarak görmüştü. Ve Belle, birazcık sitemle kızına, "Bence o depresyonda, zavallı tatlı çocuk," dediğinde, Elinor hemen cevap vermiş, "O halde iki kişi oldular. Marianne için iyi bir ruh eşi," demiş ve mutfak radyosunun sesini biraz daha açmıştı.

Ve Belle, Edward'ın kendi ailesinin hırslı beklentilerinden çok uzak olan tutkuları ve onun bu konudaki bakış açısına hiç yaklaşmamalarının verdiği umutsuzluk hakkında Edward ile yaptığı çok önemli görüşmeyi Elinor'a aktarmaya çalışırken, Elinor onun sözünü bitirmesini saygıyla beklemiş ve sonra, "Bunları biliyorum anne," demişti. "Ailesinin ne istediğini biliyorum. Onun ne istediğini biliyorum. Ve annesinin ne kadar dominant biri olduğunu da biliyorum."

"O halde neden ona karşı daha iyi davranmıyorsun?"

"Davranıyorum. Gayet iyi davranıyorum."

Belle biraz sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Tatlım, ne demek istediğini biliyorsun. Norland'dayken, ikiniz de..."

"Norland farklıydı," dedi Elinor. "Biz farklıydık."

"Ama ben, onu sevdiğini sanıyordum."

"Anne," dedi Elinor, dik dik bakarak, "ben hiç kimsenin peşinden koşmuyorum. Tanımanı mı? Ayrıca hiç kimseyle en mah-

rem duygularımı tartışmak ya da Edward ile ilgili bir spekülasyona girmek istemiyorum. Asla... Tanımanı mı?"

Belle gözlerini kırptırmıştı. Kafasında Henry'nin, kendine has yatıştırıcı ses tonuyla ona, "Kendini üzme sevgilim. Sinirlenme," dediğini duyuyordu. Yutkundu.

"Pekâlâ, Ellie."

Elinor biraz gevşemişti.

"Teşekkür ederim."

"Ben sadece senin mutsuz olmanı istemiyorum."

Elinor ona çabucak bir öpücük vermişti.

"Mutsuz değilim..."

Eh, Marianne'in çoğu zaman olduğu gibi, fiilen ve görüntü olarak mutsuz değildi. Ama aleni olarak ortada, Belle'in en büyük kızının kalbini sızlatan bir gölge, bir suskunluk, bir içe atma vardı. Ve bu da Belle'i, Elinor'un yatak odasını araştırmaya zorlamıştı. Edward Ferrars hakkında bir şey bulmaya, onun —eğer o canavar annesinin baskısından bağımsız biri olmuş olsa— gerçekten vefalı biri olduğunu gösterecek ne olursa olsun herhangi bir şey bulmaya itmişti. Çok yazıktı... Üç kızından ikisinin, karmaşa ve gizem bağımlısı gibi görünen erkeklerle ilişkisinin olması, gerçekten çok yazıktı...

Elinor'un çekmeceleri, Marianne ve Margaret'inkilerden çok farklıydı. Her ikisi de sürekli karmaşa içinde yaşıyordu: Marianne'in çekmecesini, renk ve kumaşlarla birlikte hoş bir bohem dağınıklık içindeydi. Margaret'inki ise tam bir kargaşaydı. Oysa Elinor'un eşyalarının kendine göre bir sistemi ve düzeni vardı. Lacivert bir süveterin nerede olduğunu veya yazı yazacak bir şeyin yerini ya da ehliyetinin yerini bilirdi. Hatta Belle'in görmekten hüznü duyduğu, üzerinde "*Barton Cottage—Fenni ve Sıhhi Hizmetler*" ve "*Önemli Belgeler*" etiketleri bulunan kutu

dosyalar ile üzerine ağırlık olarak büyük yassı bir çakıl taşı konulmuş ve hepsine kırmızı kalemle “Ödendi” diye yazılmış küçük bir deste fatura bile vardı. Şifonyerlerin üzerinde –bir yutkunma– Henry’nin, küçük Harry’nin ve Noel için süslü püslü elbiseler giymiş Dashwoodlu üç kızın fotoğrafları ve bir tane de Norland’ın bitkilerden oluşan arazi sınırında ayakta duran Belle’in kafasında kocaman bir hasır şapka ve kucağında hazeran çiçekleriyle poz verdiği fotoğraflar bulunuyordu. Fotoğrafların önünde, Elinor’un birbirine karışmış ve biraz tozlanmış kolye ve bileziklerini koyduğu çeşitli büyüklükte birkaç tane cilalı Hint çanağı vardı. Belle bir parmağıyla içinde kâğıt klipsleri, bir iki anahtar ve bazı yüzükler bulunan en küçük çanağı karıştırdı. Yüzükleri alarak şifonyerin üzerine koydu. Bunlar, sert şeffaf plastikten yapılma turkuaz rengi bir yüzük ile üzerinde mermer gibi damarlı kırmızımtırak kubbeli bir taş bulunan pirinçten –Hint işi?– bir yüzük ve sade yassı bir halkaydı. Belle halkayı aldı ve elinde çevirdi. Bir yanında küçük mavi bir taş vardı. Belle onu hemen tanıdı. Bu, Edward’ın ilk akşam yemekte taktığı ve Margaret fark edince çok utanıp çıkardığı yüzüğün aynısıydı. Sadece biraz daha küçüktü. Elinor ve Edward aynı yüzüğe sahipti.

Belle her üç yüzüğü de dikkatle avuçlayıp, tekrar kâğıt klipslerinin arasına karıştırdı. İkisinde de aynı yüzükler vardı, ama takmıyorlardı. Neden o yüzüklere sahip oldukları ve neden takmadıkları hakkında da konuşmak istemedikleri çok açıktı. Kavga etmiş olamazlardı, çünkü öyle olsa ilk başta Edward oraya gelmezdi. İkinci olarak da bütün hafta kalmazdı. Hem Elinor’un da dediği gibi, ona karşı son derece iyi davranıyordu. Belki de bir şeyin olmasını bekliyorlardı. Belki de bu, Edward’ın annesiyle ilgili bir şeydi, belki de... Çakılların üzerinde, ancak Elinor’un evin yanında olan odasından duyulabilen ayak sesleri

geldi. Bell çabucak odadan çıkıp merdiven sahanlığına yürüdü ve Elinor'un ilk geldikleri gün çarşafı koymuş olduğu dolabı açtı. Belki de Belle, Elinor'un dediği gibi endişelenmekle aptallık ediyordu. Elinor mutsuz görünmüyordu ve Edward da her zamankinden daha mutsuz değildi. Ön kapı açıldı.

“Anne?” diye seslendi Marianne.

“Yukardayım!” diye bağırdı Belle. “Havluları yerleştiriyorum.”

Elinor'un birlikte çalıştığı Tony Musgrove, Elinor'a bir araba bulmuştu. Araba, üç yıldan beri Bolivya'da çalışan üvey oğluna aitti. Oğlu, arabayı bir başkasının kullanmasında sakınca olmadığını, aslında Tony Musgrove'un araba yolunun üzerinde öylece duracağına, kullanılmasını tercih edeceğini söylemişti. Tony şirketin arabayı sigorta ettirip vergilerini ödeyeceğini söylemiş, Elinor'un sadece benzin parasını karşılamasını istemişti.

Elinor tereddüt etmişti. Kırk yaşlarında patavatsız bir adam olan Tony ona dik dik bakmıştı.

“İstemiyor musun? Senin durumunda olan pek çok insan böyle bir şansa balıklama atlar.”

“Ah, istiyorum...”

“O halde?!”

“Sadece,” dedi Elinor, “bu çok nazikçe bir şey. Ama üç ay sonra beni burada tutmak istemeyebilirsiniz. O zaman...”

“Tutacağız,” dedi Tony Musgrove. “Sen gayet iyisin.” Arabanın anahtarlarını uzattı. “Ve bize çok da ucuza geliyorsun. Şimdi kaybol burdan...”

Elinor, motoru çalıştırmadan önce vites kolunu ileri geri dikkatle iterken, bu arabanın Margaret'i hiç etkilemeyeceğini düşündü. Her şeyden önce, Ed'in arabasından daha harap bir

haldeydi –en iyisi, Ed’i hiç düşünmememektir– ve turuncuya yakın bir renge boyanmıştı. Bu renk onun sanki lanetlenmiş biri gibi göze batmasına neden olacaktı, ama sonuçta bir arabaydı. Onu Barton’dan işe ve Margaret’i da Barton’dan okula götürecekti. Bu, onların sonsuza kadar Sir John’a bağımlı olmayacakları ve dolayısıyla ona mahkûm kalmayacakları anlamına geliyordu. Tony Musgrove’un üvey oğlu da, şirket de gerçekten ona karşı çok iyiydi. Çok şanslıydı ve minnettarlığını herkese olabildiğince gösterecekti. Özellikle de ailesini Edward ile aralarında değişen bir şey olmadığına, çünkü ilk başta değişmeyi gerektirecek bir şey yaşanmadığına ve sonra da Edward annesinden kopmayı beceremediği sürece, bu konuda hiç kimsenin bir şey yapamayacağına ikna etmek için elinden geleni yapacaktı.

Arabayı park yerinden dikkatle çıkarıp sokağa girerken, bu konuda benim yapabileceğimi hiçbir şey olamaz, dedi Elinor kendi kendine. Annesi onun sorunu, benim değil. Ayrıca ben her ne kadar onun annesine karşı koymasını istesem de, kendisiyle bozuşan herkesin hayatını ilelebet çekilmez hale getirebilecek olan aile fertlerinden birine karşı gelmenin inanılmaz derecede zor olduğunu şahsi deneyimlerimden biliyorum. O sıkışmış durumda... Ben de sonuç olarak, sıkışmış durumdayım... Ama bana verdiği yüzüğün aynısını takıyordu ve her nedense ben, bunu ona sormaya hazır değildim. Onu Plymouth’daki bir hediyeelik eşya dükkânından aldığını, onu yapan kızın orada yaşadığını ve adının Eleanor olduğunu söylemişti. Bu bana cesaret veriyor. Gerçekten... Verecek... Onun etkisinden kurtulamamış olmam –aslında tam tersi– çok can sıkıcı. Ama onun da benim etkimden kurtulamadığına neredeyse eminim. Bu yüzden kendime, ağrıyan bir dişi kurcalar gibi, ben iyi miyim diye sorup durmayacağım. Çünkü bunu yaparsam, sinirimden çıldırırım.

Arabayı Margaret’in okulunun dışındaki engebeli bir duraya çekti. Margaret okulun ev ödevi kulübüne katılmaya ikna

edilmişti. “Bu hiç adil değil, neden bunu yapmak zorundayım? Neden? Thomas her zaman gelip beni alabilir, bunu yapacağını söyledi. Sen çok çok kötüsün...” Böylece Elinor onu işten sonra alabiliyor ve eve birlikte gidebiliyorlardı. Margaret, eteği düzensiz bir şekilde dizlerinin oldukça üstüne çekilmiş olarak kaldırımında duruyor ve çatık kaşlarla telefonuna bakıyordu. Gözleri şaşkınlıkla açılarak arabaya baktı. “Bana arabanın bu olduğunu söylemiyorsun değil mi?”

Elinor eliyle yolcu koltuğuna pat pat vurdu.

“Atla.”

“Bu bir şaka. Bu araba bir felaket. Ya beni bunun içinde biri görürse?”

“Toplu taşıma araçlarını kullanmadığın için çok şanslı olduğunu düşünürler. Günün iyi geçti mi?”

Margaret iç geçirdi ve emniyet kemerini takmaya uğraştı.

“Mik olma.”

“Ne?”

“Duydun.”

“Mik ne?” diye sordu Elinor, sabırla.

Margaret yüzünü ablasına çevirdi ve sözü ağzında çevirerek tekrarladı.

“Ko-mik olma.”

“Ha...”

Margaret telefonunu ona uzattı.

“Şimdi şuna bak.”

“Bakamam Mags. Araba kullanıyorum.”

“Doğruca eve gidemeyiz. Park’a gitmek zorundayız.”

“Ne?”

“Annem öyle diyor. Mesaj attı. Jonno, Bayan J. ve herkes ordaymış. Bayan J.’nin diğer kızıyla mı ne tanışmak zorundaymışız.”

Elinor inler gibi iç geçirdi.

“Neden bu gece?”

“Ne bileyim ben. Bu olmadan da, Ed’in gidiyor olması zaten yeterince kötü.” Margaret tekrar bir iç geçirdi. “Okulda hiç kimsenin benimki gibi bir hayatı yok.”

Elinor onun dizine dokundu.

“Zavallı şey...”

“Senin için her şey yolunda,” dedi Margaret, sinirli bir sesle. “Aldırmıyorsun.”

“Neye aldırmıyorum?”

“Ee,” dedi Margaret, “sana göre hava hoş, değil mi? Sen hep iyisin, her zaman.” Yandan Elinor’un profiline baktı.

“Öyle değil mi?”

Herkes önünden sırayla geçip Barton Park’taki salona girerken, onları tek tek öpen Sir John, “Korkunç yağmurlu bir gün,” dedi, neşeyle. “Bardaktan boşanırmış gibi yağıyor.” Marianne’ın kolunu tuttu. “Senin Allenham’a yaptığın olağan yürüyüş için çok fazla yağmurlu, değil mi?”

Marianne çok ciddi görünüyordu ve hiçbir şey söylemedi.

“Ama ben burada bir parti veriyorum!” dedi Sir John. “Burada insanlar var! Yemek ve içki var, ateş var ve insanlar var! Zavallı yaşlı Bill’in hâlâ Londra’da sıkışıp kalmış olması ne kötü...”

Kütüphanenin girişinde bir telaş vardı. Bayan Jennings, arkasında çok küçük, çok güzel ve çok hamile bir kızı çekerek kapıdan göründü.

“Canlarımı. Dashwoodlar. Bu, Charlotte.”

Sir John, bir kolunu baldızının omzuna doladı.

“Bu kız, bir fıstık mı ne?”

Belle, kendisinden ne beklendiğini görerek öne çıktı ve Charlotte’ı yanağından öptü.

“Gerçekten öyle.”

Charlotte çok keyifli görünüyordu.

“Yok artık. Bir fıstık! Şu boyuma bir baksanıza? Doğumum Noel’den sonra, ama ben şimdiden duba gibiyim. Sahile vuran balinalara gerek yok.” Bir kahkaha attı. “Ama bu, balinalar için bir hakaret sayılır, değil mi?”

Elinor ona gülümsedi. Çok tatlı ve çok neşeliydi. Onun daha uzun boylu, daha ince ve eşit derecede güzel kız kardeşinden çok farklıydı. Sonra Marianne’e doğru baktı. Kız kardeşi hep-sinden ayrı bir yöne doğru, mavi ipek pantolon giymiş ve bir elini zarif bir köpeğin başına koymuş bir çocuğun olduğu tabloya bakıyordu. Yüz ifadesi pek anlaşılır değildi. Elinor sakın bir sesle, “M.?” dedi.

Marianne bir iç çekti ve bir adım geriledi.

“Onu rahat bırak,” dedi Sir John, aktörvari bir fısıltıyla. “Bırak da huzur içinde hasret çeksin.”

Charlotte Palmer, sanki Marianne’in dikkatini çekmek ister gibi ayak parmaklarının ucuna yükselerek başını kaldırdı.

“Gönlünce, doyasıya özle onu!” diye seslendi. “O tam anlamıyla bir ilah. Sen hasetinden kendi kendini ye, George Clooney! Ciddi söylüyorum. Wills muhteşem bir adam... Eee, tabii ki o, aynı zamanda Londra’da bizim komşumuz.”

Marianne hâlâ tabloya bakıyordu, ama yüzündeki ifade yüksek alarım verecek derecede sertleşmişti.

“Hayır değil,” dedi, kütüphane istikametinden gelen bir ses.

Hepsi döndü. Takım elbiseli genç bir adam, kapıda durmuş BlackBerry'sinin ekranını inceliyordu.

“Elbette öyle!” dedi Charlotte, neşeyle gülümseyerek. “Neredeyse köseyi döner dönmez, hemen orada.”

Hâlâ telefonunun ekranına bakmakta olan kapıdaki adam, “John Willoughby ilçenin diğer ucunda oturuyor,” dedi. “King’s Road’da”

Charlotte zoraki gülümsedi. Hiç bozulmuş gibi görünmüyordu.

Bayan Jennings, damadına, “Bırak şunu elinden,” diye emretti, telefonunu kastederek. Sir John ise kolunu ona doğru salladı.

“Hadi, Bayan J., onu rahat bırak.”

Kapıda bulunan adam, kayınvalidesine veya bacanağına hiç aldırış etmeden BlackBerry’yi kulağına yasladı ve konuşarak odada turlamaya başladı.

“Çok kaba,” dedi Charlotte, mutlu bir sesle. “O tam bir kâbus! Bana, ne yapıyor diye sormayın! Hiçbir fikrim yok. Hep ekranlar ve rakamlar, Blackberry de sanki ona yapışmış gibi. Bana asla bir şey anlatmaz. Milletvekili olduğu zaman bundan bir milyon kat daha kötü olacak.”

“Aman Tanrım!” dedi Belle, zor duyulur bir sesle. “Milletvekili mi?”

“Biliyorum!” dedi Charlotte. “Çılgınca, değil mi? Özellikle Tommy’yi göz önüne alırsan. Demek istediğim, insanlardan nefret ediyor. Sadece nefret ediyor, değil mi anne?”

“Çok doğru,” dedi Bayan Jennings, kahkahayla gülerek. “Benden artık tamamen tiksiniyor olmalı, özellikle şimdi Charlotte’ın sorumluluğu da üzerine binince!”

Charlotte hafifçe öne doğru eğildi, yüzü zevkten ıslı ıslıldı.

“Ve en komiği de, eğer insanların kendisine oy vermesini istiyorsa, o zaman onları severmiş gibi davranıyor, öyle değil mi anne? Bu çok komik. Bir düşünün...” Küçük ve tombul elini kaldırıp, havada yazı yazıyormuş gibi yaptı. “Thomas Palmer, Avam Kamarası milletvekili, kâğıda yazı yazıyor. Ne komik değil mi? Ama bunun bana hiçbir avanta sağlamayacağını söylüyor, tek bir tane bile... Beni, o yerin yanına bile yaklaştırmıyor. Bu çok komik, sizce de öyle değil mi?”

Elinor budalaca başını salladı. Margaret onun yanında kıpırdanıp duruyordu.

“Acaba ben... ben...”

“Sen ne istiyorsun?” dedi Sir John, keyifli bir sesle. “Kaçmak mı?”

Margaret başıyla onayladı.

“Fettan,” dedi, Sir John. “Tam bir fettansın. Git öyleyse, yukarı çık ve çocukları bul. Ah Tanrım! Belle, sen onunla en az bizim Mary ile olduğumuz kadar çaresizsin. Pekâlâ, millet! Bir miktar akşam yemeğine ne diyorsunuz?”

Charlotte Palmer, akşamı yemeğinden sonra, “Eee, uzun çöpü sen çekmişsin değil mi?” dedi Elinor’a. “Bir tarafta Jonno, bir tarafta Tommy... Seni şanslı şey!”

“Ah,” dedi Elinor biraz telaşla. “İyi oldu, o...”

“Onun sana gerçekten kanı kaynamış,” dedi Charlotte. “Bir sonraki yapacağı şey, Noel için seni buraya çağırmak olacak!”

“Sanmıyorum, ben bunu...”

“O, doğru insanlarla birlikte olmayı çok sever. Buna bayılır. Senin, onun kalbini de kırmana izin veremem, zaten etrafta bir sürü kırık kalp var...”

Elinor öne eğildi. Neredeyse fısıltıyla, “Sen, Wills’i tanıyor musun?” diye sordu.

Charlotte gözleri parlayarak ona baktı.

“Wills’i herkes tanır.”

“Öyle mi?”

“Ama bana neden onu sorduğunu biliyorum, değil mi? Onun en çekici erkek olması nedeniyle sormadın...”

Elinor onun sözünü keserek, “Sordum, çünkü onun hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum,” dedi sert bir sesle.

“Elbette istersin,” dedi Charlotte gülerek. “Kız kardeşin için böylesine önemli olan herkes hakkında, tabii ki her şeyi bilmek istersin!”

Elinor masanın karşısına, annesinin Middletonlar ve Bayan Jennings ile kahve içtiği yere doğru baktı.

“Onlara ve onların ne söylediğine pek fazla önem vermek istemezsin, sanırım.”

“Ah, vermiyorum!” dedi Charlotte, umursamaz bir sesle. “Unutma ki, ben yaklaşık otuz yıldır annemle birlikte yaşadım. Hayır, bana ilk anlatanlar onlar değildi, Bill Brandon’dı. Bill Brandon’ı tanıyorsun...”

Elinor gerçekten şok olmuştu.

“Bill Brandon sana...”

“Ah, evet! Londra’da... Pazartesi günü... Onunla tesadüfen karşılaştım, Bond Street’te bir şeyler alıyordum, o da Kraliyet Akademisi’ne gitmek gibi tantanalı bir şeyler yapıyordu. Barton’dan söz ediyorduk ve sizlerden bahis açıldı ve ben de, ‘Ah, annem onların hepsinin çok güzel olduğunu, hatta içlerinden birinin Wills ile ciddi olarak yakınlaşmış olduğunu söylüyor,’ dedim. O da bana...” Charlotte birden durdu.

“Ne? Ne dedi sana?”

Charlotte, bir kıkırdamayı bastırmak ister gibi eliyle ağzını kapadı.

“Biliyor musun, hatırlamıyorum! Belki de konuşmadı! Belki bir şey söylemedi, belki de bunun doğru olduğunu biliyormuş gibi baktı. Her neyse. Önemli mi? Elbette değil! Ama tabii ki, onun için önemli. Zavallı şey...”

Elinor, “Neden?” diye sordu, zorlukla.

“Yani,” dedi Charlotte, mutlu bir sesle. “Annem, onun da senin kız kardeşine biraz yanık olduğunu söylüyor. O yaşlı olsa da, çok romantik ve tatlı bir adam.” Charlotte, karnının izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi. “Bak ne diyeceğim; Jonno, Mary ile evlendiği zaman, annem ve Jonno, Bill ile benim aramı yapmak için gerçekten uğraştılar. Ta ki annem, Bayan B. olmanın benim için hiç de eğlenceli olmayacağını fark edene kadar. Ayy, bir düşünsene!”

“Sen,” dedi Elinor, güçlkle konuşarak, “onunla çıktın mı? Yani Bill ile?”

Charlotte bir an ona baktı ve sonra kahkahalar atarak koltuğuna geri yaslandı.

“Aman Tanrım, hayır! O bana yanında oturmanı bile teklif etmedi. Yine de bahse girerim, onunla çıkmanı isterdi. Ama ben Tommy ile iyiyim. O çok komik biri. Bana hiçbir şey anlatmasa bile.”

Tommy Palmer birden yanlarında belirdi, BlackBerry hâlâ elindeydi. Elinor’u yok sayarak karısına, “Anlatsam da, sana söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemezdin,” dedi.

“Gördün mü?” dedi Charlotte, mutlu bir halde Elinor’a. “Gördün mü?”

“Ben de kendi kendime, neden zahmete gireyim ki, dedim. O yüzden sana bir şey anlatmıyorum.” Boş bir viski kadehini

ona uzattı. “Bize viski getir, Char. Ben seninle beynin için evlenmedim. Vücudun için evlendim. Açıkça görüldüğü gibi.”

Charlotte zorlanarak koltuğundan kalktı, viski kadehini aldı ve Tommy’ye sesli bir öpücük verdi.

“Gördün mü?” dedi tekrar Elinor’a. “Mutlak mutluluk değil mi bu?”

Tommy Palmer karısına bakmadı. Bunun yerine gözlerini Elinor’a çevirdi. Bakışları şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

“İyi misin?” dedi.

Elinor şaşırdı.

“Evet,” dedi. “Teşekkür ederim, evet, biz...”

Tommy gülümsedi. Karısını göstererek, “Bu Jenningslerin altın gibi kalpleri var, ama hassasiyetleri ancak çiftleşme mevsimindeki su aygırları kadar,” dedi. “Barton Park’taki neşeli akşamların, senin mizacına pek fazla uygun olmadığı hiçbirinin aklına bile gelmiyor olabilir.”

Elinor, Charlotte’a şöyle bir göz attı. Genç kadın, gözlerini ayırmadan kocasına bakıyor ve her haliyle katıksız bir mutluluk içinde gülüyordu. Elinor tereddütle, “Teşekkürler,” dedi. “Herkes çok nazik, demek istiyorum ki...” Birden durdu.

Tommy Palmer, BlackBerry’nin olmadığı diğer elini eşinin başına koydu. “Onların iyiliği nefes almaları kadar doğal. Ama hayal güçleri, vaftiz edildikleri zaman iyilik perisinin onlara ihسان ettiği bir şey değil.” Elinor’a çok hafifçe ve hiç çapkınlık içermeyen bir şekilde göz kırptı. “Yani senin artık bir müttefikin olduğunu söylüyorum. İhtiyacın olduğu sürece...”

Elinor kekeledi.

“Te-teşekkür ederim.”

Tommy elini Charlotte’ın kafasından çekti ve umursamaz bir tavırla salladı.

“Peş peşe teşekkür etmene gerek yok. Sadece hatırla. Pekâlâ, Char! Nerede benim içkim?”

Yatak odasında gitarıyla Villa-Lobos’un çok hüznünlü ve çok nostaljik Prelude’ünü çalmakta olan Marianne, telefonda konuşan annesinin sesini duyabiliyordu. Yürütmesi gereken bir işi olmasına rağmen, çoğu sabah onu arayıp dedikodu aktaran ve alan Jonno ile konuşuyordu, muhtemelen. Marianne’in neredeyse rezillik olarak gördüğü bir alışkanlıktı bu. Ama bu arada Wills’in bile diğer insanlar hakkında gözlemler yapma eğiliminde olduğunu –tabii ki, bunlar çok komik olduğu için hep affediliyordu– kendine hatırlatmadan edemedi. Ancak Wills, Marianne için çok önemli olan hayatın tüm kültürel unsurlarını paylaşma konusundaki yüksek kapasitesi sayesinde, bunu fazlasıyla dengeliyordu: Şiir, manzara, tarihin romantizmi ve müzik. Ah, müzik! Wills bir gün Marianne’in gitarını almış –işin doğrusu, Ed ya da Bill Brandon kadar iyi çalanıyor olsa da, müziğe karşı çok büyük bir duygu yoğunluğu vardı– ve ona, “Piyano çalıyor musun?” diye sormuştu.

Marianne şaşırmıştı.

“Şey, çalabilirim. Ama ben gitar çalmayı tercih ederim.”

Wills doğruca ve çok ciddi bir yüzle ona bakmıştı.

“Buna çok sevindim.”

“Öyle mi?”

“Piyano bana çok fazla uzak görünüyor. Ben gitarların o tutkulu ve insanı saran tarzını seviyorum.” Sonra Wills ona doğru eğilmişti. “Çalarken titreşimi hissediyor musun?”

Marianne başını sallamış ve yumuşak bir sesle, “Elbette hissediyorum, tonları da hissediyorum,” demişti.

Wills’in yüzü ona iyice yaklaşmış ve fısıltıyı andıran bir sesle, “Çok şehvetli. Çok seksi,” demişti.

Marianne biraz soluk aldı ve kendini kontrol etti. O anları hatırlamak hem mutluluk hem de acı veriyordu. Onları hatırlamak, önceden olduğu gibi müziğin içine dalarak kaybolmasını engelliyordu. Çünkü bu günlerde özlemini çektiği tek şey, Wills'in kollarında kaybolmaktı. Çalmayı bıraktı ve başını gitarın üzerine doğru eğdi. İşte yine gözleri dolmuş, bir rahatlamayla birlikte, mutsuzluk ve anılarla dolu dalgaların eşlik ettiği gözyaşları akmaya başlamıştı.

“Marianne!” diye bağırdı Belle, merdiveni çıkararak.

Marianne burnunu çekerek başını kaldırdı.

“Geliyorum...”

Gitarını yatağa bıraktı, yerdeki kutudan bir avuç kâğıt peçete kaptı ve akan burnunu temizledi. Sonra gözlerinin altındaki şişkin dokuları ovuşturdu ve odayı geçip kapıyı açtı.

“Efendim anne?”

Belle, onun kederli yüzünü inceledi.

“Ah canım...”

“Ben iyiyim...”

“Yine ağlamaya başladın. Zavallı kuzum benim...”

“Neden telefon etmiyor?” diye feryat etti Marianne. “Neden e-postalarım cevap vermiyor? Ya da mesajlarıma? Neden en azından hayatta olduğunu bile bildirmiyor?”

Belle merdivenlerden iki basamak daha çıktı.

“Arayacak, hayatımı. Eminim arayacak. Çok ciddi bir şey olmalı, seni korumak istediği bir şey...”

Marianne tekrar burnunu çekti.

“Affedersin. Bu konuyu sürdürdüğüm için özür dilerim.”

“Keşke yardım edebilseydin.”

“Ediyorsun,” dedi Marianne. “Bana iyi davranarak... Herkes bana iyi davranıyor. Hatta benimle alay etmeye ne zaman son vereceklerini bilmeyen Park’taki o moronlar bile. Ne kadar beceriksiz olduklarını göremeyecek kadar aptal oldukları için bana iyi davranmaya çalıştıklarını biliyorum.”

“Biraz önce telefondaki Jonno’ydu.”

Marianne merdivenin en üst basamağına oturdu. “Sürpriz, sürpriz,” dedi, yorgun bir sesle.

“Bu adamın bitip tükenmez bir enerjisi var. Daha bu sabah Palmerlar gider gitmez, kalacak başka birini davet etmiş. Bayan J.’nin rahmetli kocasının vaftiz kızı mıymış, neymiş. Ve de onun kız kardeşini... Aşağı yukarı senin yaşındalarmış. Jonno bizim cumartesi günü akşam yemeğine gelmenizi istiyor.”

“Hayır,” dedi Marianne.

Belle gülümsedi.

“Ben de ona öyle dedim. Yani bu şekilde söylemedim. Hiçbirimizin Park’ta başka bir yemek yemeye daha dayanamayacağını söylemedim, tabii. Gösterdikleri konukseverliğin hiç olmazsa bir kısmının karşılığını burada onlara ödemedikçe, başka bir daveti kesinlikle kabul edemeyeceğimizi söyledim.”

“Ah, anne...”

“Böylece,” dedi Belle zaferle, “cumartesi günü hepsi –Tanrıya şükür, çocuklar hariç– buraya öğle yemeğine geliyor, bu iki kız da dahil.”

Marianne iç geçirdi.

“Onların nasıl olduklarını hayal edebiliyorum.”

“Hayır, tatlım,” dedi Belle, “edemezsin. Onları sevebilirsin de. Belki de tam senin ihtiyacın olan şekilde, seni oyalayacak birileridir. İsimleri Lucy ve Nancy. Lucy ve Nancy Steele.”

Margaret, yeni okul arkadaşlarından birinin evine gidecekti ve bunu, gelip onu almasına gerek olmadığını özellikle vurgulayarak Elinor'a söylemişti. Bu ayarlamayla ilgili birçok telefon görüşmesi yapılmış ve içlerini rahat ettirecek bir güvenceye ihtiyaç doğmuştu. Ama Elinor öğle yemeği tatilini kullanarak, Margaret'in arkadaşının annesini ziyaret etmiş ve durumun mutlak güvenilirliğini bizzat kendisi görerek sonunda Belle'nin tüm endişelerini gidermişti. Aile, bir banliyö sokağında ve geleneksel bir ailenin yaşadığı şüphe götürmez şekilde apaçık belli olan yarı müstakil bir evde oturuyordu. Hatta Elinor, Margaret'in arkadaşının annesinden yarı özür dileme ihtiyacı hissetmişti.

“Biz bu civarda oldukça yeniyiz ve Mags okula başlayalı sadece birkaç hafta oldu, biz...” Kadın gülüyordu. Elinor'un eline hafifçe vurdu.

“Anlıyorum, canım. Alınmadım...”

Ancak ailenin saygınlığının doğrulanması, Belle'in o öğleden sonra Elinor'u birçok kez cep telefonundan aramasına engel olmamıştı. Bir kez daha aradığında, Elinor ekrana bile bakmadan telefonu kapıp nerdeyse kızgın bir sesle cevap verdi:

“Gene ne var, anne?”

“Ben Jonno,” dedi Sir John.

“Pardon, Affedersin. Çok özür dilerim. Aile meseleleri...”

“Bilmez miyim. Ben de bu yüzden arıyorum.”

Elinor içinde ani bir telaş hissetti.

“Ne, ne oldu?...”

“Reddedildim,” dedi Sir John. “Annen tarafından.”

“Reddedilmek mi?”

“Burada iki güzel kız var, ama annen sizleri buraya akşam yemeğine getirip onlarla tanıştırma davetimi geri çevirdi.”

Elinor yutkundu.

“Fakat sen bize karşı fazla iyisin. Biz, sizinle sadece...”

“Dinle,” dedi Sir John, “eğer ben kendi başıma buyruk olsam, yemin ederim, sizi her gün akşam yemeğine alırdım. Ama annenin fikrini değiştiremiyorum. Ve bu iki kız için burası çok sıkıcı. Her ne kadar çocuklarla çok iyi anlaştıklarını söylesem de, bizimle burada sıkışıp kaldılar. Çocuklara bayıldıklarını söylüyorlar ve gerçekten de öyle görünüyorlar. Şaşırtıcı... Ama bak... Seni aradım, çünkü annenin ve Marianne’in fikrini değiştiremesem de, sen eve dönerken neden bize uğramıyorsun?”

Elinor gözlerini kapattı.

“Çok tatlısın, ama...”

“Bana ama deme. Yapma.”

“Jonno,” dedi Elinor, gözlerini açarak, “gerçekten çok iyisin ve ben de gerçekten o kızlarla tanışmak isterim. Ama yorgunum. Ben...”

“Akşam yemeğine gelmek seni canlandırır.”

“Hayır,” dedi Elinor, niyet ettiğinden daha yüksek bir sesle. “Hayır.”

Kısa ve şaşırtıcı bir duraklama oldu. Elinor, Sir John’un sekreterine bazı talimatlar verdiğini duyabiliyordu. Sonra sesi tekrar kulağında patladı.

“O halde bir içkiye gel.”

“Şey...”

“Harika,” dedi. “Şahane. Anlaştık. Eve giderken bir içkiye geldiğinde görüşürüz.”

Elinor iç geçirdi. Sir John telefonu zaten kapatmıştı. Elinor kendi telefonunu da yavaşça indirip çizim masasının alt kenarına koydu.

Tony Musgrove, okuma gözlüğünün üstünden ona baktı.

“Erkek arkadaş sorunu mu?” diye sordu.

Elinor yüzünü ekşitti.

“Keşke öyle olsa.”

Barton Park’taki oturma odası tam bir curcunaydı. Gürültü bir yana, içerisi Elinor’a çok sıcak, çok aydınlık ve yorulmak bilmeyen çocuklarla dolu göründü. Yerde oturan iki genç kadın –son modaaya uygun tarzda giyinmiş oldukları Elinor’un dikkatinden kaçmadı– atıp tuttukları bir topla bir iki çocuğu oyuna sokmaya çalışıyordu. Biraz ilerideki kanepede, krem rengi kaşmir kazağıyla kendi halinde oturan Mary Middleton, büyük bir keyifle onların her anını izliyordu.

Sir John elinde bir kadehle onu selamlamak için fırladı.

“Merhaba, güzel kız! Her zamanki çılgınlığa hoş geldin. Cin ve tonik mi?”

“Aslında,” dedi Elinor, “daha yumuşak bir şey alabilir miyim?”

“Hayır!” dedi Sir John. “Olmaz! Partinin keyfini kaçırma. Cin tonik istemiyorsan en azından şarap iç. Sana şarap getireceğim. Benimle tartışma. Tartışılmaya dayanamadığımı biliyorsun.”

Elinor omzunu silkerek boyun eğdi.

“Peki.”

“Aferin. Bak böylesi daha iyi. Hemen dönerim.”

Elinor tekrar odadaki kargaşaya baktı. Keskin hatlı güzel bir yüzü ve özenle yapılmış uzun parlak bukleleri olan yerdeki kızlardan birinin ayağa kalktığını ve elini uzatıp gülümseyerek ona doğru geldiğini gördü. Elinor onun elinin özenle manikür yapılmış ve kolunun sallantılı uğur bilezikleriyle dolu olduğunu gözlemledi.

“Sen Elinor olmalısın!”

“Evet.”

“Ben Lucy. Lucy Steele.” Kız döndü ve eliyle tekrar yeri gösterdi. “Oradaki de benim kız kardeşim. Nancy, Bay J.’nin vaftiz kızıydı.”

Elinor başını salladı.

“Hafta sonu için geldik,” dedi Lucy. “İnanılmaz bir ev! Yatak odamı görmelisin. O odaya bizim dairenin tümünü sığdırabilirsin! Çocuklar da çok tatlı, öylesine hareketliler ki...”

“Hareketli oldukları kesin.”

“Ve o da harika bir kadın,” dedi Lucy. “Öyle değil mi? Yani Lady M... Müthiş kıyafetler ve o vücut yapısı! Onun dört çocuk sahibi olduğunu asla düşünemezsin, değil mi? Şaşılacak şey.”

Elinor odaya baktı. Mary Middleton, iki büyük oğlanın Lucy’nin kız kardeşini halının üzerine sırtüstü itmesini izliyordu. Oğlanlardan biri, bir disipline ihtiyaç olduğundan tamamen habersizmiş gibi, itmeyi hızlandırmak için kızı saçlarından arkaya doğru çekiyordu.

Elinor endişeyle, “Kız kardeşin iyi mi dersin?” diye sordu.

Lucy, o tarafa doğru öylesine bir baktı.

“Ah, Nancy’nin bir şeyi yok. Kendi başının çaresine bakar o.”

Nancy hafifçe ama can acısından olduğu besbelli bir sesle bağırdı ve ellerini başına götürdü. Mary hiç acele etmeden kanepeden doğruldu. “Dikkatli olun, çocuklar!” dedi, sevgi dolu bir sesle.

Elinor’a uzattığı, neredeyse küçük bir kova büyüklüğündeki bir kadeh şarapla geri dönen Sir John, “Çekilin!” diye kükredi çocuklarına. “Çekilin zavallı kızın üstünden, hemen şimdi!”

“Jonno,” diye seslendi Mary, ayıplar gibi, “Sadece oyun oynuyorlar, Tanrı aşkına!”

Nancy Steele, ayağa kalkmaya çabaladı ve elbisesini düzeltti. İnanılmaz beyazlıktaki uzun dişlerini göstererek cesurca gülümsedi.

“Sorun değil,” dedi. “Ben iyiyim. Her şey yolunda. Kesinlikle.”

“Nancy,” dedi Sir John, “gel ve Elinor ile tanış. Elinor şeyde oturuyor...”

“Ah,” dedi Nancy, Elinor’a doğru ilerledi ve uzun akrilik tırnaklarla süslü elini uzattı. “Ben seni tanıyorum! Tanıyoruz, değil mi, Luce? Sen Norland’da yaşadın, değil mi? Biz Norland ile ilgili her şeyi biliyoruz.”

Elinor onun elini olabildiğince kısa bir süre tuttu.

“Öyle mi?”

Nancy, Sir John’a anılsız gözlerle baktı. Başını sallayarak, “Ah, evet,” dedi. “F baş harfli adamla ilgili her şeyi biliyoruz! Kesinlikle biliyoruz!”

“Nancy,” dedi kız kardeşi, gergin bir sesle.

Elinor sabırla içkisine baktı.

“Her şeyi biliyoruz!” dedi Nancy. Bir elini düzleştirilmiş olduğu belli olan saçlarının arasından geçirdi ve onları tekrar eliyle dokunmadan önceki haline bıraktı. “Kız kardeşinin gerçekten çok yakışıklı bir adama abayı yaktığını ve şimdi sıranın sende olduğunu biliyoruz! Çılgılık!” Dirseğiyle Sir John’u dürttü. “Biz F baş harfli adamı da biliyoruz! Değil mi, Luce?”

Lucy hafifçe kıpırdadı ve bileziklerini inceledi.

“Sadece birazcık.”

“Luce! Biliyoruz! Peter Amca’dan!”

Odada aniden ağrı ve öfke dolu tiz bir ciyaklama duyuldu. Herkes o tarafa döndü. Mary Middleton, tekmeler savuran üç

yaşındaki kızı Anna Maria'yı tutuyor ve telaş içinde, "Çok üzgünüm bebeğim! Senin dikkatsiz annen, aptal annen, korkunç annen broşuyla benim zavallı bebeğimi Anna'nın canını acıttı! Üzgünüm tatlım, üzgünüm bebeğimi," diye söyleniyordu.

Sir John hızlı adımlarla oraya gitti.

"Ne oldu?"

"Yaka iğnem, onun zavallı küçük kolunu çizdi."

Sir John, kızının zedelenmiş kolunu kavradı ve inceledi.

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Orada!" diye bağırdı Mary. "Orada!"

Anna Maria, Sir John'un tuttuğu kolunu çekip kurtardı ve başını geriye atarak yeniden bir çılgılık attı.

"Hepsi çok sevinli çocuklar," dedi Nancy Steele.

"Gerçekten çok şirinler," diye konuştu Lucy, tam bir inançla olmasa da.

Elinor her ikisine de baktı. Bir adım geri çekildi ve neredeyse hiç dokunulmamış olan şarap kadehini en yakındaki düz bir yüzeyin üzerine bıraktı. "Sanırım ben kaçacağım," dedi. "Sessizce... Size iyi akşamlar." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Görüşürüz..."

Marianne'in hiç konuşmadan oturduğu ve sanki içerideki misafirleri görmüyormuş gibi pencereden ilgisiz gözlerle dışarıyı gözlediği Barton Cottage'daki cumartesi öğle yemeğinin ardından Lucy Steele, Elinor'u mutfığa kadar takip etti. "Kahve yapmana yardım edeyim," dedi, hevesli bir sesle.

Elinor, taşıdığı puding tabaklarını güçlükle dağınık masanın üzerine koydu.

"Sorun değil."

“Bırak yardım edeyim. Şuradaki bulaşıklara baksana!”

“Ben alışığım.”

Lucy, onu dikkate almadan lavabonun içine sıcak su doldurmaya başladı. “Nance için gerçekten özür dilerim,” dedi, hak teslim eder gibi. “Bitmez tükenmez erkek sohbetleri... Korkarım o biraz inatçı biri ve Exeter’daki şu adam, hiç durmadan bahsettiği Brian Rose... Yani o adam, eee... şey. O benim kız kardeşini, ama bu cidden biraz fazla. Utanç verici. Eldiven var mı?”

“Eldiven mi?”

“Bulaşık eldiveni. Lastik eldivenler. Bilirsin...”

Elinor başını iki yana salladı, “Üzgünüm. Sadece ihmal edilmiş ellerimiz var.”

Lucy ellerini başının arkasına götürdü ve saçlarını bükerek kabaca bir düğüm attı.

“Önemli değil. Her neyse, zavallı Nance. Korkarım onun tek düşüncesi oğlanlar ve çantalar.”

“Çantalar mı?”

“El çantaları,” dedi Lucy. Bir şişe bulaşık sıvısı bulup lavabonun içine bol miktarda sıktı. Ardından, sabunu köpük haline getirmek için çok yoğun bir şekilde odaklanmış görünerek, önemsiz bir şeyden bahseder gibi, “Bayan F. ile tanıştınız mı?” diye sordu.

Elinor, tabaklardaki artıkları çöp kutusuna sıyırmayı kesti.

“Kiminle?”

“Bayan Ferrars. Ed’in annesi.”

“Hayır,” dedi Elinor kısaca. “Şu korkunç anne. Mutlulukla söylüyorum ki, hayır.”

Kısa bir suskunluk oldu. Sonra Lucy, lavabodan ona dönerek, “Gerçekten çok yazık. Keşke tanışmış olsaydın. Ben, senin bana tavsiyede bulunmanı çok isterdim.”

Elinor, sıyırdığı tabağı tezgâhın en yakın yerine koydu.

“Affedersin,” dedi, “bir şey anlayamadım...”

Lucy, onun ıslak ellerine baktı. Bir şeye karar vermeye çalıştığı belliydi. Sonra Elinor’a ciddi bir yüzle tekrar baktı.

“Sır tutabilir misin?”

“Elbette, ama sen...”

Lucy bir elini kaldırdı. Samimi bir sesle, “Sana güvenebileceğimi biliyordum,” dedi. “Barton Park’taki odaya girdiğin anda, bunu biliyordum, yemin ederim.”

“Şey,” dedi Elinor, bir sonraki tabağı alarak, “teşekkür ederim, ama sana nasıl bir şey hakkında tavsiyede bulunabileceğimi ya da Ed’in annesinin bunun neresinde yer aldığını pek anlayamadım.”

“Ah, şimdi değil,” dedi Lucy. “O, şu anda önemli değil. Ama olacak. Yakında. Çok yakında.”

Sanki bir sırrı açıklamanın zevkini paylaşmak ister gibi, utanç bir tavırla kendi kendine gülümsedi. Elinor elindeki tabağı bıraktı ve masanın yanına geldi.

“Ed’in kardeşiyle falan mı çıkıyorsun? Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu? Sen Robert’la çıkıyorsun ve Robert bunu annesine daha söylemedi mi?”

Lucy doğruca Elinor’a baktı. Gözleri açık ve dürüsttü. Tekrar gülümsedi.

“Ah,” dedi usulca, “Robert değil. O tam bir palyaço. Ben Ed’den söz ediyorum.” Bir saniye durup bekledi. Sonra “Benim Ed’im,” dedi.

Elinor kıpırdanmadı. Olduğu yerde, masanın yanında ayakta öylece kaldı. Her şey durmuş gibiydi, hatta nefes alış bile.

Orada, yaşadığı şokun yoğunluğu içinde dururken, Lucy’nin onu dikkatle izlediğinin bilincindeydi. Olağanüstü bir çaba göstererek, “Vay canına!..” dedi.

“Biliyorum,” dedi Lucy. “Çok harika, ama bunu bir sır olarak saklamak çok korkunç. Sen iyi misin?”

Elinor başını salladı. Vücudunun belirsiz bir çabayla, sanki tekrar çalışıp çalışmayacağını test ediyormuş gibi, yeniden hayata dönmeye başladığını hissediyordu.

“Ed sana söylememi istedi,” dedi Lucy. “Sana ve ailene çok değer veriyor. Sen onun için bir kız kardeş gibisin.”

“Ed senden, bunu bana söylemeni mi istedi?..”

“Yani sana söylememi isteyeceğini biliyordum. Kendini ifade etmekte ne kadar umutsuz vaka olduğunu biliyorsun ve bu bazen beni delirtiyor! Ama ne var ki...” Uzunca bir süre durdu.

Elinor hem nefes almak hem de hiçbir şey belli etmemek için büyük bir çaba sarf ederek bekledi.

“Gerçekte, o benim Ed'im,” dedi Lucy. Sanki orada bulunmayan biriyle iletişim kurmak ister gibi başka tarafa baktı. “Aslında bizim bir şekilde nişanlanmış olduğumuzu söyleyebilirsin. Zaten böylesi bile benim için yeterli.”

Gömleğinin boynuna uzandı ve bir zincir çıkardı. Özel ve kişisel bir şey olduğunu belirtmek için avucunun içinde tuttu.

“Vay canına,” dedi Elinor tekrar, sesi kendi kulağına sanki kilometrelerce uzaktan gelir gibi, “nişan bir yana, ben sizin tanıştığınızı bile bilmiyordum...”

“Ah evet,” dedi Lucy, ona iyice yanaşarak. “Ah evet. Peter Amca, Plymouth'da hızlı kurs veren bir okul çalıştırıyor. Ed oraya gönderilmişti. Sana söylemedi mi? Nancy ile ben Plymouth'da büyüydük. Her zaman Peter Amca'nın yakınındaydık. Peter Pratt... O, Ed'in babası gibidir.”

Elinor kendini biraz toparladı.

“Ed bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

“Hayır, söylemez. O çok utangaçtır. Bir de yaşlı cadı annesi var, o yüzden bunun herkesten gizli tutulması gerekiyordu. Ama geçen gün, buradaki ortak arkadaşların olduğu bir partide tekrar birbirimizi gördük. Ve ben biliyordum... Onu tekrar gördüğüm anda biliyordum. Sanki hiç ayrı kalmamış gibiydik. Zavallı kuzucuk, o gece çok sarhoştı! Tamamen kayıptı. Ben bunun nedeninin, beni görmenin verdiği rahatlıktan olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi? Ama sana samimi olarak söylüyorum Elinor, şükürler olsun ki ona bakmak için ben oradaydım. Öyle berbat bir durumdaydı ki...” Durakladı ve Elinor’a bakarak kocaman gülümsedi. “Ertesi gün onu alışverişe götürdüm.” Zinciri Elinor’a doğru kaldırdı. Ucunda takılı bir yüzük vardı, üzerinde küçük yeşil bir taş bulunan yassı bir gümüş halkaydı bu.

“Bunları aldık,” dedi Lucy, “her ikimiz de. O aslında istemedi. Ama bir şeyin sadece kızlar için olduğu fikri, oğlanların kendi düşüncesi, öyle değil mi? Ve ben, ona da bir tane aldırardım. Şimdi bana neredeyse hiç durmadan mesaj yolluyor. Kaç tane olduğunu sana göstereyim mi? Neler yazdığını tabii ki göstere-mem, ama sen bunu anlarsın, değil mi? Ona, yirmi birime bastığım zaman –çok az kaldı ve çok heyecanlıyım– herkese söyleriz dedim. Aramızda kalsın Ellie –sana Ellie diyebilir miyim?– ama bunu anlattığımı için öylesine rahatladım ki, bilemezsin. Ben sırlardan nefret ederim, gerçekten nefret ederim! Her neyse, anlatmamak beni strese sokuyor ve Nancy’nin anlatabileceğini düşünerek endişeleniyorum. Çünkü o ümitsiz bir vaka ve boş-boğazlık edip herkese her şeyi söylüyor. Bunu bilen tek kişi de o... Ah Tanrım, bu öylesine büyük bir gerilim ki!”

Elinor ona dikkatle baktı. Elinden geldiğince dengeli bir sesle, “Neden bu hâlâ bir sır? Neden evlenmiyorsunuz?” diye sordu.

Lucy iç geçirdi. En yakındaki kurulama bezini aldı ve sanki gözlerini silecekmiş gibi yüzüne doğru kaldırdı.

“Ed, bunu yapamamı diyor. Ne yapacağını bilene kadar böyle bir taahhütte bulunamazmış. Elde avuçta hiçbir şey olmadan, benden böyle gizli kapaklı bir şekilde yaşamamı bekleyemeyeceğini söylüyor.”

“Sen bir şey kazanmıyor musun?”

Lucy başını kaldırdı.

“Ben terapistim.”

“Ya.”

“Refleksoloji.”

“Ya.”

“İkimizi de geçindirecek kadar para kazanmıyorum. İçler acısı bir durum bu.”

Elinor omuzlarını biraz doğrulttu.

“Eminim öyledir.”

“Ben düşünmüştüm ki,” dedi Lucy, sesini küçük bir kız çocuğu gibi incelterek, “Eğer Ed’in annesini tanıyor olsaydın, düşünüp onu bu duruma razı etmenin bir yolunu bulmam için bana yardım edebilirdin. Çünkü biz bu konuda çok büyük stres yaşıyoruz. Ed, size kalmaya geldiği zaman, ne kadar stresli olduğunu fark etmedin mi? Buraya doğruca benim yanımdan gelmişti ve biz veda ederken çok kötü zaman geçirmiştik. Korkunçtu. Bir şeyler yapmak zorundayız. Buna mecburuz. Öyle değil mi?”

Mutfak kapısı açıldı. Margaret elinde Belle’in yaptığı koca bir tabak elmalı turta ile gelip orada durdu.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Elinor.

Lucy gülümsedi ve onu elindeki tatlı tabağından kurtarmak için ileri fırladı.

“Senin güzel ablan,” dedi, “hayatımdaki bir düğümü çözme-
me yardım ediyor. Hepsi bu.”

Margaret ona baktı ve tabağı ona verdi. Sonra omuz silkti.

“Her neyse,” dedi.

2. Bölüm

ELINOR O GECE uyumadı. Barton Kilisesi saatinin her saat başı çalan vicdansız çan sesini dinledi ve sabahın beşinde yataktan kalktı. Babasının eski hırkasını ve çoraplarını üzerine geçirip mutfağa daldı.

Mutfakta, buzdolabının hafif uğultusu dışında sessizlik hâkimdi ve özellikle sıcak olmasa bile, evin herhangi bir yerinden daha sıcaktı. Elinor tezgâhın üzerindeki lambayı yaktı ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Sonra bir çay kupası ve bir kutu çay poşeti ile tuhaf bir şekilde konfor ve denge sağlamak için birebirmiş gibi görünen, yemekten kalma küçük bir tabak kızarmış patates buldu.

Sonuçta o gün pazardı. Ailenin geri kalan fertlerinden hiç kimse saatlerce uyanmazdı. Elinor kendine çay hazırladı ve soğuk kızarmış patatesle birlikte mutfak masasına yerleşti, çoraplı ayağının başparmaklarını oturduğu sandalyenin ayakları arasındaki destek çubuklarına doladı ve eldiven görevi görsün diye hırkasının kollarını aşağıya çekti. Kol uçları ellerinin boğumlarını örtmekle birlikte, parmakları açıktaydı ve Ed'in, Norland'da ona vermiş olduğu gümüş halkanın takılı olduğu parmağını gizleyemiyordu. Bir gün önce Lucy ile karşılaştıktan sonra, onu odasındaki makyaj masasının üzerinde duran anahtarlar ve ataçlar arasından alıp parmağına takmıştı.

Aslında ilk başta takmamıştı. İlk başta yani dün gece, aşağılanmış olmanın verdiği yoğun bir ızdırap içindeydi. Odasına kaçabildiği anda, kendini yatağa atıp yüzünü yastığa gömmüş ve

Edward tarafından tam bir aptal yerine konulmasının, onun klasik ikiyüzlü ve asla güvenilmeyecek bir adam olmasının acısını yaşamıştı. Ancak öfkenin doğurduğu ilk sefalet duygusu sona erdiğinde, sırtüstü dönüp tavana bakarak, onun hakkında daha sakin ve kendi kendine söylediği gibi, belki daha adilane düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa Ed, o zamanlar on altı yaşında bir çocuktü. Sonuçta okuldan atılmış ve o utanç içinde, oturup lise A seviyesi sınavlarına çalışması için Plymouth'daki bir okula gönderilmişti. Öte yandan, çok bilmiş on dört yaşında bir kız olan Lucy, ona çok çok üzölmüş ve Edward'ın babasının ne kadar çok para kazanmış olduğuna dair kesin bir fikir edinmesiyle birlikte, zaman içinde on altı yaşında azimli birine dönüşmüştü. Muhtemelen aralarında seks ilişkisi de olmuştu. Elinor bunu düşünmemeye çalıştı. Şimdi ise Lucy'nin eşliğinde saatler geçirmiş olan Elinor, bu ilişki sonrasında onun sadakat ve geleceğe dair bazı sözler vermesi için Ed'e ısrar etmiş olduğunu rahatça hayal edebiliyordu.

Ondan sonra yatağından kalkmış ve üzerinde cilalı Hint çanaklarının olduğu şifonyere doğru gitmişti. Yüzüğünü ararken, kendi kendine; Edward, ikiyüzlü ya da bir hilebaz biri olamaz, demişti. O iyi huylu, sevecen ve iyi kalpli biriydi. Ayrıca aile hayatını çok sevdiği açıkça belliydi. Kendi ailesi onu reddetmişti, bu nedenle o da klasik bir ergenlik değişimiyle kendisini ona iyi davranan bir başka aile ya da ailelere –Plymouth'taki Steele'ler ve Pratt'lar gibi– bağlanma ihtiyacı duymuş olmalıydı. Lucy onun aradığı bu özelliklere sahipti, başka bir şey olamazdı. Elinor, Ed'in en son onlara kalmaya geldiği zamanki durumunu düşündüğünde, onun o kasvetli halinin sebebinin, Lucy'nin beklentilerinin yanı sıra, Ed'in annesinin beklentilerinin de bir sonucu olduğuna inanarak, kendi kendini kolayca ikna etmişti.

Elinor yüzüğünü buldu ve sağ elinin üçüncü parmağına –Ed'in onu verdiğiğinde seçtiği parmağına– taktı. Artık Edward'ın

alabildiğine sıkışıp kalmış olduğunu görebiliyordu. Adam ne tarafa dönse, onun asla veremeyeceği bir şeyler talep eden bir kadınla karşılaşılıyordu.

Çay kupasını hırkânın kollarıyla örttüğü ellerinin arasında tutan Elinor, bu da beni iyi biri yapıyor, diye düşündü. İyi biri, gerçekten... Yani Ed'in kendi özgür iradesiyle seçtiği biri... Çünkü o, yani aslında benden hoşlanıyor. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor, çünkü annesini boş ver, Lucy'yi ne yapacağını bilmiyor. Ve ben, onun aslında onların ikisine de karşı koymayışına hayranlık duymasam da, onun ikiyüzlü biri olmadığına ve kendimin de saf bir kukla olmadığımı inanıyorum. Bu benim için büyük bir rahatlama, çünkü onu düşündüğüm zaman kalbim sadece ona yardım etmenin ve onu tekrar gülümserken görmenin özlemiyle yanıyor. Onun yalnızca olmaya can attığı kişi değil, zaten yaratılıştan öyle olduğu kişi haline gelebilmesi için serbest kalmasını diliyor.

Mutfak kapısı açıldı. Belle içeri girdi, omuzlarına koca bir şal gibi görünen bir battaniye sarmıştı. Gözlerini kırpıştırarak yüzünü buruşturdu.

"Odana baktını, Ellie, orada yoktun."

"Hayır, anne. Ben buradaydım."

Belle, "Anlaşıyor," dedi. Elinor'un dirseğinin yanında duran tabağa baktı. "Patates mi yiyorsun?"

"Sadece bir tane."

Belle masaya doğru ilerledi ve kızına dikkatle baktı.

"Canım, sen iyi misin? Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?"

Elinor kıpırdamadı. Yüzüne yayılan geniş ve dertsiz bir gülümsemeyle annesine baktı.

"Hiçbir şey yok, anne. Teşekkür ederim." Çay kupasını masaya koydu. "Ben iyiyim. Gerçekten. Biraz çay ister misin?"

Barton Park'taki mutfak masasının üzerine dağılmış olan ve neredeyse binlerceymiş gibi görünen pastel renkli minik plastik parçaları incelerken, "O kadar yufka yürekliyim ki," dedi Lucy Steele. "Ona, bunu onaracağımı söyledim. Babası onun üzerine bastıktan sonra Anna Maria'nın gözyaşları sel oldu, ben de anesine onu onaracağımı söyledim ve..."

Durakladı. Elinor bir şey söylemedi. Barton Cottage'daki öğle yemeğinden bu yana bir hafta geçmişti. Bu bir hafta içinde Elinor'un, önce Edward'dan bir kere daha şüphelenmek, sonra ona tekrar güvenmek, Lucy'den nefret etmek, sonra ona karşı kayıtsız kalmak, sonra Edward'a telefon etmemeye karar vermek, ardından ona bir mesaj yazmak ve sonra silmek, sonra tüm bu süreçleri, bitmek bilmeyen bezdirici bir kısır döngü içinde tekrar tekrar yaşamak için fazlasıyla zamanı olmuştu. Gerçekten de bu öylesine bezdirici bir hale gelmişti ki, Elinor artık başka bazı gerçekleri de öğrenmeye çalışarak ortaya çıkarmak ve böylece en iyi ihtimalle karanlık korkularının bir kısmını yok etmek, en kötü ihtimalle de tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için Lucy ile bir kez daha konuşmaya karar vermişti.

Sonunda Elinor işte burada, Barton Park'ın görölmeye değer mutfağında, Anna Maria Middleton'un hiçbir zaman oynamadığı, fakat dalgın ve iriyarı babası kazara üstüne basıp paranıparça edince sanki dünyada sahip olduğu en değerli şey haline gelen oyuncak Polly Pocket Prenses Sarayı'nın darmadağın olmuş parçalarına bakarak düşünceye dalmıştı.

"Bir şey yapabilir misin, bilmiyorum?" demişti Mary Middleton, kırık parçaları toplayarak. "Zavallı küçük bebeğim... Bu oyuncaklarını o kadar çok severdi ki. Ona bunun tamir edilemeyecek durumda olduğunu söylemekten nefret ediyorum..."

Lucy de özenle ve aynı şekilde endişe içinde, onun yanına diz çökmüştü.

“O kadar kötü durumda olmadığına eminim. Bir şeyler yapabileceğimden eminim. Ben maharet gerektiren işlerde iyiyimdir. Elinor da burada, bana yardım eder.”

Lucy’nin ona uzattığı ellerinin içine bir avuç plastik koymak için duran Mary Middleton, “Marianne de yardım eder,” dedi.

Sadece nezaketen bir fincan çay içmek için Park’a gelmeye ikna edilmiş olan Marianne, isyan eder gibi, “Ben kitap okuyacağım,” dedi, bu teklife yanaşmaz bir şekilde.

“Okumak mı?!” diye bağırdı Mary. “Okumak? Gün ışığında mı?” Ayğa kalktı.

Marianne parçalanmış plastik saraya şöyle bir baktı ve kapıya doğru gitti.

“Yani,” dedi, “zamanımı bu süslü zımbırtıları tamir etmek için harcayamam.”

Mary’nin nefesi kesilir gibi oldu. Sanki bütün aile hatalıymış gibi Elinor’a baktı.

“Senin kız kardeşin...”

Elinor alelacele, “El işlerinde hiç iyi değildir o,” dedi. “Hiçbir zaman iyi olmadı.”

Mary, odadan çıkan Marianne’in arkasından soğuk gözlerle baktı.

“Ama gitar için yeterince iyi!”

“Lucy’ye yardım edeyim,” dedi Elinor.

“Ah, eder misin?”

Mary dönüp onlara gülümsedi.

“İkiniz de çok tatlısınız. Bugün briç için misafirlerim var ve her an gelebilirler. Onları yüzüstü bırakamam.”

“Affedersin,” dedi Lucy masaya bakarak, “anla ben sevimli çocuklar söz konusu olunca umutsuz bir vakayımı. Beni çok kolay etkiliyorlar.”

Elinor, benzer renkte plastik parçalarını seçmeye başladı.

“Ben aldırmanı.”

“Öyle mi? Ben bütün hafta –bir haftadır burada olduğumuza inanabiliyor musun?– seni üzdüğümü düşünüyordum.”

Elinor sakın gözlerle ona baktı.

“Üzmek mi? Bana bir sır vererek mi?”

“Şey,” dedi Lucy, saçlarını tekrar yukarı toplayarak. “O sır. O özel sır, biliyorsun...”

Elinor sedefli iki soluk yeşil parçayı seçti ve çevirip bir araya getirdi.

“Bunun sende bir rahatlama sağladığını umarım.”

“Rahatlama mı?”

“Birine anlatmış olduğun için... Annesine sormadan parmağını bile kıpırdatamayan bir adamla nişanlandığını, bir başkasına anlattığın için. Bu oyuncakçı tamir etmeye değer mi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lucy, dikkatle.

“Middletonların bunun yerine yüz tane Polly Pocket Saray satın alma güçlerinin olduğunu söylüyorum.”

“Hayır, sorduğum o değil.”

“Yani,” dedi Elinor, yeşil parçaları masaya bırakarak, “bu kadar uzun süredir beraber olup da, onun annesine hiçbir şey söylememiş ya da bu konuda en küçük bir ilerleme bile kaydetmemiş olmanıza bakılırsa, ikiniz birbiriniz için gerçekten deli oluyor olmalısınız. Öyle değil mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. Lucy, plastik paketin içinden yeni bir yapışkan tüpü çıkardı ve büyük bir dikkatle kapağını çevirip açtı. Sonra ciddi bir sesle, “Ondan benim için her şeyden vazgeçmesini isteyemem,” dedi. “Bunu yapamam... Annesi, onu mirasından tümüyle mahrum bırakabilir ve kendisi benim yü-

zünden hiçbir şey alamazken, Fanny ile Robert'in yığınla paraya konmasını uzaktan seyretmesini istemek hiç de adil olmaz."

Elinor kırık pembe bir kule buldu ve inceledi.

"Neden mesele hep ailenin parasıyla ilgili olmak zorunda? Neden siz ikiniz, sen ve o çalışıp para kazanmıyorsunuz?"

Lucy iç geçirdi.

"Neden biliyor musun? O çok tatlı biri ve ben ona tapıyorum. Ama biraz hayalperest, öyle değil mi? Ne yapmak istediğini bildiğini sanmıyorum, ne yazık ki."

Elinor bir şey söylemedi. Lucy'nin rastgele bazı plastik parçaları alıp, onları ustaca birbirine yapıştırarak minik bir asma köprü haline getirmesini izledi.

Sonra Lucy, onarıma devam etmeye kararlı olduğu apaçık bir şekilde, "En azından aramızda başka kimsenin olmadığını biliyorum," dedi. "Bu Ed'e göre değil. O tek kızla yetinen türde bir adam ve eğer bir başka kız olsaydı, o anda anlardım. Ben kıskanç bir tipim. En olmayacak zamanlarda bile... Bu yüzden bir başkasına ikinci bir şans vermem, sana yeminle söylüyorum. Sorun olan şu ki, biliyorsun, bana çok bağımlı. Gerçekten de öyle. Bütün bu durumu sürdürmekten vazgeçerek onu yüzüstü bırakamam, ama annesi bunu öğrenince neler olacağından gerçekten korkuyorum."

"Belki de ölür," dedi Elinor, bunun Margaret'in söyleyebileceği bir şey olduğunu düşünerek.

Lucy'nin nefesi kesilir gibi oldu ve sonra kıkır kıkır güldü.

"Bunun için pek umut yok. O daha altmışlı yaşlarında."

Elinor elindeki minik kuleyi inceler gibi yüzüne yaklaştırdı.

"Ben daha senin yengeni bile tanımıyorum," dedi Lucy.

"Ben de Robert'ı tanımıyorum."

Lucy gülümsedi. “O tam bir salak,” dedi. “Yani, çok eğlenceli biri, ama çok sığ. İşi gücü partiler ve tweetler. Ed ile uzaktan bile ilgisi yok.”

Elinor sakın bir sesle, “Neden nişanı bozmuyorsun?” diye sordu.

Lucy yapışkan tüpünü indirdi. Neredeyse tehlikeli bir tonla, “Bana, bunu yapmamı mı söylüyorsun?” dedi.

“Hayır,” dedi Elinor.

“Emin misin?”

“Zaten sana yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı söyleyemem. Bunu dikkate bile almazsın.”

“Öyleyse neden bundan söz ediyorsun?” diye sordu Lucy.

“Çünkü benden tavsiye istemiştin. Tarafsız bir tavsiye. Geçen hafta sonu...”

“Tarafsız?”

“Evet.”

“Yani aslında öylesin,” dedi Lucy. “Öyle ya da böyle senin umurunda bile değil, tabii ki olmaz. Neden olsun ki?”

Elinor omuz silkti.

“Kesinlikle.”

Lucy öne doğru eğildi. Boynundaki zincire takılı olan yüzük dışarı fırladı ve Lucy ona hafifçe dokundu.

Elinor kendi yüzüksüz ellerine baktı. Hangi içgüdü –gerçekten hangi içgüdü– onu o sabah tekrar çıkartarak ataçların olduğu cilalı çanağa geri koymaya zorlamıştı? Lucy kendi yüzüğüne bakıp gülümsüyordu.

“Bayan Ferrars’ın gönlünü kazanacağımı,” dedi. “Göreceksin. Londra’ya gittiğim zaman.”

“Londra’ya mı gidiyorsun?”

“Evet,” dedi Lucy. Bir an durdu ve sonra küçücük ama apaçık bir zafer notası vererek, ekledi. “Edward’ı görmeye.”

“Uyanık mısınız?” diye fısıldadı Marianne.

Elinor gözlerini yatak odasının karanlığına açtı ve tekrar kapattı.

“Hayır.”

“Lütfen, Ellie.”

Elinor yatağında hafifçe kıpırdanıp duvara doğru kaydı. Marianne’in ise yatağın içine girip yorganı üzerine çektiğini hissetti.

“Aman, ayakların feci soğuk.”

“Ellie?”

“Ne var?”

“Benimle Londra’ya gelir misin?”

Elinor sırtının üstüne döndü.

“Londra mı?! Neden bahsediyorsun?”

“Bugün, Park’ta,” dedi Marianne, “sen Lucy ile mutfaktayken, Bayan J. beni köşeye sıkıştırdı. Bizim, burada yapacak bir şey olmadan ve alışverişe bile çıkamadan tıkilıp kalmış olmanımızın çok sıkıcı olduğunu düşündüğünü söyledi. Sonra da onunla Londra’ya gidip, orada kalmak ister miyiz, diye sordu.”

“Salaklaşma.”

“Salaklıkla ne ilgisi var bunun?”

“Eh,” dedi Elinor, “öncelikle sen Bayan J.’ye dayanamazsın.”

“Dayanabilirim.”

Elinor yana dönüp ona baktı. Marianne’in profili loş odada bile, yatağın başucunda duran radyodan yansıyan ışığın altında net olarak görünüyordu.

“M., sen herkese onun feci biri olduğunu söylersin. Patavatsız, yaygaracı ve görgüsüz dersin.”

“Şey,” dedi Marianne, sakın bir sesle, “belki biraz acımasız davranmış olabilirim. Portman Square’de bir dairesi var.”

Elinor bir an bekledi ve sonra “Bundan anneme bahsettin mi?” diye sordu.

“O buna tümüyle taraftar.”

“Senin Londra’ya, tesadüfen Wills ile karşılaşma ümidiyle gitmene mi tümüyle taraftar?”

Marianne biraz yana kayd.

“Böyle kaba bir şekilde değil.”

“Ama doğrusu bu,” dedi Elinor. “Bayan J. ve Oxford Caddesi yakınındaki bir apartman dairesi, aniden kaba ve dayanılmaz olmaktan çıkıyor. Sonra da Portman Square, King’s Road’dan milyonlarca kilometre uzakta olmadığı için, birden yoğun bir şekilde arzulanan bir hale geliyor?”

Marianne, bunun üzerinde büyük bir dikkatle düşünmüş gibi, “Eğer ben bir girişimde bulunursam, bu onun için daha kolay olur,” dedi. “Benim ona güvendiğimi gibi, o da bana güveniyor ve bazen onun gibi güçlü bir adam da bir yardım eline özlem duyabilir.”

“Ve sen, erkekler hakkındaki engin tecrübelerin nedeniyle bu konuları çok iyi bilirsin, öyle mi?”

Marianne, Elinor’un yüzüne bakmak için yana döndü. Fazlasıyla umutsuz bir sesle, “Ellie, gitmek zorundayım,” dedi. “Burada deliriyorum. Burası bir tür hapisane gibi. Can sıkıntısı ve hiçlikten oluşan bir hapisane... Ona neler olduğunu bilmek zorundayım.”

“Facebook’a baktın mı?” diye sordu Elinor.

“Oraya hiç girmemiş. Buradan ayrıldığından beri girmemiş. Medeni durum kısmında görünen ‘bekâr’ statüsünü bile değiştirmemiş.”

Elinor bir iç geçirdi.

“M., bu büyük bir risk.”

“Riskleri önemsemiyorum. Riskleri severim, riskler hiç olmazsa harekete geçmek demek.”

“Peki, annem...”

“O bunu tümüyle destekliyor,” dedi Marianne. “Benim uzaklaşmam gerektiğini, zihnini meşgul edecek bir şeyler yapmak zorunda olduğunu söylüyor.”

Elinor dönüp kız kardeşinin yüzüne baktı. Ciddi bir sesle, “Zihnini meşgul etmesi gereken şey, geleceğini düşünmek olmalı. Müzik eğitimini sürdüreceksin ya da müzik öğretmeye başlayacak mısın? Üniversiteye gide...”

“Ellie, yapamam.”

“Tabi ki yapabilirsin!”

Marianne ağlamaya başladı.

“Bana işkence etme, lütfen bana işkence etme.”

“İşkence etmiyorum. Sadece gelecekteki mutluluğunun doğru dürüst tanımadığın bir adama değil, senin kendin için ne yaptığına bağlı olduğunu görmeni sağlamaya çalışıyorum.”

“Bunu söyleme!”

“Ama, doğru!”

Marianne burnunu çekti ve tekrar dönüp ablasından uzaklaştı.

“Senin için doğru olabilir, ama benim için doğru değil,” dedi.

Elinor yine iç geçirdi.

“Peki.”

“Ellie. Benimle gel.”

“Nereye?”

“Londra’ya.”

“M., ben Londra’ya gelemem! Benim bir işim var!”

Marianne dönüp kollarını karanlığa doğru uzattı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

“O halde, hafta sonları gel.”

“Ama annem...”

“Annem aldırmaz. Bizim birlikte olmamızı tercih eder.”

“Bu olabilir. Ama neden hafta sonları diyorsun. Orada ne kadar kalacaksın ki?”

“Ne kadar sürerse...”

“Ne, ne kadar sürerse?”

“Wills’i bulmak ne kadar sürerse,” dedi Marianne, umut dolu bir sesle. “Ve tabii onunla konuşmak.” Başını yana çevirdi ve gülmüseddi. “Böylece onunla ve geleceğimizle ilgili nerede bulunduğumu bileceğim. Ondan sonra da düşünmemi istediğin tüm o sıkıcı şeyleri düşüneceğim.”

Kollarını indirdi ve bir elinin arkasını Elinor’un yanağına koydu.

“Söz,” dedi. “Söz veriyorum...”

-10-

“SAÇMA,” DEDI BAYAN Jennings, “bir fincan kahve için tabii ki vaktin vardır.”

Bill Brandon saatine baktı.

“Şey, ben...”

Bayan Jennings onun kolunu tuttu.

“Seni haftalardır görmüyoruz hayatım, haftalardır... Sonra böyle metrodan çıkarken sana rastlıyorum.” Durdu ve ona baktı. “Bond Street Metro durağı, Merkez Hattı. Nereden geliyorsun böyle?”

Bill Brandon, gizli kalmasını tercih edeceği halde, nezaket icabı ona bilgi vermeye zorlanmış gibi bir iç geçirdi. “Mile End’den,” dedi.

“Mile End mi? Mile End’de ne işin var senin, Tanrı aşkına?”

“Hastaneyi ziyaret ediyordum,” dedi Bill Brandon, sabırlı bir sesle. “Madde Bağımlılığı Uzmanlık Birimi.”

“Ah!” diye bağırdı Bayan Jennings, jeton yeni düşmüş gibi. “Ah! Delaford’daki insanlar için!”

Bill Brandon çekimser bir ifadeyle gülümsedi. Kolunu kurtarmaya çalıştı. “Şimdi de geri dönmek zorundayım,” dedi.

“Nereye?”

“Delaford’a.”

“Ama benimle bir fincan kahve içmeden önce gidemezsin,” dedi Bayan Jennings, kesin bir ifadeyle. Brandon’a biraz daha yaklaştı. “Sana anlatacak çok şeyim var.”

Brandon, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi dikkatle yüzüne baktı.

“Ya?” dedi.

Bayan Jennings gülümsedi ve başını salladı.

“Evet canım, var,” dedi. “Tahmin et bakalım, bende kim kalıyor?”

“Edemem.”

Bayan Jennings sonunda onun kolunu bıraktı ve nihayet Brandon’un tüm dikkatini çektiğinin farkında olduğunu inı eden bir sesle, “Marianne!” dedi.

Selfridges'deki Dolly's Kafe'de oturan Bayan Jennings, Bill Brandon'ın sadece bir fincan sade kahve seçiminden dolayı büyük bir hayal kırıklığı içindeydi.

“Biraz havuçlu kek al, tatlım,” dedi. “Buna boş yere cennetlik bir lezzet demiyorlar. Ya da ceviz ve kahve. Hadi Bill, sen çok zayıfsın ve bir erkekte zayıflık iyi bir şey değil, inan bana...”

Brandon bir an gözlerini kapadı.

“Sadece kahve, teşekkürler.”

“Ama...”

“Sadece kahve.”

“Jonno sana kek yedirirdi.”

“Jonno burada değil.”

“Çok haklısın Bill,” dedi Bayan Jennings ve aniden bir kaşık alıp çikolata tozu serpilmiş büyük cappuccinosunu karıştırdı. “Hadi işimize bakalım. Benim misafir odamda üzgün bir Marianne Dashwood kalıyor ve ben onun için oldukça endişeliyim.”

Bill sakın bir sesle ve ona bakmadan, “Onun Londra’da olduğunu duymuştum,” dedi.

“Kimden? Ha, Jonno’dan sanırım.”

“Evet.”

“Öyleyse neden bizi görmeye gelmedin?” diye sordu Abigail Jennings, kaşığını kararlı bir şekilde masaya koyarak. “Her zaman başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben biraz meşguldüm.”

“Neyle meşguldün?”

Bill Brandon, ona baktı. Yorgun bir şekilde gülümsedi.

“Bu seni ilgilendirmez, Abigail.”

“Delafor mu?”

“Olabilir.”

“Ya da senin şu esrarengiz kızın mı?”

Bill kahve fincanını aldı.

“Öyle biri yok.”

“O halde şimdi...”

“Abigail,” dedi Bill Brandon, “Tekrar Marianne’e dönebilir miyiz?”

“Aha! Oltaya geleceğini biliyordum!”

“Eh, evet geldim,” dedi Brandon sabırla. “Ve ben onun nasıl olduğunu bilmek istiyorum.”

“Acınacak halde,” dedi Bayan Jennings, “ve mutsuz. Yani... Ah, Bill hayatım! O kız bunalımında ve sefil bir durumda. Onu neşelendirmek için alışverişe çıkarmayı düşündüm ve Bond Street’e gittik. Bana bu gezegende Bond Street’e gideceğı için keyiflenmeyen bir kız gösterebilir misin, Bill? Ve ben ilk başta onun gerçekten biraz kendine geldiğini düşündüm. Ama sonra –sanırım o sırada Fenwick’deydik– onun diğer normal kızlar gibi çantalara ve takılara bakmadığını fark ettim. O sanki, Wills aniden bir kozmetik tezgâhının arkasından ortaya çıkacakmış gibi sadece çevredeki insanları inceliyordu. Bu hem çok üzücü bir şey hem de kesinlikle insanı çileden çıkaran bir durumdu. Sonra evvelsi gün cep telefonunda ondan gelen cevapsız bir çağrı buldu ve çılgın gibi onu geri aramaya çalıştı. Ama aradığı zaman, o numaranın iptal edilmiş olduğu bildirisini aldı. Bu yüzden Wills onu aramış olamaz, arayan o olamaz. Kendisi belki Londra’da bile değildir...”

“O Londra’da,” dedi Bill kısaca.

Bayan Jennings az önce eline aldığı fincanını hafif bir gürültüyle geri koydu.

“Hayatım! Sen ne diyorsun!”

Bill yavaşça, “John Willoughby, Londra’da,” dedi. “Londra’da, çünkü daha yeni bir emlak anlaşması yapmış. Onun için büyük bir anlaşma.”

Bayan Jennings öne doğru eğildi. Bakışları yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

“Bill...”

“Sana söylememde bir sakınca yok,” dedi Bill. “Bu zaten başında yer aldı.”

“Benim gazetemde çıkmadı!”

Bill hafifçe sırtıttı.

“Hayır, Abigail. Senin gazetende çıkmaz. Çünkü gayrimenkul fiyatları ancak şaibeli olduğu zaman senin gazetenin ilgisini çeker. Ve bu, görüldüğü kadarıyla şaibeli değil. Sadece miktarı çok büyük. John Willoughby, Knightsbridge’deki şu yeni kulelerden birinde bulunan çok pahalı bir dairenin, milyonlarca euroluk servetinin bir kısmını Atina’dan çıkarmak isteyen çok zengin bir Yunana satışında aracılık yapmış.”

Abigail Jennings tekrar sandalyesinin arkasına yaslandı.

“Şaşkına döndüm. O çocuğun iş konusunda böyle önemli adımların nasıl atıldığını bildiğini hiç sanmazdım. Komisyon ne kadardı?”

Bill bir kahkaha attı.

“Sevgili Abigail, hiçbir fikrim yok.”

“Peki öyleyse. O zaman, bu Yunan da kinî? Nakliyat işi mi yapıyor?”

Bill omuz silkti.

“O bir Yunan, Bayan J. Bir Goulandrîs veya bir Chandris ya da bir Niarchos. Benim için hepsi aynı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece John Willoughby aracılığıyla çok pahalı

olan ve onu uzun bir süre Londra'ya sımsıkı bağlayan bir daire aldığını biliyorum.”

Bayan Jennings birden ayılır gibi oldu. “Ama orası Marianne’in yakınlarında bir yer değil,” dedi.

“Tanrıya şükür!”

“Sevgili Bill, Marianne bu konuya öyle bakmıyor. O adam bir serseri...”

“Bence, o çok daha beter biri,” dedi Bill Brandon, sakın bir sesle.

“Ve zavallı sevgili Marianne. Bir kızın isteyebileceği tüm güzelliğe sahip, ama parası yok.”

Bill Brandon bir şey söylemedi. Kahvesini bitirip fincanı ileri itti. Sonra, “Ablası nasıl peki? Elinor nasıl?” diye sordu.

“Ah, hayatım. O çok mantıklı bir kız. Ona bulduğun işte gerçekten iyi şeyler yapıyor. Ondan çok memnun olduklarını sanıyorum ve elbette o, ailenin geri kalanından farklı olarak tam bir çalışma ahlâkına sahip bir kız. Aslında hayatım, o bu hafta sonu kız kardeşini görmeye gelecek. Açık söylemek gerekirse, onun gelecek olmasına minnettarım. Marianne’i tek başıma neşelendirmeye çalışmak, benim için çok ağır bir yük. Onların ikisini de düğüne gönderiyorum. Charlotte’un eski arkadaşı Suzy Martineau’nun düğünü, onu hatırladın mı? Çok eğlenceli olacak. Bütün o eski kalabalık bir arada. Charlotte’a onları davet ettirdim ve Jonno ile Mary de Barton’dan gelecekleri için –Suzy, benim kızlarımla birlikte aynı okula gitmişti– onlara göz kulak olmak için bol insan olacak.”

Abigail sanki aklına aniden bir şey takılmış gibi birden durdu ve doğruca masanın karşısına baktı.

“Bill, hayatım...”

Bill daldığı düşüncelerden hemen sıyrıldı. Sevgi dolu bir sesle, “Elinor’u göreceğim için seviniyorum,” dedi.

“Bill,” dedi Bayan Jennings. “Bu Yunanın bir kızı var mı?”

İşten çıktıktan sonra okuldan arabayla eve giderlerken, Margaret hiç konuşmamıştı. Okuldaki arkadaşları onu, bu arabaya binerken görmesin diye, Elinor’u köşede park etmeye zorlamıştı. Arabaya biner binmez de, ona söz verilmiş olmasına rağmen Aston’a asla binememiş olmasının büyük bir haksızlık olduğunu söyleyerek hemen şikâyeteye başlamıştı. Elinor, bir haftadır Marianne için duyduğu endişe ve Lucy Steele’in yarattığı gerginlik, Edward Ferrars’ın suskunluğu nedeniyle çektiği sıkıntıyla birleşince Margaret’e patlamış ve güzel bir şeyden söz etmediği sürece, başka hiçbir şey söylememesi için onu azarlamıştı. O yüzden Margaret ona şaşkınlıkla bakıp omuz silkmış ve eliyle o saygısız “her neyse” işaretini yaparak ablasının yanına pat diye oturmuş ve kulaklıklarını takıp kucağındaki iPod’dan çıkan hafif ve çıldırıcı tempodaki bir müziğin içine dalmıştı.

Elinor arabayı öfkeli bir konsantrasyonla sürüyordu. Marianne birkaç gün boyunca onları telefonla hiç aramamış ya da bir mesaj atamamıştı. Elinor onu ne zaman arasa, sesi mesafeli, durgun ya da endişe verici derecede gergindi. Elinor, cevapsız arama hikâyesini, ayrıca Wills’in neden onunla temasa geçmediğine dair bitmeyen bahaneleri ve ardından, onun kendisini mutlaka arayacağına dair ısrarlı iddialarını belki onlarca kere dinlemişti. Marianne’nin her gün, King’s Road çevresindeki yerleşim yerlerinin olduğu sokaklarda yürüdüğünü ve aradığı Aston Martin arabanın herhangi bir kaldırım kenarına park etmiş olduğunu görmemesine rağmen, bir gün onu görebileceğinde ısrar ettiğini biliyordu. Wills mükemmel bir açıklama ile orada olacak, kendisi de sadece coşkuyla mest olarak eski haline dönmekle kalmayıp, aynı zamanda onun hislerinin de kendi hisleriyle aynı olduğunu görerek, Wills’e olan inancının haklılığını da kanıtlamış olacaktı.

Elinor, Marianne'in yoğun stresiyle birlikte yaşamının sonuçlarını gayet iyi bildiğinden, "Bayan J. nasıl?" diye sormuştu.

"İyi," demişti Marianne, umursamaz bir sesle. "Bilirsin işte. Hep neşeli ve duyarsız. Bütün hastalıkların çikolata ile tedavi edilebileceğini düşünüyor. Ve partilerle..."

"Partiler!"

"Gidiyorum ve orada elimde bir kadehle duruyorum," dedi Marianne. "Sonra tekrar eve dönüyorum. Bütün o insanların anlamsızlığı her şeyin ötesinde."

Elinor, son görüşme sırasında ona, "Ah, M. umarım en azından ona biraz minnettar olursun," demiş ama söylediğine hemen pişman olmuştu.

"Minnettar mı?" Marianne neredeyse çılgılık atmıştı. "Minnettar olmak ha! Beni buraya yalnızca romantik dedikodulara olan takıntısından ve benim de ona sürüp giden bir hikâye malzemesi sağladığımdan dolayı çağırmış olduğu için mi? Kızlarının ikisi de evlenmemiş olsa, beni Londra'da kabul etmeyi bile düşünür müydü sanıyorsun?"

"M., ben sadece nezaketen demek istemiştım..."

"Nezaket," dedi Marianne onu susturarak. "Nezaket! Senin tek umursadığın şey bu, öyle değil mi? Görgü, edep ve saygınlık... Kafana bir tokmakla iner gibi vurulsa bile, sen gerçek bir duyguyu ya da gerçek bir tutkuyu bilemezsin. O kadar kapalıydın ki, benim gibi apaçık olan birini anlamaya bile başlayamazsın. Her konuda apaçık olan birini..."

Sonra çat diye telefonu kapatmıştı. Elinor, özür dilenmek için bir mesaj gönderdi. Sessizlik... O günden beri de sessizlik vardı, şu anda arabanın içinde onunla Margaret'in arasında hüküm süren sessizlik gibi rahatsız edici ve sıkıntılı bir sessizlik...

Margaret yana bakmadan birdenbire kulaklıklarını çıkartıp kucağına koydu. iPod'dan gelen müzik sesi çoğaldı ve Elinor

tam ona, “Ah, kapat şu şeyi!” demek üzereyken Margaret, daha öncekinden çok farklı bir ses tonuyla, “Ellie...” dedi.

“Ne var?”

Margaret bir an pencereden dışarı şöyle bir göz attı ve sonra tekrar kucağına baktı. Zor duyulur bir sesle, “Özür dilerim,” dedi.

Elinor, bir elini yana uzatıp kız kardeşinin kendi tarafındaki elini tuttu.

“Mags. Ne için?”

Margaret bir iç geçirdi.

“Şey, başının etini yediğim için.”

“Evet ama,” dedi Elinor sıcak bir sesle, “o sana bir söz vermişti.”

Margaret, Elinor’un elini sımsıkı tuttu.

“Ben, o söz verdi diye ısrar edip durdum, ama o aslında bunu hiç söylemedi. Yani tanı olarak değil... Sözlerle değil...” Tekrar iç geçirdi ve sonra, “O gerçekten serserinin biri mi?” diye sordu.

Elinor, Margaret’in elini sıkıp bıraktı.

“Şey, Marianne’e pek iyi davranmıyor.”

“Marianne biraz abartıyor mu?”

Elinor tereddüt etti.

“Kendi bakış açısına göre abartmıyor, Mags.”

Barton Park’ın araba yoluna açılan kapısından girdiler. Elinor’un farları hayalete benzeyen ağaç gövdelerini aydınlattı. Margaret, iPod’unu susturmak için kadranı döndürdü. Sonra, “Biz erkek arkadaşlara sahip olmak zorunda mıyız?” diye sordu.

“Kim?”

“Biz... Biz kızlar...”

Elinor, yarı gülerek, “Elbette zorunda değiliz,” dedi. “Ama biz bunu istiyor ve ihtiyaç duyuyor gibi görünüyoruz, öyle değil mi?”

“Ama onları Marianne gibi bütün dünyamız haline getirmek zorunda değiliz, değil mi?”

“Eğer bize uygun değillerse, hayır,” dedi Elinor, temkinli bir ifadeyle.

Elinor arabayı kulübenin önündeki çakılların üzerine çekti. Belle her zamanki gibi tüm ışıkları açmıştı. Her ne kadar ev bu haliyle çok kucaklayıcı görünüyor olsa da, Elinor endişeyle arkadan gelecek olan elektrik faturasını düşünmeden edemedi. Çünkü her zamanki gibi onunla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Motoru kapattı. Margaret, iPod’unun ve kulaklığın kablolarını topladı, sonra da okul çantasını yerden kaldırıp kollarına aldı. Arabanın kapısını dirseğiyle açtı. “Tekrar özür dilerim, Ellie,” dedi.

“Teşekkür ederim, Mags. Ama özür dilenecek bir şey yok. Gerçekten...”

Margaret sarkan kabloları çekerek arabadan güçlkle çıktı ve Elinor da tam onun ardından çıkacakken telefonu çaldı. Margaret’in arkasından, “Buna bakacağım,” diye bağırdı.

Ekranına baktı. Tanıdığı bir numara değildi.

Telefonu kulağına koydu.

“Alo?” dedi, dikkatle.

“Ben Bill Brandon.”

Elinor, ön canın arkasından karanlığa doğru ağzı kulaklarında gülümsedi.

“Bill!”

“Rahatsız etmiyorum ya?”

“Hayır, hayır, hiç de değil. Nasılsın?”

“Ben iyiyim. İyiyim. Ama Marianne...”

“Aman Tanrım!” dedi Elinor, daha dik oturarak. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Bill. “Sorun da bu ya.”

“Hâlâ bir haber yok mu?”

“Hayır... Bayan J.’yi gördüm.”

“Ben Londra’ya geliyorum.”

“Biliyorum. Seni bu yüzden aradım. Londra’ya nasıl geleceksin?”

“Ah, Bill,” dedi Elinor, “nasıl olacak sanıyorsun? Exeter’den kalkan National Express otobüsle.”

“Emin misin?”

“Çok eminim.”

“Seni alacağım. Victoria İstasyonu’nda buluşuruz.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Elinor, gülümseyerek.

“Yapmak istiyorum.”

“Bill,” dedi Elinor, usulca, “Marianne hâlâ güneşin onunla doğup, onunla battığını düşünüyor.”

“Biliyorum.”

“Bu bir erdem meselesi değil...”

“Bu dünyada senin kız kardeşini, John Willoughby’den daha az hak eden bir adam yok,” dedi Bill Brandon.

Elinor sustu. O esnada Barton Cottage’ın aydınlık giriş kapısında Belle göründü ve kızına içeri gelmesini işaret etti.

“Bill,” dedi Elinor, “Gitmem lazım. Cuma günü görüşürüz. Seni yol üzerinden ararım. Numaranı telefonuma kaydedeceğim, sence sakıncası yoksa. Teşekkür ederim.”

Elinor telefonunu çantasına koydu ve arabadan çıktı.

“Kiminle konuşuyordun?” diye Belle kapıdan seslendi. “Ed miydi o?”

Elinor arabanın kapısını kilitledi ve sonra annesine doğru döndü.

“Hayır,” dedi kesin bir sesle. “O değildi.”

Marianne düğüne gitmeden önce saçlarını yıkamayacaktı. Bayan Jennings’in, Charlotte’un eski gardırobundan bulup çıkardığı ve Elinor’un o güne kadar ikisine de teklif edilen muhtemelen en iyi kesime sahip, en iyi işçilikle dikilmiş olduğunu ilk bakışta görebildiği krem rengi ipek elbiseye bakmadı bile. Onun yerine, sinirli bir halde eski çingene eteğini giydi ve saçlarını rastgele başının üstüne toplayarak, her zamanki halka küpelerini taktı. Bu somurtkan haliyle bile –Elinor itiraf etmek zorundaydı– harika görünüyordu.

“O kıza plastik bir çöp torbası bile giydiren, yine de salonda bulunan bütün kadınları gölgede bırakır,” demişti Bayan Jennings. “İnsanları delirtir.”

Düğün için kiliseye giderken bindikleri takside Marianne, telefonunu her zamanki gibi bir eliyle kavramış halde, sessizce oturup pencereden dışarı bakıyordu Taksi, Middletonları oturdukları daireden almak için Conduit Caddesi’nden geçti ve taksiye binen Jonno’nun varlığına rağmen –siyah kuyruklu resmi ceketinin altına giymiş olduğu, Favourbrook’tan alınma altın brokar yelek göz kamaştırıcıydı doğrusu– Marianne, bu düğün davetine ve yanındakilere tamamen ilgisiz görünüyordu.

Mary Middleton, yüz göz işareti yaparak Elinor’a baktı ve başıyla Marianne’i gösterdi. Elinor sadece başını salladı. Marianne başını pencereden çevirmeden, “Ben hasta değilim,” dedi açıkça. “Ya da sağır...”

Sir John, Elinor’a bakıp göz kırptı.

“O, kendi başına bir parti. Öyle değil mi?”

Marianne, Chelsea'deki kilisede etrafına bakma zahmetine bile girmedi. Dashwood kızları olarak ablasıyla birlikte, Middletonlar ve Palmerların oturduğu sıraya sıkışmışlardı. Charlotte'ın başında, büyüklüğüyle nerdeyse onu bastıran bir şapka vardı ve Elinor cemaatte sadece ikisinin başlarının şapkasız olduğunu fark etti. Kilise törenini, tüm olayı ironi ile yürütmeyi başaran gülünç kılıklı ve bilgiç bir papaz yönetti. Sonra alacakaranlık bir kış akşamına çıkıldı ve ardından başka bir taksi yolculuğu ile Cavalry and Guards Kulüp'e* gidildi. Elinor ve Marianne kendilerini muazzam bir merdiveni tırmanırken buldular. Sonra üzerindeki pirinç etikette, domuz avında gösterilen yiğitliğe karşı ödül olarak verildiği yazılı olan muhteşem bir kupanın önünden geçtiler. Ardından şampanya kadehlerine sarılmış ve şapkalarının etrafından birbirleriyle öpüşen insanların doldurduğu gürültülü bir odaya girdiler.

Elinor dehşet içinde, "Aman Tanrımı!" dedi Marianne'e.

Tommy Palmer yanlarında belirdi.

"Yaşlı kadını başınızdan savdınız, değil mi?" diye bağırdı, uğultunun üzerinden.

İkisi de ona dik dik baktılar.

"Sizleri gördüğüme sevindim," diye bağırdı Tommy. Şampanya kadehini salladı. "Ben sizin Devon'da tıkılıp kaldığınızı sanıyordum."

"Hayır, biz..."

Tommy kadehini tekrar salladı.

"Tamam!" diye bağırdı ve dönüp kalabalığa daldı.

Marianne onun arkasından baktı. Sonra içkisine döndü. Elinor'a, "Sarhoş olalını mı?" dedi, sohbet eder gibi. Elinor, onun arka tarafına bakarak, önlerindeki kalabalığa karışan Tommy

* Süvari ve Muhafızlar Kulübü

Palmer'in sırtını izliyordu. Adamın o anda vardığı yerden yaklaşık üç metre ileride, kolayca tanınabilen, Elinor'un kilisedeyken fark etmediği, bir koluyla sapsarı saçları son derece özenli bir şekilde tepesinde toplanmış, uzun boylu ve güzel vücutlu bir kızın omuzuna sarılmış biri duruyordu. Ve Marianne, kime baktığını fark ettiği sırada, Wills başını çevirerek doğruca Elinor'a baktı. Sonra da Marianne'a... Ve bilinçli bir şekilde, konuşmak için tekrar kolundaki kıza döndü.

Elinor, küt küt atan kalbiyle Marianne'in onu henüz görmemiş olması için dua ederek hızla kız kardeşine döndü. Ama Marianne, o anda Wills'i görmüştü ve artık çok geçti. Yüzü bir rahatlama ve sevinçle aniden aydınlanan Marianne, şampanya kadehini ablasının eline tutuşturdu ve Wills'in adını haykırarak, sanki Wills'in onu gördüğü için sevince boğulması dışında başka bir şey olmayacakmış gibi kalabalığın arasına daldı.

Ama Wills öyle görünmüyordu. Marianne, yol açmak için vahşi bir şekilde itip kaktığı kalabalığın şaşkın bakışları arasından geçerek birkaç saniye içinde ona ulaştı ve kolunda tuttuğu kıızı tamamen göz ardı ederek, kendisinin sıcak karşılanacağından tümüyle ve kesinlikle emin bir halde kollarını Wills'in boynuna doladı. Işıldayan yüzünü ise, onun yüzüne yaklaştırdı.

"Wills," dedi. "Ah Wills, nihayet! Sonunda birbirimizi tekrar bulacağımızı biliyordum!" Genç adam kıpırdamadı. Marianne'e duygusuz bir ifadeyle dik dik baktı. Yanındaki kız kendini çekip kurtarmaya çalıştı, fakat Wills onu sıkıca tutup daha da yakınına çekti. Sonra Marianne'e doğru hafifçe eğildi ve "Çekil üzerimden," diye tısladı.

Çevrede bulunanlardan çıkan hayret nidaları, Marianne'in kendi bağırmasını bile bastıracak kadar yüksekti. Elinor dehşet içinde Marianne'in, Wills'e yapışmaya ve ellerini boynuna daha da sıkıca sarmaya uğraştığını, yüzünü iyice yaklaştırarak ona acil bir şey söylemeye çalıştığını gördü.

Yanında duran bir adam, onu engellemek için bir eliyle Marianne'i omuzundan tuttu ve Elinor elindeki iki kadehi de hemen o esnada yanından geçen garsonun eline tutuşturup ileri fırladı. Kalabalığı yararak, konuklardan herhangi biri olayı yatıştırmak için Marianne'e fiziksel bir müdahalede bulunmaya teşebbüs etmeden önce, kız kardeşine ulaşmaya çalıştı.

Marianne'in kendine yakın olan kolunu tuttu ve Wills'in boynundan sökmeye çalıştı.

"M., M., lütfen..."

Wills, onu görünce, "Tanrı'ya şükür," dedi. Sesi, Marianne'in boğazını sıkan elinden dolayı boğuk çıkıyordu. "Neyse ki, biraz mantıklı birisi var. Lütfen Ellie, onu benden uzaklaştır."

"Marianne," dedi Elinor, kız kardeşinin kulağına yüksek sesle, "onu bırak, kollarını indir. Bırak onu!.."

Sarışın kız, "Bir doktor çağırmalısınız," dedi. Sesinde belirgin ve garip bir yabancı aksan vardı. "Onun yardıma ihtiyacı var. O bir deli."

"Telefonlarıma cevap vermedin!" diye bağırdı Marianne. "Bana mesaj bile yazmadın! Haftalardır senden hiçbir şey duymadım, hiçbir şey!"

Elinor, o sırada Marianne'in her iki kolunu da tutmuştu.

"Bırak artık onu!"

"Lütfen," dedi Wills, "onu benden uzak tut!"

"Ve bir doktor getir," dedi sarışın kız tekrar. "Bu çılgınlık!"

Tommy Palmer birden tekrar onların yanında belirdi, iki eli de boştu. Elinor'a hızlıca dokundu.

"Bana bırak."

"Ama..."

"Hayır," dedi Tommy. Sesi oldukça kararlıydı. "Hayır. Onu bana bırak."

Elinor, ellerini Marianne'in omuzlarından aşağı indirdi. Tommy Palmer, onun kollarını tuttu, yavaşça ve karşı gelmez bir kuvvetle Wills'in boynundan çekip aldı. Sonra kendi kollarını üzerinden ayırmadan onu çevirdi ve kalabalığın arasından yol açıp düzgünce yürüterek dışarı çıkardı. Devasa merdivenlerin sahanlığının yanındaki bir grup boş koltuğa doğru götürdü. Elinor sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir halde onları takip etti.

“Şuraya,” dedi Tommy Palmer. Marianne'i koltuklardan birine iterek oturttu. Genç kız hıçkırıyor ve titriyordu. Yüzüne ve omuzlarına dağılan saçları karmakarışık olmuştu. “Sana biraz su getireyim.”

“Onu getirin,” diye ağladı Marianne. “Gidip onu bana getirin. Onu bana getirip, neler olduğunu anlatmasını sağlayın...”

Elinor, Tommy'ye minnettar bir şekilde baktı. Marianne'in yanındaki koltuğa çöktü ve onun elini tuttu.

“Bunu yapamayız, M. Onun buraya gelmesini sağlayamayız.”

“Neden böyle yaptı? Neden bu kadar korkunç bir hale geldi? Neden beni tanıımıyormuş gibi davrandı?”

“Bilmiyorum, bebeğim. Senden daha fazla bir şey bilmiyorum.”

Marianne elini geri çekti ve her iki eliyle yüzünü kapayarak, geriye ve ileriye doğru sallanmaya başladı. Kesik kesik nefes alıyordu. Elinor ona biraz daha eğildi.

“M., solunum cihazın yanında mı?”

Marianne onu hiç umursamadan sallanmaya ve hıçkırmaya devam etti. Elinor çaresizce bir elini onun sırtına koydu, gözlerini kız kardeşinin sarsılan omuzlarının üzerinden kaldırıp bakınca Wills ile sarışın kızın alelacele resepsiyon odasından el ele çıktığını ve genç adamın kızın yüksek topuklarının izin verdiği

ölçüde, onu arkasından çekiştirerek hızla merdivenlerden inmeye başladığını gördü. Elinor, Marianne'e doğru eğildi ve "Gitti," dedi, aceleyle.

Marianne birden kafasını kaldırdı. Boğuk bir sesle, "Ne?" dedi.

"O gitti. Wills şimdi gitti. Yanındaki..." Elinor durdu.

Marianne, Elinor'a çılgın gibi baktı.

"Kimdi o kız?"

"M., bilmiyorum..."

"Ama kolunu ona dolamıştı! Kimdi o?"

"İşte," dedi Tommy Palmer. Elinde bir bardak su vardı. "İç şunu, sana bir taksi getireceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Elinor.

Marianne ayağa fırladı ve merdivenlere doğru koştu.

Tommy, bir saniyede ona yetişip önünde durdu. Merdivenlerden aşağı uçmasını önlemek için kollarını iki yana açtı.

Marianne ona dik dik baktı.

"Kimdi o kız?" diye tekrar bağırdı.

Gecenin geç bir saatinde, doktor gittikten ve Marianne'i hastaneye kaldırmak zorunda kalma korkusu azaldıktan sonra, Elinor çay yapmak için sessizce Bayan Jennings'in mutfağına gitti. Doktor, Marianne'i kapsamlı bir kontrolden geçirmiş ve uyku hapı vermişti. Öğleden sonraki korkunç olaylardan bu yana, Elinor'un nefes almak ve düşüncelerini toplamak için serbest kalabildiği ilk an buydu.

Cavalry Kulüp'te yaşananlar, sadece başlangıçtı. Onu, kâh bağırp çağırın kâh kesik kesik nefes alan Marianne ile birlikte Mrs Jennings'in dairesine geri dönerken yaptıkları korkunç

bir taksi yolculuğu izlemişti. Ardından Belle'in neşeli bir sesle, düğünde Wills'i görüp görmediklerini sormak için açtığı –“Bayan J. onun orada olacağına çok emindi!”– zamansız ve bir kasıt taşımayan telefonu, sonra da ardı arkası gelmeyen ve ancak hastanede son bulacakmış gibi görünen şiddetli bir astım krizi başlamıştı. Fakat acil durumlarda tamamen pratik davranabilen Bayan Jennings, cumartesi öğleden sonra karısıyla huzur içinde yeni bir kanepe seçmek için Tottenham Court Road'da bulunan kendi doktorunun izini bulmuş ve onu yarım saat içinde Marianne'in yanına getirmişti. Doktor, misafir yatak odasının kapısını Elinor ile Bayan Jennings'in üzerine sıkıca kapatmıştı.

“Burada huzur ve sessizliğe ihtiyacımız var, her ikinize de çok teşekkürler.”

Bayan Jennings'in eşyayla dolu oturma odasında tedirginlik içinde beklemişlerdi.

“Yazık sana, hayatım,” demişti Abigail, Elinor'a. “Bu her zaman dönüp dolaşıp seni buluyor, öyle değil mi? Aklı başında biri olmanın bedeli bu.”

Elinor, pencerenin yanında durmuştu ve stor perde kordonunun ucundaki ahşap meşe palamudunu çeviriyordu. Gergin bir sesle, “O iyi olsun, yeter,” dedi.

“O iyi olacak, canım. Gordon çok deneyimlidir. Kırk yıldır fiilen doktorluk yapıyor sanırım. En azından, yüzlerce astım krizi görecektir kadar uzun bir süredir.” Odanın karşısına, Elinor'a doğru baktı. “Bunun doğru olmamasını umuyordun. Kendi kendime, Wills onu tekrar gördüğü anda, Devon'dayken ona karşı duyduğu hisleri hatırlar deyip duruyordun. Ödenecek faturalar ne kadar yüklü olursa olsun, gerçek aşkın yerini tutacak hiçbir şeyin olmadığını fark eder sanıyordum.”

Elinor döndü. Sert bir sesle, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

Bayan Jennings ellerini iki yana açtı. Sanki düzgün oturmaya henüz karar verememiş gibi, kocaman kanepelerinden birinin kenarında dengeli bir şekilde oturuyordu. “Wills,” dedi.

“Ne olmuş Wills’e?”

“Şu kız, hayatım. Şu Yunan kız.”

Elinor pencereden uzaklaşıp yakına geldi. Yüksek sesle, “Uzun boylu? Sarışın?” dedi.

“Sahte sarışın,” dedi, Abigail Jennings. Haliya baktı. “Karun kadar zengin. Aglaia Callianos. Aglaia, Yunancada muhteşem ya da güzel falan demek. Ailesi, Kefalonya’dan gelme. Deniz taşımacılığı yapıyorlar.”

“Nereden geldikleri umurumda değil,” diye bağırdı Elinor.

Abigail yerinde sıçradı.

“Bağırma, canım. Onun para peşinde olması benim suçum değil.”

“Ne?”

“Adam bir daire almak için bir aracıyla anlaşma yapmış. Kızın babası. O kızın babası. Wills, o korkunç pahalı daireyi satın alması için kızın babasını ikna ettiği zaman da o kızla tanışmış. Dairenin yüz milyondan daha fazla olduğu söyleniyor. İnanabiliyor musun?”

Elinor, Bayan Jennings’in yanına pat diye oturdu. “Wills’in, Marianne’i nerdeyse hiç tanımadığı zengin bir Yunanın kızı için terk ettiğini mi söylüyorsun?”

Bayan Jennings sesli bir iç geçirdi.

“Evet, hayatım.”

“Buna inanamıyorum.”

Bayan Jennings ona baktı.

“Hayat bu, canım. Erkekler böyle.”

“Bütün erkekler değil!”

“Yani John Willoughby gibi pahalı zevkleri olan erkekler.”

“Ama ona Allenham’daki Jane Smith’den oldukça yüklü bir miras kalacak.”

“Sanmıyorum canım...”

“Ama...”

“Wills onu kızdırmış. Ayrıntıları bilmiyorum, fakat Mary bana onun çok kızgın olduğunu söylüyor. Jane Smith’i kızdırmak için çok büyük bir şey gerekir, özellikle de o çocuk söz konusuysa.”

Elinor, “Zavallı zavallı Marianne,” dedi, fısıltılı bir sesle.

“Biliyorum tatlım.”

“Onu öldürmek istiyorum.”

“Bunu isteyen ilk kişi sen olmayacaksın, hayatım.”

“Marianne’i vaatlerle kandırdı...”

“Çok tipik bir durum, korkarım.”

Elinor birden ayağa kalktı.

“Bunu anneme anlatmak zorundayım.”

“Sabaha kadar bekle canım.”

“Hayır, yapmalıyım...”

“Bırak tatlım,” dedi Abigail kesin bir sesle. “Hepiniz sakinleşene kadar bırak. Yarına kadar bekle.”

Elinor bir an gözlerini kapattı. “Onun bütün mesajlarını gördüm. Ona yazdığı bütün mesajları. Yürek parçalayıcıydı. Ondan asla şüphelenmedi, ona asla...” Elinor birden koptu ve hıçkırır gibi bir ses çıkardı.

Bayan Jennings kalktı ve bir koluyla ona sarıldı.

“Biliyorum tatlım. Hepsi yanlış. O adam yanlış. Bu çok çok kötü bir iş. Bana dediklerine göre, o Callianos kızı, kışın kul-

lanmak için arabasını Londra'ya getirtmiş. Kendi plaka numarası olan bir Porsche. Böyle bir saçmalık yirmi bin pounddan daha aşağı değildir.”

Kapı açıldı. Bayan Jennings'in doktoru, hafta sonu fitilli kadiife pantolonu ve su geçirmez mumlu ceketıyla odaya girdi. “Tamamen sakinleşti,” dedi gülümseyerek. “Çok uslu. Derin bir uykuda ve bir bebek gibi nefes alıyor. Sabah onu kontrol etmek için geri döneceğim ve eğer bir endişeniz olursa beni her an arayabilirsiniz.”

Ve şimdi Elinor, Bayan Jennings'in mutfağında su ısıtıcısını elinden geldiğince sessizce doldururken, uykunun benim için de mümkün olduğunu düşünmek istiyorum, diye geçirdi içinden. Kelimelerle anlatılamayacak olan bu günün ardından, yatağa uzandığımda Wills'e karşı öfke dolu olmayacağımı ve Marianne için umutsuzluk duymayacağımı, orada öylece yatıp üzülüp öfkelenerek ve endişelenerek bir o yana bir bu yana dönüp durmayacağımı düşünmek istiyorum. Marianne uyandığında ne durumda olacak? Ona ne söyleyebilirim? O aşağılık rezil adamın, o şerefsiz pisliğin para için onu fırlatıp atmış olduğunu nasıl anlatabilirim? Bunun için bir şey uyduramazsın. Yapamazsın... Bugün ve bu yaşta olmaz. Daha önce hiç kimseyi peşinen saf dışı etmek istememiştin, ancak onu ediyorum. Bunu yaparken de onun acı çekmesini istiyorum. Bu yaptığının... O esnada hırkasının –babasının o rahatlatıcı tanıdık hırkasının–cebindeki telefon titreşmeye başladı. Belle, Wills'in korkunç davranışından hâlâ habersiz, Barton'dan arıyor olmalıydı. Elinor'un olanları mümkün olduğunca sakin bir şekilde ona söylemesi, Marianne'in sadece bugün için değil, gelecek için de en coşkulu umut ve arzularının nasıl yerle bir olduğunu anlatması gerekiyordu. Telefonu cebinden çekti ve ekrana baktı. “Bill Brandon” yazı-

yordu. Elinor ani bir rahatlama hissetti ve minnettar bir sesle telefona cevap verdi.

“Ah, Bill...”

“Sen iyi misin? Sesin biraz...”

“Ben iyiyim, iyiyim. Şimdi o da iyi, Marianne de iyi. Yani o iyi. Artık iyi.”

“Elinor,” dedi Bill, sesi birden panikleyerek, “ne oldu? Düğünün nasıl gittiğini sormak için aradım, acaba...”

“Telefonda anlatamam.”

“Neden oldu?”

“Şimdi her şey yolunda,” dedi Elinor. “Gerçekten öyle. O iyi. Şimdi uyuyor. Ama acaba sen...”

“Ne?” dedi Bill, endişe dolu bir sesle. “Ne?”

Elinor yutkundu. Gözyaşlarının artarak boğazını tıkadığını hissediyordu. “Acaba sen buraya gelebilir misin?”

“Ne? Şimdi mi?”

“Evet.”

“Sevgili kızım, ben şu anda Delaford’dayım. Ama eğer gerçekten acilse, elbette...”

“Yok, hayır. Hayır, acil değil. Şimdi değil. Ama en kısa zamanda, Bill. Lütfen... Ben birkaç gün Londra’da olacağım.”

“Yarın geleceğim. Onun iyi olduğuna emin misin?”

“Evet,” dedi Elinor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek. “Evet. O iyi. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.”

"BUNA İNANMAYACAKSINIZ," DEDI, Charlotte Palmer. "Ama şimdiden YouTube'un her yerinde! Biri düğünde telefonla çekim yapmış olmalı. Bu insanlar hiç bitmez mi?"

Annesinin oturma odasında, elinde cep telefonu ile tombul bir serçe gibi duruyordu.

"Yani ben ona bakmayacaktım, hemen hemen herkes bana o linki göndermesine rağmen gerçekten bakmayacaktım. Ama sonra düşündüm ki, eğer ben neyi savunduğumu bilmezsem, zavallı Marianne'i nasıl savunurum?" Elinor'a baktı. "Sen videoyu gördün mü?"

"Hayır," dedi Elinor. "Görmek de istemiyorum."

"Aslında o kadar da kötü değil," dedi Charlotte. "Yani ağlar-ken bile Marianne çok güzel görünüyor ve Wills'in yüzü pek seçilmiyor..."

Elinor elleriyle kulaklarını kapadı.

"Lütfen dur!"

Charlotte hafifçe omuz silkti. "Tabii, herkes Marianne'in tarafını tutuyor. Yani hepsi de bizim en çekici erkeklerimizi böyle parayla satın alan Aggy Cally gibi kızlara sinir oluyor."

"Charlotte, tatlım," dedi annesi, okuduğu pazar gazetesinden gözlerini kaldırmadan. "Bu kadar yeter, değil mi? Ne kadar ilgi çekici olursa olsun."

Charlotte sanki her türlü kınamaya karşı kulakları tıkalınuş gibi büyük bir dikkatle telefonuna baktı. Neşeli bir sesle, "Tommy sanki biraz yıldız gibiydi, değil mi?" dedi. "Onun böyle ortaya çıkıp buyurgan bir halde ve ne yapılacağını bilerek ortalığı yatıştırmasına bayılıyorum."

Elinor, “Harikaydı,” dedi usulca.

“Tanrım,” dedi Charlotte, telefonundaki tuşlara parmağıyla bastırarak, “bunu çok sevmiş. Senin harika biri olduğunu düşünüyor. Akıllı kızlara bayılıyor, hiç böyle biriyle evlenemiyor olsa bile. Hey, anne?”

“Evet?” dedi Bayan Jennings, gözlerini yine gazeteden ayırmadan.

“Bill’in geleceğini mi söylemiştin?”

Bayan Jennings başını kaldırdı ve bilerek Elinor’a baktı.

“Anladığımı kadarıyla, öyle.”

Charlotte, Elinor’a bakıp gülümsedi.

“Çok hoş. Artık Wills devreden çıktığına göre, Bill için bir kazanma şansı var demektir.”

“Marianne çok kırılgan,” dedi Elinor. “Ve kalbi kırık. Tümüyle...”

“Muhteşem Delaford,” dedi Charlotte, annesine. “Orasının Bill’in çatlaklarıyla dolu olduğunu biliyorum. Ama onun eğer restore edilirse, şahane olabilecek ayrı bir evi var ve tabii, manzarası da harikulade.”

“Ayrıca,” dedi Bayan Jennings, okuma gözlüklerini çıkararak, “parası var ve onu akıllıca kullanıyor. O benim şimdiye kadar tanıdığım, para konusunda serinkanlılığını koruyan tek eski asker.” Doğruca Elinor’a baktı. “Kız kardeşinin yanında erkeklerin her zaman yaptığı salaklığı yapıyor. Tabii ki öyle yapıyor, âdeta hepsinin buna ihtiyacı var gibi... Ama sana karşı çok yumuşak bir noktası olduğu besbelli.”

Elinor elinde olmadan kızardığını hissetti. “Bana karşı iyi davranıyor,” dedi, tedirgin bir sesle.

“Çok daha iyi, hayatım,” dedi Abigail Jennings, “senin şu işe yaramaz Ferrars adlı oğlanın davrandığından çok daha iyi davranıyor.”

“O işe yaramaz biri değil.”

“Değil mi?”

Elinor, niyetini aşan kızgınlıkta bir sesle, “Belki biraz zayıf olabilir, ama Wills gibi zalim biri değil. Bencil değil ve rüşvet alan biri de değil...”

Charlotte ve annesi gözlerini devirerek birbirlerine baktılar.

“Ooo!”

Elinor daha sakın bir sesle, “Ve o benim değil! Kimsenin değil. O kendi başına biri. Tıpkı Bill gibi. Ve benim gibi...”

Charlotte yana doğru geldi ve Elinor’un kaburgalarını dürttü.

“Her işte bir hayır vardır, Ellie.”

“Ah, canım,” dedi Bayan Jennings, gülerek. “Bu durumda Bill, en hayırlısı oluyor, öyleyse?”

“Lütfen,” dedi Elinor, aniden gerçek bir gerginlik içinde. “Lütfen. Marianne hasta.”

“Ama, daha iyi olacak. Tabii ki olacak! Biraz daha uyku gerek, dedi Gordon ve de sakın bir hayat...”

Aşağıdaki sokak kapısının zili yüksek sesle çaldı. Charlotte, annesine danışmadan duvardaki diyafona doğru koştu ve alıcıyı kaptı. Heyecanlı bir sesle, “Bill?” dedi. “Bill! Biz de seni bekliyorduk! Çaydanlık kaynıyor! Yukarı gel, en üst kata, hoş geldin!” Ahizeyi geri koydu ve tekrar odadakilere döndü. “Acaba,” dedi “Delafor’daki herhangi biri ona YouTube videosunu göstermiş olabilir mi?”

Bill Brandon, “Seni oradan çıkarmalıydım,” dedi. “Sanki cinayet işlemek üzere gibi görünüyordun.”

Elinor, Hyde Park’ın soğuk ve güneşli alanlarına baktı.

Bayan Jennings'den ödünç aldığı, elyaf dolgulu ve kürk yakalı ceketin içinde omuzlarını kasarak kamburunu çıkardı. "Bayan J. çok harika davrandı. Gerçekten çok destekleyici ve cömert davrandı," dedi. "Ama hassas olan şeylere karşı tamamen duyarsız. Charlotte ondan iki kere daha duyarsız..."

Bill, biraz sıkılğan bir sesle, "Marianne orada yatmış uyurken çok güzel görünüyordu, değil mi?" dedi.

"Onun uyuyor olmasına müteşekkirim."

"O... O çok mu kötüydü?"

Elinor ellerini ceketinin cebine soktu.

"Saat üçte uyandı ve beşe kadar ağladı. Onun için en zor olan, Wills'in gerçekte nasıl biri olduğuyla yüzleşip bunu kabullenmesi olacak. Onun temelde düzgün biri olduğuna inanabilse, o zaman durum farklı olurdu. Ama o adamı için söylenecek hiçbir şey yok, hiçbir şey... Ancak Marianne, böyle birine tümüyle tutulmuş olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda."

Bill, kısa bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Benim onda karşı koyamadığım şey, bu 'tümüyle' özelliği."

Elinor ona hızlı bir bakış attı.

"Biliyorum. O her zaman böyleydi. Ya hep ya hiç. Ve eğer böyle biriysen, kendini küçük düşürme riski de taşıyorsun demektir."

Bill takip ettikleri yolun kenarındaki bir bankta durdu. "Oturursak, donar mısın?" diye sordu.

Elinor ceketini göstererek, "Bayan Jennings'in izolasyonlu ceketi içinde üşümem," dedi.

Bill, önce onun oturması için kibarca bekledi. O sabah arabasıyla Somerset'ten gelmişti ve sanki güne on dakika önce başlamış gibi temiz ve düzenli görünüyordu. Elinor, "Gelmele çok incelik ettin," dedi.

Bill onun yanına oturdu ve dirseklerini dizlerine koydu. “Gelmek istedim,” dedi. “Gelmek zorundaydım. Aklımdaki düşünce...”

“Daha sonra olmasındansa, şimdi olması daha hayırlıdır, belki de.” dedi Elinor. Botlarının ucuna baktı. “Yani geriye dönüp baktığın zaman, bu felaketin gelmekte olduğu görülebilirdi. Nereden baksan, umutsuz bir vaka olduğunu görebilirdin. Fakat Marianne çok emindi, çok...”

“Elinor.”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken bir şey var.” Yarım bir şekilde döndü ve ona baktı. “Güzel bir hikâye değil. Fakat bilmelisin. Marianne’in bundan ucuz kurtulduğunu bilmelisin.”

Elinor ona dikkatle baktı.

“Neyden?”

Bill bakışlarını tekrar başka yöne çevirip, soğuk ve rengi atmış kış çimenlerine baktı. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum...”

“Baştan başlasan?”

Bir sessizlik oldu ve sonra Bill, “Onun babası, benim babamı tanıyordu,” dedi. “Jonno’nun babasını da.”

Elinor kısa bir süre daha duraladı, sonra “Başlangıç bu mu?” dedi.

“Hayır,” dedi Bill. “Hayır. Affedersin. Başlangıç bir... bir kızdı.”

“Evet.”

Bill ellerini birleştirdi ve uzaklara bakmaya devam etti.

“Bir tür kuzinim gibiydi. Babamın, onun annesine karşı zaafı vardı sanırım ve annesi çok genç yaşta kanserden öldüğü zaman, Eliza bizimle yaşamaya geldi.”

“Biz?” dedi Elinor.

“Ailem... Annem, babam, ağabeyim ve ben. Eliza bizimle büyüdü. Açık tenliydi, koyu değil... Ama Marianne’e o kadar çok benziyordu ki... Tamamen aynı şevk, aynı tutku ve enerji... Aynı unırsamazlık ve insanların ne düşündüğüne aldırmama...”

Elinor bekledi.

Bill yavaşça, “Hepimiz ona tapardık,” dedi. “Özellikle de ben. Ama korkarım ağabeyim sadece kendisine hayran olunmasına tapardı. Çok gözüpek biriydi ve sanki Eliza’yı büyülemişti. Eliza benden gerçekten hoşlanıyordu. Bana güveniyor, hatta belki de seviyordu. Ama ağabeyim onun için heyecan verici bir meydan okumaydı. Annem, kızın iyiliği için onların evlenmelerini asla istemedi, ama babam buna tümüyle taraftardı. Evliliğin ağabeyimi uslandıracığını ve Eliza’nın parasının Delaford’u onaracağını düşünmüştü. Onların düğün gününde berbat bir haldeydim. Tanrı’ya şükür ki ordu vardı. Gerçekten bana gidecek bir yer sağladı, yapacak bir şey verdi. Onlar evlendikten sonra, aslında onlarla herhangi bir temas kurmak istemedim. Ama annemi ve babam kısa bir süre sonra ölünce –aşırı sigara içerlerdi, ikisi de– o evliliğin en baştan beri bir felaket olduğunu görmekten daha fazla kaçınamadım ve sonra tabii ki Eliza onu terk etti.”

Bill durdu ve ayaklarının arasındaki yola baktı. Elinor beceriksizce, “Peki, sen?..” dedi. Ve cümlesini bitiremedi.

Bill doğrulup daha dik oturdu ve bir kolunu Elinor’un arkasındaki koltuğun arkasına koydu.

“Gitmedim ve onu bulmadım, eğer bunu kast ediyorsan. Gitmem gerekirdi, ama bunu yapmadım. Artık ağabeyime kalmış olan Delaford’u ne yapmam gerektiği konusu beni çok meşgul ediyordu, çünkü o zaman abımı ciddi bir alkolikti.”

“O zaman mı, dedin?”

“O öldü,” dedi Bill, “bir araba kazasında. Sis içinde. Alkol sınırının yaklaşık dört katı. İşte bu yüzden Delaford bana kaldı.”

Elinor ona bir an baktı. Yanında, soğuk ve parlak kış güneşinin altında oturan Bill Brandon ona, bir büyük ağabey olarak John Dashwood'dan çok daha tatmin edici biri gibi göründü. “Peki sonra?” dedi Elinor, yumuşak bir sesle.

“Ve sonra,” dedi Bill, “George’un ölümünden sonra Eliza’yı aramaya başladım.”

“Sonra?”

Bill bir iç geçirdi.

“Çok korkunçtu. Sana anlatamam. Parasını har vurup harman savurmuş, erkeklerin elinde kucaktan kucağa geçmiş, ilk satıcısından bir bebeği olmuş...”

“Satıcı mı?” diye dehşetle haykırdı Elinor.

“Ya, evet,” dedi Bill. “Onu en sonunda Doğu Birmingham’da uyuşturucu ticareti yapılan bir evde buldum. Bebeği artık üç yaşındaydı ve bakım yurdundaydı. Eliza, tam anlamıyla bir enkaza dönmüştü.”

Elinor bir şey söylemedi. Bir elini cebinden çıkardı ve Bill’in koluna dokundu. Bill ona hafifçe gülümsedi. “Korkarım hepsi bu kadar değil. Daha fazlasına dayanabilir misin?”

Elinor başını salladı.

Bill serbest olan eliyle bir an onun elini sıktı ve bıraktı. “Ölmeden önce onu hastaneye yatırdım,” dedi. “Sadece birkaç gün kaldı. Kalbi daha fazla dayanamadı. Yıllarca yaşadığı keşmekeş hayatın sonucu...Ve ben sonraki üç yılın büyük bir kısmını, yasa gereği koruyucu bir ailenin yanında yaşamak zorunda olan küçük Eliza’nın hiç olmazsa eğitimini üstlenmeme izin vermeleri için sosyal hizmetler kurumunu ikna etmeye çalışmakla geçirdim. Çünkü onların gözünde ben, onu evlat edinerek büyütme teklifinde bulunması bile uygun olmayan yaşlı bir sapık olarak görülüyordum.”

Bill kısa ve alaycı bir kahkaha attı. “O sıralarda ordudan ayrıldım ve Delaford’u kurdum. Eliza’nın hatırasını yaşatacak bir tür anıt da diyebilirsin, istersen...” Birden durdu.

“Ne oldu?”

“Delaford’un küçük Eliza’ya da aynı hizmeti vereceğini asla düşünmemiştim.”

Elinor’un nefesi kesildi. Bill ona doğru biraz eğildi.

“Bu bölüm için üzgünüm. Gerçekten özür dilerim. Ama bilmen gerekiyor.”

“Tamam,” dedi, Elinor.

“Küçük Eliza, annesinin neden ve nasıl öldüğünü biliyordu. Verildiği koruyucu ailedeki anne babası harika insanlardı ve biz onun uyuşturucu bağımlılığından uzak kalması için çok çaba sarf ettik. Tanrım, Elinor! Onu, annesini bulmuş olduğum so-kağa bile götürdüm. Orası artık bir uyuşturucu ini olmasa da, içinde köpeklerin bile yaşayamayacağı bir yerdi. Ve Eliza gayet iyiydi. Gerçekten iyiydi. Yıllarca... Annesi gibi değişken ve macera heveslisi olmasına rağmen, iyi gidiyordu. Ben bunu biliyordum. Derken birisine tutuldu. Onunla South Kensington’daki bir kulüpte tanışmıştı. Ve adam ona ilk uyuşturucusunu verdi. Elinor, sen onu tanıyorsun.”

Elinor’un ağzı aniden ve tümüyle kupkuru oldu, sanki dili ağzının çatısına yapışmış gibiydi. “Wills mi?” dedi, boğuk bir sesle.

Bill Brandon tekrar iç geçirdi.

“Bizim Somerset ve Devon bağlantılarımız yüzünden, ayrıca ailemizin etrafında dönen korkunç hikâyeler nedeniyle Wills onu tanıyordu. Doğrusunu istersen, ben onun Eliza’yı yozlaştırmak niyetiyle yola çıktığını söyleyemem. Ama biraz eğlenebileceğini düşünüyordu, sanırım. Anasına bak kızını al, derler. Parti

kızları. Her şey için hazırlar. Son birkaç yıl, Eliza'ya olanların tekrarı gibi kâbuslarla geçti. Kriz üstüne kriz...”

Bill doğrudan Elinor'a baktı.

“Bu yüzden Barton'dan o gün aceleyle fırlayıp çıkmam gerekiyordu. Polis, bir gece önce Camden'daki barın tuvaletlerinden birinin kapısını kırmış, çünkü küçük Eliza içeride ayağına uyuşturucu enjekte ediyormuş.”

Elinor küçük bir çığlık attı ve iki eliyle birden ağzını kapattı.

“Çok özür dilerim,” dedi Bill. “Gerçekten üzgünüm. Detaylar dehşet verici ve zavallı küçük Eliza'nın durumu da öyle. Anlayacağın, kürtaj yaptırmış ve bu da onu tekrar sert maddeler kullanmaya sürüklemiş, sanırım. Keşke bunları bilmek zorunda kalmasaydın. Ama görüyorsun...”

Elinor, başını hızlı hızlı salladı, konuşamıyordu.

“Kız kardeşin,” dedi Bill, “senin tatlı, içinden geldiği gibi davranan, temiz kalpli kız kardeşin... Sırf görmüş geçirmiş biri olmadığı için, başka bir kızın daha kurban edilmesini görmeye dayanamadım. Ben hiç kimsenin planlarına engel olmak istemedim, ama o alçağın senin kız kardeşini kandırıp, onu sevmenin her dakikasına bile değer biri olduğuna inandırmasını seyretmeye katlanamadım. Onları Barton'da ilk kez birlikte gördüğümde, belki o, Marianne gibi biriyle geçmişini telafi edebilir diye düşünmüştüm. Ama sonra birden Eliza olayı patladı ve ben Callianos kızını duydum. Kendi kendime dedim ki; hayır, üzgünüm, bu yine aynı eski tehlikeli Wills ve senin de bu durumu bilmen gerekir, dedim.” Bill durakladı ve sonra daha alçak bir sesle, “Ben onların her ikisine de sahip çıkmada son derece başarısız oldum. Öyle değil mi?”

Elinor ellerini ağzından çekti ve ona dikkatle baktı. Yüzü kararmıştı, ama artık dehşeti atlatmıştı. Bill ona gülümsemeye ça-

lıştı. “İşte, artık benim neden böyle kasvetli bir adam olduğumu görüyorsun,” dedi.

Elinor başını iki yana salladı, sonra öne doğru eğilip onu yanağından öptü.

“Hiç de öyle değilsin” dedi. “Sen çok hoş ve prensip sahibi bir adamsın.”

“İstersen bakabilirsin,” dedi Marianne. Yatağında, ekose ve gül desenli pijamalarıyla yan tarafına doğru uzanmış, ablasının aksi yönüne doğru bakıyordu. Yatağın ayak ucundaki ahşap panele yaslanmış olarak duran, sert kese kâğıdından yeşil renkli bir alışveriş çantası vardı. “Ona vermiş olduğum her şey bunun içinde,” dedi. “CD’ler, kitaplar ve diğer şeyler... Çerçevesi bir fotoğraf. Bir de onun yüzüğü...”

Elinor alışveriş çantasını aldı ve içine baktı. İçindekiler karmaşıkta.

“Ah, M.”

“Yüzük plastik bir torbanın içinde,” dedi Marianne, ona dönmeyen. “Ağzı kilitli eski bir plastik torba, içine sandviçlerin konulduğu türden. Oraya öylece atılmış.”

Elinor çantayı tekrar geri koydu. “Bir not var mıydı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Hiçbir şey yok muydu?”

“Hiçbir şey,” dedi Marianne. “Bisikletle teslim edildi. Bayan J.’den bir imza alması gerektiğini söyleyen, bisikletli bir çocuk getirdi. Üzerinde el yazısıyla yazılmış bir isim ve adres bile yoktu. Daktiloyla yazılmış bir etiket vardı.”

Elinor yatağın kenarına oturdu. Elini Marianne’in kalçasına koydu.

“Senin yüzüğün nerede?”

Marianne pijama ceketinin içini yokladı.

“İşte burada.”

“Onu çıkarmak istemez misin? Özellikle Bill Brandon’ın bana anlattıklarını duyduktan ve bu çantanın geldiği şu andan sonra...”

Marianne yavaşça sırtının üstüne döndü ve doğrulup oturdu. Gözlerinin altında mor lekeler vardı. Ama normal bir şekilde nefes alıyordu, rengi solgun olsa da cildinde artık oksijen eksikliğinden doğan o gri beyaz renk yoktu. Ellerini boynunun arkasında, saçlarının arasına soktu.

“Bunu açamıyorum.”

Elinor öne eğilerek kollarını uzattı.

“M., sana Wills ve Bill’in vesayeti altındaki çocuk hakkında söylediklerimi anladın mı?”

“Evet,” dedi Marianne. “Bunu çıkarmaktan memnuniyet duyacağım.”

Elinor zincirin kopçasını buldu ve açtı. Yukarı kaldırdı.

“Çantaya mı koyayım?”

“Çöp kutusuna at,” dedi Marianne. “Diğer her şeyle birlikte. Hepsini çöpe at...”

Elinor yüzüğü ve zinciri alışveriş çantasının içine bıraktı ve çantayı alıp yere koydu. “Anneme anlattın mı?” diye sordu.

Marianne başka tarafa baktı.

“Sen dışarıdayken, neredeyse devanılı telefondaydı. Eve gitmemem gerektiğini söylüyor. Eğer evde olursam yine hatırlamaya başlayacağımı düşünüyor ve her şeyin sürekli aklıma geleceğini...” Marianne birden koptu ve “Ellie, bunu nasıl yapabildi?” dedi, fısıldayarak.

“Sana nasıl böyle davranabildi?”

Marianne başını yavaşça salladı.

“Bunları nasıl yaptı? Herkese? Nasıl yapabildi?”

“Bilmiyorum, M.”

Marianne tekrar yatağın içine kayd.

“Ellie, sen harikaydın. Ama bu konuda konuşamam. Yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum, ama şu anda düşünemem ve konuşamam, yapamam...”

“Hayır, hayır...”

“Sen kalıyor musun?”

“İşe geri dönmek zorundayım.”

“Gelecek hafta sonu gelir misin?”

“Marianne, Bayan J.’nin boş odasındaki bu yatakta böyle kalamazsın.”

Marianne bir kere daha sırtını döndü.

“Kalmam gerekebilir. Bu da ne?”

“Ne var?”

“Bu ses...”

“Ah, biri Bayan J.’yi görmeye falan geliyor olmalı. M., Bill çok harikaydı. Bana olanları öylesine dosdoğru anlattı ki.”

“O dosdoğru bir adam,” dedi Marianne. “Erkeklerin adını kötüye çıkaran biri değil.”

Kapısı kapalı olan yatak odasının dışında, koridordan gelen sesler gittikçe artıyordu. “Gitmelisin,” dedi, Marianne.

“Sen tek başına iyi olacak mısın?”

“Evet. Evet... Çantayı odadan çıkar, tanam mı? Bir de anne-mi benim için tekrar arayabilir misin? Zavallı annem... Sanki her şey onun başına gelmiş sanırsın.”

Elinor eğildi ve kız kardeşini yanağından öptü. Marianne elini kaldırıp Elinor'un saçından tuttu ve onu daha yakına çekti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Marianne. “Teşekkür ederim...”

“Sürpriz!” diye bağırdı Bayan Jennings, Elinor'un odaya girmesiyle birlikte. Dikkat çekmek için omuzlarına almış olduğu kaşkolu, abartılı ve dramatik bir hareketle geriye doğru attı.

Lucy ve Nancy Steele, ellerinde birer çay fincanıyla kanepede yan yana oturuyorlardı. Nancy, çok alçak olan kanepede, oldukça yüksek topuklu ayakkabılarıyla oturduğundan ayağa kalkmaya kalkışmadı. Ama Lucy, yerinden fırlayıp sanki canciğer arkadaşlarmış ve zalim kader onları son zamanlarda ayrı düşürmüş gibi hızla Elinor'a doğru yürüdü. Çay fincanını dikkatli bir şekilde sol elinde tutarak, sağ kolunu Elinor'a doladı ve yanağını onun başının yanına bastırdı.

“Ellie!”

“Merhaba.”

“Tanrım, seni gördüğüme o kadar sevindim ki. İşin ve başka şeyler yüzünden asla Londra'ya gelemeyeceğini düşünmüştüm. Seni burada görmeyi ummanın boşuna olduğunu sanıyordum!”

Elinor kendini geri çekti.

“Ben sadece hafta sonu için geldim.”

“Ve bu kızlar,” dedi Bayan Jennings, “Londra'ya oldukça havalı bir şekilde geldiler. Öyle değil mi, kızlar?”

“Çok şaşırdık,” dedi Nancy Steele, saçlarını geriye atarak. “İnanamadık! O sadece... Bakın, uçakta boş duran iki koltuk var, dedi. Çok keyifliydi!”

Bayan Jennings bilgiç bir tavırla başını salladı.

“Sıcak takipte birinci sınıf bir estetik cerrah kullanmak çok faydalı...”

“Ah, takip değil,” dedi Nancy, saçlarını tekrar geriye atarak. “Yani bütün kız arkadaşlarım uçağı çok kıskanıyor, ama onun şiş göbeğini değil, lütfen!” dedi. Başını arkaya attı ve küçük bir çığlık kopardı.

Lucy alçak sesle, “Özür dilerim,” dedi Elinor’a. Etrafına baktı.

“Marianne nerede?”

“O pek iyi değil, korkarım...”

Lucy yüzüne yoğun bir sempati ifadesi yerleştirdi. Çay fincanını bıraktı.

“Ah, zavallı tatlı Marianne. İnternette böyle online tartışma başlatan biri olmak çok korkunç bir şey.”

Elinor birkaç adım uzaklaştı. “Yani o, bu işin o kadar dışındayken, adamın yaptığı utanmazlık düpedüz ortada, öyle değil mi?” dedi Lucy. “Tanrım! Ama ne gündü, değil mi? Önce YouTube’daki kız kardeşinle ilgili o dehşet verici berbat saçmalık, sonra Robert Ferrars hakkındaki bütün o şeyler...”

“Onun haberi yok, hayatım,” dedi Bayan Jennings ve elindeki pazar gazetesini hışırdatarak hızla yanlarına geldi. “Zavallı Marianne’in derdine kendini o kadar kaptırmıştı ki, bunu görmüş olamaz.” İki sayfayı kaplayan bir yazıyı, Elinor’un burnuna doğru uzattı. “Şuna bir bak, canım. Gerçek parti çocuğı. İstese bile, o kasvetli ağabeyi gibi olamaz!”

“Ve tabii ki,” dedi Lucy, tekrar Elinor’un yanına iyice yaklaşarak, “bu da sosyal medyaya yayılmış bir vaziyette. Ama iyi anlamda... Ya da en azından Robert böyle düşünecek.”

Elinor, uzatılan gazeteye baktı. Manşetteki “*Kral Robert—Britanya’nın Parti Kralı*” başlığının altında, yakışıklı ve biraz kadınsı

genç bir adamın çok büyük bir resmi vardı. Dar gri bir gömlek ve pantolon giymiş, omuzlarına bir kürk palto atmıştı. Boynunda zincire takılı büyük bir gümüş haç vardı ve kollarını kokteyl elbisesi giymiş, birbirinin tıpatıp benzeri iki kıza dolamıştı.

“Oku,” diye emretti, Bayan Jennings.

Elinor halsiz bir sesle, “Okumak istediğimden emin değilim,” dedi.

“Geçen yıl yüz parti!” dedi Bayan Jennings. “İnanılmaz. Bu, her üç gecede bir partinin onsuz yapılmadığı anlamına geliyor!”

“Çok aptalca,” dedi Lucy, doğrudan Elinor’a bakarak. “Beyinsizce. Benim zavallı Ed’im, onun yüzünden yerin dibine girmiş olmalı.”

“Şaşırtıcı,” dedi Nancy, oturduğu kanepeden. “Müthiş.”

Elinor bir adım geriledi.

“Ee, sanırım bir konuda iyi olmak güzel bir şey.”

“Eğer degecek bir şeyse,” dedi Lucy. “Ya da hakiki olmalı. Zavallı Marianne gibi...”

“O şimdi çok daha iyi...”

“Onu görebilir miyiz?”

“Şey, sanırım o hâlâ biraz...”

“Elbette,” dedi Lucy, samimiyetle. “Ah, elbette. Ben onun yatağına oturup, kız kıza biraz sohbet etmek istiyordum, ama sen eğer öyle diyorsan...”

“Evet, öyle,” dedi Elinor. “Hem ben otobüse yetişmek zorundayım,” dedi saatine bakarak. “Exeter’e geri götürecektir otobüse.”

Nancy Steele kanepede kıkır kıkır gülmeye başladı.

“Otobüs!”

“İyi bir haber var, canım,” dedi Bayan Jennings, gazetesini katlayarak. “Ağabeyin aradı, Marianne’in nasıl olduğunu sordu.

Tabii ki yengen bu YouTube'daki her şeyi görmüştür, her şeyi... Küçük kardeşinin gazetelere çıkmasını boş ver! Bu günlerde insanın nasıl özel bir hayatı olabilir ki, soruyorum sana! Ama ağabeyin John, şu veya bu vesileyle tesadüfen Fanny ile Londra'da bulunduklarını ve yardım etmek için bir şey yapmak istediğini söyledi. Ben de ona, bu gece gelerek seni otobüse götürebileceğini ve biraz sohbet edebileceğinizi söyledim." Elinor'a bakıp gülümsedi. "Ne kadar hoş bir hareket, değil mi?"

"Aman Tanrım!" dedi John Dashwood, arabasına Elinor'u alır almaz, "orada yararlı bir arkadaş edinmişsiniz!"

Emniyet kemeriyle ilgilenen Elinor, anlamamış gibi yaptı.

"Abigail Jennings," dedi John. "Sana ve Marianne'e ayıracak çok zamanı olduğu açık. Oturdıkları daire de şahane, değil mi? Portman Square'de bir çatı katı... Beş veya altıdan daha az değildir, diyorum. Ayrıca sevimli biri, ben onun gerçekten sevimli olduğunu düşünüyorum."

"Çok cömert biri," dedi Elinor ciddi bir sesle.

"Yani," dedi John, arabayı Park Lane'e doğru çevirerek, "sizin durumunuzdaki kızlar için, onun gibi birinin yanınızda olmasının hiç kimseye zararı olmaz. Bir çeşit koruyucu azize, sanırım. Ne şans, Ellie. Devon'a gitmekle gerçekten dört ayak üstüne düştünüz, öyle değil mi? Herkesin dediğine göre, orası çok güzel bir kulübe ve Middletonlar da çok tatlı insanlar gibi görünüyor. Ayrıca sizlere de destek oluyorlar. Fanny, Mary Middleton ile tanıştırılmış olmayı gerçekten takdirle karşılardı. Bilirsin, her ikisinin de küçük çocukları, ayrıca bakılması ve ayakta tutulması gereken devasa evleri var. Sen bu konuda bir şey yapabilir misin?"

"Şey, ben..."

"Mesele şu ki, Ellie, biz bunu bir iki tüyoyla yapabiliriz. Norland'da olmak harika, elbette öyle. Ama orasının bana neye mal

olduğunu sana anlatamam.” John bir eliyle direksiyona hafifçe vurdu. “Demek istediğim, doymak bilmeyen açgözlü bir ev. Yaşlı Gibson’ın mülkünü satın almak zorunda kaldım. Onu hatırladın mı? Şu East Kingham Çiftliği? Ve tabii ki adam, o topraklara ihtiyacım olduğunu biliyordu. Çünkü orası geçmişte hep Norland’a aitti, bu yüzden beni iyice köşeye sıkıştırdı. Fanny’nin haklı olarak ısrar ettiği şu inanılmaz yeni saz yataklı kanalizasyon sistemi bir yana –Galler Prensi’nin Highgrove’daki evinde bundan bir tane var, biliyor musun, en son teknoloji ürünü olan ekolojik bir sistem– tüm evin elektrik hatlarını ve su tesisatını yenilemek için yapılan masrafların hepsine hiç durmadan çek yazıyorum. Bunu sana anlatmakta sakınca görmüyorum.”

Elinor gırtlakını temizledi. “Harry nasıl?” diye sordu.

“Bomba gibi. Çok enerjik... Onu hayvanat bahçesine götürdük, sonra da büyükannesiyile bir gün geçirdi. Eh, aslında hepimiz büyükanneyle bir gün geçirdik, çünkü oğlan kendi başınayken ele avuca sığmıyor. Eğer bu gece geri dönmüyor olsaydın –bu arada, senin şu Exeter’da yaptığın iş nasıl bir şey?– senden Fanny’nin, Harry’den uzaklaşıp biraz nefes alması için ona yardımcı olmanı rica edecektim. Çünkü devamlı çocuğunun üzerine titreyen vicdanlı bir anne olarak çok yoruldu.”

“Harry’yi görmeyi çok isterdim.”

“İnsanları görmekten bahsetmişken,” dedi John, arabayı aniden Hyde Park Corner’a doğru çevirerek. “Senin çok kesin olarak biriyle görüştüğünü duydum!”

Elinor gerildi.

“Hayır, görüşmüyorum.”

“Ben öyle duymadım!” dedi John, üste çıkan bir tavırla. “Duyduğuma göre sen ve Marianne –onun şu Willoughby denen adamla kendini rezil etmemiş olmasını dilerdim– sadece Abigail Jennings’in evine ayağınızı alıştırmakla kalmayıp, ayrıca

son derece yağlı bir balık yakalamışsınız. Somerset'te koca bir malikâne sahibi, hiç evlenmemiş ve sağlam yürüyen bir işi var. Ayrıca iyi bir yaşta..."

"Hayır, John," dedi Elinor, kesin bir ifadeyle.

"Bak, ben senin tevazu gösterdiğini biliyorum..."

Elinor, Buckingham Palace Yolu'na yaklaştıklarını görerek rahatladı. John sıkıntılı bir yüzle ileriye baktı.

"Otobüsle seyahat etmek zorunda mısın?"

"Evet," dedi Elinor, "Zorundayım."

John, arabayı yavaş yavaş birkaç çınar ağacının altına çekerek durdurdu. Sonra motoru kapattı ve dönüp sert bir ifadeyle doğrudan Elinor'a baktı. "Elinor," dedi, neredeyse tehdit eder gibi.

"Evet?"

"Sana çok ciddi bir şey söylemek istiyorum. Devon'daki tüm yeni bağlantılarında şansın çok yaver gitmiş olabilir, ama aptallık etme. Eğer bu Brandon denen arkadaş iyi biriyse, onu seç. Çünkü Fanny'nin erkek kardeşi için ümit beslemek doğru değil. Hiç değil... Beni duyuyor musun? Lütfen en azından doğuştan sana bahşedilmiş olan sağduyuyu kullan ve Ed'i aklından çıkar. O sana ve senin gibilere göre değil, kesinlikle değil... Tamam mı?.."

-12-

BELLE DASHWOOD'UN, YENİ yıl için almış olduğu kararlardan bir tanesi, gündüzleri evin tamamen kendisine kaldığı süre içinde, merkezi ısıtmayı açmama ve onun yerine oturma odasındaki şömineyi yakma -kütükler Sir John tarafından bol miktarda temin ediliyor ve bittikçe Thomas tarafından yenileniyordu- ve ilaveten fazladan kazak giyme kararıydı. Bunun sadece -Elinor'a

belirttiği gibi— kendi durumlarına maddi bir katkı olmakla kalmayacağını, aynı zamanda, Marianne’in acılarının ve Elinor’un acılara sessizce katlanmasının hemen hemen manevi olarak kabullenilmesi anlamına geleceğini hissediyordu. Belle bunu, bir şekilde âdeta üşüme hissine uyum sağlamanın ve bütün ailenin açıkça hissetmeye başladığı gibi herkesin biraz fedakârlık yapması gerektiğinin işaretini vermek gibi görüyordu. Son zamanlarda şaşılacak derecede uzlaşmacı ve itaatkâr olan Margaret bile, o sabah, kahvaltı için annesine teşekkür etmiş ve en az dört kez hatırlatılmasına gerek kalmadan, mısır gevreği kâsesini evyeye koymuştu.

Şöminenin önünde diz çöken ve Thomas’ın kütükleri onun için, aslında orada olmasa da Marianne için, ne kadar düzenli bir şekilde yığılmış olduğunu fark eden Belle, daha önce ıslak giysileri içinde öylesine muhteşem ve öylesine yiğit bir halde tam da bu noktada durup havluyla saçlarını kurulayan Wills’i hatırlamamaya çalıştı. Hepsi o zaman ne kadar da heyecanlıydı, ne kadar güven duymuşlardı, ne kadar da umut ve beklenti doluydular. Şimdi ise her şey bitmiş, yerle bir olmuş ve ayaklar altında ezilmişti. Wills, kelinenin tam anlamıyla, Marianne’in kalbini parçalamıştı. Sadece onu —zalimce ve alenen!— terk ettiği için değil, aynı zamanda böylesine değersiz bir adam haline gelmiş olduğu için... Belle kelimayı ağzında çevirdi: “Değersiz.” Değeri olmayan. Güzelliği dışında hiçbir değere sahip olmayan. Sonunda bu güzelliğin, onun kötülüğünün bir parçası ve bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştı. Böylesine güzel olup da böylesine kötü olmak, aldatmaca değil de neydi?

Ve evet, o kötüydü. Elinor, Londra’dan döndüğü zaman Belle’e onun kötülüğünden, Yunan kızdan ve paradan bahsetmiş, daha fazlasının da olduğunu ve bunu ona daha sonra açıklayabileceğini ima etmişti. Ama Belle daha fazla bir şey duymak iste-

diğinden emin değildi. Elinor'a, Wills'in güzelliğinin, her zaman ima etmiş olduğu gibi –etmemiş miydi?– sadece yüzeysel olduğuna kendini ikna etmeye yetecek kadar çok şey duyduğunu söylemişti. Elinor ona, kinli zaman Henry'nin yüzünde yakaladığı bir tür sevecen şüpheyle, sevgi dolu bir hoşgörüyü bakmış, bu da onu en baştan beri Wills'e duyduğu güvensizlik konusunda çok daha öfkeli ve çok daha kararlı yapmıştı. Aynı şekilde, Marianne'in daha mutlu ve daha umut dolu olduğu zamanları ona hatırlatabilecek olan her şeyden uzak durması gerektiği konusundaki düşüncesinde de son derece ısrarlıydı.

“Bunu düşündüğüne sevindim, anne,” demişti Elinor, o sabah işe gitmeden önce. “Çünkü Marianne'i hemen şimdi taşınmaya ikna edebildiğimi sanmıyorum. Muhtemelen yaşadığı şoktan, şokun etkisinden... Onun yüzleşmek zorunda olduğu çok şey var.”

“Kesinlikle,” dedi Belle. “Ben de ona öyle söyledim. Zavallı bebeğim. Ama o uyarılacak gibi değildi.”

Belle gazete sayfalarını bükerek buruşturdu ve şömineye koydu. Ardından Thomas'ın hasır bir sepet içine krik krak çubukları gibi dikkatle yerleştirmiş olduğu çırılardan birini alıp üzerine attı. Marianne, inatçılık derecesinde içgüdüsel davranıyordu. Zihnini kaplayan şeyin, apaçık ortada ve aslında tek olan davranış tarzı dışında, başkaca hiçbir haklı nedenle açıklamaya ihtiyaç göstermediğine kesinlikle inanıyordu. Marianne'in duygularını her şeyin üzerinde tutma eğiliminin sonuçlarını görmek, hem harika hem de korkutucuydu ve aynı zamanda endişe verici derecede bildik bir durumdu. Belle öne doğru eğildi, kâğıt ve tah-ta parçalarından oluşturduğu piramidin üzerine birkaç küçük ve bölünmüş kütük parçası yerleştirdi. Marianne her zaman olduğu gibiydi ve gerçeği söylemek gerekirse, var olma konusunda hâlâ

çok yetenekliydi. Belle geriye topuklarının üzerine oturdu ve ellerini birbirine vurarak temizledi. Ama bunu kabul etmenin, hiçbir şekilde başından beri Wills'den şüphelendiği gerçeğini azaltmadığını yürekli bir şekilde kendine itiraf etti. Böylesine muhteşem bir erkek güzelliğiyle karşılaşan kim şüphelenmezdi ki? Bu doğal bir şey değildi. Bir insanın bu kadar yakışıklı olması, gerçekten hiç doğal değildi.

Mutfaktaki sabit hatlı telefon çalmaya başladı. Belle zorlanarak ayağa kalktı ve cevap vermek için aceleyle gidip teledonu açtı.

“Ben Mary,” dedi Mary Middleton, her zamanki rahat sesiyle.

“Ah, Mary.”

“Berbat bir gün.”

“Şey, sanırım...”

“Bu ülkede yılın bu zamanından nefret ediyorum. Şükürler olsun ki çocukların hepsi bugün okulda, Anna Maria'nın da kreşte üçüncü günü. Yani bebek ve ben devamlı Londra'ya kaçıp duruyoruz, demek istiyorum. Bu bir cankurtaran.”

Belle mutfak masasına yaslandı. Pencerenin dışında yağın yağmur, döner çamaşır askısının dikili olduğu taş döşeli küçük bahçeye gürültüyle boşalıyordu.

“Evet, eminim öyledir.”

“Seni arasam iyi olur diye düşündüm,” dedi Mary. “Londra'da gelininle tanıştığımı bildirmek için.”

“Fanny!”

“Evet,” dedi Mary. “Onun oğlu Harry ve benim oğlum William aynı yaşlarda. Ama tabii ki o Norland'ın sahibi.”

Belle biraz doğruldu. “Gerçekten öyle,” dedi, soğuk bir sesle.

“Harika bir şey.”

“Öyle.”

“Şey,” dedi Mary, sanki birilerinin şahsen paylaşmaya gerek görmediği bir bilgiyi ona aktarsın diye kendisine talimat verilmiş birinin ses tonuyla, “hepimiz Fanny’nin evinde akşam yemeğine davet edildik, gelecek hafta sonu. Jonno bir nedenle bunu bilmen gerektiğini düşündü. Belki kızlar da çağrıldığı içindir.”

“Kızlar mı?”

“Elinor ve Marianne,” dedi Mary. “Ayrıca Lucy ve Nancy. Etrafımız kızlarla dolacak. Aına hiç olmazsa Bill de geliyor. Evrensel bir adam olmasına aldırış edilmeden ona güveniliyor olması, harika bir şey.”

Belle gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı. “Marianne’in oraya gelecek kadar iyi olacağından emin değilim,” dedi.

“Ah?” dedi Mary. “Öyle mi? Kırık bir kalp için en iyi ilaç, her daveti kabul etmek değil midir?”

“Mesele onun kalbi değil, Mary. Mesele onun astımı.”

“Dashwoodların Londra’da köpekleri olduğunu sanmıyorum. Evleri, Harley Street yakınlarında bir yerde.”

“Üvey oğlumla karısının, Londra’da yaşadığı yerin nerede olduğunu ben çok iyi biliyorum Mary, teşekkürler. Ama bu defa sorun, köpekler değil.”

“Ah, ben sandım ki...”

“Mary,” dedi Belle, sert bir sesle, “John Willoughby’nin sonunda ne kadar işe yaramaz bir adamı olduğunun ortaya çıktığından senin hiç haberin var mı?”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu, sonra Mary, “Jonno bir daha onunla asla konuşmayacağını söyledi ve bunu hiç kimse için söylemez.”

“İyi. Ya sen?”

Mary, daha enerjik bir sesle, “Buradayken çocuklarla hiç ilgilenmedi bile. Köpeklere benim çocuklarımdan daha fazla ilgi gösterdi, Tanrı aşkına!”

“Al işte, gördün mü?”

“Sen Elinor’a söyler misin?”

“Ne söyleyeceğim?”

“Elinor’a, John ve Fanny’nın onu cumartesi günü Londra’da akşam yemeğine beklediğini söyler misin? Ama Edward’ın orada olmayacağını söyleme.”

“Mary...”

“Lucy, Edward’ın gelmeyeceğini söyledi. Onun, Edward’ın nerede olduğunu neden bilmesi gerektiğini anlamıyorum, ama öyle görünüyor. Annesine dayanamıyor muymuş, ne.”

“Annesi!” diye haykırdı Belle.

“Onun sahip olduğu tek ev annesinin evi olduğuna göre, böyle yapması herkese çok acayip geliyor. Ama sanırım bu, annesinin onu mirasçı bir kızla falan evlendirmek istemesiyle ilgili bir durum. Böylece zengin koca avcısı bir kadın onun üzerine çullanmayacak. Şu Bayan Ferrars çok ilginç biri gibi görünüyor.”

Mary’nin bilinç akışından şaşkına dönmüş olan Belle, “Ama Ed’in annesinin nerede olduğu neden bu kadar önemli?” diye sordu.

“Ah,” dedi Mary, “Fanny, annesinin akşam yemeğinde orada olacağını söyledi. Bu çok ilginç olacak, öyle değil mi? Ferrarsların milyonlarının olduğu mağarayı koruyan ejderha! Bayan F. ve Fanny’nın diğer kardeşi... Şu gazetede haberi çıkan. Belle, hemen gitmeliyim. Bebeğin uyanma vakti ve gözlerimizi açtığımızda gördüğümüz ilk şey anne değilse, bu hiç hoşumuza gitmiyor.”

“Elbette,” dedi Belle, hafif bir sesle.

“Ellie’ye söyler misin? Şık, rahat bir elbise ve cumartesi gecesi...”

“Evet,” dedi Belle. “Evet. Güle güle...”

Telefonu çarparak kapatmamaya özen göstererek, dikkatle beşiğine koydu. Edward yoktu. Ama onun yerine annesi, Fanny, John, şu korkunç Steele kızları, şık ve rahat... Zavallı Elinor! Zavallı Marianne! Dünya neden hiçbir şey olmamış gibi davranmaya bu kadar hevesliydi?

Telefon tekrar çaldı. Elinor hemen kaptı ve açtı. Daha tek söz söylemeden önce Mary, “Wills evlenecek miymiş, neymiş! Sana söylemeyi tamamen unuttum,” dedi.

“Ne?”

“Detayları bilmiyorum, az önce Atina’ya gittiğini duydun. Şimdi uçarak gitmeliyim, üst kattan gerçekten çok yüksek bebek sesleri geliyor!”

Sonra telefonu kapattı...

Abigail Jennings, oturma odasından Marianne’in gitarının çıkardığı sesleri duyabiliyordu. O sabah Charlotte’a –Charlotte’in bebeği beş gün gecikmişti ve bu nedenle her iki tarafın da sürekli olarak cesaretlendirici telefon konuşmalarına ihtiyacı vardı– bu sesin ne kadar rahatlatıcı olduğunu söylemişti. Çalmayı tercih ettiği melodiler hüznü ve kasvetli şeyler bile olsa, bütün o iç geçirmelerden ve sessizlikten çok daha iyiydi. “Bill Brandon, ona abayı yakmış olduğu için şükürler olsun,” demişti Charlotte’a. Bill, bir sonraki gelişinde gitarını Delaford’dan Londra’ya getireceğini söylemişti ve Abigail, gidip onu almak için Bill’in özel bir yolculuk yaptığından emindi. Ama Marianne, o aleti ellerinin arasında tutup hiç olmazsa acısının bir kısmını çalarak içinden atıyorsa, aslında buna kim aldırırdı ki?..

“Ben, senin kalbini kıracak ilişkilere asla girmemiş olmandan dolayı minnettar olmayı hiç bırakmadım tatlım,” dedi Abigail, küçük kızına.

Charlotte bir kahkaha attı.

“Katiyen!”

“Şu Dashwood kızları, Char, çok tatlı şeyler... Ama gerçekten umutsuz vaka bunlar. O kadar duygusallar ki. Sadece annelerine bir bakmak bile yeter sanırım, değil mi?”

“Hele şükür, anne!”

“Yani,” dedi Abigail, “Marianne, isilik gibi Wills’in her yanını sarmıştı. Ve şimdi de Ferrars denen oğlan, Elinor için...”

“Sanmıyorum, anne.”

“Char, hayatım, adam onlara kalmaya gitti. Onun bu gidiş gelişleriyle ilgili bir sürü muamma var.”

Charlotte’un sesi birden fısıltıya dönüştü. Sessizce ama emin bir şekilde, “O, kendisine söyleneni yapacaktır,” dedi.

“Ne?”

“Anne, o ailenin sebilyonları var. Tonlarca para... Babaları yığınla para istifledi, bunu biliyorsun. Bayan F. bu çocukların evleneceği kızlar konusunda son derece seçici olacaktır. Kızı onların seçmesine izin verilmeyecek, anne. Ya da bunu yaparlarsa, sonuçları korkunç olacak. Ellie, takati kalmayana kadar Ed’in arkasından üzülüp durabilir. Ama Ed, kendisine söylenen kişiyle evlenecektir yani Tassy Morton ile.”

“Tassy mi?”

“Elbette,” diye haykırdı Charlotte. “Bu kesinlikle çok mantıklı. Mal mülk sahibi prens, kereste tüccarının vârisi olan kızla evlenecek, mükemmel! Hem o çok tatlı bir kız. Babasının söylediği her şeyi yapar. O yüzden babası Ed ile evlenmesini söy-

lerse, evlenecektir. O kızın hayatı boyunca kendisine ait bir fikri olduğunu hiç sanmıyorum!”

“Tatlım,” dedi Abigail, memnuniyetle, “sen gerçekten her şeyi biliyorsun, değil mi?”

“Armut dibine düşer!” dedi Charlotte, neşeyle.

“Düşünün,” dedi Abigail, hülyalı bir sesle. “Fanny Dashwood’un vereceği akşam yemeğinin ne kadar enteresan olacağını bir düşünün hele...”

“Cumartesi günü mü?”

“Evet, hayatım.”

“Eğer bu bebek cumartesi gününe kadar doğmazsa,” dedi Charlotte, “Ben de sizinle gelip orada herkesin önünde doğuracağım. Sonsuza kadar hamile kalacağımı mı sanıyorsunuz?”

Elinor’a, “O burada değil,” diye fısıldadı Lucy, cumartesi gecesi taksiden çıkarlarken. “Benim yüzümden...”

Alışık olmadığı yüksek topuklu ayakkabılarla taksiden inmeye odaklanmış olan Elinor, bir şey söylemedi.

Lucy, Elinor’un dengesini bulması için bir eliyle onu dirseğinin altından tuttu. “Yani aksi halde oyunumuz tamamen ortaya çıkacak,” dedi Elinor’un kulağına. “Ed’i biliyorsun. Hislerini hiç saklayamaz. Bana bir kere baksa, herkese ne olduğunu açıkça belli eder.”

Elinor dirseğini çekti. Yukarı doğrulurken, “Fark eder mi?” diye sordu, kızgınlığını belli etmemeye çalışarak.

“Ah, Ellie,” dedi Lucy, ayıplar gibi, “o uzun oyunu oynamak zorunda olduğumuzu biliyorsun! ” Önünde durdukları evin dış cephesine baktı. “Ben Harley Street’te hep doktorlar falan vardır sanıyordum.”

“Ooo,” diye ciyakladı Nancy, onun diğer yanından, “benim yanımda doktorlardan bahsetmek hiç yakışık almıyor.”

Lucy eve bakmaya devam etti. “Senin hep konuştuğun şey Nance,” dedi, onu önemseden.

“Bazen tam bir inek oluyorsun, Luce.”

“Sıkıcı olmaktan iyidir.”

“Sıkıcı, ha! Hurda bir Sierra arabası olan biri yerine, uçak sahibi bir erkek arkadaşının olması mı sıkıcı?”

“Biradan şişmiş bir göbekte, kel bir kafayı telafi edecek bir şey olmalı, değil mi?”

“Beni kusturacaksın...”

“Kesin,” dedi Elinor. “Kesin şunu. Bu ev aileye ait. Yani şimdi John’a ait. Kendi oturdukları daire dışında, diğerlerini kiraya veriyor.”

Lucy tekrar Elinor’un kolunu tuttu.

“Güzel küçük bir kazanç. Kardeşin için demek istiyorum.”

Elinor cevap vermedi. Sokaktan aşağıya doğru, Marianne ve Mary Middleton tarafından izlenen Bill Brandon ile Sir John Middleton’ın, Bayan Jennings’i içinden çıkarmaya çabaladıkları ikinci taksiye baktı. Lucy, Elinor’un dikkatini çekmek için tuttuğu kolunu sıktı. “Bana yardım et, Ellie,” diye fısıldadı.

“Ne demek istiyorsun?”

Lucy, yüzünü Elinor’un yüzüne nerdeyse değecek kadar yaklaştırdı.

“Kendimi o kadar hasta hissediyorum ki. Sana anlatıyım. Ed’in annesiyle tanışmak üzereyim, ama o bana destek olmak için burada yok ve bizim tüm geleceğimiz annesinin benim hakkımda ne düşündüğüne bağlı. Doğrusunu istersen, eğer sen burada olmasaydın, ben bununla baş edemezdim, kesinlikle ya-

pamazdım. Senin biraz kız kardeşine göz kulak olman gerektiğini biliyorum, ama lütfen beni bırakma, lütfen.” Parmaklarını Elinor’un koluna batırdı. “Sonuçta Ellie, burada bunu bilen tek mantıklı kişi sensin.”

“Merhaba,” dedi Bayan Ferrars, Elinor’a bakmadan. “Siz kızlardan hanginizin hanginiz olduğunu bilmiyorum. Fanny’ye burada çok fazla kız olacağını ve kimin kim olduğunu asla hatırlamayacağımı söyledim. Bu yüzden bunu benden beklemeyin.”

“Beklemem,” dedi Marianne yüksek sesle, kız kardeşinin yanından.

Bayan Ferrars onu duymuyor gibiydi. Ufak tefek ve çatık kaşlı bir kadındı. Pahalı koyu renk bir elbise giymişti ve boğumlu küçük ellerinde iri elmaslar vardı.

Elinor, “Biz Fanny’nin görümceleriyiz,” dedi, yardımcı olmak için.

Bayan Ferrars burnunu çekti.

Elinor bir elini uzatıp, Marianne’in kendine yakın olan elini tuttu ve onu uyarmak ister gibi sıktı. “Biz Norland’da büyüdük. Harry’i tanıyoruz,” dedi.

Bayan Ferrars ikisini de görmüyormuş gibi ileriye bakıyordu.

“Harry benim torunum.”

“Evet, bunu biliyoruz.”

Bayan Ferrars’ın frenk üzümü kadar küçük ve koyu renkli gözleri, önünde duran Dashwood kızları dışında her tarafa odaklanıyordu. Bir duyuru yapar gibi, “Norland, Harry’ye miras kalacak,” dedi.

“Evet, bunu da biliyoruz.”

“Ama bizim umurumuzda değil,” dedi Marianne. “Eğer söylemek istediğiniz buysa.” Bayan Ferrars biraz gerildi.

“Fanny nerede?” diye sordu.

“Burdayım, anne,” dedi Fanny, onun yanında belirerek. Elinor ve Marianne’e şöyle bir gülümsedi. “Gelebildiğinize sevindim.” Bir eliyle annesinin kendine yakın olan kolunu tuttu. Elinor onun elinin, Bayan Ferrars’inkiyle aynı olduğunu fark etti, sadece daha gençti. “Anne, eminim Ellie ve Marianne bizi affedecektir, ama senin çok harika bazı yeni arkadaşlarımızla tanışmanı istiyorum. Çok tatlı kızlar. Harry onlara tapıyor.”

“Kızlar mı?” dedi Bayan Ferrars, yüzünü buruşturarak.

Fanny, Elinor ve Marianne’e doğru yine yapmacık bir gülümseme yöneltti.

“Evet kızlar, anne. Tapılacak kızlar. Mary ve ben onlara deli oluyoruz ve sen gençleri ne kadar seversin, biliyorsun!”

Bayan Ferrars kızına dikkatle baktı. Tekrar burnunu çekti.

“Ben mi?” dedi.

Fanny neşeli bir kahkaha attı.

“Ah, bunları seveceksin!” Görünçlerine doğru kısa bir bakış attı. “Akşam yemeği biraz sonra,” dedi, sanki hepsi oraya sadece yemek yemeye gelmişler gibi. “Çok fazla kişi olduğumuzdan açık büfe yaptık, ama yiyeceklerin hepsi Ottolenghi’den. Onların yemeklerine siz de bayılmıyor musunuz?”

“Bu, kesinlikle çok berbattı,” dedi Marianne, sesini neredeyse hiç alçaltmadan. “Hayatımın en uzun ve en sıkıcı akşam yemeği. Ya yiyecekler? Yani elde tabaklar ve çatallarla yiyeceklerin çevresinde öylece ayakta yemek servis etmek, tam bir teşhircilik. Bir oda dolusu sözde eğitilmiş insanın bu kadar bayağı ve sıkıcı olabileceğine inanabiliyor musun?”

“Şşşt,” dedi Elinor, otomatik olarak.

“Erkeklerin konuştuğu tek şey, arabalar ve sağcı siyaset. Kadınların konuşmalarıysa nefes tüketmeye bile değmeyecek konular...”

Elinor kız kardeşine doğru eğildi.

“Biri seni duyacak.”

Marianne çenesini biraz yukarı kaldırdı.

“Duysalar da umrumda değil. Biz neden buradayız? Neden bunlara dahil olduk?”

“John ve Fanny bizim ailemiz,” dedi Elinor kesin bir ifadeyle. “Gelmek zorundaydık.”

“Hem Fanny neden o Steel kızlarını bu kadar pohpohlayıp iltifat ediyor? Ona ve onun annesine bir bak, şu arkadaşın Lucy’ye de.”

“O benim arkadaşım değil.”

Marianne ablasına bakıp haylazca gülümsedi. “O, öyle olduğunu düşünüyor.”

Elinor üzüntülü bir sesle, “Bu, Mags’in söyleyebileceği türde bir şey,” dedi.

“Yapma.Yapma. Mags’i özledim, onu özlüyorum...”

Kapı aniden açıldı ve Harry pijamalarıyla kapının eşiğinde belirdi, yüzünde şiddetli bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

“Ah!” diye bağırdı birden, Mary Middleton. “Örümcek Adam! Bakın, Örümcek Adam! Benim William’ım, Örümcek Adam pijamalarına bayılıyor!”

Fanny analık sevgisini göstermede altta kalmamak için öne doğru koştu ve Harry’nin yanına diz çöktü.

“Söyle, bebeğim...”

Harry, “Yatakta olmak istemiyorum,” diye bağırdı.

Fanny oğlunu yatıştırmak için koluyla onu sardı. Çocuk karşı koyarak kendini ondan kurtardı.

“Yapma! Yapma!”

“Hadi, Harrycik, annesinin koca oğlu...”

Mary Middleton, özellikle kiniseyi hedef almadan, “Ne kadar kocaman bir çocuk!” dedi. “Ama William kadar uzun boylu değil.”

Fanny olduğu yerde döndü. Yüzünde gergin ve hafif bir gülümseme vardı.

“Ah, sen onu uzun boylu buluyorsun, sanırım.”

Harry, halalarını gördü. Onlara doğru bağırdı, “Ellie! Ellie, Ellie, Ellie...”

Elinor öne çıkıp gülümsedi ve onun yanına diz çöktü.

“Merhaba, Harry.”

“Ben bu yatakta yatmak istemiyorum” dedi. “Kendi yatağımı istiyorum.”

“Gelip sana kitap okumamı ister misin?”

“Öyle sanıyorum ki,” dedi Mary, Fanny’ye, “William, yaşına göre en uzun boyluların yüzdelik diliminde ve Harry...”

“...çok daha uzun bir çocuk!” dedi Fanny, parlayan gözlerle oğluna bakarak.

Mary’nin acelesi yoktu. Harry’nin yanında diz çökmüş olan Elinor’u gösterdi. Sakin bir sesle, “O bilir,” dedi. “Elinor her ikisini de tanıyor. William’ı en azından her hafta görüyor.”

Fanny dönerek sert ve sorgulayan bakışlarını Elinor’a dikti.

“Ee, peki?”

Bir duraklama oldu. Elinor, Harry’nin elini tuttu ve çocuk bu defa elini çekmedi. Birbirlerine baktılar. Grubun kenarından, görüşü sorulmamış olan Lucy Steele, yüksek sesle, her iki oğlının da çok iri olduğunu ve eğer yaşlarını biliyor olmasa, onların gerçek yaşlarından çok daha büyük gösterdiklerini düşüneceği-

ni söyledi. Ona kimse aldırmadı, şimdi Harry'yi her türlü aşağılamadan koruyacakmış gibi gelip onun öteki yanında duran Bayan Ferrars bile...

“Peki?” dedi Fanny tekrar, kaskatı bir sesle, Elinor’a.

Elinor, Harry’nin elini sıktı.

“Sen benim yeğenimsin,” dedi ona, “ve ben seni seviyorum, sanırım sen gelecek sene William kadar uzun boylu olacaksın. Ve büyüdüğün zaman, muhtemelen ondan daha uzun olacaksın. Çünkü senin baban, onun babasından daha uzun boylu. O yüzden abur cubur değil, her zaman sadece güzel yemekler yemeli ve beklemelisin.”

Harry başını salladı. Bu karardan gereksiz yere üzülmüş gibi görünmüyordu.

“Teşekkürler,” dedi Fanny, iğneleyici bir sesle Elinor’a.

“Yazık,” dedi, Bayan Ferrars, “kendi ailesine bile sadakat gösteremiyor, öyle değil mi?”

“Bana fikrimi sordunuz,” dedi Elinor, “ve ben de söyledim.”

Sonra sertçe ayağa kalktı. Ona bakan Harry, beklenmedik bir şekilde, “Önemli değil,” dedi. “Ben zaten futbolda ondan daha iyiyim.”

“Teşekkür ederim.”

Harry onun elini bırakmadan, “Gelip benim için çizim yapacak mısın?” diye sordu.

Fanny hafifçe homurdandı.

“Çizim mi?” dedi, aşağılar gibi.

Bayan Ferrars, Elinor’a düşmanca bir bakış attı.

“Çizim mi yapıyorsun?” diye sordu, suçlar gibi.

“Evet,” dedi Elinor. “Öyle sayılır. Ben mimarlık yapıyorum.”

Bayan Ferrars ve kızı birbirlerine baktılar.

“Ah, mimarlık...”

“Yani,” dedi Fanny annesine, “sanatsal bir yanı yok. Son derece düzenli ve temiz bir şey. O, düzen ve temizlikte çok iyidir.”

Bayan Ferrars soğuk bir şekilde hafifçe gülümsedi.

“Tassy Morton gibi değil, o halde?”

“Ah, hayır anne, hiç ilgisi yok. Onun, o muhteşem çiçek resimleri...”

“Ve yusufçuk...”

“Ah, evet yusufçuk! Ve o güzelim sonbahar meyveleri, böğürtlen gibi şeyler falan.”

“Ben Tassy’i doğal yeteneğe sahip gerçek bir sanatçı olarak kabul ediyorum,” dedi Bayan Ferrars.

“Elinor da öyle,” diye bağırdı Marianne, odanın diğer tarafından.

Ani bir sessizlik oldu. Herkes dönüp ona baktı.

“Ne?” dedi Fanny, tehlikeli bir ifadeyle.

“Bu Tassy denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Marianne, “ama kim olduğu umrumda değil. Aslında bitkisel suluboya resimlerinin ne kadar güzel olduğu da umrumda değil. Ama Ellie’nin çizimleri rüya gibidir. Her şeyin resmini çizebilir. Harry, ondan kendisi için resim çizmesini istemekte çok haklı. Çizdiklerini görseniz hayran kalırsınız.”

Harry’nin elini sıkan Elinor, yere baktı. Akşam, nasıl bu hale gelmişti böyle?

“Kim bu?” diye sordu Bayan Ferrars, Fanny’ye.

“Anne, daha önce onunla tanıştın. O John’un üvey kız kardeşi, şu üç kızdan biri.”

“Ha,” dedi Bayan Ferrars, aşağılayıcı bir sesle, “Onlar...” Tekrar mahsustan burnunu çekti. “Paraları yok ve belli ki sağduyuları da yok.”

Sesinde apaçık bir kızgınlık ifadesi vardı, sonra Marianne öne doğru fırladı ve kollarını sarsılmış olan ablasına doladı.

“Onları dinleme, Ellie. Hiç önem verme. Onlar sadece dar kafalı ve para düşkünü...”

“Şşşt,” dedi Elinor umutsuzca, dik durmaya ve aynı zamanda serbest olan eliyle Marianne’in ağzını kapatmaya çalışarak. “Tamam, ben iyiyim.”

“O ağlıyor mu?” dedi Harry.

Marianne başını sertçe salladı ve Elinor’u saran kollarını çekerek, her iki eliyle kendi yüzünü kapattı.

Elinor biraz umutsuzca, “Evet, sanırım,” dedi.

“Neden sen, Harry’yi yatağına götürmüyorsun?” dedi Fanny soğuk bir sesle Elinor’a. “Hem de aynı zamanda Marianne’i sakinleştirmeye çalışırsın? Ne kadar korkunç bir sahne bu, tamamen gereksiz... John her zaman onun histerik olduğunu söylerdi.”

Elinor, Marianne’in elini tutmak için serbest olan elini ona uzattı.

“Hadi, M.”

Birden Bill Brandon yanlarında belirdi. Tüm hislerini açığa vuran bir ifadeyle Marianne’e baktı.

“Ben... ben yardım edebilir miyim? Ben yardımcı...”

Elinor ona hafifçe gülümsedi.

“Ben, onu ve Harry’yi susturmaya çalışacağımı.”

“Ben ağlamıyorum,” dedi Harry.

“Hayır, ağlamıyorsun.”

“Yapabileceğim herhangi bir şey varsa bana söyler misin?..”

Elinor, bir elinde Harry’i ve diğer elinde Marianne’i tutarak ona doğru döndü. Döndüğü sırada, salonun ilerisinde bakışları-

nı kapının eşiğindeki gruba dikmiş olarak hararetle birbirleriyle konuşan Sir John ve Lucy Steele'e gözü takıldı. "Pekâlâ, eğer istersen benim için birkaç kişiyi öldürebilirsin," dedi ve sonra kendi sıkıntısı içinde, onun söylediği şeyi anlamaya çalıştığını görünce, "Sadece şaka yaptım," diye ekledi, becerebildiği kadar tasasız olmaya çalışan bir sesle.

"Afedersin, tatlım," dedi Bayan Jennings, banyonun içine göz atarak, "ama Lucy burada."

Elinor yüzünü kurulamayı bıraktı. El havlusunun kenarından, Bayan Jennings'in banyo aynasına yansıyan yüzüne baktı.

"Ne?"

"Lucy burada canım. Hayır, onu ben çağırmadım. Ben yapmadım. Bir telefon bile etmeden, canlı ve neşeli bir halde öylece çıkageldi. Sadece seni görmesi gerektiğini söyledi. Marianne nasıl?"

"Uyuyor. Duruma rağmen oldukça iyi uyudu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Zavallı kız, çok duygusal."

Elinor elindeki havluyu bıraktı.

"Beni savunuyordu."

"Biliyorum, tatlım. Yaptığı şey çok güzeldi. Akşamı mahvetmiş bile olsa... Peki, şimdi ben Lucy'yi ne yapacağımı?"

Elinor iç geçirdi. Saçlarını arkaya doğru toplayıp kaba bir at kuyruğu yaptı ve bir klipsle sabitledi.

"Sanırım onu göreceğim."

Bayan Jennings, Elinor'un pijama altını ve gri tişörtünü işaret etti.

"Bu kılıkla mı?"

"Ay, Bayan J... Lucy için giyinecek değilim."

Bayan Jennings fesat bir gülümsemeyle baktı.

“Hayır canım, bunu apaçık görüyorum. İkinize de kahve getireyim.”

Elinor dönüp doğruca, onun yüzüne baktı.

“Çok tatlısın, ama ben onun kalmasını teşvik etmek istemiyorum, kesinlikle.”

“O kadar mı yani?”

“Bayan J., ben Devon’a geri dönmek zorundayım ve ben...”

Bayan Jennings bir elini kaldırdı.

“Midende kahvaltı olmadan bu pijamalarla hiçbir yere gidemezsin. Bir hayalet kadar solgunsun. Solgun demişken, dün gece Bill’in yüzünü gördün mü?”

“Evet,” dedi Elinor, kısaca.

“Tamam,” dedi Bayan Jennings. “Tamam. İstenmediğim bir iş burnumu sokacak değilim. Charlotte her zaman bana kendi işime bakmamı söyler. Bunu söyleyene bak. Peki, Elinor tatlım! Senin en son işin, şu anda full makyaj ve tuhaf ayakkabılarla benim kanepemde oturuyor. Öyleyse bir koşu git ve onunla ilgilen, olur mu?”

“Ellie!” diye bağırdı Lucy, kanepeden fırlayarak.

Skinny bir kot pantolon ve stiletto ayakkabı giymişti. Maşayla uzun ve yumuşak bukleler haline getirilmiş olan saçları, omuzlarının altına kadar dökülüyordu.

Elinor’u kollarının üst tarafından yakaladı.

“Ne kadar şaşırtıcıydı, değil mi?”

“Şaşırtıcı mı?”

“Dün gece! Ne harikaydı, değil mi? Bana karşı o kadar tatlıydı ki. Aman Tanrım, Ellie... Sen iyi misin? Sen, sen çok şey...”

“Berbat mıyım?”

“Şey, öyle demek istemedim, öyle demedim. Bütün gece kız kardeşinle birlikte uyanık mıydın?”

Elinor kendini ondan kurtardı.

“Marianne iyi, teşekkür ederim.”

“Ben sandım ki...” dedi Lucy.

Elinor ona dik dik baktı.

“O iyi,” dedi. “Uyuyor.”

Lucy uzun ve derin bir nefes aldı ve zorlama bir nezaketle, “Çok sevindim,” dedi.

“Evet... İyi...”

“Ellie?”

“Ne?”

“Dün gece bana karşı çok iyi değil miydi?”

Elinor, ona yardımcı olacak bir ruh hali içinde değildi.

“Kim?” dedi.

Lucy, hafifçe sıçrayarak tekrar Bayan Jennings’in kanepesine oturdu.

“Ed’in annesi, tabi ki!”

“Edward’ın annesi mi?”

Lucy başını eğdi, saçları hoş bir şekilde önüne döküldü.

“O çok tatlıydı. Bana ve Nance’e çok ilgi gösterdi. Senin yengen de öyle. Yengene bayıldım. Onun ayakkabılarını gördün mü?”

Elinor kanepenin karşısındaki bir koltuğa oturdu.

Öne doğru eğildi.

“Lucy...”

“Evet?”

“Lucy,” dedi Elinor, “sana karşı herhangi bir şey için tatlılık göstermediler. Yani neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyorum. Çünkü sen ve Ed hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, öyle değil mi? O nedenle, bu yüzden dolayı sevinmiş olamazlar.”

Lucy saçını geriye attı.

“Bunu söyleyeceğini biliyordum!”

Elinor boynunu eğerek, “Yani bu çok açık,” dedi.

Lucy öne doğru eğildi.

“Ellie. Dinle... Bana tozpembe görünen her şeyi biraz kıskanmamanı senden bekleyemem, ama onlar beni sevdiler. Gerçekten sevdiler. Senin keyfimi kaçırmama izin vermeyeceğim. Beni sevdiklerini biliyorum. Ben de onlara hayran kaldım. Sen neden yengenin bu kadar harika biri olduğunu bana söylemedin?”

Elinor bir şey söylemedi. Lucy ona dikkatle baktı.

“Ellie, sende akşamdan kalma bir baş ağrısı mı var?”

“Hayır,” dedi Elinor, sıktığı dişlerinin arasından.

Lucy kanepeden aşağı kayıp onun yanına diz çöktü. Elinor’un elini tutmaya çalıştı.

“Sen harika bir arkadaşınsın Ellie. Senin gibi yepyeni ve harika bir yakın arkadaşı haketmek için ne yaptım, bilmiyorum. Ed’den sonra sen, benim için dünyaya bedelsin. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyor olsak da, gerçekten öylesin.”

“Lütfen ayağa kalk...”

Lucy, Elinor’un alnını okşamak ister gibi bir elini kaldırdı.

“Yapma,” dedi Elinor. “Yapma.”

Lucy iç geçirdi. Uzun topukları yüzünden zorlanarak ayağa kalktı.

“Zavallı sen,” dedi. “Çok fazla yük taşıyorsun ve yalnızsın. Benim gibi, önünde uzanan harika bir geleceği ve Fanny gibi yeni

arkadaşları olan birini görmek korkunç bir şey olmalı. Fanny'ye onun harika biri olduğunu düşündüğümü söylersin, umarım."

Elinor, sessizce çıplak ayaklarının altındaki halıya baktı.

"Onun benden hoşlanmış olduğunu biliyorum," diye tekrarladı Lucy, hâlâ Elinor'un yanında ayakta durarak. "Bunda yanlışmış olamam. Ed'in annesi de öyle. Onun bana karşı gerçekten çok soğuk davranmasını bekliyordum, çünkü öldürücü bir şöhrete sahip olduğunu biliyorum..." Birden durdu. "Kapı zili miydi bu?"

"Olabilir."

"Kim acaba?"

Elinor biraz doğruldu. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bayan J.'nin bir arkadaşı olabilir. Belki Bill'dir."

"Ah, tabii," dedi Lucy, "Bill, Marianne'i sormak için gelmiştir."

Oturma odasının kapısı açıldı. Elinde çay kupaları olan bir tepsiyle Bayan Jennings ve onun arkasında biraz dağınık halde ve Elinor gibi uykusuz kalmış olduğu belli olan Edward Ferrars görüldü.

"İşte!" dedi Bayan, Jennings yüksek sesle. "Bir giyinmiş kız, bir giyinmemiş kız, bir genç adam ve üç fincan kahve!"

Odaya doğru ilerledi ve tepsiyi televizyonun yanındaki alçak cam sehpanın üzerine koydu. İki kız da tek kelime etmedi. Edward kapıda, bakışları tavana yönelik, donmuş gibi duruyordu.

Bayan Jennings doğruldu. Onlara doğru baktı.

"Neyiniz var, Tanrı aşkına? Siz üçünüz birbirinizi tanımıyor musunuz?"

Elinor yutkundu. "Evet, tabii ki, sadece bunu beklemiyordum. Yani biz beklemiyorduk..." Durdu ve Lucy'ye baktı.

Lucy, dudakları yarı aralık ve bir moda mankeninin anlamsız pozunu takınmış bir halde pencereden dışarı bakıyordu. Elinor ise köşeye sıkışmış bir halde, Edward’a baktı.

“Merhaba, Ed.”

Edward cevap olarak anlaşılmasa bir şeyler söyledi. Bayan Jennings tekrar kapıya doğru yürüdü.

“Neler olduğunu bilmiyorum. Charlotte gibi bir kızım oldukça, dil tutulması gibi bir sorunla ben hiçbir zaman karşılaşmam, Tanrı’ya şükür. Ben yatak odama telefon etmeye gidiyorum, eğer beni ararsanız. Ya da,” dedi Elinor’a bakıp ekleyerek, “bir tercümana ihtiyacınız olursa?”

Elinor zayıf bir sesle, “Kahve için teşekkürler,” dedi.

Bayan Jennings, Edward’ı odaya doğru biraz daha itti ve sonra kapıyı arkasından gürültüyle kapattı.

Elinor bir fincan kahve aldı ve Lucy’ye uzattı.

“Kahve?”

Lucy hafifçe sırtıttı, ama konuşmadı. Kahveyi kabul etti ve tekrar kanepedeki yerini alarak fincanına baktı.

Elinor, Edward’a baktı.

“Kahve, Ed?”

“Teşekkürler,” dedi Ed, hareket etmeden.

Elinor fincanı aldı ve parmaklarının birbirine değmemesi için kulpunu dışarı doğru getirerek ona uzattı. Lucy başını kaldırarak her ikisine de dikkatle baktı ve her ne kadar pozunu değiştirmediyse de, gözlerini onlardan ayırmadı.

“Nasılsın?” dedi Elinor, sessizliği bozmak için.

Ed fincanı aldı ve iki eliyle tuttu.

“İyiyim. Teşekkürler.”

Elinor bekledi. Odadaki gariplik, duman kadar yoğundu ve Elinor birden taranmamış saçlarıyla pijamalar içinde çıplak ayaklı olduğunun farkına vardı. Ayrıca Edward'ın herhangi bir sohbele yardımcı olacak yetenekten uzak olması ve Lucy'nin kasıtlı olarak konuşmaktan kaçınması da ona sıkıntı veriyordu.

Oldukça yüksek bir sesle, "Sen sorma zahmetine girmeden önce," dedi Elinor, " annem iyi, Mags iyi, Marianne iyi gidiyor ve ben de Devon'a dönmek üzereyim.Yani giyindiğim zaman..."

Edward bir yudum kahve aldı. Her iki kıza da bakamıyor gibiydi. Sonra tereddütle, "Ben, Marianne'in iyi olmasına çok sevindim," dedi.

"Bunalımda," dedi Elinor, "ama kendini bırakmadı. Kesinlikle yenilmedi."

Ed belli belirsiz gülümsedi.

"Harika."

Elinor, Lucy'ye baktı. Lucy şimdi son derece sakin gibi görünse de, konuşmaya katılmak için hiç acele etmiyordu. Elinor ona, "İyi misin?" dedi.

Lucy gülümseyerek başını salladı.

"Çok iyiyim, teşekkürler."

"Eh," dedi Elinor, fincanını yere bırakarak, "siz ikiniz birbirinizi çok uzun süredir görmediniz. Ben gidip, Marianne'in uyanıp uyanmadığına bir bakayım."

"Lütfen..." dedi Edward.

"Lütfen ne?"

Ed, bir koltuğun arkasına sokuldu. Lucy hâlâ gülümseyerek, onu izliyordu.

"Lütfen uyanmış mı bir bak," dedi Edward. "Ben... ben onu görmeyi çok isterim."

Elinor kapıya doğru ilerledi. Lucy gözlerini Edward'ın yüzünden ayırmadan, "Ben de öyle," dedi.

"Ed burda mı?" diye bağırdı Marianne, yatağında doğrularak. "Burda, Bayan J.'nin dairesinde?"

"Evet. Seni görmek istiyor."

Marianne, yatağının kenarından sarkarak terliklerini aramaya başladı.

"Ne kadar harika. Tanrım, ne kadar sevindirici. Canavarlarla geçen haftalardan sonra nihayet bir insan yüzü. Etrafta başka bir tane daha görebiliyor musun?"

"Terliklere ihtiyacın yok, dedi Elinor. "Ve Lucy de burada."

Marianne birden dikildi ve yüzündeki saçlarını geriye itti.

"Lucy mi?"

"Evet."

"O burada ne arıyor?"

"Ben bilmiyorum. Öylesine çıkageldi."

Marianne yataktan çıktı ve ayağa kalktı. Sırıtarak, "Seni kötü kız... Ellie, Ed'i onunla konuşsun diye yalnız bıraktın, değil mi?"

"Yani düşündüm ki, birbirlerini biraz tanıdıklarına göre..."

"Hiç kimse, başlarına bir silah dayanmadığı takdirde, Steele ailesinden biriyle asla konuşmak zorunda kalmamalı. Ben doğruca yanlarına gidiyorum."

"Saçlarını fırçalamayacak mısın?"

Marianne ablasına baktı.

"Sen de kendininkini fırçalamamışsın."

"Buna zaman bulamadan, Bayan J. birden çıkageldi."

"Ve sen de," dedi Marianne, "ben zaman bulamadan çıkageldin. Zavallı Ed..."

Yatak odasının kapısını açıp koridordan oturma odasına doğru koşmaya başladı, Elinor da yalpalayarak onun peşinden gitti.

Marianne, “Ed!” diye bağırdı ve kollarını onun boynuna doladı. “Ah, Ed... Seni gördüğüme o kadar sevindim ki!”

Koltuğun arkasındaki pozisyonunu fazla değiştirmemiş olan Edward, elindeki kahve fincanının engellemesine aldırmadan, onun kucaklamasına aynı coşkuyla karşılık verdi.

“Merhaba M., merhaba, merhaba.”

“Seni görmeye hasret kalmıştık! Özellikle Ellie tabii... Ama ben de, normal birini yani evden birini görmeye can atıyordum.”

Ed onu kendinden biraz uzaklaştırdı.

“Çok zayıflamışsın, M.”

“Ah,” dedi Marianne, saçlarını geriye atarak, “önemli değil. Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Ama Ellie harika. Sence de harika görünmüyor mu? Ellie iyi olduğu sürece, ben de iyiyim!”

Elinor, Lucy’nin yüzünde aniden apaçık bir öfkeye dönüşen bir ifade yakaladı. Yatıştırıcı bir şey söylemeye çalıştı, ama başaramadı.

Edward, “Burada iyi misin? Londra’da?” diye sordu Marianne’e.

Marianne olumsuz şekilde başını iki yana salladı. Sessizce, “Ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Ed, üzüntüyle, “duydum...”

“Ve sonra” dedi, Marianne, önceki akşamın ne kadar korkunç olduğunu hatırlamanın verdiği bir rahatlık içinde, “senin ablanın organize ettiği –bunu söylediğini için üzgünümü Ed– berbattan da öte şu aile toplantısı denen şeyi yaptık. Sen neden gelmedin? Hiç olmazsa geceyi katlanılabilir yapardın.”

Ed biraz kıpırdadı. “Ben gelemedim,” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Şey, birine söz vermiş gibiydim.”

“Edward, senin bildiğin türdeki adamlardan değil, Marianne!” dedi Lucy, aniden ve sert bir sesle. “Edward sözünü tutar. Öyle değil mi, Ed?”

Marianne ona dik dik baktı. Şaşırmış bir halde, “Tuttuğunu biliyorum,” dedi. “O bir şeyi yapacağını söylerse, yapar. Bunu biliyorum... Sen neden bahsediyorsun?”

Elinor döndü ve yumruklarını sıktı. Lucy Steele’i özellikle sevmemek ya da ona güvenmemek bir şeydi. Ama ona bir tokat patlatma noktasına gelmek, çok daha başka bir şeydi.

Edward kahve fincanını sehpanın üzerine koydu. Gerçek bir şefkatle, Marianne’e, “Çok üzgünüm, M. Ama benim kaçmam lazım,” dedi.

Marianne ona güldü.

“Ama daha yeni geldin!”

“Ben sadece... sadece senin nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Ben iyiyim. İyi olacağım. Ve o,” –eliyle Elinor’u gösterdi– “dünyanın en harika ablası ve kişisi. Sen de biliyorsun.” Ağzı, Ed’in kulağına değecek kadar eğildi. “Lucy bir dakikaya kalmaz gitmiş olacak, eminim gidecek,” diye fısıldadı. “Sen kal ve bizimle konuş.”

Ed ona gülümsemekle birlikte başını olumsuzca salladı.

“Üzgünüm, M. Gitmek zorundayım.”

Gözlerini kaldırdı, alelacele Lucy’ye ve Elinor’a baktı.

“Üzgünüm,” dedi tekrar.

Elinor konuşmadı. Lucy’ye duyduğu öfke ve Edward’ın yarattığı hayal kırıklığı, yutkunmakla geçmeyecek bir yumru gibi boğazını tıkanmıştı. Edward’ın odadan ayrıldığıнын, salonda bir

an Bayan Jennings ile karşılaştığının ve ön kapının çarparak arkasından kapandığının farkındalığı içinde hiç kıpırdamadan ileriye bakıyordu. Lucy'nin çok uzaklardan geliyormuş gibi duyulan sesi, aşırı ciddi bir tonla, "Benim de gitmem gerekiyor," dedi.

Elinor silkinip bilincine geri döndü. Marianne yürüyüp, oturduğu yerde kızgın bir konsantrasyon içinde tırnaklarını inceleyen Lucy'yi geçerek kanepeye oturmuştu.

"Ha," dedi Elinor.

Lucy kapıya doğru ilerledi. Kahve fincanını sehpaye, Edward'ın fincanının yanına koydu.

"Yoğun bir gündü," dedi ve hafifçe güldü, "hem de gerçekten geç bir gecenin ardından!" Elinor'a baktı. "Sen," dedi, dramatik bir vurguyla, "çok güvenilir bir insansın. Ve ben buna gerçekten çok değer veriyorum!"

Ön kapı ikinci defa çarparak kapandıktan sonra, Marianne kanepeden kalktı.

"Pekâlâ, Ellie. O kız neden buradaydı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O neden buradaydı Ellie? O ve Ed?"

Elinor pencereden dışarı baktı. "Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar," dedi.

"Ee?"

"Ee'si yok."

Marianne kapıya doğru yürüdü.

"Tamam Ellie, bana söyleme. Ama seninle aynı oyunu oynamamı da bekleme. Onunla nerdeyse hiç zaman geçirmiyorsun. sonra birden o kız buraya geliyor, her ne demekse bu."

Elinor konuşmaya yeltendi, ama Marianne onu susturmak için elini kaldırdı.

“Beni kandırma, Ellie. Senin için iyi olmayan bir şeyler dönüyor ve eğer sen bunu bana söylemeyeceksen, o zaman söyleme. Ama sen Elinor Dashwood, benim bu işte bir bityeniği olduğunu anlamadığımı da sanma.”

Sonra odadan dışarı çıktı ve Elinor’u pencereden gökyüzüne bakar halde bıraktı.

-13-

SIR JOHN, AĞIR bir şişeyi Belle Dashwood’un mutfak masasına güm diye bıraktı. Onu beklemeyen ve bir ziyaretçi için hazır olmayan Belle, hayretle şişeye baktı.

“Şampanya!”

Sir John gözleri parlayarak ona gülümsedi.

“Şampanya, gerçekten! Kutlamak için.”

“Ama bu,” dedi Belle, “sadece herhangi bir salı...”

Sir John, ellerini şişenin her iki tarafına, masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi.

“Charlotte’a içeceğiz. Bebeğini doğurdu. Tommy Palmer’ın bir oğlu ve bir vârisi var!”

Belle’in yüzüne de bir gülümseme yayıldı.

“Çok memnun oldum.”

“Bir whopper,” dedi Sir John, mutluluk içinde, “dört kilodan fazla. Bizimkilerin hepsinden daha büyük. Mary uçakla Londra’ya gitti ve ben o canavarın şimdiden hastanede bağırarak emirler yağdırdığını tahmin ediyorum. Harika, değil mi?”

“Şahane. Şahane. Kızları çağırırdım, ama henüz Exeter’dan geri gelmediler. Margaret’in okul sonrası kulübü vardı.”

“O halde,” dedi Sir John, şişeyi kavrayarak, “kafaları ikimiz çekeceğiz, sen ve ben... Kadehleri getir!”

“Daha ateşi bile yakmadım.”

“Ben yakarım. Hadi Belle, hadi! Eğer kendi başınıza bir parti yapacaksak, o zaman yapalım. Abi bana telefonda, Char doğum sancısı çekerken Tommy’nin darmadağın olduğunu söyledi. Ama bebek doğar doğmaz yine eski haline dönmüş, sonra bu işten hiçbir şey anlamadığını ve zavallı küçük herifin Churchill’e benzediğini söylemiş. Abi, her zamanki gibi onun insanı çileden çıkardığını ve bebeğin tam olarak ona benzediğini söyledi. Zavallı küçük yavru...”

Mutfakta dolaşp dolapları açmaya başladı.

“Kadehler! Kadehler!”

“Burada,” dedi Belle. “Ama bunlar şampanya kadehi değil.”

Sör John, canı sıkılmış gibi yalancıkta söylendi.

“Şampanya kadehi yok mu? Yok mu?” Sonra neşeyle Belle’i dürttü. “Aramızda kalsın Belle, ben onu reçel kavanozundan bile mutlulukla içerim.”

“Yapamam,” dedi Elinor.

Yatakta oturmuş, babasının hırkasının kollarını elinin üstüne çekmiş, bir kupadan çay içiyordu. Yatağın ucunda, hâlâ giyinik ve şaşırtıcı bir hızla içtiği bir miktar şampanyanın etkisiyle yüzü hâlâ biraz kızarmış olan annesi oturuyordu. Belle, Sir John’un akşam yemeği için kalmasını sağlamaya çalışmış, ancak Sir John sabah saatlerinde Portekiz’e giderek fabrikasını ziyaret edeceğini, bu yüzden kendini erken bir başlangıç için hazırlaması gerektiğini söylemişti. Sonra Range Rover’ına atlayıp karanlıkta gözden kaybolmuş, Elinor ile Margaret’in Exeter’den geri dön-

mesini bekleyen Belle'i biraz sersenlemiş ve hafif bir hıçkırık tutmuş halde arkada bırakmıştı.

Belle şimdi, Elinor'a bakarak bir iç geçirdi.

"Hayatım, bunun çok yorucu olduğunu biliyorum. Yani bütün bu Londra'ya gidip gelmelerin... Ama John ve sanırım Fanny, sizi bu konsere çağırdı ve Marianne sensiz asla gitmez. Hem gidip Charlotte'un bebeğini de görebilirsiniz. Olmaz mı?"

Elinor çay kupasına doğru eğildi.

"Her hafta sonu oradaydım, çok uzun zamandır."

"Bunu biliyorum."

"Ve bu otobüs yolculuğu çok uzun. Hele pazar geceleri çok berbat."

"Ellie, hayatım... Bir kez daha gidebilir misin? Çünkü sanırım artık Marianne'in eve dönme zamanı geldi."

Elinor birden kafasını kaldırdı.

"Ne dedin?"

"Yani," dedi Belle dikkatle, "onun bir gün tekrar hayatla yüzleşmesi lazım, öyle değil mi? Sen benim bir şey fark etmediğimi düşünebilirsin, ama ben altı aydan fazla bir süredir burada olduğumuzun ve Marianne'in bir sürükleniş içinde ne yapacağı konusunda gerçekten hiçbir şeye odaklanmadığının gayet farkındayım."

Elinor kısaca, "Ben uğraştım," dedi.

"Ah, hayatım. Uğraştığına eminim..."

Elinor, çay kupasını yatağın yanındaki kitap yığınının üstüne koydu.

"Yani onu buraya getirince, sen onun odaklanacağını mı düşünüyorsun? Herhangi bir şeye?"

"Bir başlangıç olur," dedi Belle. "Abi'nin konukseverliğini kullanmaya daha fazla devam edemez."

"Bayan J. onu seviyor. Marianne'i kızının yerine koyuyor."

“Ne olursa olsun.”

Elinor gözlerini ovuşturdu ve esnedi.

“Yani sen şimdi, benim bir konser için sürünerek tekrar Londra’ya gitmemi...”

“Öyle sanıyorum ki,” dedi Belle, onun sözünü keserek, “John, telafi etmek istiyor. Yani Fanny’nin yaptıklarını, demek istiyorum. Bunu pek söze dökerek söylemedi, ama bence Marianne’e karşı fazla destekleyici olmadıklarının farkında ve muhtemelen sana Harley’de kalacak bir oda teklif etmek istiyor. Telefonda en azından bunu ima etti.”

“Harley Street’te kalmaktan nefret ederim.”

“Ellie, hayatım, John aileden biri.”

“Ve ben de,” dedi Elinor, yorganın altına doğru kayarak, “çok yorgunum...”

Belle öne eğildi. Yorganın üstünden Elinor’un karın bölgesini sıvazladı.

“Sadece bir hafta sonu daha, hayatım. John’a karşı iyi davran ve Marianne’i eve dönmeye ikna et. Arkadaşın Lucy’yi de görebilirsin...”

“Lucy’den iğreniyorum,” dedi Elinor.

“Ah, ben sanıyordum ki...”

Elinor yana, duvara doğru döndü.

“Herkesin yaptığı bu,” dedi. “Herkes kendine uyan şeyi düşünüyor. Ve sana uyan şeylerden biri de, benim John ve Fanny için güzel şeyler yapmamı sağlamak ve kırık bir kalp yüzünden yarattığı melodrama son vererek, ciddi şekilde geleceğini düşünmesi gerektiğine Marianne’i ikna etmek...”

Bir sessizlik oldu. Belle ayağa kalktı. Elinor onun kapıya doğru gitmesini bekledi, ama Belle öyle yapmadı. Onun yerine, hafifçe titreyen bir sesle, “Seni takdir ediyorum, hayatım,” dedi.

Elinor duvara baktı. Ona, artık hiç kimse için hiçbir şey yapmayacağını söylemenin bir faydası olur muydu? Birilerine karşı ne kadar çok verici davranırsa, kendisinin o kadar fazla cezalandırıldığını anlatmaya değer miydi? Ya da kendi duygularını asla öne çıkarmayan mantıklı, güvenilir, sabırlı bir Elinor mu olacaktı? Çünkü –gerçeği kabul edersek– her şeyden önce, onun zaten dikkate değer duyguları yoktu ki! Öyle değil mi?

Geri döndü ve annesine baktı. Belle, ellerini birbirine kenetlemiş halde, neredeyse yalvarır gibi bir tavırla başında duruyordu.

“Londra’da bir hafta sonu daha olacak,” dedi Elinor sert bir sesle. “Hepsi o kadar...”

Konser, Chelsea’deki muhteşem bir şekilde dönüştürülmüş bir kilisede yapıldı. Elinor, genel görünüm olarak –hepsi de iyi beslenmiş ve iyi giyinmiş– izleyicilerin, müziği gerçekten sevenler ve müzikten hoşlandığının sanılmasını sevenler olarak ikiye ayrılabilceğini düşündü. Zamanının büyük bir kısmını koltuğunda dönüp durarak, kimi tanıdığını ve ara verildiğinde doğruca kimin yanına gitmesi gerektiğini kestirmeye çalışarak geçiren Fanny’nin, ikinci kategoridekilerden olduğuna emindi. Ama Marianne sessizce elindeki programı inceleyerek oturmuş ve sadece Elinor’a, “Rachmaninov İki. Ne kadar dinlersem dinleyeyim, umurumda değil. Mutluluk veriyor,” demek için incelemeye ara vermişti.

Fanny hafif bir çığlık attı.

“Aman Tanrım, Robert burada! O burada ne arıyor, Tanrı aşkına? Klasik müzik hiç ona göre bir şey değil!” Yerinden kalkıp elindeki programı sallamaya başladı.

“Robbie! Robbie! Bu tarafa!”

Oturdukları yerden biraz aşağıdaki koridorda, kesimi abartılı bir takımı elbise giymiş, ince yapılı bir genç adam, şaşkınlıkla etrafına bakınmaya başladı.

“Robbie!” diye bağırdı Fanny. “Burdayım! Yukarı bak!”

Elinor’un gördüğü genç adam, Bayan Jennings’in pazar gazetesindeki çift sayfa haberde görmüş olduğu kişiydi. Koridordan fırlayıp geldi ve ablasına abartılı bir öpücük verdi.

“Seni gördüğüme çok sevindim, büyük, büyük ablam!”

“Ve bu da Elinor,” dedi Fanny duygusuz bir ifadeyle. “Biliyorsun, Johnnie’nin üvey kız kardeşi. Daha doğrusu onlardan biri.”

“Oo,” dedi Robert Ferrars, gözlerini devirerek Elinor’a, “ne-redeyse akrabayız, demek.”

“Eh, öyle sayılır.”

“Ve sen,” dedi Robert, üzerine basarak, “ailemizin kötü kara koyunu olan kardeşimiz Ed’i tanıyorsun, değil mi?”

“Biraz,” dedi Fanny, soğuk bir sesle.

“Pekâlâ,” dedi Robert, gömlek manşetlerini çekiştirerek, “Ben her zaman derim ki –değil mi, Fan?– eğer anne ve babamız Ed ile ilgili mantıklı bir şey yapıp, onu da benim gibi Westminster’a göndermiş olsalardı, bu saçmalıkların hiçbiri olmazdı. Öyle değil mi, Fan? Oysa utanç içinde Portsmouth’daki şu hızlandırılmış eğitim okuluna gönderildi.”

“Plymouth’daki,” diye düzeltti Fanny.

“Ee, her neresiyse, orası onu böyle yaptı. Çığırından çıktı. O zamandan beri de durmadı, değil mi? Çok yaramaz bir çocuk...”

Kayınbiraderini ilk defa fark eden John Dashwood, ayağa kalktı ve onu selamlamak için koridora yürüdü. Marianne program broşüründen başını kaldırıp baktı, ama yine hiç ilgisini çekmeyen birini gördü ve okunmaya geri döndü.

“Merhaba eski kurt,” dedi John Dashwood, içtenlikle. “Seni burada görmeyi beklemiyorduk.”

Robert Ferrars, Elinor’a göz kırptı.

“İtiraf etmeliyim ki, bu pek bana göre bir şey değil. Konuşmak varken sessizlik içinde oturup dinlemek neden, diyorum ben.” Ablasına baktı. “Sissy Elliot’u hatırlıyor musun? Ya da kraliyet tarafına adımını attığından beri, yeni adıyla Leydi Elliot. Çok eğlenceli biri! Aslında benim bu gece orada olmam gerekiyordu, ona bir partide yardım edecektim. ‘Robbie,’ dedi bana, ‘iki yüz kişiyi, küçük bir buzdolabı büyüklüğündeki bir odaya sığdırmanın bir yolu yok.’ Ben de ona dedim ki, ‘Hayatım, bu çok kolay. Sen bana bırak, kanepeler balkona, plastiklerin altına, yemek odasının çifte kapıları açılsın ve al işte sana, sigara içenler için bile dışarıda oturacak yeri olan bir parti alanı.’ Çok heyecanlandı. Ama sonuçta orada olamayacağım için bana çok gücendi.”

Elinor, ona hem hayran olmuş hem de itici bulmuştu. Konuşmaya pek istekli olmasa da, “Peki, neden orada değilsin?” diye sordu.

Robert onun eline dokundu.

“Aramızda kalsın Elinor, daha iyi bir davet almıştım da ondan. Elliotlar sonradan soylu insanlar, tatlım. Ve ben de buraya” –koridora doğru baktı– “bir düşes tarafından çağrıldım. Benim, kızının düğününü organize etmemi istiyor.”

“Ya,” dedi Elinor, boş boş bakarak.

“Sen çok yaramazsın,” dedi Fanny, gerçek bir şefkatle.

Robert eğildi ve onu yanağından öptü. Sonra iki parmağını Elinor’un yanağına koydu.

“Öpücükler bir dahaki sefere, tatlı şey.” Elinor’un üstünden ileriye doğru, Marianne’e baktı.

“Oradaki kız, şu meşhur...”

“şşştt,” dedi Fanny, yalandan azarlayarak, “Sen çok kötüsün. Çok kötü...”

Robert ona bakıp sırtıttı.

“Ben kattım,” dedi ve hızla yürüyüp oturduğu koltuğa geri döndü.

“Ne tatlı şey,” dedi Fanny, Elinor’a. “Hepimiz ona bayılıyoruz. Ona her zaman kapımız sonuna kadar açık, öyle değil mi, Johnnie?”

John Dashwood, Elinor’a baktı. Büyük bir cesaret gösteriyormuş gibi, aceleyle, “Tabii ki, sana da yle Elinor. Her zaman,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Elinor, beceriksizce.

Fanny boğazını temizledi. Kocasına, “Bu konuyu konuşmuştuk, tatlım” dedi, ölçülü bir sesle.

“Konuştuğumuzu biliyorum,” dedi John Dashwood. “Ama ben Elinor’un başka bir şey düşünmesini...”

Fanny, dönüp Elinor’a baktı.

“Elinor’un bir şey düşündüğünü sanmıyorum. Değil mi, Ellie? Londra’da oldukları süre içinde, benim Steele ailesinin kızlarına yatacak bir yer teklif etmeme Elinor neden aldırırsın ki?”

“Ah, aldırmam. Ben bilmiyordum, ben...”

“Ne de olsa,” dedi Fanny, yumuşak bir sesle, “biz ailece, o zor yıllarında Ed ile baş etmek için uğraşan Lucy’nin amcasına borçlu sayılırız, değil mi? Daha önce onlara bu yaptıkları için hiç teşekkür etme şansım olmadı, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi John Dashwood, tereddütlü bir sesle, “Sanırım, olmadı.”

“Hem ben,” dedi Elinor, sözleri kaba bile olsa pek umursamadan, “her iki durumda da aldırmam. Zaten Bayan J. ile kalmak çok güzel.”

Kısa bir duraklama oldu, Elinor haliya doğru bakarken Fanny de ona baktı. Sonra, “Başka zaman gelirsın,” dedi Fanny, soğuk bir sesle. Ve yeni bir duraklamanın ardından, “Harry, Lucy’nin onun çevresinde olmasına bayılıyor,” diye ekledi. Sonra kocasına baktı. “Öyle değil mi?”

John Dashwood güçlükle yutkundu. Elinor’un gözlerine bakamadı.

Sonra, “Bakın!” dedi, rahatlayarak. “Bakın. Işıklar sönüyor!”

3. Bölüm

ELINOR, ERTESİ SABAH, “Kahve içmeye dışarı çıkıyoruz,” dedi Marianne’e ciddi bir sesle. “Ve sen de beni dinleyeceksin. Yani dinlemek, demek istiyorum. Bambaşka bir şey düşünürken gözünü dikip bana bakmandan söz etmiyorum.”

Marianne banyo aynasının önünde, küpelerini takıyordu.

İri masum gözleriyle, aynada Elinor’un gözlerine baktı.

“Peki, ama bana nasihat vermeni istemiyorum.”

“Yani kendininkinden başka herhangi bir bakış açısı duymak istemiyorum, demek istiyorsun.”

“Hayır! Demek istediğim, aşağılanmak istemiyorum ve... Bu ses de ne?”

“Bayan J. telefonda. Her zamanki gibi.”

Marianne birden hareketsizleşti. “Bağırıyor,” dedi.

“O her zaman yüksek sesle konuşur.”

“Hayır, ama bu...”

Oturma odasının girişinden gelen ses aniden kesildi ve onlara doğru neredeyse koşarak gelen ağır ayak sesleri duyuldu. Birkaç saniye sonra, Abigail Jennings banyo kapısında belirdi. Cep telefonunu koca göğüslerinin üzerine bastırmıştı.

“Kızlar” dedi, neredeyse güçlkle nefes alarak. “Kızlar!”

İkisi de ona doğru ilerlediler. Elinor, onu desteklemek ister gibi bir kolunu uzattı.

“Aman Tanrım, Bayan J., iyi misin? Sen iyi misin?”

Abigail telefonunu, boynundan sarkan kaşmir fuların kıvrımlarına bastırdı.

“Canlarım...”

“Ne? Ne oldu? kötü bir şey mi?”

Bayan Jennings, ilahi bir destek ararmış gibi tavana baktı.

“Tam olarak kötü sayılmaz...”

Elinor ve Marianne, o an her ikisi birden onu yatıştırmak için elleriyle ev sahiplerini tuttular ve dikkatle eşlik edip banyoda yürüterek kapağı kapalı olan klozetin üzerine oturtular. Abigail, biraz zorlukla nefes alarak, “Şimdi Charlotte’ı aradım...” dedi.

“Evet! Evet?”

“Çünkü biliyorsunuz, bebeğin ağlamasıyla ilgili çok kötü bir haldeydi ve ben de dedim ki, ‘Şey, bu bağırsak sancısıdır ve çok yaygındır. Sen Donovan denilen, şu osteopat–kırık uzmanı olan ilahi adama bebeğin kafatasına biraz masaj yaptırmalısın. Sonuca hayret edeceksin.’ Kaç insanın, doğum kanalındaki o korkunç geçiş sırasında bebeğin beyin tabakalarının nasıl ezildiğini ve kafatasının alt tarafındaki sinir uçlarına nasıl basınç yaptığını bilmediğini duysanız, şaşarsınız. Ve sonra da al sana bağırsak sancısı, zavallı küçük...”

Bayan Jennings’in yanında yere diz çökmüş olan Marianne, “Bu yüzden mi çılglık atıyordunuz?” dedi, onun sözünü keserek.

“Bebek yüzünden ve...”

Bayan Jennings, gözlerini yuvarlayarak ona baktı.

“Ah, hayır. Hayır, tatlım. Charlotte’ı bu yüzden aramıştım. Ona söylemek...”

“O halde neden?”

“Neden, ne?”

“Neden çılglık atıyordunuz?”

Bayan Jennings derin bir nefes aldı, tombul ellerini yukarı kaldırdı ve dramatik bir şekilde kucağına bıraktı. Telefonu hâlâ elindeydi.

“Hayatım, Charlotte’ın bana anlattıklarına inanmayacaksın. Öyle dramatik ki... Sanki bir romandan alınmış gibi...”

Elinor da yere diz çöktü. “Lütfen anlat bize,” dedi.

Bayan Jennings, gizli bir şey paylaşacakmış gibi ileri doğru eğildi.

“Harley Sokağı’nda, çok korkunç bir tartışma olmuş. Bu sabah... Anlaşılan, Nancy Steele orada herkesin çok iyi kaynaştığını düşünerek, abine ve yengene, Lucy ile Ferrars adlı oğlanın –yani sizin yengenizin erkek kardeşi tatlım, şu soyadının baş harfi F olan çocuk. Tövbe Ya Rabbim!– bir yıldan fazla bir süredir nişanlı olduklarını söylemiş. Ayrıca anne Bayan Ferrars’ın, çocuklarının servet avcısı birilerinin tuzağına düşmelerinden çok korkması ve onların kiminle evlenmeleri gerektiği konusunda çok sabit fikirli olması nedeniyle, bunu hiç kimseye söyleyemediklerini anlatmak için bu ortamın çok uygun olduğunu düşünmüş. Yengeniz Fanny öfkeden çılgına döndüğünü söyledi Charlotte. Ve alelacele koşup Lucy’yi uyandırarak onun yüzüne, ailesinin etrafında havayı koklayarak dolaşan hasta ruhlu adı bir servet avcısı olduğunu haykırmış. Sonrasında bir bakmışsın, Lucy ve Nancy kapının önüne konulmuş. Onlar da doğruca Charlotte’ın yanına gitmişler, Tommy evinin mutfağının ağlayan kadınlarla ve bağırان bir bebekle dolduğunu görmüş. Pazar günü olmasına rağmen çıkıp doğruca ofisine gitmiş.”

Marianne’in yüzü kül gibi oldu. Bir eliyle ağzını kapatarak topuklarının üzerine oturdu. Elinin arkasından, boğuk bir sesle, “Ed olamaz. O değildir...”

Bayan Jennings eliyle onu pırpısladı.

“Hadi ama tatlım. Ed’in bu konuda Lucy’yi desteklemesi ne hoş değil mi? Bu para düşkünü Ferrarslara karşı gelmek biraz yürek ister diye düşünüyorum, gerçekten öyle... Onu alkışlıyorum ve tek önemli şeyin para olduğunu düşünenlere dayanamıyorum.”

Marianne’nin bakışları, Elinor’a doğru döndü. Elini ağzından çekerek, “Sen bunu biliyor muydun?” diye fısıldadı.

Elinor sessizce başını salladı.

“Ne zamandır?” dedi, Marianne.

“Haftalar önce. Belki de aylar...”

“Ve sen bunu bana söylemedin?”

“Hiç kimseye söylemedim,” dedi Elinor, yere bakarak.

Bayan Jennings kendini zorlayarak ayağa kalktı. “Ne hikâye ama değil mi?” dedi, neşeli bir sesle.

İkisi de, yerlerinden oynamadan, “Evet,” dediler, kibarca.

Bayan Jennings beceriksizce onların üzerinden geçti.

“Fanny’nin sizin yengeniz olduğunu biliyorum, canlarım. Ama yani bu ne tepki! Zavallı Lucy... Tatlı kız... Bu ne güzel bir aşk hikâyesi, özellikle de bu gün ve bu çağda, öyle değil mi? Ben şimdi Charlotte’a gidiyorum. Yardım etmek için bakayım, ne yapabilirim. Siz kızlar, kahvaltı için kendinize bir şeyler hazırlar mısınız? Kruvasanlar dolapta.”

“Teşekkürler.”

Bayan Jennings kapı aralığında durdu.

“Biliyor musunuz,” dedi, “belki de bu işi başarırlar. Gerçekten yapabilirler. Kıt parayla yaşanan bir aşk falan... Bazı mobilyalar için onlara yardım edebileceğime eminim.” Hâlâ yerde çömelmiş oturan Dashwood kızlarına dönüp baktı. “Ed’in annesi bunu öğrendiği zaman neler olacağını merak ediyorum! Hava

fışeklerin olmayacağı kesin ve size şunu söyleyeyim, ben bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum!”

Elinor ona baktı. Zorlukla becerdiği yorgun bir gülünse-meyle, “Charlotte’a sevgilerimizi ilet,” dedi.

Bayan Jennings’in ayak sesleri kesildikten sonra, Marianne boğuk bir sesle, “Sen bunu başından beri biliyordun, Elinor Dashwood,” dedi ablasına. “Benim içinde bulunduğum o durum süresince sen Ed ile Lucy’nin nişanlı olduğunu biliyordun.”

Elinor istemeden başını salladı.

Eğilerek Elinor’u bileğinden kavrayan Marianne, “Yani Ed de, Wills gibi tümüyle pislik herifin biri mi?” dedi.

“Hayır!” dedi Elinor, şiddetle itiraz ederek. “Hayır!”

“İkili oynayıp, tam bir inek olan o kızı seçen biri...”

“Bu farklı,” dedi Elinor. “Ed farklı. Küçükken ihmal edilmiş ve zorbalığa maruz kalmış. Sonra da Plymouth’daki tüm bu insanlar ona iyi davranmışlar. Lucy de onlardan biri olduğundan Ed kendisini ona karşı yükümlü hissemiş...”

“Ya,” dedi Marianne.

“Lucy kötü biri değil.”

“O bir cadı.”

“Ve Ed de kötü biri değil,” dedi, Elinor kendini biraz zorlayarak.

“O acınası biri.”

Elinor hıçkırığını bastırmak ister gibi derin bir nefes aldı.

“Ellie?”

“Efendim?”

“Onu sevdin mi?”

Elinor oturduğu yerde biraz kıvrandı.

“Bilmiyorum. Evet. Hayır. Ben... ben birçok insanı seviyorum.”

“Erkekleri değil.”

“Bazı erkekleri bile.”

“Ama Ed’i değil!”

Elinor ona baktı. Ciddi bir sesle, “M., ben senin gibi tek ve biricik aşka inanmıyorum. Ama evet, Ed’e karşı bir şeyler hissediyorum, evet hissediyorum... Ve sen onu daha fazla karamadan önce, onun bana hiçbir zaman herhangi bir şey için söz vermediğini, yerine getiremeyeceği hiçbir şey için bana asla ümit vermediğini veya inanmaya zorlamadığını söylemek istiyorum. Aslında benden hoşlandığını düşünüyorum. Daha da ileri gideceğim. Benden hoşlandığını biliyorum. Ama kapana kısıtılmış... Önce annesi ve şimdi de tüm bu koşullar tarafından kuşatılmış. O da bağımsızlığını ortaya koymak zorunda, ama bunu yaparken de kendini yine kapana kısıtırmış. Lucy ile birlikte olmak isteyip istemediğini bilmiyorum, ama onu yüzüstü bırakmayacak. Çünkü kendisi, tüm hayatı boyunca birçok insan tarafından yüzüstü bırakılmış biri. O yüzden ne pahasına olursa olsun, bunu bir başkasına yapmayı kendine yediremez. Anlamıyor musun?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Marianne yavaşça ayağa kalktı. Yerdeki ablasına doğru bakarak, “Onu seviyorsun, değil mi?” dedi, sakın bir sesle.

Elinor iç geçirdi. Başını belli belirsiz sallayarak onayladı.

Marianne öfkeyle, “Bu kadar zaman ben Wills için dövünüp dururken, ağlayıp feryat ederken, herkese eziyet çektiren bir baş belası haline gelmişken, sen Lucy ile Ed’in durumunu biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin,” dedi.

Elinor dizlerinin üstüne doğruldu ve beceriksiz bir hareketle ayağa kalktı. Marianne’e bakmadı. Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Kendimi berbat hissediyorum...”

“Lütfen...”

“Ellie,” dedi Marianne, sesi çatallaşarak, “ben tam bir kaltak gibi davrandım. Çok bencillik ettim. Öylesine takıntılı bir haldeydim ki, senin de acı çekiyor olabileceğine ihtimal vermek hiç aklıma gelmedi.” Elini uzatıp Elinor’un elini tuttu. “Çok üzgünüm. Ellie, gerçekten çok üzgünüm. Çok çok özür dilerim...”

Elinor öksürür gibi bir yarı kahkaha attı.

“Önemli değil.”

“Önemli. Çok önemli.” Marianne, Elinor’un elini bırakıp kollarını boynuna sardı. “Tanrım, Ellie! Sana karşı davranışım-dan dolayı o kadar korkunç hissediyorum ki, bu yüzden kendimi öldürebilirim.”

“Bunu yapma. Lütfen, yapma...”

“Ne yapabilirim? Söyle Ellie, en küçük bir şey bile olsa denemek ve sana yaptıklarımı telafi etmek için ne yapabilirim?”

Elinor kendini yavaşça çekti. Ellerini kız kardeşinin omzuna koydu ve ciddi bir ifadeyle baktı.

“Aslında bir şey var.”

“Ne? Her ne olursa olsun, her ne ise!”

“M.,” dedi Elinor, “ikimizin de bu olanlara zerre kadar önem vermediğimizi gösterecek şekilde davranmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Ciddiyim... Lucy’ye iyi davranmanı ve Ed’e karşı da her zaman olduğu gibi sevecen olmanı istiyorum. Hiç kimsenin asla ve asla onlara dış bilediğimden şüphelenmesini istemiyorum. Lucy ve Ed, sadece tesadüfen daha önce belli belirsiz temasta olduğumuz herhangi bir mutlu çiftten başka bir şey olmayacak. Tamam mı?”

Marianne üzgün bir sesle, “Ama ben o kızı öldürmek istiyorum,” dedi.

“Bu seninle ilgili değil. Onunla da ilgili değil. Bu benimle ilgili bir şey. Senden benim itibarımı kurtarmaya yardım edeceğine söz vermeni istiyorum. Bunu benim için yapmanı istiyorum. Ben, Elinor... Anladın mı?”

Marianne iç geçirdi. Sonra yorgunca gülümsedi.

“Anladım. Söz veriyorum.”

Elinor’un hırkasının cebindeki telefonu çalmaya başladı. Telefonu çıkardı ve ekranına baktı.

“Tanrım,” dedi, “John arıyor!”

“Cevap ver,” dedi Marianne. “Çabuk!”

Elinor telefonu kulağına koydu.

“Alo? John?”

“Elinor?” dedi John. “Elinor. Bir dakikan var mı?”

“Tabii ki.”

Marianne’in yanına yaklaştı ve ikisi de tekrar yere oturup sırtlarını küvete dayadılar.

John, “Çok vahim bir şey oldu,” dedi. “Fanny gerçekten altüst oldu ve çok incindi. Onun insanlara ne kadar çabuk inandığını biliyorsun...”

Elinor çabucak, “Evet John, biliyoruz. Eğer demek istediğin...”

“Çok korkunç,” dedi John, onun sözünü keserek, sesi son derece öfkeliydi. “Bugünlerde her şey orman yangını gibi hemen etrafa yayılıyor. Özel bir aile sorunu var ve bütün dünya bunu saniyeler içinde öğreniyor. Fanny kendisine düpedüz ihanet edildiğini düşünüyor. Elbette, kim düşünmez! O değersiz kızlar için yaptıklarından sonra.”

“Evet.”

“Elinor, Fanny onları eve aldı. Çünkü kendi ailesinin, Edward’ın delikanlılık yıllarında ona göz kulak oldukları için onların ailesine karşı borçlu olduğunu düşünüyordu. Her zaman yaptığı gibi onlara güzelce ve cömertçe davranıyordu. Sonra Lucy’nin pençelerini Edward’a geçirip, onunla evlenmeyi planladığını öğrendi. Olanlar ortaya çıkınca bununla yüzleşmek zorunda kalan Edward –açıkçası Elinor, onun ablasına ve annesine karşı gösterdiği o düpedüz utanmazlığa inanamazsın– her şeyin tamamen doğru olduğunu ve evleneceklerini söyleme cüretinde bulundu.”

“Aa,” dedi Elinor. Dosdoğru ileriye bakıyordu. Marianne onun boştaki elini sımsıkı tutuyordu.

“Yani Ed’in annesi biliyor.”

“Annesi çılgına döndü,” dedi John. “Akli başından gitti. Onun ne kadar harika bir kadın olduğunu bilirsin, onunla tanıştın. Çocukları için her şeyin en iyisini istiyor, onun ilgilendiği tek şey bu. Ama ne zaman ki Edward’a, Tassy Morton’ın onun için çok güzel bir eş olacağını ve onlara Norfolk’daki aile evini vermekten mutluluk duyacağını söyledi, Edward sadece güldü. İnanabiliyor musun? Güldü ve geçti.”

“Aferin ona,” diye bağırdı Marianne.

“Kimdi o?” diye sordu John.

“Marianne, John.Yanımda duruyor.”

“Ne dedi?”

“Aman Tanrım, dedi” diye cevap verdi Elinor, kız kardeşine bakmadan.

Marianne yüzünü Elinor’un en yakın omzuna yaslayarak kırdadı.

“Ben de öyle derdim,” dedi John. “Korkunç bir davranış. Utanç verici. Annesinin verdiği tepkiye hiç şaşırmadım. Ona asla başka para vermez. Tek kuruş bile. Ed bütün gemileri yaktı.”

“Ne demiş?” dedi Elinor, alçak sesle.

“Aslında fazla bir şey söylememiş. Aslında tuhaf, ama sanırım suskunluğu onun meydan okumasının bir parçası. Fanny’nin annesi –bana göre son derece haklı olarak– gelecekte yapacağı her şeyde onun karşısında olacağını söylediği zaman bile, pek bir tepki göstermedi. Sadece söz vermiş olduğunu söyledi.”

“Muhtemelen vermiştir.”

“Hadi ama şimdi... Böyle bir kıza verilen söz nedir ki?”

Elinor derin bir nefes aldı.

“Bayan J., Lucy’yi çok seviyor, John. Ve Bayan J. bize karşı gerçekten çok nazikti.”

“Yani,” dedi John, atıp tutarak, “Lucy’nin, Bayan Jennings’e bir çeşit yakınlığı olduğunu biliyorum ve daha önce hiç sorun çıkarmadığına eminim. Ama gerçekten de, kendin pek önemli bir aile geçmişine sahip değilken, bir servet değerinde olduğunu bildiğin bir çocuğun seninle evlenmeye söz vermesini sağlamak, pek makbul bir şey sayılmaz, değil mi? Bunun aslında işini bilmek ve birinin cüzdanını sevmek türünden bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorsun, demek istiyorum. Şimdi, rahmetli kocasının vaftiz kızının –ya da her neyse– hayal kırıklığı yaratacak şekilde davranması, Bayan Jennings’in hatası değil, değil mi? Bunu düşünecek en son kişi benim. Tıpkı –son derece adil ve cömert bir kadın olan– Fanny’nin annesi için, onun örnek teşkil eden biri olması dışında başka bir şey düşünecek en son kişi olduğum gibi. Ed’e Norfolk’da altı yatak odalı bir ev teklif etti, Elinor. Onunla birlikte verilen çiftliği bir yana bırak! Ve o bütün bunları annesinin yüzüne geri fırlattı. Aynen böyle... Eee, aptal

çocuk! Madem bunu yaptı, sonuçlarına da katlanmak zorunda. Kendi düşen ağlamaz.”

Marianne telefona biraz daha eğildi. “Peki, nasıl sonlandı, John?” dedi.

“Ne, nasıl sonlandı?”

“Bu olanlar? Bu kavga?”

“Eh,” dedi John, “Edward evin kapısını çarpıp çıktı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Fanny bana, ‘Ah, John, o kızlara bir taksi bul ve onlardan kurtul. Hatta taksi parasını da biz verelim, onları göndermek için ne gerekiyorsa yap!’ dedi. Ben de öyle yaptım. Onun ne kadar cömert olduğunu biliyorsun, hele bu şartlar altındayken! Ama şimdi Lucy’nin nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Kız kardeşiyle birlikte doğruca Palmerlara gittiklerini biliyorum. Ama sanırım Tommy onları tekrar dışarı attı, mantıklı adam. Ve biz de şimdi burada ancak kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Zavallı Fanny... O kadar sarsıldı ki... Onun ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Hatta keşke bu Steele kızlarına değil de, siz ikinizin bizde kalmasına izin verseydim, dedi bana.”

“Sahi mi?..”

“Elbette ki Fanny’nin annesi sabah doğruca avukatına gidecek. Bir işe başladı mı, onu kimse tutamaz. Öğle yemeğine kadar vasiyetnamesini değiştirecektir. Bunu yapana kadar onların başında durur. Şanslı birader Robert. Şimdi Edward’ın payını da o alacak. Ve parayla hiç ilgilenmese de, elbette Fanny’ye de biraz düşer.” John durakladı ve sonra, “Peki, Bayan Jennings bütün bunları biliyor mu?” diye sordu.

“Evet,” dedi Elinor. “Bize o anlattı.”

“Sizce onun tepkisi nasıl olacak?”

Elinor telefona gülümsedi. “Ah, sanırım o bu konuda elinden geleni yapacaktır, John. Lucy’ye çok düşkündür ve Edward gibi

birinin ailesinden dışarı atıldığını görmekten nefret eder. O aileye çok düşkün biridir, biliyorsun.”

Kısa bir duraklama oldu. Sonra John, gergin bir sesle, “Fanny bu kadar üzgün olmasa, eminim seninle konuşmayı çok isterdi,” dedi.

Elinor’un gülümsemesi daha da genişledi.

“Ona sevgilerimizi ilet.”

“O gerçekten çok incindi. Ve tabii, böylesine iyi davrandığın biri tarafından kandırıldığın zaman, incinmenin yanı sıra kendini aşağılanmış hissediyorsun.”

Elinor gülmemek için kendini zor tuttu.

“Evet öyle, John, dedi. “Gerçekten öyle hissediyorsun. Kendine yakın olduğunu sandığın insanların aslında hiç de düşündüğün gibi olmadıklarını görmek, dayanılması çok zor bir şey...” Sonra telefonu tıklayıp kapattı ve kız kardeşine döndü.

“Sen bir yıldırısn,” dedi Marianne, ablasına bakıp gülerek. “Sen gerçek bir yıldırısn.”

-15-

“NE YAPIYORSUN?” DİYE sordu Margaret.

O ve Elinor, Barton Cottage’daki mutfak masasının her iki yanında dizüstü bilgisayarları açık olarak oturuyorlardı. Margaret’in kendi bilgisayarında bir biyoloji ödevi –çeşitli sindirim sıvılarının tüm kimyasal etkileşimlerinin diyagramları ve analizleriyle birlikte bir sindirim sistemi şeması– yapması gerekiyordu. Ama aslında kendi sınıfındaki havalı –ama soğuk ve mesafeli– bir ağabeyi olan bir kızla Facebook sohbeti yapıyordu.

Elinor başını kaldırmadan kısaca, “E-postalarımı bakıyorum,” dedi.

“Görebilir miyim?”

“Hayır.”

“Neden? Özel mi?”

“Hayır.”

“Ed’den mi?”

“Hayır.”

“Eğer özel değilse ve Ed’den gelmiyorsa,” dedi Margaret, “neden onları göremiyorum?”

Elinor iç geçirdi ve Margaret ekranı görebilsin diye dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi.

“Senin ilgini çekecek şeyler değil.”

Margaret masanın üzerinden ileri doğru uzandı ve daha iyi görmek için gözlerini kıstı.

“Bu Fancynancy de kim?”

“Nancy Steele.”

“Öğğ! İğrenç! Neden sana yazıyor?”

“Gösteriş için.”

“Sayfalar dolusu yazmış. Bunlar hep o estetik cerrahla mı ilgili?”

“Sen onu nerden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi Margaret, “çünkü bu Nancy her zaman Twitter’da. Adamın bunu nasıl söylediği, şunu nasıl söylediği ve pembe çantasını ne kadar beğendiği gibi tüm o iğrenç şeyleri anlatıyor. Acıklı sözcüğü onun için yetersiz kalır.”

“Hayır,” dedi Elinor, “cerrahla ilgili değil.”

Margaret tekrar geriye oturdu. “Jonno, onun dikkat süresinin bir tatarcık kadar olduğunu söyledi,” dedi.

“Haklı.”

“Peki, sen neden ona e-posta gönderiyorsun?”

“Ben göndermiyorum,” dedi Elinor sabırla. “O bana gönderdi. Lucy ile Ed hakkındaki her şeyi bana yeni baştan anlatmak için. Ve mesajı aldığımdan emin olmak için. Lucy de bana e-posta gönderdi.”

Margaret kaleminin ucunu ağzına soktu. Yuvarladı ve “Ne mesajı?” dedi.

“Onların evlenecekleri mesajını.”

“Biz bunu biliyoruz.”

Elinor tekrar iç geçirdi. Margaret’e bakmadan ekrana baktı. “Eee, onlar bunu iyice yüzüme vurmak istiyor. Lucy, bu ilişki yüzünden Ed’in ailesiyle arası açılacaksa ve mirastan mahrum kalacaksa onun gitmesine izin vermeyi teklif ettiğini, ama Ed’in bunu duymak bile istemediğini ve Lucy’ye onun bir melek olduğunu söylediğini bana duyurmak için yazıyor bu e-postaları.”

“Ed’in asla böyle bir şey söylemediğine bahse girerim.”

“Hayır,” dedi Elinor. “O bendim. Benim kızgınlığım.”

“Neden kızgınsın?”

“Çünkü Ed çok iyi davranıyor. Çünkü Nancy Steele tam bir salak, çünkü Lucy bana böyle şeyler yazıyor ki, ben de bu e-postaları Bayan J.’ye, Mary’ye ve başkalarına göndereyim. Böylece onlar da, ‘Ah, Tanrım, bu Lucy ne kadar tatlı bir kız, Ferrarslar ise ne korkunç insanlar,’ diye düşünsünler.”

Margaret kalemi ağzından çıkardı. “Eee, öyle değiller mi zaten?”

“Bazıları...”

Margaret kalemi masanın üzerinde ileri geri yuvarlamaya başladı.

“Ellie...”

“Efendim?”

“Para konusu önemli mi? Ed ve Lucy’nin paralarının olup olmaması önemli mi?”

“Eee,” dedi Elinor dikkatlice, “onlar da yaşamak zorunda.”

“Ed’in aslında bir işi yok, öyle değil mi? Lucy de kurslara falan giderek sadece boşa vakit harcıyor. Ortada bir kazanç yok.”

Elinor tekrar ekranına baktı.

“Lucy, Jonno’nun Ed’e bir iş verip veremeyeceğini sormamı istiyor benden. Hatta Tommy’nin de.”

“Hadi ya!” dedi Margaret, beklenmedik bir şekilde.

“Evet.”

“Verirler mi?”

“Sanmam.”

“Jonno ya da Tommy Palmer, Ed’e gerçekten bir iş verirler mi?”

Elinor kız kardeşine baktı.

“Peki, sen ne düşünüyorsun?”

Margaret tekrar kalemini aldı.

“Bence,” dedi, “para, aşktan çok daha sıkıcı. Ama yine de biyoloji kadar korkunç derecede değil.”

Belle Dashwood, mutfağın üst tarafındaki banyoda suratını kaplayan bir yüz maskesiyle küvetteki sıcak suyun içine uzanmış yatıyor ve –ne söylediklerini anlamıyor olsa da– kızlarının zeminden gelen seslerini duyabiliyordu. Mary Middleton, birden temizlik yapma isteğine kapılarak, birçok malzemeye müsrifçe doldurulmuş banyo dolaplarının içini boşaltmıştı. Pahalı bazı malzemelerin ve yüz kırıksıklıklarını giderme dışında ayrıca nemli bir cilt vadeden bir yüz maskesinin de dahil olduğu yarı kullanılmış bakım ürünleri kutularını, bir alışveriş poşetinin içi-

ne doldurarak Barton Cottage'a göndermişti. Margaret, nemli cilt fikrini çok küçümsemişti.

“Yani basbayağı ıslak demek istiyorlar. Kim ıslak görünmek ister ki? Eğer balık falan değilsen.”

Belle'in bir balık gibi görünme arzusu yoktu. Fakat son birkaç haftadır, içinde sadece üç yetişkin genç kızın annesi olarak görünmemek isteği olduğunu keşfetmişti. Sadece göreceli olarak değil, kızlarının yaşı ortaya konulduğu zaman, çevresindeki insanları gerçekten hayrete düşürecekti. Ayrıca şimdi, artık elinden gitmiş olanlar için acınacak hale gelmiş biri olarak değil, hâlâ sahip olduklarıyla hayranlık uyandıracak bir kadın olarak kabul edilme hevesine kapılmaya başlamıştı. Banyonun içinde, yüzündeki çatlak maskenin altında kalan cildinin gerildiğini hissederek yatan Belle, Henry'nin hayatındaki tek aşkı olduğunu ve daima da öyle olacağını düşünüyor olsa da; kalp denen şey bir organ olmakla birlikte, aynı zamanda bir kasti ve çalıştırılmaya ihtiyacı vardı.

Telefonda Abigail Jennings'e öylesine bir şey önermeyi denedi. Konuşma, Belle'in Abigail'e, uzun zamandır Marianne'e karşı gösterdiği tüm iyilikseverlik için şükranlarını sunmasıyla başlamış ve ardından Belle, aynı iyilikseverliğin belki Marianne'in annesine de uzatılabileceği imasında bulunarak söze devam etmişti.

Mutfak penceresinden dışarı bakarak, taş döşemeli verandaya bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru seyreden Belle, “Burası harika bir yer,” demişti. “O kadar güzel ki. Jonno da çok nazik. Mary de öyle. Herkes harika. Ama burası biraz uzak bir yer, biliyorsun...”

Londra'daki penceresinden şüphesiz çok farklı bir manzara ve görüntüye bakıyor olan Abigail, bu inayı anlamazlıktan gelmişti.

“Endişelenme, canım. Margaret’i unutmak gibi bir niyetim yok. Bir dahaki sefere sırada o olacak, söz veriyorum. Charlotte, Marianne’i bebekle birlikte hafta sonu evine gitmeye ikna etti ve ben sonradan onun benimle geri dönmesini sağlayamam. Bu durumda ben de tamamen yalnız kalırım, değil mi?”

Belle, parmaklarını telefon kablosunun sarmalına geçirmişti.

“Sadece merak ettim, Abi, acaba ben...”

“Sen mi, hayatım? Londra’yı ne yapacaksın, yaşadığın yere baksana? Margaret’i tatillerde bana gönder. Böylece kız kardeşler arasında bir kıskançlık olmaz, değil mi?”

Belle derin bir nefes aldı.

“Abigail,” dedi, “sen çok kibar ve konukseversin. Ama kızlar, benim kızlarım... Onlar kütüphane kitapları değil. Birilerinin canları istediği zaman onları ödünç almaları için orada bulunmuyorlar, bunu biliyorsun.”

Ve sonra telefonu kapatmıştı. Abigail geri aramamıştı. Bu üç gün önceydi. Belle artık fazla sıcak olmayan küvetin içinde düşünüyordu ve mutlak bir sessizlik vardı. Marianne ile iletişim kurmaya çalışmak –Elinor’un dediğine göre, o daha iyiydi ama hâlâ çok yaralıydı– pek kolay değildi ve artık Elinor da, kendi deyimiyle aracılık yapmaktan kaçınarak, ondan uzak durmaya çalışıyordu.

“Bunu sen kendin halletmek zorundasın, anne. Artık ben Marianne’e daha fazla bir şey yapamam. John ve Fanny ile işleri düzeltemem. Hayatında seni rahatsız etmesini istemediğin işleri yapan kişi her zaman ben olamam. Benim çalışmam gereken bir işim var, bu da birçok faturamızı ödüyor. Margaret’i okula götürüp getirme işini sürdürmek, şu anda benim idare edebileceğim tek şey. Tek şey... Tamam mı?”

Belle küvetin kenarını yoklayarak bir yüz havlusu aldı, ıslatarak sıktı ve yüzündeki maskeyi silmeye başladı. Duyduğu ra-

hatlama tarif edilemezdi. Acaba güzellik kürlerinin yarattığı etkinin yarısı, onların bittikten sonra verdiği bu inanılmaz rahatlık mıydı? Belle ayağı kalkıp banyodan çıktı ve suları damlayarak yanındaki banyo paspasının üzerine basıp havluya uzandı. Birdenbire yaşadıkları şeyler, ne büyük bir karmaşaydı. Ya da aslında Henry  ld ğ nden beri yaşadıkları şeyler mi demeliydi? Parasızlık, John ve Fanny'nın davranışları, minnettarlık duymaları gereken bu kulübe, Willoughby ve Ed! Belle havluyu bir sarong gibi vücuduna sımsıkı sardı. Yoksa sebep Ed miydi? Elinor'un bu kadar belirgin şekilde yardımdan kaçınmasının nedeni bu muydu? Yoksa Elinor, her ne kadar öyle olmadığına yemin etse bile, aslında Ed ve şu Steele kızının ilişkisi konusunda derin bir üzüntü m  duyuyordu?

Küvetten uzaklaştı ve aynadaki buharda dairesel bir alanı eliyle sildi.  ne doğru eğildi ve yüz maskesi sonrasında yüzünün haline baktı. Nemli mi görünüyordu? Yoksa gördüğü, sadece kızarmış bir yüz müydü?

Bill Brandon, Exeter'daki bir kahve d kk nında Elinor'u bekliyordu. Sabah arayıp Exeter'de olduğunu ve onu öğle yemeğine çıkarmayı teklif etmişti.

“Ben aslında pek öğle yemeği yeniyorum.”

“Bir şeyler yemelisin!”

“Yanımda bir şeyler getiriyorum. Plastik bir kap içinde, evden...”

“Bu çok depresif bir şey.”

“ yle...”

“Peki, ama hiç olmazsa sana kendin yapmak zorunda olmadığın ve depresif olmayan bir sandviç ısıtarlamama izin ver.”

Elinor aniden minnettar, hatta müteşekkir bir ifadeyle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu gerçekten hoşuma gider.”

Bill aralarındaki masanın üzerine bir tabak koydu.

“Kerevit, krem peynir ve roka. Fünne Somon. Tavuk ve salata. Hepsi tahıllı ekmeğin üzerinde... Hadi şimdi ye!”

Elinor içtenlikle, “Teşekkürler. Gerçekten teşekkür ederim,” dedi.

Bill sandalyeyi onun karşısına çekerek oturdu.

“Ve seninki çikolatalı olan iki cappuccino sipariş ettim. Evet. Cappuccinodan nefret ederim, ama biliyorum ki ben içmezsem, sen de kendininkini içmeyeceksin.”

“Canını mı sıkıyorum?”

Bill sandviç tabağını uzatarak gülümsedi. “Senin can sıkma iznin var, biliyorsun,” dedi.

“Ben her zaman can sıkıcı olmanın, acısını diğer insanlardan çıkarmadığın sürece iyi olduğunu düşünmüşümdür. Ama anne-me karşı iyi davranmadım.”

Bill de bir sandviç aldı ve inceledi.

“O harika bir kadın yani annen... Ama seni sömürüyor.”

“Hayır, o...”

“Evet,” dedi Bill, farklı bir vurguyla. Sandviçinden bir ısırık aldı.

“Hadi ye,” dedi. Sonra ağzındaki çiğneyerek ve sırtarak, “Bayan J., şimdi bizim halka açık bir yerde birlikte öğle yemeği yediğimizi görse, bundan ne anlam çıkarırdı acaba?”

Elinor ilk sandviçini tıknıyordu. Bir an duraklayarak, “Neden herhangi bir anlam çıkarsın ki?” dedi.

“Çünkü o dedikoducu kafasında, benim buraya sana asılmak için geldiğimi düşüncesi var. Eğer buna cüret edebilirsem...”

Elinor yemeyi bıraktı. “Ama...” dedi ve durakladı.

Bill ona gülümsedi. “Senin gerçekten harika olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Elinor da ona gülümsedi.

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum.”

“Ama o şekilde değil...”

“Hayır... Değil...”

Bill sandviç tabağını tekrar uzattı. “Sence sen ve ben, elde edemeyeceğimiz şeyleri istemeye mahkûm edilmiş türde insanlar mıyız?” dedi.

Elinor uzaklara baktı.

“Bilmiyorum.”

“Elinor?”

“Evet?”

“Ed Ferrars ve Lucy. Onlar hakkında gerçekten ne hissediyorsun?”

Elinor tekrar ve doğrudan ona baktı.

“İyi şeyler,” dedi.

“İyi mi? Gerçekten mi?”

“Bill,” dedi Elinor, “ben kararlıyım, evet kesinlikle kararlıyım. Duygusal enerjimi özlemlerin peşinde koşarak boşa harcayamam. Neler olup bittiğini tam olarak anlamıyorum, ama yine de Ed’in kendini bu duruma nasıl getirdiğini açıkça görüyorum. Her şey aileyle ilgili, onun ailesiyle... Ve annesiyle... Onların hepsi son derece züppe insanlar. Yani onun ailesi... Ed de bundan nefret ediyor. Lucy’yi koruyor. Bir tür demode ve onurlu biri olarak.”

“Ama kendini buna mahkûm edemez...”

Elinor öne doğru eğildi.

“Sanırım o, özellikle mutlu bir şekilde olmasa bile ailesi gibi, sadece maddiyata dayalı ve vicdanına uygun olmayan bir şekilde yaşamaktansa, doğru olduğunu düşündüğü bir şekilde yaşamayı tercih eder. İnsanların şimdiki düşüncelerine göre bir şey değil, biliyorum. Ama bence bunu kendi istediği şekilde yapmalı.”

Tezgâhın arkasından bir garson kız geldi ve önlerine iki büyük kalın beyaz fincan kahve koydu.

“Afıyet olsun,” dedi, duygusuz bir sesle.

O gittikten sonra, Bill, “Ya sen?” dedi.

Elinor kahvesinin üzerindeki yoğun köpük tabakasına baktı. Tam bir inanç içinde olmadan, “Bana hiçbir şey için söz vermedi,” dedi. “Ve kendisi için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak zorundaydı. Onun yerinde olsaydım, ben de öyle yapardım. Eğer bir başına sıkışıp kalmışsan, en azından kendini, birlikte yaşamaya dayanabileceğin biri haline getirmeye çabalarsın.”

“Bana karşı dürüst ol,” dedi, Bill nazikçe. “Ona yardım etmeye çalışsam, senin için sorun olur mu?”

Elinor birden başını kaldırdı.

“Ona yardım etmek mi?!”

“Delafor’d’da boş bir kontenjanım var. Bu bir yönetim işi. Ancak yönetim ya da finans temelli olmaktan çok, insan odaklı. Olağanüstü sosyal bilimler yeterliliğine sahip birçok kişiyi denedik, ama hepsi de ihtiyacımız olan şey için biraz teorik ve akademik kaldılar. Delafor’daki insanların pek çoğu gerçekten kaotik ve bizim de düzen ya da mucizeler beklemeyen birine ihtiyacımız var. Çalışan personelin başvurup yardım isteyebileceği biri. Sence bu iş onun ilgisini çekebilir mi?”

Elinor kızardığını hissetti. Bir elini uzatıp Bill’in elini kavradı.

“Ailesi çok acımasız görünüyor,” diye devam etti Bill. “Ve onun vicdanıyla ilgili söylediklerin beni gerçekten can evimden

vurdu. Her ne kadar onu çok iyi tanımıyor olsam da, yardımcı olmak isterim. Tabii ki kalacak bir yer de var. Bir daire... Özel bir yanı yok. Ama ben ona böyle bir şey teklif etmezdim, eğer sen ya da o...”

Elinor, Bill’in elini biraz daha sıktı. “Sen... sen harikasin,” dedi, coşkulu bir sesle.

“Ama sen...”

“İyiyim,” dedi Elinor kararlı bir şekilde. “İyiyim. Yemin ederim.”

“Gerçekten iyi olacaksan, tamam.”

Elinor geriye yaslandı. Ona bakıp gülümsedi. “Biliyor musun, Bill,” dedi, “eğer tam olarak neye alışmak zorunda olduğunu bilersen, her şeye alışabilirsin. Ve eğer ben, Ed’i ileride neyin beklediğini bilirim, o zaman kendi geleceğime yönelik plan yapabilirim.”

Bill güldü. “Keşke Bayan J. haklı olsaydı. Sen ve benle ilgili.”

“Ama değil...”

Bill iç geçirdi. “Sendeki şu üstün sağduyuyu örnek almaya çalışmalıyım. Keşke bu kadar umutsuz yaşlı bir romantik olmasaydım.”

Elinor kahve fincanını aldı. “Ben de onlardan biri olabilirdim,” dedi.

“Bunu asla dileme. Benim için bir şey yapar mısın?”

“Elbette.”

“Ed’e beni aramasını söyler misin?”

Elinor doğruca ona baktı. “Sen bunu doğrudan kendin yapmalısın,” dedi.

“Elinor, onu tanımıyorum bile. Onu sadece senin sayende tanıyorum ve Delaford için doğru biri olduğuna dair güçlü bir

içgüdüüm var. Ama öyle damdan düşer gibi pat diye arayanamam. Tuhaf görünebilir.”

Elinor kahvesine baktı.

“Ona mesaj atarım. Numaranı yazıp seni aramasını söylerim.”

“Bir de Bayan J.?”

“Ne olmuş, Bayan J.’ye?”

“Sana evlenme teklifinde bulunmamış olsam bile, onun vaf-tiz kızına faydası olabilecek bir teklif yapmış olduğumu söyler misin?”

Elinor ona kocaman gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Evet, bunu yapmak isterim.”

“Ben Ed,” dedi Edward Ferrars, turuncu arabasının içinde te-lefonu kulağına yapışmış halde oturan ve ileriye doğru bakarak Margaret’in okuldan çıkmasını bekleyen Elinor’a.

“Merhaba,” dedi Elinor, dümdüz bir sesle.

“Mesajını aldım.”

“Evet.”

“Bu şey... Bill Brandon’ı aramakla ilgili olan?”

Elinor ruhsuz bir sesle konuşmamaya çalıştı.

“Evet. Sana numarasını vermeni istedi. Onu aramanı rica etmemi istedi.”

Edward çekingen bir sesle, “Sen nedenini biliyor musun?” diye sordu.

Elinor bir an durdu ve sonra “Evet,” dedi.

“Elinor?” dedi Ed. “Elinor, bana nedenini söyleyebilir misin?”

Elinor kısa bir süre gözlerini kapattı. Sonra açtı ve kendi kendine gülümsedi, böylece Ed sesindeki sıcaklığı duyabilecekti.

“Sana bir iş teklif etmek istiyor.”

Afallatan bir sessizlik oldu.

Sonra Edward, inanmayan bir sesle, “Bana bir iş teklif etmek mi istiyor?” dedi.

“Evet. Delaford’da.”

Edward, içten bir duyguyla, “Delaford’da çalışmayı çok isterim,” dedi.

“Evet,” dedi Elinor, “biliyorum.”

“Ama ben, o iş için gereken yeterliliğe sahip değilim.”

“Sanırım o yeterlilik değil, nitelik arıyor.”

“Ah, vay canına!” dedi Edward. Sesi titriyordu. “Vay canına. O böyle mi dedi?”

“Onu ara. Ara ve sor.”

“Ellie?”

Elinor elini ağzına götürdü. Ed ona “Ellie” diye hitap etmişti.

“Ellie,” dedi Edward tekrar. “Bill seninle bunun hakkında konuştu mu?”

Elinor elini ağzından çekti.

“Evet.”

“Sana sordu mu? Bu benim hoşuma gider mi diye, sana fikrini sordu mu?”

“Evet.”

“O ve sen, ikiniz de aslında benim ve Lucy’nin işsiz olduğumuzu biliyordunuz, öyle mi?”

“Evet.”

“Ve sen, yani sen benim yoluma taş koymadın? Ona, telefon numarasını bana iletceğini de söyledin?”

“Elbette.”

“Aman Tanrım!” dedi Edward. Sesi şimdi gerçekten çok kararsızdı.

“Ah, Ellie...”

Elinor, o anda elli metre kadar ötede okul kapısından sallanarak çıkan Margaret’i gördü, çantasının ağırlığından onuzu bir yana doğru eğilmişti.

“Sen de aynı şeyi yapardın,” dedi Elinor. “Şimdi harekete geç ve onu ara.”

“Çok cömert bir adam. İnanılmaz biri. Sen de öyle...”

“Hadi onu ara ve teşekkür et, Edward.”

“Ellie...”

“Kapatmak zorundayım. Margaret burada, onu okuldan alıyorum.”

“Mags?” dedi Edward, neredeyse özlem dolu bir sesle.

Araba kapısı açıldı.

“Hoşçakal,” dedi Elinor. “Hoşçakal. İyi şanslar.” Ve telefonu kapattı.

Margaret kendini gürültüyle yolcu koltuğuna attı.

“Bu arabadan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.”

“Kiminle konuşuyordun?”

Elinor, telefonunu Margaret’in ayaklarının ucundaki boşlukta duran çantasına koymak için o tarafa doğru eğildi.

“Evleneceği zamana kadar bir daha görmeyeceğim biriyle,” dedi. “Ve bu konuda hiç ama hiçbir şey konuşmak istemiyorum.”

Margaret emniyet kemerini taktı. Dramatik bir şekilde omuz silkti.

“Her neyse,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Belle, kollarını kavuşturarak. “Şimdi. Ne oluyor, bakalım?”

Elinor, sırtı annesine dönük olarak su ısıtıcısıyla ilgileniyordu.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi Belle.

“Söylemeyecektim.”

“Abi telefon etti. Bill’in harika biri olduğunu ve Lucy’nin de çok mutlu olduğunu söyledi. Sonra John, Fanny’nin hiçbir şeyden mutlu olamayacak kadar çok üzgün olduğunu ve Bill’in teklifinin, en hafif deyiimiyle, çok tuhaf olduğunu düşündüklerini söyledi. Ardından Jonno telefon açıp Mary’nin, Robert Ferrars’ı, Edward’ın evleneceği varsayılan Morton kızı ile birlikte çok keyifli bir akşam yemeği yerken gördüğünü söyledi. Sonra sen kılı kıpırdamaz bir şekilde geldin ve bana hiçbir şey anlatmıyorsun.”

Elinor çay kupalarını aramaya başladı. Tekdüze bir sesle, “Anlatacağım. Anlatacaktım. Sadece biraz çaya ihtiyacım var.”

“Çayı ben yaparım,” dedi Belle. “Sen konuş. Mags nerede?”

“Odasına gitti.”

“O iyi mi?”

“Biyoloji ödevinden yüzde yetmiş beş almış.”

“Ama bu harika!”

“Anne...”

“Otur. Söyle. Normal çay mı yoksa bitkisel mi istiyorsun?”

Elinor mutfak masasının yanına oturdu ve üzerine doğru eğildi. “Bill, Ed’e Delaford’da bir iş teklif etti anne,” dedi.

“Hayatım! Olamaz! Ne kadar harika. Yoksa değil mi?”

“Ah, sanırım öyle. Bu onun yapabileceği, en mükenınel insani ve yardımsever bir iş.”

“Ya genç bayan Lucy?”

“Eh,” dedi Elinor, “ben, insani veya yardımsever kavramlarının onun dilek listesinde yer alan şeyler olduğunu düşünemiyorum, ya sen? Ama o evin statüsü, Bill’in bağlantıları falan onun hoşuna gider.”

Belle, Elinor’un kupasına kaynar su doldurdu.

“Peki sen, hayatım?”

“Ben bu konuda rahatım, anne. Sana iyi olduğumu söylemiştim ve bunu daha fazla tartışmayacağım.”

“Ama senin için çok üzücü bu. Biz hepimiz düşünmüştük ki...”

“Anne!”

Belle, Elinor’un kupasını masanın üzerine onun önüne koydu.

“Bu, John’un söylediğini açıklıyor.”

“Neyi?”

“Bill, Ed’e bir iş teklif ediyor. Bu, John’u tamamen açıklıyor. Ben onun neden bana telefon ettiğini düşünememiştim, çünkü bilirsin o bizi hiç aramaz. Ve sonra onun amacının ne olduğunu da düşünemedim. Fanny şöyle, Fanny böyle, Fanny çok incindi ve ihanete uğradı, Fanny’nin annesi ne kadar muhteşem bir anne ve ikisi de Ed’in olayını duyduklarında ne kadar cesur davrandılar, ayrıca her ikisine de çok acı veren bu konudan hiç bahsetmememiz gerekiyor olsa bile bizim onların ne kadar cesur olduklarını bilmemiz gerekiyor, falan filan... Peki ne oldu, biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Elinor. Çayını üfledi.

“John’un ne dediğini biliyor musun? Söyleme cüretinde bulunduğu şeyi?”

“Hiçbir şey beni şaşırtamaz,” dedi Elinor.

“Bana dedi ki, Ed’in Steele kızını seçmesine çok afallayan Fanny, onun yerine seni seçmiş olmasını bile tercih edermiş!

Buna inanabiliyor musun? Elbette bunun için artık çok geç olduğunu söyledi. Ama eğer seçme şansı verilseymiş, Fanny bir gelin olarak seni tercih edermiş. Kulaklarıma inanmakta zorluk çektin. Ve ona, 'John, senin ve Fanny'nin, Elinor'a ve bana olan davranışlarınızdan sonra hiç çekinmeden böyle bir şeyi söylemen tam bir kendini bilmezlik,' dedim. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, konuşmaya devam edip Fanny'nin ne kadar cesur ve harika biri olduğunu anlattı. Daha sonra onun tek tesellisinin Robert olduğunu söyledi. Durumu tümüyle çok komik bulup, Bill'in saçmalıklarıyla uğraşan Edward'ın taklidini yaparak onu güldürüyormuş. Bu Robert çok eğlenceli bir adam olmalı."

Elinor çayından bir yudum aldı.

"O aptalın biri."

"John, onun sana gerçekten kanının kaynadığını söyledi!"

"Olabilir."

"Ama Robert'ın, Ed'in Delaford ile başa çıkabileceğini düşünmediğini, o işin onun boyunu aşabileceğini ve Lucy'nin de son derece sıradan biri olduğunu söylediğini, anlattı."

"Anne, gerçekten bunları bilmek istemiyorum."

Belle, sandalyesini Elinor'un yanına çekti.

"Ve Fanny hepimizi Norland'a davet etti!"

Elinor dönüp annesine baktı.

"İnanmıyorum!"

"Çok sıcak bir şekilde değil. Aslında çok zayıf bir davet olduğunu söyleyebilirim. Ama bunu söyledi. Davet etti! Nasıl bir öğleden sonra bu!"

Elinor düşünceli bir sesle, "Sanırım Lucy, Bill Brandon'ı kafese koyacak," dedi.

“Bill onun ne yaptığının farkına varacaktır. O aptal bir adam değil. Hayatım...”

“Efendim?”

“Sence o hâlâ Marianne’e içten içe biraz yanık olabilir mi?”

“Evet,” dedi Elinor kısaca.

“Tabii,” dedi Belle, “Ben onu her zaman sevdim.”

“Öyle mi?”

“Wills’e karşı her zaman biraz ihtiyatlı olduğum gibi. Belki o bir tanrıydı, anı gözlerinde hoşlanmadığım bir şey vardı. Bunu her zaman söyledim, değil mi?”

“Anne,” dedi Elinor, “Marianne konusuna dönersek...”

“Keşke Bill gibi birisini düşünse. İyi bir insan, iyi bir adam.”

“Anne,” dedi Elinor tekrar, “Marianne, Londra’dan ayrılıyor.”

“Ne?”

“Bayan J.’nin yanından ayrılıyor. Charlotte onu, hafta sonu kendi evlerine gitmeye ikna etti. Bath ya da Bristol yakınlarında bir yerdeymiş. Bu, Marianne’i eve gelme fikrine biraz alıştırarak.”

Belle, birden ciddileşerek kızına baktı.

“Ellie, bu bir ilerleme mi?”

“Umarım...”

“Zavallı küçük Marianne...”

Elinor bir elini çay kupasından çekti ve annesinin elinin üstüne koydu.

“O değişti anne. O şimdi farklı.”

“Gerçekten mi?”

Elinor öne eğildi ve annesinin yanağını öptü.

“Her şeyi kendine göre ve canı ne zaman isterse o zaman yapıyor. Ama büyümek için çok çaba sarfediyor. Sen de göreceksin.”

MARIANNE, CLEVELAND'DA, CHARLOTTE'UN ona tahsis ettiği yatak odasının ortasında hiç kıpırdamadan duruyordu. İçinde iki yatak ve nisan güneşinin tüm acımasız parlaklığıyla içeri dolduğu, batıya bakan iki penceresi olan güzel bir odaydı burası. Marianne'e göre baharın ışığı, parlak ama zalimdi. Bu pencerelerden batıya doğru; Barton'ın olduğu, Allenham'ın olduğu, Wills'in Marianne'e doğduğu yer diye anlattığı Combe Magna denilen yerin olduğu batıya bakmak zorunda olmak da bir o kadar zulmediciydi.

Odayı yavaşça geçti ve pencerelerden birinin yanında durdu. Güneş ışığına, penceresinin altındaki bahar bahçesine ve evin diğer bölümlerinden gelen Charlotte ile annesinin ve bebeğin seslerine rağmen, bir kez daha üzerine çökmekte olan bunalımın ağırlığını hissediyordu. Bu artık kırık bir kalbin bunalımı olmaktan çok; belleğinde kalan daha önceki hisleriyle, Londra'ya gitmeden önceki halini hatırlamanın, tamamen lekesiz masum bir kalbe sahip ve çılgıncasına mutlu iken, artık bir daha asla eskisi gibi olamayacak o genç kızın hatırasının verdiği bir bunalımdı.

En son West Country* manzaralarına kendinden geçerek bakmış olan kız artık yoktu. Şimdi dışarı bakan kişi, sadece aklı başına gelmiş biri değildi. Bir şekilde küçülmüş, sanki içinden duygu dolu kocaman bir akciğer çıkarılıp, yerine kötülük dolu küçük bir düş kırıklığı külçesi konulmuşçasına eksilmiş biriydi...

Gri ve pembe çizgili beyaz keten perdeler arasındaki yüksek pencerenin kanadı açıktı. Marianne kollarını katlayıp pence-

* İngiltere'nin güneybatısında; Cornwall, Devon, Dorset, Somerset gibi tarihi şehirlerin yer aldığı bölge.

renin pervazına koyarak dışarıya eğildi. Aşağıdaki bahçeler göz alabildiğine genişti ve Cleveland Cottage’a kulübe deniliyor olsa da, aslında insanları etkilemek için verilmiş yapmacık bir isimdi bu. Çünkü o basbayağı büyük bir evdi. Etrafı asırlık ağaçlarla çevrili, çakıllarla kaplı büyük bir alana sahip ve hatta güneydoğu tarafındaki tepelerin manzarası arasında, biraz uzak bir mesafede –Tommy’nin anlattığına göre, ev inşa edilirken atalarından birinin küçük bir bahçe dekoru olarak yaptırmış olduğu– dikkat çekici sahte bir Yunan tapınağı bile olan dikkate değer bir evdi.

“1808–1810 yılları civarında yapıldı,” demişti Tommy. “Biz Palmerlar, belki asla bir Nobel Ödülü kazanamayabiliriz, ama para kazanma konusunda yetenekliyiz.” Marianne’e bakarak, “Sanırım sen, bırak bununla övünmeyi, paradan bahsetmemi bile istemezsin, değil mi?” diye eklemişti.

Marianne cevap olarak ona hafifçe gülümsemişti. Herkesin içinde aşağılanmasının baş tanığı olarak, onu asla tam olarak affedemezdi. Ayrıca Elinor’un onun iyi kalpli ve sağduyulu biri olduğu konusundaki ısrarına katılamazdı. Tommy’nin, belli ki bir başka hafta sonu konuğu olarak Bill Brandon’ı da yanına alarak Cleveland’e daha sonra gelecek olması, Marianne için bir rahatlama olmuştu. İkisinin oraya vardıkları sırada Elinor da Barton’dan gelmiş olur ve her zamanki gibi hem kendisinin hem de Marianne’in sorumluluğunu üstüne alırdı. Böylece Marianne’i kitap okumakta, yürüyüşe çıkmakta ya da Charlotte’un açıkça planladığı o çok yemek ve bol içki tüketilen cümbüşlerden kendini uzak tutmakta serbest bırakırdı.

Marianne dönüp yüzünü tekrar odaya çevirdi. Elinor’un yatağı seçmesine izin verecekti. Onun liderliği ele almasına ve atılacak adımları belirlemesine izin verecekti. Henüz tam olarak göstermek istemese de; davranışlarını ayarlamak, kendini daha

az düşünmek, daha az inatçılık etmek, başkalarının ve özellikle Elinor'un acılara göğüs gererek neler çektiğini fark ettiğini göstermek –ayrıca bunun, Elinor'un gözünden kaçmamasını sağlamak için– kendini çok zorluyordu. Değişmek için çaba liyordu, gerçekten... Ama yine de, geçmişteki kesin fikirlerinin ihtişamından, tutkuya ve içindeki eğilime teslim olmanın baştan çıkarıcı gücüne olan inancından vazgeçmek çok zordu. Ama deniyordu ve denemeye devam edecekti. Charlotte ve Tommy'nin kır evinde bir hafta sonu geçirmeyi kabul etmesi, onun gerçekten değişme niyetinde olduğunun bir kanıtıydı. Öyle değil miydi? Marianne aniden hapsirdi, titriyordu ve kâğıt bir peçete kutusu aradı. Bir yerlerde olması lazımdı. Charlotte, yeni doğmuş bir bebeği bile olsa, ayrıntıları asla göz ardı etmeyen türden bir ev sahibesiydi.

Kâğıt mendiller tabii ki oradaydı. Banyodaki değişik boyda bir dizi bembeyaz havlu ve yumurta şeklinde yeni bir kalıp pembe sabunun yanında duran beyaz bir hasır kutunun içine gizlenmişti. Marianne kutudan bir avuç dolusu kâğıt peçete aldı ve sert bir şekilde burnunu temizledi. Belki de hissettiği şey depresyon değil, çok daha basit bir şeydi. Belki eklemlerindeki ve başındaki ağrılar hiç de psikolojik değil, sadece yaklaşan bir soğuk algınlığının fiziksel belirtisiydi. Tekrar burnunu temizledi ve avucunu alnına koydu. Acaba ateşi mi vardı?

İşten sonra arabayla Exeter'den Cleveland'a 112 kilometre yol kateden Elinor, akşam havasının birden kötüleştiğini gördü. Exeter'dan öğleden sonranın ilerlenmiş güneşli bir saatinde yola çıkmıştı. Ama Bristol'e doğru yaklaşırken, önündeki bulutlar kararıp alçalarak büyük alaca renkli yığınlar dönuştü. Gideceği yere on beş kilometre kalmışken, sanki dolu bir banyo küveti yana yatmış gibi aniden otoyolun üstüne yoğun bir sağanak

boşaldı. Elinor kendini bir yandan arabayı düzgün tutmaya ve bir yandan da yolu görmeye çabalarken buldu. Radyoda Heart FM çalıyordu. Margaret'in tercih ettiği kanaldı bu. Fakat radyonun sesi bile, arabanın tepesine yağan şiddetli yağmurun patırtısı altında boğulmuştu. Elinor yolu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve kendi kendine –ama ilk defa olarak değil– Marianne'in isteklerini geri çevirmenin neden bu kadar zor –hatta imkânsız– olduğunu merak etti.

“Sadece Cleveland'da bir hafta sonu,” demişti Marianne. “İki gece. Lütfen. Beni oraya yalnız gönderme.”

“Ama ben asıl senin neden oraya gitmek istediğini anlamıyorum. Neden doğruca eve gelmiyorsun?”

Marianne, üzüntüyle ve zayıf bir sesle, “Ne yazık ki bunu yapamam...” demişti.

“İyi ama cuma günü doğruca eve gelmekle, evde geçirmek istemediğin hafta sonunu orada geçirip pazar günü öğleden sonra eve gelmek arasındaki fark nedir?”

Bir duraklama olmuş, Marianne sessizleşmişti ve Exeter'deki masasında oturmakta olan Elinor ona yardım edecek havada değildi. Sonra Marianne daha zayıf bir sesle, “Bu bir tür sınaıma,” demişti.

“Nedir? Sınanacak olan?”

“Charlotte'un evine gitmek... Kendimi tekrar normale döndürmek zorundayım. Mecburum... Çok daha sıradan biri olmak için kendimi eğitmek zorundayım. Charlotte'a gitmeliyim, iyi bir konuk olarak bebekle ilgilenmeli ve ona minnettarlığımı göstermeliyim.”

“Ben Charlotte'ın yerinde olsam,” demişti Elinor, “böyle bir davranışı neredeyse hakaret olarak kabul ederdim. Şansın var ki o, bunu fark etse bile, aldırmayacak kadar iyi ve neşeli biri.”

“Yanlış ifade ettim,” demişti Marianne.

“Öyle mi?”

“Aslında üstün biriymiş gibi konuşmak istemedim. Ben üstün biri olduğumu düşünmüyorum. Bence üstün olan sensin. Ben sadece çabalıyorum, demek istedim. O durumda olmamak için...”

Elinor biraz yumuşamıştı.

“Tamam...”

“Eğer eve dönmem önemli bir konuysa Ellie, bunu önemli hale getirenin ben olduğumu biliyorum. Ben gerçekten bir melodram istemiyorum, hatta dramatik bir durum olmasını bile istemiyorum. Eve gelmek ve geleceğimi planlamak yani olmam gereken biri gibi olmak istiyorum. Ama eğer sen Cleveland’a gelirsen, bu benim için çok... değerli bir şey olacak.”

Böylece Elinor şimdi burada, kendisini bekleyen ve Charlotte’ın bebeği ile Marianne hariç hepsi kendisinden büyük ve tamamen farklı bir yaşam tarzına sahip insanlarla geçireceği bir hafta sonu için bir bahar sağanağına yakalandığı otoyolda mücadele veriyordu.

Hayat, diye düşündü birden, biraz da acıyla. Hayat, benim bu yaşadığım şey mi? Ben aslında her ne kadar pubları, kulüpleri ve sarhoş olup kendimi dağıtmayı ciddi olarak istemiyor olsam bile, hayatın benim yaşımdaki biri için kesinlikle biraz daha eğlenceli olması gerekmez mi?

“Sırılsıklam olmuş,” dedi Charlotte. “Yani tepeden tırnağa ıslanmış. Tapınağa doğru yürümek istedi. Ben de, ‘Tommy’nin onu sana göstermesini bekle. Orası onun gurur ve neşe kaynağı, hatta oraya bir Wi-Fi bağlantısı bile yaptı,’ dedim. Ama beni dinlemedi. Londra’da geçirdiği bunca haftadan sonra biraz çg-

zersiz yapması gerektiğini söyledi. Ve ondan sonra tek bildiğimiz şey, kulakları sağır eden bir gök gürültüsünün ardından göklerin yarılp sağanağın başlaması oldu. Tabii Marianne sıırıslıklam olmuştı. Sonra ben onun kot pantolonunu çıkarttırıp kuru bir şeyler giydiremedim, annem de yapamadı. Gerçekten samimini söylüyorum Ellie, onun kendisini bu kadar berbat hissetmesine şaşmamalı. Bu küçük bezelye filizleri ne hoş değil mi? Onları salataya koyacağım. Yazın salataya latin çiçekleri koydum ve Tommy'nin çılgına döndüğünü görmek bile, buna kesinlikle değdi. O içinde meyve ya da çiçekler olan iştah açıcı yiyeceklere tahammül edemez. Çok tuhaf.”

Elinor, Charlotte'un ustaca bir boyamayla eskitilmiş olan dolaplarından birine yaslanmış, bir kupadan çayını içiyordu. “Gidip onu göreceğim,” dedi. “Yatmaya mı gitti?”

“Umarım öyle yapmıştır. Ona yatmasını söyledim, annem de söyledi. Ama o Theraflu ve Nurofen'i eliyle itti. Ben açıkçası onun zavallı küçük Tom'un her tarafına hapşırmasını istemedim, o yüzden yatağa gidip orada kalmasını söyledim.”

Elinor mutfağa şöyle bir baktı. Özenli bir şekilde yer karo-su döşenmiş olan zeminin üzerinde duran bir oyun kafesinin içinde, önlüklü kot bir tulum ve minik ekose bir gömlek giymiş olan küçük Tom Palmer, yaylı bir bebek koltuğunun içinde uzanmıştı. Kollarını ve bacaklarını, sıkışmış bir böcek gibi çelimsiz hareketlerle sallıyordu. “Umarım Marianne ona herhangi bir şey geçirmemiştir,” dedi.

“Hiç korkma,” dedi Charlotte, bir rezene soğanını ustaca keserken. “Ona bu fırsatı vermedim. Çarçabuk sarmalayıp üst kata postaladım.” Oğluna doğru baktı. “Öyle değil mi bebeğim? Ve baban senin böyle giyindiğini görünce küplere binmez mi? Çok komik, ama Tommy tüm bebeklerin aylarca beyaz gecelikler içinde olması gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden biz de,

yeni kaşmir bebek hırkasını babamızdan saklayalım, tamam mı bebeğim? Ellie, çok yorgun olmalısın. Git ve banyo yap. Erkekler dokuza kadar burada olmayacak ve annem de her zamanki gibi TV haberlerine yapışmış durumda. Ona sürekli olarak, hepsi dehşet dolu bu haberleri dinlemektense, olanları bilmemek daha iyi değil mi diyorum. Ama o bilmemenin, onu daha kötü hissettirdiğini söylüyor. Ellie, üzerine titrediği kız kardeşin orada olmayınca, ben Londra'da annemle ne yapacağım?"

Marianne yatağın üzerinde –içinde değil– yan yatmış ve dizlerini karnına doğru çekmişti. Gözleri kapalıydı. Elinor ona doğru eğildi. "M.?"

"Ah," dedi, yerinden oynamadan. "Ah, Ellie. Geldiğine çok sevindim."

Elinor elini kız kardeşinin bacağına koydu. Kot pantolonu nemliydi, neredeyse ıslaktı ve yastığın üzerine dağılmış olan perçemlerinin de kuru olmadığı açıkça belliydi.

Elinor neredeyse sinirli bir sesle, "Sen ne yapıyorsun?" dedi.

Marianne, titremesi yüzünden dişleri birbirine vurarak, "Kendimi çok iyi hissetmiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Elinor, "elbette hissetmezsin. Berbat görünüyorsun. Ateşin var mı?"

"Muhtemelen."

"Ve sen bir astımlısın. Yine de burada ateşli bir halde ıslak kıyafetlerle yatıyorsun. Sen bir bebek değilsin, Marianne."

"Lütfen bana kızma," dedi Marianne cılız bir sesle. "Birden kendimi çok kötü hissettim, biraz da hapsolmuş gibiydim. Sonra yağmura yakalandım..."

"Otur," dedi Elinor.

"Yapamam..."

“Otur!”

Marianne, gözleri hâlâ kapalı olarak yatakta oturma pozisyonu almaya çalıştı.

Elinor, onun kazağının eteğini tutarak başından çıkarmak için çekmeye başladı. “Bana yardım et,” dedi.

“Uğraşıyorum...”

“Şimdi gömleğin.”

“Ellie, üzgünüm, üzgünüm, yapamıyorum...”

“Pantolonun,” dedi Elinor. “Çorapların. Hepsi. Tanrım, ne kadar salaksın!”

“Ben bunun böyle olmasını istemedim.”

“Solunum aletin yanında mı?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Çantamda,” dedi Marianne. İç çamaşırlarıyla titreyerek yatağın kenarına büzüldü. Elinor çantasından kendi pijamalarını çıkardı ve ona uzattı.

“Bunları giy. Ben solunum aletini alacağım.”

“Ona ihtiyacım yok...”

“M.,” dedi Elinor, neredeyse bağırarak, “eğer üşüttüysen ve bu göğsünün yakınında bir yerdeyse, sonra ne olur? Ne? Ne?”

“Bunun bir trajediye dönüşmesini istemezdim...”

“Senin çevrende her zaman bir trajedi var!”

“Gerçekten üzgünüm,” dedi Marianne. “Gerçekten. Gerçekten. Senin gelmene ihtiyacımı vardı, gelmeni istedim. Ama bunun olmasını istemedim.”

“Sana bir sıcak su torbası getireceğim.”

“Ellie?”

“Ne var?”

“Bill ve Tommy geldi mi?”

Elinor kapının yanında durdu.

“Neden, ne fark eder?”

“Bilmiyorum. Sadece Bill’in etrafta olması insana biraz güven veriyor, öyle değil mi?”

“Aman Tanrım!” dedi Elinor, “burada gerçek bir fikir değişikliği var. Onun yaşlı ve sıkıcı bir adam olduğunu düşündüğünü sanıyordum.”

Marianne, mahremiyetini olabildiği kadar korumaya çalışarak Ellie’nin pijamalarını giymeye çabalarken, “Ben biraz farklı düşünmeye çalışıyorum,” dedi. “Farklı olmaya çalışıyorum. Üşütmek istemiyorum. Üzgünüm Ellie... Üzgünüm...”

Elinor ona dikkatle baktı. Pijamalar çok eskiydi, tüylendirilmiş pamuklu kumaştan yapılmıştı ve üzerinde çaydanlık desenleri vardı. Beden olarak her zaman çok büyüktü. Ama Marianne üzerindeki bu pijamayla, nemli sicimler gibi omuzlarına dökülmüş saçları ve etrafında halkalar oluşmuş yorgun gözleriyle bile, çok çekici görünüyordu doğrusu. Elinor iç geçirdi.

“Yatağa gir,” dedi. “Tam içine... Doğru dürüst... Ben gidip bir sıcak su torbası ile Paracetamol getireceğim ve sen de onu yutacaksın.”

Marianne gülümsemeye çalışarak, “Tabii,” dedi.

Bill Brandon, Elinor’a biraz viski vermeye çalıştı.

“Sadece hafif bir tane. İlaç niyetine. Çok yorgun görünüyorsun.”

“Viskiyi gerçekten sevmiyorum.”

“İçine zencefilli gazoz ilave etsem bile mi?”

“O halde bile.”

“Sanırım, yukarıya Marianne’e biraz götüremeni...”

Elinor ona gülümsedi. “Umarımı uyuyordur,” dedi.

“Telaş etmek istemiyorum, ama bir doktor getirmeniz gerekmez mi?” dedi Bill Brandon. “Veya NHS* Hattı’nı falan arasak?”

“O sadece üşütmüş,” diye bağırdı Charlotte, mutfağın diğer tarafından. Adaba uygun olarak bir omzunun üzerine attığı krem rengi kaşmir bir şalın altından, bebeğini emziriyordu.

“Ölümcül değil, seni yaşlı yaygaracı!”

“Ama onun astımı var.”

Tommy odaya girdi, bir kadeh şarabı Elinor’un eline tutuşturdu ve Bill Brandon’ı omzundan tuttu.

“Yaşlı bir kadın gibi davranma, Bill. O soğuk almış. Ablası olan hanımı dinle.”

Elinor kadehinden bir yudum aldı. “Ben hayatım boyunca bir astımlıyla yaşadım,” dedi Bill’e. “Ciddiyim. O üşüttü, çünkü ben onun bağışıklık sisteminin bu kış olanlardan sonra biraz tahrip olduğunu sanıyorum, sadece uyuması gerekiyor. Sabaha iyileşir.”

“Ben hâlâ diyorum ki...”

O sırada içeri dalan Bayan Jennings, “Çok kötü,” dedi. “Beni sadece umutsuzluğa sürüklediği halde, bu haberleri neden izliyorum sanki? Yunanların kemer sıkma politikasından nefret ettiğine eminim. Ama senin baban Charlotte, eğer elinde yoksa, harcama yapmak için ödünç para almanan gerektiğini söyledi her zaman. Ben Bayan Merkel ile tamamen aynı fikirdeyim. Şimdi bak Tommy, bu bir cuma gecesi. Bu yüzden sanırım ciddi bir şeye ihtiyaç var.”

* (National Health Service) Devlet Sağlık Hizmetleri Kurumu.

“Cin ve ciddiyet mi?”

Bayan Jennings ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Çok güzel. Ciddiyet konusuna takılma. Elinor hayatım, sen berbat görünüyorsun. Senin şu kız kardeşin nasıl?”

“Ben onların bir doktor çağırmasını istiyorum,” dedi Bill. “O astımlı.”

“O iyi,” dedi Elinor. “Şimdi uyuyor. Sabaha iyi olacak.”

Bayan Jennings başıyla torununu gösterdi.

“Umarım hastalığını ona geçirmemiştir, zavallı minik şey.”

“Ben onu emzirdiğim sürece bir şey olmaz, anne. Onun her şeye karşı bağışıklığı var. Tommy, o kadehte gerçekten sadece sek cin mi var?”

“Hemen hemen.”

“Mükemmel,” dedi Abigail Jennings, hoşnut bir sesle. Kadehini orada bulunanlara doğru kaldırdı. “Şeref, canlarım! Hepimize mutlu bir hafta sonu ve herkese mutlu bir gelecek dilerim.” Birden aklına bir şey geldi ve durdu. “Bill,” dedi. “Bill! Senin o çocuğa bir iş vermek harika bir şey. Harika!”

“Ve bir de daire,” diye bağırdı Charlotte.

“Şimdi o daireyi tamir ediyorum,” dedi Bill, gülümseyerek. “Bu haliyle hiçbir kızıdan oranın kahrını çekmesini isteyemedim. Aslında Elinor’dan bu konuda bana yardım etmesini rica edecektim.”

“Anlamadım?!”

“Mükemmel,” dedi Abigail tekrar, pırıltılı bir gülümsemeyle Elinor’a dönerek.

“Bunun için mükemmel bir kişi o. Usta mimarımız! İdeal... Ve siz ikiniz birbirinizi ne kadar fazla görürseniz, ben o kadar mutlu olacağımı.”

“Abigail...”

“Bayan J...”

Abigail tombul elini onlara doğru salladı.

“Ah, siz ikiniz anlaşıp artık. Bütün bu yaşadıklarınızdan sonra romantik bölümde neşelenmeye ihtiyacınız var.”

Elinor şarap kadehini yakınındaki mutfak tezgâhına koydu. Tommy Palmer’ın, oğlunun küçük ayaklarını tutarak krem rengi kaşmir şalın gözlerden sakladığı görüntüye bakıp gülünmesini fark etti.

“Ben gidip Marianne’i kontrol edeceğim,” dedi Elinor.

Bill onun koluna dokundu.

“Yardım edebilir miyim? Bir şey yapabilir miyim?”

Elinor başını iki yana salladı.

“Hayır. Ama teşekkürler.”

“Beni çağır. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Elbette.”

Bill aniden karar vermiş gibi ona baktı ve “Ona sevgilerimi ilet,” dedi.

Odanın karşısında, Charlotte ve Bayan Jennings gözlerini devirerek birbirlerine baktılar.

Charlotte sessizce dudaklarını oynatarak, “Hiç ümit yok,” dedi annesine.

Tommy Palmer bakışlarını oğlunun şalın altındaki kafasından karısının yüzüne çevirdi. Yüzünde ayıplar gibi bir ifade vardı.

“İkiniz de,” dedi, kesin bir sesle, “bundan o kadar emin olmayın.”

Bill Brandon’ın rüyasındaki belirsiz karmaşanın içinde bir yerlerde, birisi kapıya vuruyordu. Kapıdaki sesin nereden geldi-

ğini ya da neyle vurulduğunu bilemiyordu, ama hiç durmadan ısrarla devam ediyordu. Sonra birisi kapıyı vururken onun ismini çağırmaya başladığı sırada, Bill aniden gözlerini açtı ve Tommy Palmer'ın hafta sonu kıyafetlerini muhafaza ettiği Cleveland Cottage'daki tek kişilik odanın karanlığına bakarak uyandı.

Bir asker olarak hep tetikteydi ve yataktan hemen fırladı. Yatmadan önce –bir başkasının evinde olduğu için– en azından pijamanın altını giymiş olduğuna şükretti. Kendi odasının kapısı çalınıyordu ve onu çağıran ses de Elinor'undu. Kapıyı hemen açtı, niyetlendiği kadar sakin ve sıradan olmasını başaramadığı bir sesle, “Marianne mi?” dedi.

Elinor büyük beden bir tişört giymiş ve gözleri üzüntüyle kocaman açılmıştı.

“Ah, Bill, şükürler olsun... Seni uyandırdığım için çok özür dilerim, ama o çok kötü durumda, çok berbat... Konuşmıyor, ağzının etrafı mosmor, tıpkı babamınki gibi, tıpkı...”

Bill bir elini uzatıp onun omuzunu tuttu.

“Bir ambulansa ihtiyacımız var.”

“Onun solunum cihazı işe yaramıyor gibi görünüyor. Hiç durmadan denedik. Sanırım oksijene ihtiyacı var, aynı babanın olduğu gibi. Ve şu beta agonist ilacı. Bill, korkuyorum...” Bill öne çıktı ve çıplak göğsünün farkında olmadan kollarını ona doladı. Olabildiğince güven verici bir sesle, “B.R.I.'yi arayacağım. Bristol'daki hastane. Hemen şındı. Hırıldıyor mu?”

“Nerdeyse hiç.”

Bill onu bıraktı.

“O halde bayağı şiddetli.”

Elinor gözlerini dikerek baktı.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

Bill belli belirsiz gülümsedi. “Kız kardeşinle tanıştığımdan beri astım hakkında çok şey öğrendim. Ben bunu kendime vazife edindim. Şimdi hemen Marianne’in yanına dön. Ben bir ambulansın yola çıktığına emin olduğum an yanınıza geleceğim.”

Sahanlığın dip tarafındaki uçta başka bir kapı açıldı. Bayan Jennings, şakayık desenli kapitone bir sabahlığa sarınmış olarak ve saçları sevimli bir dağınıklık içinde, Charlotte’un evde bir bebek olduğu için bütün gece açık bıraktığı loş ışıktaki belirdi.

“Elinor?”

Elinor hızla döndü.

“Marianne mi?”

Konuşmakta güçlük çeken Elinor başını salladı. Bayan Jennings hızla sahanlığa indi ve Bill Brandon telefonunu bulmak için yatak odasına geri dönerken, kollarını Elinor’a doladı. “Zavallı çocuğum,” dedi.

“Zavallı olan Marianne.”

“Bu, kimin gerçekten en fazla yükü taşıdığına bağlı olarak değişir,” dedi Abigail, Elinor’un sırtını okşayarak.

Elinor şakayık desenli kapitone sabahlığın teselli edici sıcaklığıyla biraz rahatladı.

“Ah, Bayan J...”

“Biliyorum, tatlım,” dedi Abigail Jennings, onun sırtını okşamaya devam ederek, “biliyorum...”

“Ağlayacağım.”

“Ağla o zaman.”

“Aynı babam gibi, neredeyse konuşmıyor ve nefes almak için savaşıyor...”

“Tamam tamam, hayatım.”

Bill Brandon, Tommy Palmer’ın çizgili bornozunu pijamasının üstüne giymiş olarak elinde telefonla yatak odasından dışarı

çıktı. Bayan Jennings'e kafasıyla onay vererek baktı ve "Ambulans yolda," dedi.

Elinor konuşmaya çalıştı, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Boğazına, kaslarının çalışmasını engelleyen bir şeyler tıkanmış gibiydi ve gözlerinden boşalan yaşlar Bayan Jennings'in omzunu ıslatıyordu.

"Tamam tamam," dedi Bayan Jennings tekrar. "Tamam tamam. Zavallı kızım..."

Bill Brandon telefonunu bornozun cebine koydu.

"On beş dakikada gelecek," dedi Bill. "Şimdi hastanın yanına gidelim, olur mu?"

"Aman Tanrım!" dedi Charlotte Palmer annesine. "Yoğun bakım mı! İnanamıyorum! Bir bakmışsın üşütmüş ve yağmurda ıslanmış, bir bakmışsın şafak vakti ambulans gelip götürmüş. Anne, ben hiçbir şey duymadım. Tek bir şey bile... Ne kadar korkunç, değil mi? Ama minik Tom uyuduğu zaman –ki neredeyse hiç uyumuyor– biz hepimiz sanki atasözüne uyar gibi uyuruz. Ama yok artık yani. Bütün bu trajedi yaşanıyor ve biz en ufak bir şey bile duymuyoruz."

Bayan Jennings'in üzerinde hâlâ şakayık desenli sabahlığı vardı, ama saçları alışlagelmiş şekilde kabarık taranmış ve itibar için inci küpeler takmış halde kucağında torununu sallıyordu.

"Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Char. Hiçbir şey. Elinor, mantıklı olarak Bill'e haber verdi ve on yedi dakika içinde bir ambulans geldi –saat tuttum– ve onu alıp götürdü. Tanrı'ya şükür! Elinor ve Bill onunla birlikte gitti. Elinor berbat haldeydi, zavallı kuzum. Saçlarını bile taramanmıştı, sanırım."

Tommy Palmer, iPad'inde Financial Times'ın hafta sonu başkısını okumaya dalmıştı. Başını kaldırmadan, "Taranmış olsa kim fark eder ya da umursardı sanki?" dedi.

Bayan Jennings torununa bakmaya devam etti. “O kız hiçbir zaman kendini düşünmez,” dedi. “Artık bunun zamanı geldi. Diğer insanlar için çok fazla şey yaptığın zaman, onlar artık bunu doğal bir şey gibi görmeye başlıyorlar. En azından Bill onun ne kadar sevilesi biri olduğunu görüyor.”

“Anne,” dedi Charlotte, ağzına kadar dolu olan dolabın içinde kahve ararken. “Anne, artık bu konuyu kapat, olur mu? Bill Brandon’ın gözü, Marianne’den başkasını görmüyor.”

“Saçmalık!”

“Bill, Ellie’nin harika biri olduğunu düşünüyor, anne. Ve bu doğru... Ama hayalindeki kız o değil.”

Bayan Jennings, torununa, “Her şey seksle ilgili değil,” dedi, kesin bir ifadeyle.

“Çoğunlukla öyledir,” dedi Tommy, gözlerini ekrandan ayırmadan. “Eğer değilse de, olması gerekir.”

“Ona aldırma,” dedi Charlotte. Su ısıtıcısının yanına yeni bir paket kahve koydu. “Onun tek düşündüğü şey bu. Yani parayı düşünmediği zamanlar...”

“Sen şanslı bir kızsın,” dedi Abigail. “Bir erkekten başka ne istersin ki? Ya da aslında ne beklersin? Ben her zaman babana derdim ki...”

“Dinleyin,” dedi Tommy Palmer aniden. BlackBerry’sine bakıyordu. “Bill’den mesaj var.”

Charlotte elinde boş su ısıtıcısı ile dönüp ona baktı.

Bayan Jennings gözlerini bebekten kaldırdı.

“Yüksek akışlı oksijen,” diye okudu Tommy. “Nebulize salbutamol ve bir şey daha var, okuyamıyorum... Bromür, sistemik steroidler, hepsi devam ediyor. Şimdiye kadar tepki vermedi. En kısa zamanda Belle’i, Barton’dan getireceğim. Elinor yanında kalıyor. Daha fazlası, biraz sonra. B.”

Tommy okumayı bıraktı. Odada şok ve tam bir sessizlik vardı. Charlotte su ısıtıcısını bıraktı ve mutfığı geçip bebeğini annesinden aldı. Üzerine eğilerek, yüzünü onun yanağına yasladı.

“Zavallı küçük Marianne,” dedi Abigail Jennings, yavaş sesle.

Tommy Palmer pencereden dışarı baktı.

“Vah zavallı şeyler,” dedi, “hem de hepsi. Nasıl bir kâbus bu?!”

Elinor, kendisine bekleyebileceğini söyledikleri küçük bir ziyaretçi odasındaydı. İçeride soğuk görünümlü vinil kaplı koltuklar, üzerinde dağınık vaziyette eski tarihli ve bakılmaktan yıpranmış dergilerin olduğu alçak kontrplak bir sehpa vardı. Duvarlarında kırsal doğa ve küme halinde kulübelerin resmedildiği romantik küçük suluboya tablolar asılıydı. Odanın havası, onun iki yıldan daha az bir süre önce Haywards Heath Hastanesindeki benzer bir odada yoğun şekilde hissettiği aynı gergin ve endişeli atmosferi hatırlatıyordu. Elinor, oda ne kadar mahremiyet sağlarsa sağlasın, koridordaki bir sandalyenin ya da hastanenin kahveci dükkânının, vakit geçirmek için çok daha katlanılabilir yerler olduğunu biliyordu.

Ama şimdi yapması gereken şey, katlanmaktı. İçeride —o küçük, dramatik, yoğun bakım koğuşunda— Marianne’e, şiddetli bir astım krizinde verilmesi gereken her şey, hatırlayabildiği kadarıyla, veriliyordu. Genç bir uzman doktor —Elinor’a göre, bir öğrencinin yaşıdaydı— ona etraflıca açıklama yapmış ve “Takviye olarak maksimum beta 2 agonistleriyle birlikte IV aminofillin gerekebilir ve eğer solunum durması varsa, biraz adrenalin de verilebilir,” demişti. Elinor ona bakıp başını sallamış ama bir türlü, “Bana bütün bu ilaçların adını sıralama, lütfen ne olur sadece o ölecek mi, bana bunu söyle,” diyememişti. Kız kardeşinin genç, solgun ve ciddi yüzüne bakarken kapıldığı panik, onu hasta etmişti. Duyduğu çaresizlikten, onu içine çeken ve yabancı

bir hastanede yalnız başına olmasıyla hiçbir ilgisi olmayan, tümüyle gelecekte Marianne'siz bir yaşam ihtimalinin katlanılmaz düşüncesiyle ilgili olan o korkunç yalnızlık duygusunun verdiği çaresizlikten hasta olmuştu. Bu son ihtimal öylesine eziciydi ki, o an için hiçbir pişmanlığa yer bırakmıyordu. Marianne'e duyduğu kızgınlığı, ne sempati ne de empati göstermeyişi, onun yoğun duygularına öfkelenişini, içerleyişini, ona katlanamayışını –listenin sonu yoktu– hatırlayarak, tüm bunların kendisini yutmayı beklediğini biliyordu. Ama şimdilik böyle değildi. Şimdi bir hastane koridorunda plastik bir sandalyede, bir tür korkunç felç durumunda oturmuş, Bill Brandon'ın annesiyle Margaret'i almak için Devon'a doğru çılgın bir süratle gidişini hayal ediyordu.

Bill harikaydı. Ambulansı ve hastaneye gidişi planlayıp yönetmiş, sesini asla yükseltmeden, cevap olarak hiçbir hayır kelimesini kabul etmeden, bir şekilde acil servisin tüm dikkatini zorla kendine çekmeyi başarmıştı. Çalkantılı ilk yarım saat için böyleydi ve sonra aniden, yüzünde büyük bir acıyla Elinor'a dönerek, “Ben seninle kalırdım, gerçekten kalırdım. Ama eğer bir şey yapmazsam, aklımı kaçıtırırım,” demişti. “O yüzden gidip anneni alsam, senin için uygun olur mu?”

Elinor yutkunmuş ve şiddetle başını sallamıştı. “Çok seviniyorum, minnettar olurum. Ben...”

“Onu aradın mı?”

“Henüz değil. Ben kimseyi aramadım.”

“Ara onu,” demişti Bill. “Onu şimdi ara. İki saat içinde orada olacağımı söyle. Eğer...”

“Yapma!”

Bill irkilmiş ve elini bir an yüzüne götürmüştü. Zor duyulur bir sesle, “Onlar harikalar yaratıyor, şimdi...”

“Git,” demişti Elinor.

“Sen iyi olacak mısın?”

“Hiçbirimiz iyi olamayız. Git ve annemi al. Lütfen... Teşekkür ederim...”

“Bana mesaj at. Anneni ara...”

“Git!”

Bill dönüp koşmaya başlamıştı. Koyu mavi üniformalı hemşire gibi birisi neredeyse hemen onu durdurmuş ve Elinor, Bill’in bir saniye beklediğini ve ardından asansöre doğru koştuğunu ve hemşirenin başını sallayarak onu izlediğini görmüştü. Sonra Elinor, koridorda durup cebinden telefonunu çıkararak annesini aramıştı. Binaların arasındaki asfalt kaplı bir alanda bulunan, aralıklı yerleştirilmiş beton çiçek küvetlerindeki donuk ve uzun ömürlü çalılara bakarak, onunla sanki gerçek hayattaki nisan ayının bir cumartesi sabahında değil de, uğursuz bir rüyada geçiyormuş gibi gelen bir konuşma yapmıştı.

“Bill geliyor,” diyordu sürekli, Belle’in gözyaşları arasında. “O yolda. Bill geliyor.”

Sonra Margaret telefonu annesinden almış ve Elinor her şeyi ona en baştan tekrar anlatmak zorunda kalmıştı, Margaret –Ah, Tanrı onu korusun, gerçekten korusun– sakın ve serinkanlı bir şekilde Elinor’a güvence vererek Bill’in gelişinde hazır olacaklarını söylemiş, ama sonunda aniden ve umutsuzca, “Çok geç mi kalmış olacağız?” demişti.

“Hayır,” demişti Elinor. Parmaklarını otomatik olarak ve aptalcasına üst üste bindirerek çaprazladı.

“Hayır. Tabii ki kalmazsınız.”

Elinor saatine baktı. Ama bileği boştu. Saatini takacak zamanı olmamış, bunu düşünmemiş, dişlerini bile fırçalamamıştı. Bunu yapmalıydı. Gidip diş fırçası, tarak ve biraz kahve alınmalı, yeni

bir güne başlamanın kaçınılmaz ritüellerini yerine getirmeliydi. Marianne için duyduğu dayanılmaz acının verdiği ani bir sancıyla nefesi kesilerek iki büklüm oldu ve başı önüne düştü. Yerdeki parlak gri vinil zemine gözlerini dikerek, kendi kendine mırıldanmaya başladı: “N’olur ölme M. Beni bırakma, savaş, n’olur savaş! Lütfen, lütfen, benim için!.. Sen ne istersen yapacağım, yapacağım, yapacağım...”

“Siz Marianne’in ablası mısınız?”

Parlak gri zemin üzerinde, tam kendi görüş alanında, bir çift büyük beyaz hastane takunyası vardı. Görüntüyü algılamak Elinor’un bir iki saniyesini aldı. Yavaşça doğrulurken, gözleri önce kot pantolonlu bir çift bacak, sonra ekose bir gömlek ve beyaz bir doktor ceketi gördü. Bunların üzerinde bir de yüz vardı. Elinor şaşkınlık içinde onun muhtemelen bir Iraklı ya da İranlı, hatta bir Suriyeli ya da Türk’ün yüzü olabileceğini düşündü. Sonuçta bir Orta Doğuluydu. Çok koyu renkli, içinde neredeyse mavi lacivert pırıltılar olan harika saçları vardı.

“Marianne’in ablası mısınız?” diye tekrarladı doktor.

Gülümsüyordu. Gülümseme! Elinor ayağa fırladı.

“Evet! Evet? O nasıl?”

“Tepki veriyor,” dedi doktor. “Nefes alıyor. Bronkodilatasyon hâlâ zayıf, ama oluyor.”

Elinor gözlerini açarak ona baktı. “Yani, demek ki...”

Doktor iki parmağını üst üste getirerek çaprazladı. Başıyla onayladı.

“Yani,” dedi, “henüz tehlikeyi atlatmış değil, ama iyiye gidiyor. Onu buraya getirmekle iyi yaptınız.”

“Ben... ah, ben onu görebilir miyim?”

“Henüz değil. Daha sonra belki. Onu stabilize ettiğimizden emin olduğumuz zaman.”

Doktor, Elinor'a baktı. Adam, onun ilk fark ettiğinden daha yaşlıydı, en azından daha önceki diğer doktordan daha yaşlıydı. Belki de bir babaydı, aileleri anlayabilen biri... Bazen onları öldürmek istesenez bile, onlar olmadan yapamayacağınız, onlarsız bir hayat düşünemeyeceğiniz biri... “Neden gidip kendinize yiyecek bir şeyler alıyorsunuz?” dedi doktor.

Yarım saat sonra Elinor, hastane tuvaletinde geçirdiği cesaret kırıcı bir on dakikadan sonra elinde bir yabanmersinli çörek, bir fincan kahve ile tekrar koridordaki sandalyesine geri döndü. Daha önce ona, canlı bir mezar gibi gelen o koridor, şimdi tozlu pencerelerden içeri dolan ve gri zemin üzerinde keskin gölgeli çizgiler oluşturan güneş ışığının altında neredeyse keyif veren bir yer gibi görünüyordu. Koridorda dizili mavi plastik sandalyeler hâlâ boştu, sadece ziyaretçi odasında oturan ve huzursuzca dergileri karıştıran orta yaşlı bir adam vardı. Ama Elinor ona katılmak ve onunla konuşmak için bir zorunluluk duymak yerine, sandalyelerden birini pencereye ve güneşe doğru çevirip, sadece gözlerini kapatarak orada oturmayı ve tarifsiz bir rahatlamanın verdiği o anlatılması imkânsız saf ve katıksız sevincin tadını çıkarmayı tercih etmişti.

Çöreğini yerken herkese mesaj atmıştı. Çörek, orası burası yapay yaban mersini ile süslenmiş belli belirsiz tadıyla son derece yavan olmasına rağmen, Elinor o güne kadar yediği hemen hiçbir şeyin bu kadar harika bir tadı olduğunu hatırlamıyordu. Sol eliyle yiyip içerken, sağ eliyle de aralıksız olarak annesine, Margaret'e ve Bill'e, Bayan Jennings'e ve Palmerlara mesajlar göndermişti. “O iyi,” diye yazmıştı. “İyi!!! Nefes alıyor! Nefes alıyor!” Şimdi tekrar sandalyesine yaslanıp gözlerini kapatarak, elleri göğsünün üzerinde, göğüs kafesinin iniş çıkışını hissederrek, kavuştuğu rahatlamanın mucizesiyle, yaşamının o yoğun

ve muhteşem duygusu içinde, hem kendisinin ve hem de Marianne'in hâlâ yaşamasının zevkini çıkarabildiği için duyduğu minnettarlığın sınırsız büyüklüğüyle, zihnini güneşin altındaki küçük dalgaların üzerinde hafifçe sallanan bir tekne gibi serbest bıraktı. Marianne nefes alıyordu, nefes alıyordu...

“Elinor,” dedi birisi.

Elinor gözlerini açıp baktı.

Yanında duran bir adam vardı. Çok uzun saçlı, süet ceketli, üstü başı dağınık ve belli belirsiz tanıdık gelen bir adam...

Elinor ona dik dik baktı.

Adam onun yanına oturdu. Elinde gösterişli, modern bir arabanın anahtarı vardı. Bir düğmeye basarak kullanılan türden... “Ben Wills,” dedi Wills, gülümsemeye çalışarak. “Beni tanımadın mı?”

“Tanrım!” dedi Elinor, içgüdüyle geri çekilerek. “Tanrım, buna nasıl cüret edersin?”

Wills elini uzattı.

“Lütfen” dedi. “Lütfen...”

“Burayı nasıl öğrendin?”

“Charlotte.”

“Charlotte?”

“Beni aradı. Bu sabah saat yedide. Acil bir durum olduğunu söyledi.” Wills elindeki anahtara doğru baktı. “O benim ne hissettiğimi biliyor,” dedi, sakın bir sesle.

Elinor ondan uzaklaşmak için yanındaki sandalyeye doğru uzandı.

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Lütfen Elinor. Fazla kalınayacağım, söz veriyorum. Ama bilmem lazını, bilmek zorundayım... O iyileşecek mi?”

Elinor pencereden dışarı baktı.

“Evet,” dedi kısaca.

Wills bir tür titreyiş içinde iç çekti, bir şükran hissiyle nefesi kesilir gibi oldu.

“Tanrıya şükür... Tanrıya şükür... Ben buna dayanamazdım. Ben yapamazdım...”

Durdu. Elinor’a baktı ve sonra, “Benim bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Elinor pencereden dışarı bakmaya devam etti. “Sen sarhoş falan mısın?” dedi.

Wills bir iç geçirdi. “Bu sabah saat yediyi on geçe arabaya bindim ve son hızla buraya kadar sürdüm. Daha kahve bile içmedim.”

Elinor dönüp öfkeyle ona baktı.

“Senin ne halt etmeye çalıştığını bilmiyorum. Buraya, Aberdeen’den arabayla gelmiş olman hiç umurumda değil. Senin burada hiçbir işin yok. Seni aramak gibi bir iş de Charlotte’ın üzerine hiç vazife değil.”

Wills bir iki saniye durdu. “Bana beş dakika verir misin, sadece beş dakika?”

“Bunu neden yapacaktım? Zaman vermeyi bırak, sana bir saniye bile vereceğimin hayaline nereden kapıldığını bile anlamıyorum.”

Wills öne doğru eğildi. Samimi bir ciddiyetle, “Gerçekten bok gibi davrandım, Elinor,” dedi. “Biliyorum. Kendimi asla affetmeyeceğim. Ama sadece bir kere deneyip sana açıklayabilir miyim, bunu yapabilir miyim?..” Yine durdu. Sonra neredeyse bir fısıltıyla, “Çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum,” dedi.

Elinor hiçbir şey söylemedi.

“Onun hiçbir zaman beni affetmesini bekleyemem...”

Elinor alçak bir sesle, “Seni çoktan affetti,” dedi. “Bu, senin onu asla hak etmediğini gösteren başka bir sebep.”

Wills nerdeyse sıçrayarak ayağa kalktı.

“Sahi mi? Beni affetti, öyle mi?”

Elinor tekrar başka yöne baktı.

“Uzun zaman önce...”

“O inanılmaz biri,” dedi Wills, hararetli bir sesle. “Onun gibi birini hiç tanımadım. Hiçbir zaman tanıyacağımı da sanmıyorum.” Sonra neredeyse umutsuzca ekledi, “Bana inanmalısın. Kız kardeşin, benim bugüne kadar tanıdığım ve tanıyacağım en harika insan.”

Elinor tekrar başını çevirdi ve duygusuz bir yüzle ona baktı. Wills hâlâ güzeldi, ama bugün gerdanı hafifçe sarkmış, tıraşsız, saçları yakasının üzerine dağılmış ve kızarık gözleriyle itibarsız biri gibi görünüyordu. “Diğerleri için ne diyorsun?” dedi Elinor, soğuk bir sesle.

“Diğerleri mi?”

“Küçük Eliza,” dedi Elinor, temkinli bir ifadeyle. “Ve sadece onunla kalmadığına da bahse girerim.”

“Hayır,” dedi Wills, zorlanarak.

“Polis tarafından bir pub tuvaletinde yakalandı.”

“Bunu bilmiyordum, sonradan öğrendim.”

“Bu da seni temize çıkarıyor, ha?”

“Hayır... Hayır, tabi ki çıkarmıyor. Ama bu beni suçlu yapmaz...”

“Başlatan sensin. En başta ona uyuşturucuyu sen verdin.”

Wills irkildi. “Jane Teyze gibi konuşuyorsun,” dedi, Elinor’a.

“Güzel,” dedi Elinor, “benim istediğim de bu. Ve o kız hamileydi.”

“Benden değil.”

“Hıh!”

“Eğer Jane Teyze’nin beni bu sebeple evden kovduğunu ve vasiyetnamesini değiştirdiğini söylesem, bunu bilmen seni tatmin eder mi? Ben her zaman Bill Brandon’ın...”

“Onu bu işlere karıştıрма!”

Wills dudaklarını yaladı. “Çok büyük borç içindeydim. En son limiti kullanmıştım. Tüm kredi kartlarımın...”

“Eh, artık öyle değilsin,” dedi Elinor. “Bir altın madeni aradın ve...” Anlamalı bir şekilde onun nikâh yüzüğüne bakarak, “Onu buldun,” diye ekledi.

“Başım gerçekten beladaydı. Bunu yapmak zorundaydım.”

“Kız kardeşimi herkesin önünde alenen küçük düşürmek zorunda kalman gibi mi? Sana verdiği her şeyi sanki bir çöp sepetinin içindeki şeylermiş gibi geri göndermek zorunda kalman gibi mi?”

Wills, alçak sesle, “Bunu Ally yaptı,” dedi.

“Yani bunların hiçbiri aslında senin hatan değil. Vaftiz annen, karın –zavallı karın– hepsi senin büyük talihsizliğinizin birer enstrümanı, öyle mi?”

Wills başını kaldırıp ona baktı. “Ben hayatımda sadece bir kez, tek bir kez gerçek anlamda âşık oldum ve o da M. idi. Yani senin kız kardeşin,” dedi.

Elinor hiçbir şey söylemedi.

“Ona şunu söyler misin?” dedi Wills, yalvarır gibi. “Daha iyi olduğunda ona benim geldiğimi ve yanılmış olduğumu söyler misin? Onu gerçekten önemsedim. Önemsiyorum. Ve Ally de bunu biliyor. Ally, onunla neden evlendiğimi biliyor.” Ayağa kalktı ve Elinor’a baktı. “Bunu ona söyler misin?”

“Olabilir.”

“Sen hâlâ benim bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?”

Elinor derin bir iç geçirdi.

“Ben senin bir araba kazası olduğunu düşünüyorum. Yıkıcı bir araba kazası.”

“Bunu, tümüyle bir pislik olmaktan bir derece daha iyi olarak kabul ediyorum. ”

Elinor omuz silkti. Wills ona doğru eğildi. “Sana bir şey daha sorabilir miyim?” dedi.

“Sadece bir şey.”

“Marianne’in hayatında başka biri var mı? Başka birinin olması zaten benim için yeterince kötü olacak, ama ben özellikle belirli bir kişiyi kast ediyorum.”

Elinor da ayağa kalktı.

“Çık dışarı!” dedi.

Wills ısrarla devam etti, “Sen, kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Hayatım boyunca cezalandırılmış olacağımı biliyorsun...”

Elinor ona baktı. “Eğer senin için en kötü ceza, Marianne’in yaşadığı sürece senin adını bir daha anmamasıysa, o zaman evet, hayatın boyunca o cezayı çekeceksin,” dedi ve sonra hızla geri dönüp koridordan ziyaretçi odasına doğru yürüdü. İçeri girip kapıyı arkasından gürültüyle çarparak kapattı.

-17-

BELLE DASHWOOD, MARIANNE'İN yatak odasından çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Elinor merdivenlerin yarısına kadar inmişti. Döndü ve “O nasıl?” dedi.

Belle parmağını dudaklarına koydu.

“Uyuyor ya da uyumanın eşiğinde. Biliyor musun, yanakları neredeyse pembeleşti.”

Elinor gülümsedi. Barton’a döneli bir hafta olmuştu ve başta, aşına oldukları her şeyin arasına döndükleri için –ve bu aşinalığın verdiği acıyla– gözleri yaşararak verdikleri ilk tepkiden sonra, Marianne herkesi şaşırtan bir kararlılıkla kendini iyileşme sürecine sokmuştu. Hatta Elinor onun internete girerek Brighton Modern Müzik Enstitüsü’nün Bristol şubesinde bir gitar altyapı kursu araştırdığını bile keşfetmişti.

“Burs almak için bile başvurabilirim, Ellie. Aile gelirinin kırk bin poundun altında olması gerekiyor ve bizimki zaten bunun çok altında,” demişti Marianne.

Belle, merdivenlerden inerek Elinor’a doğru geldi.

“Hâlâ inanamıyorum.”

“Ben de öyle.”

“O araba yolculuğu. Hastaneye gidilen o korkunç araba yolculuğu... Senin mesajın gelinceye kadar, tabii ki. Ondan önce Bill’in gelmesini beklemek ve feryat ederek ağlayacağımı bildiğim için seni bir daha aramamam gerektiğini hissetmek... Mags çok cesurdu. Ona her baktığımda, zavallı yüzü bir trajedi maskesi olmasına rağmen, bana gülümsedi. Tanrı’ya şükür ki onun astımı yok. Senin de, hayatım.”

“Anne?”

“Evet canım?”

“Konuşabilir miyiz?”

“Elbette! Ama merdivenlerde değil. Hatta biraz şarap açalım mı? Jonno bir gemiyi yüzdürecek kadar şarap yolladı. Kırmızı şarabın her derde deva olduğunu düşünüyor. Ama ben ona, Ma-

rienne'in aslında kırmızı şaraptan fazla hoşlanmadığını söylemeye cesaret edemedim."

"Ama Bill biraz beyaz şarap gönderdi, değil mi?"

Belle onu düşünerek gülümsedi.

"Sevgili Bill... Ben hiç bu kadar düşünceli bir erkek tanımadım."

Mutfakta, Margaret okul çantasını masaya bırakmıştı. Kendisi ortalıkta görünmüyordu, ama Thomas'ın yaptığı ağaç evin içinde olduğuna ve arkadaşlarına mesaj attığına hiç şüphe yoktu. Margaret, Marianne'nin iyileşmesinden bu yana duyduğu rahatlamaı, ailesine karşı sürekli bir hor görme şeklinde ortaya koyuyordu ve ne zaman kendisinden bir şey yapmaması istense -müziği yüksek volünde çalmaması, banyoyu saatlerce tekeli altına almaması, yemek zamanlarında tabağında olan her şeye sessizce ve huysuz bir suratla dik dik bakmaması- bağırma eğilimi göstererek, "Hayatımı mahvedin, hiç durmayın!" diye haykırıp odadan kaçıyordu.

"Onun ev ödevini yapması gerekmiyor muydu?" dedi Belle.

"Muhtemelen."

"Onu şimdilik zorlamasak mı?"

Elinor bir mutfak sandalyesine çöktü.

"Ah lütfen, evet," dedi yorgun bir sesle.

Belle buzdolabını açtı ve bir şişe beyaz şarap çıkardı. Masaya koydu ve Elinor'a baktı.

"Sen iyi misin, hayatım?"

"Evet. İyiyim. Sadece sana söylemek istediğim bir şey var. Wills hastaneye geldi. Siz gelmeden hemen önce."

Belle, ne şaşırmış ne de özellikle bunu duymakla ilgilenmiş gibiydi. Şişenin ağzına bir tirbuşon taktı.

“Ya, öyle mi?” dedi, tepkisiz bi ifadeyle.

“Evet anne. Londra’dan arabayla gelmiş, çünkü Charlotte ona Marianne’in astım krizi geçirdiğini söyleyerek uyarmış.”

Belle, tirbuşonu büyük bir dikkatle çevirdi. “Charlotte çok aptalca bir şey yapmış,” dedi.

“Biliyorum. Ben de ona öyle söyledim. Ama o, Wills’in hâlâ Marianne için deli olduğunu ve her zaman öyle olduğunu, bundan da hiç vazgeçmediğini söyledi. Böyle bir kriz durumunda ona bunu söyleme fırsatı verilmesi gerekir diye düşündüğünü, hatta Marianne’nin bunu bilmesi gerektiğini söyledi.”

Belle mantarı yavaşça çekti. “Köprünün altından çok sular geçti hayatım,” dedi, neredeyse hiç önemsemeyerek.

“Anne, bunu Marianne’e söylemeli miyim?”

“Neden zahmet edeceksin ki?”

“Şey,” dedi Elinor, Belle’in masaya koymuş olduğu iki kadehi ona doğru iterek. “Wills’in ona söylediği her şeyde ciddi olduğunu ve kendisinin de bu konuda ısrar etmekte haklı olduğunu bilmek, M. için biraz teselli olamaz mı?”

Belle şarabı dikkatle kadehlere dökmeye başladı.

“Ne güzel renk. Şuna bak! Bill’in şaraptan anlaması bizim için büyük şans. Biliyor musun hayatım, bence artık Marianne’i Wills konusunda daha fazla rahatsız etmememiz gerekir. Bu iş geçmişte kaldı. Wills artık tarih oldu. Şimdi Marianne’in yapacak çok daha önemli işleri var.” Belle, şarap doldurmayı bıraktı ve bir kadehi Elinor’a doğru itti. “Sana anlatmadım...”

“Neyi anlatmadın?”

Belle masanın öbür tarafına oturdu. Şaraptan büyük ve takdir dolu bir yudum aldı.

“Bill ile yaptığım yolculuğu. İlk başta öyle bir ruh hali içindeydik ki, elbette öyleydik... Ben onun sadece bizim üzüntü-

müze duyduğu saygıdan dolayı asık suratlı ve sessiz olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra senin mesajın geldi ve aniden onun akan gözyaşlarına, gerçek gözyaşlarına hâkim olmak için kendisiyle mücadele ettiğini gördüm. Sonra aslında ona belli bir şey söylemek istemedimse de elimde olmadan, ‘Ah, sevgili Bill, kızlarım ve benim adıma çok rahatlamış olduğun için mi ağlıyorsun?’ dedim. Başını salladı ve konuşmadı. Sonra birdenbire arabayı emniyet şeridine çekti ve kollarını direksiyona yaslayıp başını dayayarak, ciddi söylüyorum Ellie, bir bebek gibi ağladı. Mags ve ben de senin yaptığın gibi onun sırtını biraz sıvazladık. Sonra sanki güçlkle nefes alırcasına, bunun ümitsiz bir şey olduğunu söyleyerek, ‘Marianne gibi biri, benim gibi sıkıcı ve yaşlı bir fosili neden düşünsün ki?’ dedi. Biz de, ‘Üzülme böyle, bir işe emek harcamadan karşılığı alınmaz,’ dedik. O da bize bundan hiç kimseye bahsetmememiz gerektiğini söyledi, sonra burnunu temizledi ve yine yola devam ettik. Ama sence bu fevkalade olmaz mı?”

“Tanıdığım en güzel adam.”

“Biliyorum. Ve çok da çekici.”

“Yani, hali vakti yerinde demek istiyorsun.”

“Hayır, hayatım. Elbette parası, bir evi, bir işi ve bütün bunların olması çok güzel. Ama bunlar konunun dışında. Önemli olan ona baktığın zaman, ‘Ah çok çekici!’ diyorsun. Çok, çok çekici bir adam. Marianne ne düşünüyor?”

Elinor bir parmağını gözlüğünün çerçevesinde gezdirdi.

“Onun şu an erkekleri düşündüğünü sanmıyorum...”

O sırada salonun kapısı açıldı.

“Düşünüyor olabilirim,” dedi Marianne.

“Hayatım!”

Marianne gonca desenli ve ekoseli pijamalarıyla odaya girdi ve bir sandalye çekip oturdu. Şaraba baktı.

“Biraz alabilir miyim?”

“Kapıyı mı dinliyordun?” dedi Elinor.

Marianne gülümsedi.

“Evet, dinliyordum.”

“Ne kadar zamandır?”

“Yeterince duyacak kadar,” dedi Marianne. Tekrar şaraba baktı. “Paylaşmak yok mu?”

Elinor ona baktı. “Bir kadeh al,” dedi, sakince.

“Hayatım,” dedi Belle, “Kimsenin umudunu artırmak istemiyorum. Özellikle Bill’inkini.”

Marianne ayağa kalktı ve Elinor’un koltuğunun arkasından dolanıp bardakların olduğu dolabın yanına gitti. “O çok hoş bir adam,” dedi, ilgisiz bir ifadeyle. “Gerçekten çok hoş bir adam. Ve sen çok haklısın, çekici bir adam.”

“Peki ya Wills?” diye sordu Elinor, “o da çekici mi?”

Marianne koltuğuna geri döndü ve şarap kadehini masanın üzerine koydu.

“Ben... ben buna cevap veremem,” dedi sessizce. “Daha değil. Bana bunu sormamalısın.”

Bir sessizlik oldu. Belle şarap şişesini Marianne’e doğru itti. Marianne şişeyi aldı, kadehe döktü ve tekrar masaya koydu. Sonra, biraz daha kararsız bir sesle, “Bütün olanlar hakkındaki düşüncelerimde fark yaratacak tek şey; bu konuda kandırılmış olduğumu, hayal kurmamış olduğumu ve gerçek olmasını çok istediğim için böyle bir şeyi uydurmamış olduğumu bilmek olurdu,” dedi. “Her şeyin ötesinde, onun benimle alay etmediğini bilmeyi çok isterdim.”

Durdu. Belle, Elinor’a baktı. Elinor kız kardeşine doğru eğildi.

“O halde konuşmamızın bu kısmını duymamışsın. O seninle alay etmedi.”

Marianne şarabından bir yudum aldı.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü hastaneye geldi.”

Marianne kadehini hafif bir patırtıyla masaya koydu. Birden yanaklarını ateş bastı ve elleriyle yanaklarını tuttu.

“Ne... ne yaptı?”

“Londra’dan atlayıp geldi, senin hastanede olduğun gün.”

“Ama o... bunu nerden biliyordu?”

“Charlotte onu aramış. Bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünmüş, çünkü senin için hâlâ deli divane oluyormuş. Her zaman öyleymiş. Wills bunu sana söylememi istedi.”

Marianne ellerini yüzünden indirdi ve masanın üzerine koydu. Bir iç geçirdi. Sadece “Ya,” dedi.

Belle öne doğru eğildi. “Her zaman söylediğim buydu, hayatım. Hep onun güvenilmez bir olduğunu söyledim.”

“Ellie,” dedi Marianne, sanki annesi konuşmamış gibi, “neden bana onun geldiğini söylemedin?”

“Söyleyecektim.”

“Bunun beni tekrar başa döndüreceğini mi düşündün?”

Elinor tereddütle, “Yani gerçekten acaba mı dedim.”

Marianne biraz üzgünce ona gülümsedi. “Yani onun, Mags’in dediği gibi, sadece bir zampara olduğunu söyleyebilirsin, değil mi?” dedi.

Belle yerinden sıçradı.

“Bu lafları nereden öğreniyor o?”

“Okulda, anne.”

Belle etrafına baktı.

“Onu o ağaç evinden çağırırsam iyi olacak, sanırım.”

“Bir dakika bekle,” dedi Elinor. Kız kardeşine doğru eğildi.

“M. Sen iyi misin?”

Marianne başını hızlı hızlı salladı.

“İyiym. İyiym. Ben... iyi olacağım.”

“Kendini zorlama,” dedi Elinor.

Marianne biraz umutsuzca, “Bir alçağa inanmanın üstesinden gelmek biraz zor oluyor,” dedi, ablasına.

“Elbette.”

“Ama bunu yapacağım Ellie. Bunu başaracağım. Bu sadece insanın kendine olan inancını sarsıyor, öyle değil mi?”

Mutfak penceresinden önünden hızla birisi geçti.

“O geliyor.”

Kapı açıldı. Margaret eşikte durdu, nefes nefeseydi ve uçları özenle uzunlu kısalı yapılmış okul kravatu yakasının altına kaymıştı.

“Asla tahmin edemezsiniz...”

“Neyi, Mags?”

“Biraz önce Thomas’ı gördüm,” dedi Margaret. “Evin tabanında biraz daha fazla yerim olsun diye diğer kalası yerleştirmeye geldi ve bugün Exeter’de Lucy’yi gördüğünü söyledi. Süslü püslü falanmış ve hemen ona taktığı yüzüğü göstermiş, bir evlilik yüzüğünü.” Margaret durakladı ve sonra Elinor’a baktı, yüzünde derin bir endişe izi vardı. “Ellie,” dedi, “Ellie, çok üzgünüm. Gerçekten, ama onlar evlenmiş.”

Elinor karanlıkta uyanık olarak, sırtüstü yatıyordu. Marianne onunla kalmak ve onu teselli etmek istemiş, fakat Elinor yalnız kalması gerektiğini ve tamamen yalnız olmak istediğini söylemişti. Marianne ısrar etmeyip, daha fazla bir şey söylemeden

kendi odasına geri dönmüş ve sadece çıkarken Elinor'un omzunu sıkmişti.

İşte, diye düşündü Elinor; işte buradayım, işte buradayız... hepimiz... Sadece Marianne'in bir maceradan sağ çıkmış olması—ya da inanılmaz derecede şanslı bir kurtuluşa ulaşması—dışında hemen hemen hepimiz Norland'ı terk ettiğimiz zamanda olduğumuz durumdayız. Benim umutlarım o kadar çok yükseldi ve alçaldı ki, sonunda darmadağın oldu. Bu tahterevallı beni o kadar hırpaladı ki, artık ne hissettiğimi pek bilemiyorum. Ama şunu biliyorum. Eğer dürüst olacaksam, ben hep bir ümit besledim. Edward'ın iyi ahlâkı, sonunda onu biraz sağduyulu olmaya sevk edecek ve aslında o kızla evlenmeyecek diye ümit etmeyi hep sürdürdüm. Elbette Lucy, belki Ed kaçıp gider diye onunla mümkün olduğu kadar çabuk evlenmeyi isteyecekti. Ama ben gerçekten sanıyordum ki —hayır, aslında sadece umuyordum—eğer Ed bu işi sonuna kadar götürürse, tamamen aptalca bir asalet eylemine kalkıştığını görecektik ve sonucun tümüyle bir sefalet olacağını fark edecek, diye düşündüm. Sonunda fena halde kışüstü oturacaklar ve burada en çok acıyan Ed'in kızı olacak.

Elinor huzursuz bir şekilde yana döndü. Ve ben onun aptal durumuna düşmesini istemiyorum, diye düşündü. Onun sefil olmasını istemiyorum. Onun ve Lucy'nin, Bill ve Delaford ile falan iç içe olmasını ve bu yüzden benim de onlardan kaçamayıp sanki iyiymişim gibi numara yapmaya devam etmek zorunda kalmanı istemiyorum. Ben iyi değilim. Annemi bile bu gece benim iyi olmadığını gördü. Hiç onun tarzı olmayan bir şekilde, benim yaptıklarımı hep olağan şeylermiş gibi karşılayıp hiç takdir etmediklerini ve buna ne kadar üzüldüğünü söyledi. Bu söylediğine karşılık ona pek zarif davrandığımı sanmıyorum. Sanırım sadece homurdandım. Bunu yapmamalıydım, ama uygun şekilde davranmam için gereken enerjiyi pek toplayamadım.

Zavallı annem.Yarın ondan özür dileyeceğim.Yarın pek çok şey yapacağım. Tıpkı Marianne'i örnek alarak, lüzumsuz bir adamı sevmeyi geride bırakmak gibi... Bu çok çok büyük bir hayal kırıklığı... Hayal kırıklığına dayanmak çok zor. Neden bunun için kendimize daha fazla bir müsamaha alanı bırakmıyoruz? Dağılan umutlar, kendinden vazgeçmek, dayanmayı öğrenmek, tahammül etmek... Neden her zaman çekilecek bu kadar çok şey oluyor?

Uyku kesinlikle söz konusu değildi. Elinor yataktan kalktı ve pencereye gitti. Barton'da gece tamamen karanlıktı ve şimdi görebildiği tek ışık, Park'ın aşağısındaki ahırın bahçesinde yanan güvenlik ışıklarıydı. Buna oradan geçen bir tilkinin sebep olduğuna şüphe yoktu. Park'taki herkes, Marianne için çok endişelenmiş, çiçekler ve bir sepet dolusu küçük çörekler göndermişlerdi. Çocuklar onun için resimler çizmiş, onları kalplerle ve gülen yüzlerle imzalamışlardı. Elinor, Thomas'ın Exeter'da Lucy ile yaptığı görüşmenin ayrıntılarını sormak için öğle yemeğinde onu bulmaya gittiğinde, çok sıkıntılı ve üzgün görünen Thomas, olanları Elinor'a çok isteksizce anlatmıştı.

“Bilmeni istemedim,” demişti Thomas. Elinde, Sir John'un Range Rover'ındaki çamurları yıkamak için kullandığı yüksek basınçlı hortumu tutuyordu. “Ama bilmiyor olmanı da istemedim.”

Elinor uzaklara bakmış ve kendini zorlayarak, “Ed'i gördün mü?” diye sormuştu.

“Hayır,” demişti Thomas. “Doğrusunu istersen, görmediğime sevindim. Lucy onun arabada beklediğini söyledi. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Sormadım. Bilmek istemedim.”

Elinor teselli için kollarıyla kendini sararak, “Bana söylediğin için teşekkür ederim,” demişti, üzüntülü bir sesle.

Thomas iç geçirmiş ve hortumun bir kısmını hızla çekerek garajın zeminine sertçe bırakmıştı.

“Aslında söylemezdim,” demişti, “eğer bana yüzüğünü göstermemiş olsaydı, ona inanmazdım. Ama parmağında yüzük vardı ve adının artık Lucy Ferrars olduğunu gülerek söyledi.”

Thomas, Elinor’a göz ucuyla bakmış, “Lisanımı mazur gör, ama o adam gerizekâlinin önde gideni,” demişti.

Ve bu, onun hakkındaki genel fikir olacak, diye düşündü Elinor. Servet avcısı bir kızın ağına düşen şu akılsız Ferrars çocuğu. Erkekler konusunda dünyadaki en yanlış seçimleri yaptıkları için umutları hep boşa çıkan şu aptal Dashwood kızları. Bekâr olmalarına hiç şaşmamalı... Zavallı anneleri... Ahırın bahçesindeki ışıkların aniden sönmesiyle tüm vadi karanlığa gömüldü. Elinor ürperdi. Neredeyse yaz başı olmasına rağmen, gecenin havası hâlâ oldukça sertti. Wills gibi gerçek bir alçaktan duygusal olarak kendini koparabilmek mi daha kolaydı, yoksa özünde harika bir adam olan ve çocukluğunda çok örselenmiş olduğu için aslında fevkalade doğru bir şeyi tamamen yanlış bir şekilde yapmakta ısrar eden birinden kopmak mı? Hangisi olursa olsun, can yakıyordu. Can yakıyor ve yaralıyordu. Ve Elinor o yara ile yaşamaya alışmak zorunda kalacaktı, çünkü o asla kalbini kolaylıkla birine verebilen biri değildi. Ona lanet olsun! Hepsine lanet olsun! Marianne’e, onu kurtaracak bir ruh eşi aramayı bir yana bırakıp kendisiyle yüzleşmesini öğütlemek yerine, şimdi o büyüklük taslayan sözlerini hece hece yemek zorunda kalacaktı.

Odaya döndü ve tekrar yatağın içine girdi, yorganı başının üzerine çekerek yavaşça bedenini sarmasını bekledi.

Üzerine çöken karanlığın içinde, “Bunu hakettin,” dedi kendine. “Bunu kesinlikle hakettin! Seni salak, seni aptal Bayan Sağduyu!”

Barton Cottage'ın avantajlarından biri de, bulunduğu yerin konumuydu. Muhteşem manzaralarından da fazlası, aynı zamanda eve yaklaşan biri de rahatlıkla görülebiliyordu. Aslında hiç kimse, Sir John'un arazisindeki yollardan herhangi birinin en azından son bir kilometresi içinde görünür hale gelmeden kulübeye gelemezdi. Ama bu görünürlük aynı zamanda, komşular olmadan, gürültü ya da aydınlatma kirliliği olmadan dokuz ay orada yaşadktan sonra, şaşılacak derecede tecrit edilmiş olduğunu Belle'e hatırlatan bir şeydi. Belle, bir zamanlar uzak bir Hebrides adasında inzivaya çekilmiş olan bir adama, yalnızlık çekmiyor mu diye sorulduğunda, onun cesur bir ifadeyle kendi kafasının içinde olandan korkmadığını söylediği bir röportajı okuduğunu hatırladı. Belle'in kafasının içinde olan şeyin tam olarak onu korkuttuğu söylenemezdi, ama canını çok sıkıyordu. Norland'daki yaşam, oradaki bütün o odalar ve bakılacak insanlarla birlikte her zaman çok faal olurdu. Belle, ailenin dışında çok daha fazla insanı beslemeden geçirdikleri bir gün bile olmadığını düşündü. Eğer besleyecek misafir yoksa, o zaman bahçeyi beslerlerdi. Norland'daki bahçe çok açgözlüydü. Barton Cottage'daki bahçe ise ihmal edilebilirdi. Akla kiralık yazlık evleri getirecek şekilde düzenlenmişti ve yapılması gereken herhangi bir budama ya da çim biçme işlemi olursa, bunlar Thomas tarafından, Belle'in beğenisine hiç de uymayan bir şekilde, bir park bekçisinin yeteneğinin elverdiği kadar yapılıyordu. Bazen –hatta iyileşmekte olan Marianne evdeyken bile– Belle, oturma odasının penceresinin yanında durup, Norland'dan getirdiği eski şam ipeği perdelerin arasından, önünde uzanan vadideki Sir John'un bakımlı ve bomboş yollarına bakar ve kendini çok yoğun bir soyutlanma içinde hissederdi. Bu yüzden ona, “İyi misin?” diye soran o gür sesin, tepelerin üstündeki bulutlardan gelip gelmediğini birden anlayamadı.

“Yaz boyunca hiçbir şey yapmadan duramam,” dedi Belle, Marianne’e. “Ve sen de duramazsın.”

Marianne, kucağında dizüstü bilgisayarıyla oturma odasının penceresinin yanındaki bir sandalyeye oturdu.

“Boş durmayacağım,” dedi, başını kaldırmadan. “Kursları araştırıyorum.”

“Ah, güzel,” dedi Belle. “Yani, şeyi...” Durdu.

“Wills’ın neler yaptığını görmek için Facebook’u kontrol edip etmediğimi mi, demek istiyorsun?”

“Şey, ben...”

“Anne,” dedi Marianne, “Ben John Willoughby konusunu bayağı aştım, sanırım.”

“Gerçekten mi, hayatım? Gerçekten mi?”

Marianne başını kaldırıp annesine baktı.

“Şanslı bir kurtuluşumun olduğunu görecektir kadar ve birilerine karşı, özellikle güvenemeyeceğin ya da saygı duyamayacağın kişilere karşı, sadece hayranlık duymanın yeterli olmadığını anlayacak kadar onu aşmış durumdayım. Tamamen dürüst olmam gerekirse, onu hâlâ biraz hayal etmediğimi söyleyemem. Ama onun bana iyi gelmediğini, benim için kötü olduğunu görüyorum. Ayrıca beni mutlu ettiğinden çok daha fazlasıyla mutsuz ettiğini biliyorum. Yani uzun bir yol katettim anne, sence de öyle değil mi? Sakın ağlamaya başlama. Bunu yapma... Sadece bana güzel bir şeyler anlat. Mesela sen ne planlar yaptın?”

“Hayatım, ben hiç...”

“Evet, her zaman yaparsın. Hep bir şeyler planlarsın. Acaba şu an küçük anne zihninde ne planlar var?”

Belle hafifçe burnunu çekerek ve ölçülü bir sıradan konuşma havası içinde, “Bazı insanlara gelip bizde kalmalarını söyleyebiliriz diye düşündüm,” dedi.

“Mesela?”

“Şey...”

“Fanny ve John deme lütfen, anne.”

“Hayır,” dedi Belle. “Kesinlikle Fanny ve John değil. Daha ziyade Bill, aslında.”

“Bill,” diye tekrarladı Marianne, vurgu yapmadan.

“O çok harika bir konuk olur.”

“Ama o genellikle Park’ta kalır, anne.”

“Senin nasıl olduğunu sormak için araması çok hoştu. Hastaneden çıktığın zaman o kadar solgun ve bitkindin ki, dehşete düşmüştü. Acınacak haldeydi.”

Marianne gülümseyerek annesine baktı.

“Acınacak olan kimdi anne? Ben mi, o mu?”

Belle ona hiç aldırmadı.

“Ee, ben ona gelip bizde kalmasını teklif ettim, o da gelmem demedi.”

Marianne gülümsemeye devam etti.

“Güzel,” dedi.

“Ona iyi davranacak mısın, hayatım?”

“Elbette. Sen bizi izlemediğin sürece.”

“Hayatım! Hiç yapar mıyım?”

“Evet,” dedi Marianne. Tekrar ekranına baktı.

Belle vadiye bakmaya devam etti. Sonra, “Bu gelen, tabii ki onun arabası,” dedi.

Marianne başını kaldırıp bakmadı.

“Aman ne sürpriz!”

“Onun Range Rover kullandığını sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Marianne.

“Şey,” dedi Belle, “bu araba bir Range Rover değil. Ama oldukça büyük, ondan daha büyük.”

“Anne,” dedi Marianne. “Onun geleceğini zaten biliyordun. O, Ellie’nin odasında uyuyabilir ve Ellie de benim odama taşınabilir.”

“Bu bir Range Rover değil,” dedi Belle. “Oldukça büyük ve koyu renk, şu dörtçeker denilen arabalardan biri.”

“Belki buraya gelmiyordur. Belki Jonno’nun emlakçı adamlarından biridir, bir eksper falan.”

“O buraya geliyor,” dedi Belle. “Hızla tepeyi çıkıyor, oldukça hızlı sürüyor. Bu bir kadının sürüşü değil. Kadınlar böyle sürmez, fark etmiş miydin? Onlar motora böyle tam gaz vermez.”

Marianne dizüstü bilgisayarını yere koydu ve ayağa kalkarak annesinin yanında durup dışarıya baktı.

“Anne!”

“Söyle, hayatım.”

“O Edward, sanırım!”

“Olamaz...”

“Sanırım öyle. Onun saçı. Ve oturuş şekli. O buraya geliyor!”

“Ellie daha işten dönmedi!”

Marianne derin bir nefes aldı ve vadiye tekrar baktı.

“Ed,” dedi, kendi kendine. “Ed. Buna nasıl cüret eder?”

Edward Ferrars arabayı kulübenin önüne çekti ve yavaşça dışarı çıktı. Çok kötü görünüyordu, her zamankinden daha zayıf ve sanki bir aydan beri bir taşın altında kalmış gibi solgundu.

Belle hemen, “Gidip onu karşılamalıyım. Zavallı çocuk.”

Marianne onu tutmaya çalıştı.

“Anne, yapma!”

Ama Belle hızla odadan gitmiş ve ön kapıdan dışarı çıkmıştı. Marianne onun Ed'e doğru gittiğini ve kollarının üstünden tutarak ona baktığını gördü. Muhtemelen bir anne olarak, tatlı birkaç sözle, ona hoş geldin diyordu. Ed orada öylece durmuş Belle'e bakıyor ve perişan görünüyordu. Beceriksiz, iyi kalpli ve yanlış adımlar atıp arada kalan haliyle tipik Ed, şimdi özür dilemeye mi gelmişti? Eğer öyleyse, ortada Lucy'nin parmağına sıkıca takılmış bir yüzük ve Elinor'un paramparça olup dağılmış kalbi dururken, bunu yapmanın hangi cehennem olası işe yarayacağını sanıyordu ki? Orada ne işi vardı? Ne düşünüyordu? Bir sürü hayatı böylesine allak bullak ettikten sonra, gerçekten hâlâ herhangi bir şey düşünebiliyor muydu?

Maianne'in gözüne bir an parlak bir renk takıldı. Kulübenin aşağısındaki vadi yolundan parkı geçerek yukarı doğru gelen Elinor'un gözüne renkteki arabasıydı bu. Elinor ve Margaret okuldan geri dönüyorlardı ve birkaç dakika içinde tepeye varıp kulübeye ulaşmış olacaktı.

Marianne hızla araba yoluna koştu. Ed hâlâ durmuş, şaşkın bir halde Belle'e bakıyordu ve Belle, Marianne'i bir an umutsuzluğa düşürecek bir şekilde ona, "Elbette senin mutlu olacağını umuyoruz, Ed. Tabii ki sana sadece mutlu bir gelecek diliyoruz," diyordu.

"Elinor geliyor!" diye bağırdı Marianne.

Ed birden başını kaldırdı. Neredeyse nefesi kesilmiş bir halde, "Ben onu görmeye gelmiştim."

Marianne ciddi bir yüzle ona baktı. "Eminim öyledir," dedi, acımasız bir sesle.

"Hayır, ben..."

Belle onun omzuna hafifçe vurdu.

"Sana kızgın olmadığına eminim."

“Ama ben,” dedi Marianne, “onun kızgın olması gerektiğine eminim.”

Turuncu araba tepeye tırmanıyordu.

“Şu zavallı eski motorun sesine bakın!” dedi Belle, azimli bir neşeyle.

“Şşşt,” dedi Marianne. “Ben Ellie gelene kadar hiçbirimizin bir şey söylememesini öneriyorum.”

“Ama, hayatım...”

Marianne kollarını kavuşturup tepeden aşağıyı izlemeye başladı. Ed ona çabukça bir dönüp Belle'den uzaklaştı ve ayaklarına doğru baktı. Belle bir iki adım geri çekilerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Turuncu araba yavaş yavaş ve dengesiz bir şekilde tepeye tırmandı, Ed'in arabasının yanında hışırdayarak durdu. Hemen yolcu kapısı açıldı ve Margaret eşyalarını etrafa saçarak dışarı çıktı. Ed'e dikkatle baktı.

“Sierra nerede?” diye sordu.

“O artık bende değil.”

“Yeni araba?” dedi Margaret. “Yeni eş?”

“Hayır,” dedi Ed şaşkın şaşkın. “Hayır. Ben... Araba Bill'in. Bill arabayı ödünç verdi. Bu bir Delaford arabası.”

Elinor, arabadan yavaşça çıktı. Bir ayağı hâlâ içerde olarak doğruldu ve arabanın üstünden Ed'e baktı. “Ed?” dedi, şaşkın bir merakla.

“Evet.”

“Sen burada ne arıyorsun?”

Ed çakılların üzerinde biraz yer değiştirdi. Mutsuz bir sesle, “Bütün bu aptal Twitter şeyleri...”

“Neymiş onlar?”

“Buraya gelişim...”

“Evet?”

Ed öne bir adım attı, sonra bir adım daha... Ve sonra ayakları dolaşarak hızla turuncu arabaya kadar gitti ve arabanın tavanına yaslanarak ellerini Elinor’a doğru uzattı. “Ellie, evlenen ben değilim!” dedi, neredeyse bağırarak.

Elinor hafif bir çığlık atarak bir eliyle ağzını kapadı.

“Ne?” dedi Margaret.

“Lucy’nin tweetlerinden onun benimle evlendiğini düşünmenizden korktum,” dedi Edward. “O ben değilim. O, Robert.”

Elinor’un yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu.

“Ama ben Robert’in şey olduğunu sanıyordum...”

“Öyle,” dedi Ed. “O her nedense, yanında taşıyacağı göstermelik ya da adına ne dersen, öyle bir şey istedi. Hayır, her nedense değil. Çünkü... çünkü, ah sana anlatacağım. Başka zaman. Ve bu Lucy’nin hiç umurunda değil. Lucy sadece para istiyor. Öylece, birdenbire evlendiler. Tıpkı ünlülerin çocuklarının yaptığı gibi. Bir tür eğlence olsun diye...”

“Ah, Ed...”

Ed bir ayağını yolcu tarafındaki kapının eşiğine basarak yükseldi ve böylece arabanın tavanından neredeyse Elinor’un ellerine dokunabilecek kadar uzandı.

“Çok rahatladım,” dedi. “Öyle kötü bir durumdaydım ki, belki sen yanlış düşünürsün diye...”

Elinor, onun elini tutmak için bir elini uzattı. Titreyen bir sesle, “Yani sen Lucy ile birlikte değilsin? Sen evli değilsin...” dedi.

“Hayır,” dedi Ed ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Arabanın tavanından bir tür dalış yaparak Elinor’un her iki elini birden kavradı. “Hayır, değilim. Bütün tanrılara şükürler olsun. Ama Ellie, ben gerçekten evli olmak isterdim. Lütfen?..”

MARGARET, BARTON COTTAGE'IN sahanlık penceresinin önünde durmuş dışarıdaki karanlık bahçeye bakıyordu. Aslında yatakta olması gerekiyordu. Pijama olarak bir tişört ve flanel kumaştan beli lastikli bir pantolon giymişti. Aşağıdaki herkesi yatmaya hazırlanmışa ikna etmek için kapıyı çarpmış, sifonu çekmiş ve bağırıyordu. Ama aslında ağaç evine biraz daha bakabilmek için sessizce tekrar sahanlığa çıkmıştı.

Ağaç evi, eski reşel kavanozlarına konulmuş pek çok mumla hafifçe aydınlatılmıştı. En azından Margaret'in orada bir battaniyenin altında birbirlerine sarılmış olan Ed ile Elinor'u görmesine yetecek kadar aydınlıktı. Yüzlerini tam olarak göremiyordu, ama bazen Elinor'un saçının ışıltısını ya da oraya götürdükleri şarap kadehlerinin parıltısını yakalıyordu. Eğer pencereden dışarı doğru eğilirse, mırmır konuşan seslerini ve ara sıra attıkları küçük kahkahaları duyabiliyordu. Sesleri çok mutlu geliyordu.

Margaret onların mutluluğundan bayağı gurur duyuyordu. Akşam yemeğinde ikisinin de mutluluktan gözleri parlıyordu. Ed farklı bir adam gibiydi. İlk geldiği zaman, Elinor'un onu iyice azarlayarak oradan kovacağından emin olduğunu ve bu yüzden kendini son derece hasta hissettiğini söylemişti. Margaret ise bir şekilde tüm bu neşeyi artırmak istediğini fark etmiş ve damdan düşer gibi, "Siz ikiniz neden benim ağaç evime gitmiyorsunuz? Şimdi orada çok daha fazla yer var," demişti.

Elinor pırıltılı bir gülümsemeyle ona bakmıştı.

"Ah, Mags! Gidebilir miyiz?"

Ve Ed, Margaret kendisine bir hediye falan vermiş gibi ona bakarak ayağa kalkmış ve masanın yanından dolaşarak yanına gelip sarılmış, "Sen tam bir yıldızsın, Mags Dashwood. Bunu biliyor musun?" demişti.

Margaret sadece coşkulu bir hoşnutluk değil, aynı zamanda hem iyi hem de yararlı bir şey yapmanın benzersiz duygusunu yaşamıştı. Masadan kalkıp bir sepet bulmuştu. Belle de sepetin içine bir şişe şarapla birlikte kadehler ve yeni bir paket çikolatalı bisküvi ile birkaç elma, bir parça peynir koymuştu. Sonra hep beraber alacakaranlık olan bahçeye çıkmış ve iki sevgilinin Thomas'ın yapmış olduğu merdiveni tırmanmalarına yardım etmişlerdi. Mumları kavanozlara Marianne koymuş, Belle de kanepenin arkasındaki eski kilimi vermişti. Sonra onları orada, ağaçtaki platformda, birbirleriyle ve gelecekleriyle ve Ed'in aslında her zaman cebinde taşıdığı yüzükle baş başa bırakmışlardı.

Margaret'e, yüzüğün elmas değil, akuamarin olduğunu söylemişlerdi. Bir fark yok diye düşünmüştü Margaret. Sadece beyaz değil bir tür maviydi, ama parıldıyordu ve Elinor'u ağlatmıştı. Ama Margaret bir şekilde bunun her zaman alıştıkları türde bir ağlamadan çok farklı olduğunu görmüştü. Elinor devamlı elindeki yüzüğe bakıyor ve Ed'i öpüp gülüyordu. Ed, akşam yemeğinde Margaret'in o güne kadar duyduğundan çok daha fazla konuşmuş ve delikanlılık zamanlarında sürekli Lucy'nin ailesinin yanına gittiğini, çünkü onların kendisini sıcak ve hoş karşıladıklarını, kendisini annesiyle kız kardeşinin yaptığı gibi, hepten başarısız biri gibi hissettirmediklerini söylemişti. O zamanlar Lucy'nin oldukça güzel olduğunu düşündüğünü, çünkü dünyadan haberi olmadığını anlatmıştı. "Ancak bir gerizekâli böyle düşünür," diyerek onun sözünü kesmişti Margaret. Ed de gülerek, "Gerizekâli tam yerinde bir laf, Mags!" demişti. Olmaya katlanamayacağı türde bir takım şeyler için eğitim almasında ısrar eden annesi tarafından, sürekli hezimete uğramaktan çok çaresiz bir durumda kaldığını ve bu yüzden hayatının geri kalan kısmında sonsuz pişmanlık duyacağı bir hata yapmanın tam eşine geldiğini söylemişti.

Margaret, her ikisini de ağacında görmek için gözlerini zorladı. Ed'in koluyla Elinor'u sardığını ve kafalarının birbirine çok yakınlaştığını, belki de birbirine dokunduğunu düşündü. Bu çok harikaydı, gerçekten öyleydi. Sadece Ellie'nin baştan beri bunu istemesi nedeniyle değil, Edward'ın kendisine karşı da her zaman duyarlı davranacağı, ona araba sürmeyi öğretmesi konusunda başının etini yerken, bunu yerine getirmek zorunda kalacağı içindi. Sonuçta, eğer ailenin bir parçası ise bundan kaçamayacaktı.

“Üşüyor musun?” diye sordu Edward.

“Üşüyemeyecek kadar mutluyum.”

“Ben de... Burada, Mags'ın ağacında seninle olmak, cennette olmak gibi bir şey... Buna inanamıyorum, şansına inanamıyorum, senin bana evet dediğine inanamıyorum.”

“Evet diyeceğimi biliyordun.”

“Bilmiyordum, dehşet içindeydim.”

“Yüzüğü cebinde getirmiştin.”

“Ciddi olduğumu bilmeni istedim. O kişinin sen olduğunu sana kanıtlamak istedim. Benim için... Beni istediğin takdirde...”

“Seni hep istedim,” dedi Elinor.

“İşte buna inanamıyorum.”

Elinor biraz kımuldadı ve sol omuzunu Edward'ın kolunun tam altına sıkıştırdı.

“Benim inanmadığım şeyse, Lucy,” dedi.

“Onun hakkında konuşmak zorunda mıyız?”

“Sadece merakımı giderecek kadar.”

“Ne hakkında?”

“Onun kardeşin Robert’la evlenerek ne yapmaya çalıştığı konusunda... Çünkü o bir...” Elinor durdu.

Ed onun burnunu öptü.

“Eşcinsel,” dedi.

“Evet.”

“O daha küçükken eşcinsel olduğunu biliyordu. Bir keresinde onun, yaklaşık yedi yaşındayken, Fanny’nın bir kolyesiyle ve tüylü kocaman bir şapkayla kahvaltıya geldiğini hatırlıyorum. Annemle babam gözlerini bile kırpmadılar. Görmezden geldiler. Diğer insanlara onu, çok kendine has biri olarak tarif ederlerdi. Kullandıkları ifade buydu. Çok kendine has biri.”

“Yani annen bilmiyor mu?”

Edward, Elinor’un sol elini tuttu ve yüzüğün ışıltısını görmek için onu en yakınındaki mum ışığına doğru uzattı.

“Bilip bilmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bilse bile bunu itiraf etmez. Bu konuyu tartışmaz. Sadece onun sıradışı biri olduğunu söylüyor.”

“Yani Robert, bu konuda onunla konuşamıyor mu?”

Edward, Elinor’un elini kaldırıp öptü.

“Onunla hiçbir şey hakkında konuşamazsın. Para dışında. Hisse senetleri ve ev fiyatları dışında.”

“Zavallı Robert...”

“Onun umurunda değil. Kendi hayatını yaşıyor ve ihtiyacı olduğunda para için annemi sömürüyor.”

“Ama Lucy,” dedi Elinor, “Lucy, onun eşcinsel olduğunu biliyordur. Başından beri biliyor olmalı.”

“Onun da umurunda değil,” dedi Edward.

“Ama olmalı, kocasının onu bir kalkan olarak kullanmasını umursamıyor olamaz.”

“O bunu hiç dert etmeyecek,” dedi Edward, kesin bir ifadeyle.

Elinor dönüp onun gölgeli yüzüne baktı.

“Ama...”

“Ellie,” dedi Edward, “herkesi kendi güzel ve doğru standartlarına göre değerlendirme. Lucy sadece kendi derdini düşünür. Eğer sorun yoksa bile, o yaratır. Tıpkı onun ifadesiyle, birlikte çıkıyor olduğumuzu anneme söylemekle beni tehdit eden mesajları peş peşe yağdırması ve benim de ona ‘Lütfen yapma, lütfen yapma!’ diye cevaplar yazmam gibi. Tanrım, Ellie... O gece çok sarhoştum ve tabii bu onun ekmeğine yağ sürdü. İlk düşündüğü erkek kardeşe olmasa bile, tam olarak elde etmeyi umduğu şeye kavuştu. Onun için zerre kadar endişelenmen gerekmez. Lucy’nin eline bir yığın para geçti ve Robert’ın da annem açısından önem verdiği kadarıyla, istediğini yapabilmesini sağlayacak bir kalkanı oldu. Bir anlaşma yaptılar. Her ikisine de uygun. Onlar aynı derecede benciller. Kendi hayatlarını yaşayacaklar ve muhtemelen evli olma şakasının tadını çıkaracaklar. Ama ben çok çok şanslı biri olarak, sana sahibim.”

“Ama...”

“Seni öpmek istiyorum Ellie, ben sadece...”

“Bir şey daha var,” dedi Elinor.

“Ne?”

“Lucy’den paçayı kurtardığını nasıl bildin?”

Edward bir kahkaha attı. “Asla inanmayacaksın,” dedi. “Bir e-posta sayesinde.”

“Bir e-posta mı?”

“Evet.” Ed tekrar ona baktı ve ağzından öpmek için eğildi. “Lucy bana bir e-posta gönderdi,” dedi, yüzü neredeyse Elinor’un yüzüne dokunacaktı. “Aslında başka birine aşık olduğu

için benimle evlenemeyeceğini bildiren bir e-posta. O kişi de, tesadüfe bak, benim eşcinsel kardeşimmiş. Azıcık dahi olsa, kimi kandırabileceğini sanıyordu acaba?”

“Belki de buna aldırmadı?”

Ed, Elinor’un çenesinin altından tutup yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

“Hiç umurumda değil,” dedi. “Ne o ne Robert ne de ailem... Hiç kimse umurumda değil. Öylesine umurumda değil-ler ki, sana anlatamam. Tek umurumda olan, parmağında yüzüğümü taşıyan güzel Elinor’um, sensin...”

“Ne?” dedi Bayan Ferrars. Sanki yüzünü yakacakmış gibi telefonu kulağından biraz uzaklaştırarak.

Annesini Norland Park’taki yeni oturma odası ofisinden arayan Fanny Dashwood, sesini daha da yükseltti.

“Haberler iyi değil anne. Şu anda oturuyor musun?”

“Eğer ayakta durursam daha iyi duyuyorum,” dedi Bayan Ferrars, sanki son derece aptal birisine bir açıklama yapar gibi. “Bunu biliyorsun.”

“Anne,” dedi Fanny, “Robert ile ilgili.”

“Ne?” dedi Bayan Ferrars, aniden panikleyerek. “Hastalandı mı?”

“Hayır, anne,” dedi Fanny. “Hayır. Gayet iyi. Anı o evlenmiş, inanabiliyor musun?”

Bir duraklama oldu. Bayan Ferrars kafasında bir şeyleri yerine oturttu. Sonra, “Saçmalık!” dedi.

“Bu saçmalık değil anne.”

“Robert evlenmiş olsaydı, kendisi ya da Mortonlar bunu bana söylerdi,” dedi Bayan Ferrars, kesin bir ifadeyle. “O bana her şeyi söyler.”

“Anne,” dedi Fanny, tekrar sesini yükselterek, “O Tassy Morton ile evlenmedi.”

“Onunla evlenmiştir.”

“Onunla değil, onunla değil... Ah Tanrım, anne! Robert, Lucy Steele ile evlendi.”

Başka bir duraklama oldu. Sonra Bayan Ferrars, “Kim?” dedi.

“Lucy Steele. Şu uzun dişleri ve kız kardeşi olan kız. Biliyordun anne. Edward ile evlenecekti.”

Bayan Ferrars küçük bir çığlık attı.

“Bunu uyduruyorsun!”

“Uydurmuyorum, anne. Uydurmuyorum. Lucy’nin evinden öyle birdenbire gidip, Devon’da mı ne evlenmişler.”

“Neden?” diye inledi, Bayan Ferrars. “Neden?”

“Ah anne, kim bilir? O her zaman kendi başına buyruktur.”

“Bunu bana nasıl yapar?” diye bağırdı Bayan Ferrars. “Kendi öz annesine nasıl böyle davranabilir?”

“Seninle ilgili değil anne,” dedi Fanny, sinirli bir sesle. “Bu ailemizle ilgili. Ve babamın parasıyla.”

Bayan Ferrars kendini toparlanmış gibiydi.

“Eh,” dedi çok daha kararlı bir tonda, “Bunun için bir kuruş bile alamayacaklar.”

“Ciddi olamazsın anne,” dedi Fanny, yorgun bir sesle.

“Ciddiyim, kesinlikle ciddiylim!”

“Hayır, ciddi değilsin. Sen Robert’a taparsın. Robert’ı her zaman affedersin.”

“Neden bu kız Edward ile evlenmiyor? O kadar yaygaradan sonra?” dedi Bayan Ferrars, beklenmedik bir şekilde.

“Çünkü çıkarının hangi tarafta olduğunu biliyor, anne,” dedi Fanny sert bir şekilde. “Ve Robert’in senin favori oğlun olduğunu da...”

“Haklı,” dedi Bayan Ferrars, sesi biraz yumuşamıştı. “Robert benim için her zaman anlaşması daha kolay biri. Daha iyi huylu, biliyorsun...”

“Yani onu affedeceksin...”

“Böyle bir şey demedim, Fanny.”

“Ama affedeceksin. Lucy’nin kurnazca seni tavlmasına izin vereceksin ve daha sen farkına bile varmadan o Norfolk’taki evi restore etmek için sınırsız bir yetkiye sahip olacak.”

“Bu kadar kıskanç olma, Fanny,” dedi Bayan Ferrars. “Ben kardeşler arasındaki rekabeti hiç sevmem, biliyorsun. Sen adil olarak kendi payını aldın, hem de fazlasıyla. Norland gibi bir evi olanın, kardeşinin Norfolk’ta çiftlik evi sayılabilecek bir eve sahip olmasını kıskanması hiç umurumda olmaz.”

“Anne, ben asla öyle demedim. Asla bunu kast...”

“Her hâlükârda,” dedi Bayan Ferrars, onun sözünü keserek, “o evin yenilenmeye ihtiyacı var. Aslında yenilenme zamanı çoktan geçti, diyebilirim.”

Fanny bir çığlık attı ve telefonunu odanın ilerisine fırlattı. Bayan Ferrars kendi telefonunu kulağından ayırdı ve şaşkınlıkla biraz salladı. Sonra kesin bir kararlılıkla Robert’ın numarasını çevirmeye başladı.

Sir John Middleton tam istediği ortamı bulmuştu. Hava daha iyiydi ve ev doluydu. Hem Bill Brandon hem de Abigail Jennings, eski yatak odalarını en azından uzun bir hafta sonu işgal etmek için geri dönmüşlerdi. Kulübedeki zavallı kız iyileşme yolundaydı ve ayrıca orada onun ablasıyla soyadı F ile başlayan çocuk arasında doludizgin bir romantizmi yaşanıyordu. Bunlara ilaveten, oğlu ve mirasçısının, babasının eski okulunda bir yer kazanmış olduğu haberini almıştı. Mary, o yaşta bir çocuk için

yatılı okul fikrine şiddetle itiraz etmiş, ama yine de Sir John, gaydaları ve ezgileri hatırlatarak onu susturabilmişti. Ve Kuzey Hindistan'daki bir giyim distribütörü ile memnuniyet verici bir yeni sözleşmenin imzalanmasıyla da Sir John, aşırı duygusal olmayan, ama iyi huylu dünyasında her şeyin çok yolunda gittiğini hissediyordu.

Özellikle eski dostu Bill'i tekrar Barton Park'ta görmekten çok memnun olmuştu. Oraya son gelişinin üzerinden aylar geçmiş gibiydi ve o aylar süresince Bill vaktini, bir zamanlar çok düşkün olduğu genç kızın çocuğu olan o çatlak kötü kız bir yana, kendini adanmış gibi görüldüğü tüm o yarım akıllı salaklarla meşgul olarak geçirmişti. Sir John başını iki yana salladı. Bu zavallı yaşlı Bill'in, enkaz haline gelmiş insanlara yardım edip onları düzeltmeye çalışmak gibi şok edici bir eğilimi vardı. Başka insanların sıkıntı ve dertlerine diz boyu bulaştığı zamanlarda duyduğu mutluluğu, sanki başka hiçbir şeyde bulamıyor gibiydi. Ama bunun yarattığı etkiler sonuçta, ki elbette bir sonucu olacaktı, zavallı adamın vaktinden önce yaşlanmasına, ahlâki prensiplerinin katılaşmasına ve eğlence anlayışının çağın gerisinde kalmasına sebep olmuştu. Ama bu ziyaretinde farklı görünüyordu, çok farklıydı. Hatta ilerleme kaydetmiş gibiydi. Aslında Sir John daha da ileri giderek, Bill'in neredeyse iyice rahatlamış olduğunu bile söyleyebilirdi.

Dün gece, hepsi akşam yemeğindeyken masada dokuz kişi vardı. Sir John ideal olarak bu sayının iki misli olmasını isterdi. O kızlar Bill'e, Robert Ferrars ile Lucy Steele'e ne olduğunu anlatıyor, Bill de diğerlerini bastırırcasına kahkahayla gülüyordu. Bu arada, Marianne harika bir taklitçiydi. Sıra Lucy Steele ile yaşlı Bayan Ferrars ve Fanny Dashwood'un baygınlık geçirme taklitlerine geldiği zaman, hepsinin gülmekten gözleri yaşarmıştı. Bu bir şamata olmuştu, tam bir şamata. Sir John bunun

peşinden başka birçok şamatanın da gelmesini içtenlikle ümit ediyordu. Bu sadece tam ona göre bir eğlence olmakla kalmayıp, aynı zamanda Mary'yi de iyice neşelendirmişti. Sir John gecenin ilerleyen saatlerinde onun, oldukça uyumlu ve hatta biraz oynak olduğunu çekinmeden söyleyebilirdi.

Sir John kendi kendine gülümsedi ve tam o anda ekranında beliren bir şeyi okumak için öne doğru eğildi.

Ofisinin kapısı çalındı.

“Gel!” diye bağırdı.

Kapı, dalga dalga uçuşan tanıdık kaşkollarla birlikte açıldı.

“Jonno?”

“Abi, hayatım.”

“İşini bölüyor muyum?”

“Evet, Abi. Her zaman yaptığın gibi. Ben meşgul bir adamım.”

“İki dakika, Jonno.”

Sir John eliyle masanın diğer tarafındaki sandalyeyi gösterdi.

“Oraya otur. Kahve yok, çünkü kalmanı istemiyorum.”

Abigail sandalyeye çöktü.

“Biraz konuşmamız lazım.”

“Devam et...”

Bayan Jennings kaşkollarını düzeltti. Sonra biraz öne doğru eğildi.

“Dün gece, hayatım. Çok eğleneliydi. Müthiş eğleneliydi. Ve o kızların hepsi birer neşe kaynağı, öyle değil mi? Bill on yaş daha genç görünüyordu, ama gözlerini dikerek Marianne'e bakmasının hiçbir anlamı yoktu. Şu andaki formuyla Marianne kimi isterse onu seçebilir, onun böyle bir ihtiyacı...”

“Abi,” dedi Sir John, uyaran bir sesle.

Abigail kendini topladı.

“Afedersin canım. Özür dilerim. Söylemek istediğim, ben herkesin o küçük sürtük Lucy Steele’e karşı ne kadar kaba davrandığını umursamıyorum. Demem o ki Jonno, o benim oturma odamdaydı ve kardeşiyle kaçıp gitmeden on dakika önce Edward’ın yoksulluğu ve ona duyduğu gerçek aşk için bana yalvarıyordu. Sonra o gitmeden hemen önce kız kardeşi, Bayan Ferrars’ın onların canına okuyacağı korkusuyla elinde ne kadar birikmiş parası varsa Lucy’ye ödünç verdi. Ama bu durumda, kendi estetik cerrahının Ibiza’da ya da öyle bir yerde sahip olduğu bir villada verdiği partiye katılmak için uçağa verecek parası kalmadığından çılgına döndü. O yüzden ben, yufka yürekli olduğum kadar aptal olan ben...”

“Abi,” dedi Sir John, “Bunu bana her zaman anlatabilirdin. Ben neredeyse hiç çalışmıyor gibi görünsem de...”

Bayan Jennings başını iki yana salladı.

“Ben umutsuz bir vakayım, hayatım. Gerçekten öyleyim. Ama asıl konuya geliyorum. Ve asıl konu şu; Ferrarsların oğlan, Elinor’a gerçekten aşık mı?”

Sör John, ona bön bön baktı.

“Yüzde bin beş yüz, diyebilirim.”

“Şey,” dedi Abigail, “Bunu bilmem gerek. Çünkü biliyorsun, o Lucy’yi deli gibi seviyordu.”

“Hayır, sevmiyordu.”

“Jonno, sevgilim! O kız onun kalbini kırdı!”

Sör John, söylediğini vurgulamak için ayağa kalktı.

“Bu bir zırva,” dedi.

Abigail de tereddüt içinde ayağa kalktı.

“O, doğru olanı yapmaya çalışıyordu,” dedi Sir John. “Lucy’nin ailesine karşı bir mecburiyet hissediyordu, öyle bir anneye sahip olduğu için... Hepsi bu...”

“Ama Lucy dedi ki...”

Sir John uzun adımlarla ofis kapısına doğru yürüdü ve açtı.

“Dışarı çık, Abi.”

“Peki, canım.”

Abigail aceleyle kapıya doğru yürüdü ve Sir John’un önünde durdu. “Ben hep insanlar için en iyi olanı düşünürüm, Jonno,” dedi, kendini savunarak.

Sir John ona doğru eğildi. Ciddi bir tonla, “O zaman vaktini en kötü olanlar için harcama, Abi,” dedi ve onu odadan dışarı itti.

Edward, Barton Cottage’daki kanepede uzanmış yatıyordu. Gününü Delaford’da Bill Brandon ile binayı gezerek ve insanlarla tanışarak geçirmiş, en sonunda kendi mizacına ve inançlarına inanılmaz derecede uygun düşen bir çalışma ortamı bulduğu için mutlu ve biraz da inanmaz bir duygu içinde Barton’a dönmüştü. Şimdi başını bir yastığın üzerine koymuş ve ayaklarını kanepenin öbür ucundan sarkıtmış halde Elinor’un, Exeter’daki işinden eve dönmesini bekliyordu.

Memnuniyetinin derinliğine ve iyimserliğinin yüksekliğine inanamıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmediğine ve kesinlikle bu derece bir hoşnutluk duymadığına emindi. Baktığı her yer ışığa boğulmuş gibiydi ve Elinor’u her düşündüğünde, içindeki bir şeyin eriyerek onu tamamen mest ettiğini hissediyordu. Tavandaki küçük bir çatlağa bakarak öylece yatıyor ve çatlağın içinden büyük bir dikkatle dışarı çıkan çok küçük bir örümceği izliyordu. Eğer mutluluk buysa, bunun şişelenmesi ve Ulusal Sağlık Merkezi’ndeki her hastaya damar yoluyla şırınga edilmesi gerekir diye düşündü.

Marianne, onun halini onaylayan bir sesle, “Tanrımı, çok keyifsiz görünüyorsun,” dedi kapının ağzından.

Ed kafasını çevirip ona el salladı.

“Hiç bu kadar sefil olmamıştım,” dedi. “Görmüyor musun?”

Elinor elindeki telefonu ona uzattı. “Seni arıyorlar,” dedi, gülümseyerek.

Ed hemen yukarı dikildi.

“Beni mi? Senin telefonundan mı?”

Marianne hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Bu biraderim John. Seninle konuşmak istiyor.”

“Hadi ya!”

Marianne telefonu kulağına koydu. “Onu buldum, John. Kanepede yığılıp kalmış. Telefonu ona veriyorum.”

Edward telefonu aldı ve ihtiyatla kulağına yaklaştırdı.

“John?”

Hattın diğer ucundaki John Dashwood’un sesi çok kasvetliydi.

“Sanırım karşılıklı suçlamalar için biraz geç oldu, Edward.”

“Çok geç,” dedi Edward neşeyle, “ve tamamen anlamsız. Çünkü ben hayatım boyunca hiç olmadığım kadar...”

“Edward,” dedi John Dashwood, gür bir sesle.

“Efendim?”

“Annenin kalbi kırık. Ablan doğal olarak, kendini tamamen ihanete uğramış hissediyor. Aslında bırak bu halde olmalarını, her ikisinin de hâlâ işlevlerini yapar durumda olması bile şaşılacak bir şey.”

Edward tekrar örümceğe baktı.

“Ya,” dedi.

“Edward, ben senden çok daha kaygı dolu bir tepki bekledim. Annen ve kız kardeşin...”

“Üzgünüm, John,” dedi Edward, “ama beni değil, Robert’ı araman gerekiyor.”

John Dashwood sakinleştirici bir nefes aldı. “Edward, bu utanç verici iş başladığından beri annenin senin adını hiç anmadığını fark ettin mi?” dedi.

Edward hayali bir silahla örümceğe nişan alıp ateş etti. Bir gözü kapalı olarak, “Orada bir değişiklik yok, demek ki,” dedi.

John Dashwood’un sesi öfke doluydu.

“Edward!”

Edward hiçbir şey demedi. Ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Birazdan Elinor’un arabası görünecekti.

“Hâlâ orada mısın?” dedi John Dashwood.

“Evet.”

“Lütfen beni dinler misin?”

“Elbette.”

“Ablan ve ben yani Fanny ve ben, durumu yatıştırmak için senin çok rahatlıkla bir şey yapabileceğini düşünüyoruz. Hem annenin hem de kendi durumunu...”

“Ne gibi?” diye sordu Edward, ihtiyatla.

“Ona yazmalısın. Yazmalı ve onu üzdüğün için ne kadar pişman olduğunu söylemelisin.”

“Neden?” diye sordu Edward.

“Çünkü o, çocuklarının mutluluğu dışında hiçbir şey istemiyor. Çünkü o, son günlerde yaptıkları şeyler yüzünden oğulları tarafından çok kötü yaralandı.”

Edward elini saçlarının arasından geçirdi. İnanmaz bir sesle, “Yani sen şimdi bana anneme bir yazı yazarak Robert’ın yaptığı şey için ondan özür dilemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Eh, bu senin çok yararına olur .”

“Hayır.”

“Edward...”

“Hayır. Kesinlikle hayır! Asla! Lucy ile bütün bu saçmalıkları yapmamış olmayı dilerdin. Ama Elinor konusunda sizin herhangi birinizin ne düşündüğüne zerre kadar önem vermediğimden kesinlikle ve tamaniyle eminim. Hiç pişman değilim. Alçakgönüllü değilim. Annemle bir gün, eğer dinlerse, bütün bunları konuşabilirim. Ama hiç öyle bir açıklama yapmak niyetim olmadan ve hele de benim yapmadığım bir şey için mektup yazmayı kesinlikle reddediyorum. Tamam mı?”

John sert bir sesle, “Büyük bir hata yapıyorsun!” dedi.

“Anneminki kadar büyük değil!” diye bağırdı Edward.

Bir sessizlik oldu. Sonra John, zorlanma bir haysiyetle, “Gidip bunu ablana ileteceğim,” dedi.

“Bunu yap,” dedi Edward kaba bir şekilde. “Hayatındaki iki kadından ödü kopan bir kılıbık olmak nasıl bir duygu acaba, merak ediyorum?”

Hattın diğer ucunda şokun verdiği bir sessizlik oldu. O sırada turuncu bir araba, vadi boyunca tırmanıyordu ve Edward kalbinin göğsünden bir kuş gibi havalandığını hissetti.

“Güle güle,” dedi, telefona dikkatsizce, “Güle güle!” Ve onu kanepenin içeri çökmüş minderlerine doğru fırlattı.

Marianne, Allenham’ın bulunduğu vadinin üzerindeki tepede oturuyordu. Sırtını dikmiş ve elleriyle dizlerini sarmıştı, bir metre kadar uzağında Bill Brandon dirseğinin üzerinde çimenlere uzanmış onu seyrediyordu. O seyrederken, Marianne’in sırtına dökülen saçları ara sıra bir esintiyle biraz havalanıyor ve tekrar iniyordu.

Genç kız, gergin ya da kendini zorlar gibi görünmüyordu. Aşağıdaki eski eve ve onun tuhaf Tudor tarzı bacalarına, düz-

gün çitlerle bölünmüş bahçelerine bakıyordu. Yüzünde yoğun bir ilgiden ziyade, dalgın bir yarı ilgili ifade vardı. Bill, sessizlik içinde orada onunla birlikte olmaktan tuhaf bir rahatlık duyuyordu. Sessizliği bozmak ya da Marianne aşağıya doğru, sadece bildiği bir yer olarak değil, çok daha fazlasını bilmeyi ümit etmiş olduğu o eve bakarken, onun ne düşündüğünü öğrenmek için acele etmek istemiyordu.

Her şeye rağmen, Marianne'in ondan kendisiyle birlikte yürümesini istemesi Bill'i çok şaşırtmıştı. Elbette Belle şimdilik onun tek başına bir yere gitmesini istemiyordu. Marianne onun yanına gelip doğruca gözlerine bakarak, gidip Allenham'a bir bakmak istediğini ve kendisiyle birlikte gider mi diye sorduğu sırada, Bill bahçede gayesizce dolaşüyor ve görünüşe göre Edward'ı bekliyordu.

Ormanın içinden, yol boyunca yeterince samimi bir şekilde yukarı doğru tırmanmışlar ve tepeye varmadan önce Bill, fazla üstüne gitmeden nefesini toplaması için onu durdurmuştu. Marianne'in üzerinden çıkardığı kazağını taşımayı teklif etmiş, o da "Hayır," demişti. Ama Bill sakince, "Aptallık etme," deyip kazağı almış ve Marianne ona dönüp gülümseyerek bunu yapmasına izin vermişti. Ve şimdi orada, Allenham'ın yukarısındaki sert ve topaklar halindeki sert çimlerin üzerinde, huzurlu bir sessizlik içinde, birbirlerine bir metre mesafede oturuyorlardı. Sadece bir metre, ama yine de bir mesafe, diye düşündü Bill. Ve bu mesafeyi ben koydum, çünkü onu zorlamama konusunda çaresizim. Ve aslında bu bile yeterliydi. Burada uzanmak ve Marianne'in rahatsız olmadan o eve bakmasını seyretmek, harika bir şeydi. Marianne için kayıtsız denilemezdi. Bunu beklemek biraz fazla olurdu, ama özlem de duymuyordu. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Marianne döndü ve ona gülümsedi.

"Sorun yok," dedi.

“Öyle mi?”

Marianne başını sallayarak onayladı.

“Bu bir sınav mıydı? Buraya geri gelmek?”

Marianne tekrar başını salladı.

“Bir tür...”

“Sınavı geçtin mi?”

Marianne onu iyice görecek şekilde döndü. Sonra bakışlarını çimenlere indirdi. “İlk aşk...” dedi yumuşak bir sesle.

Bill bir an bekledi ve sonra “Anlat bana,” dedi.

Marianne ona çabucak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Asla bunun benzeri bir şey olamaz, sanırım.”

“Hayır,” dedi Bill tereddütle, “ama bu onun en iyi olduğu anlamına gelmez. Ancak kendi içinde benzersiz bir şeydir.”

“Çünkü bu ilk...”

“Ve kişi kendini tam olarak teslim etmemek için yeterince şey bilmiyor.”

“Ben işte bu niteliği sevdim,” dedi Marianne, melankoliye kapılmadan.

“Ben de...”

Marianne dönüp ona baktı.

“Sahi mi?”

Bill bir düğün çiçeği kopardı ve elinde çevirdi. “Hissettiklerimin içinde boğulmak istedim,” dedi, pişman bir ifadeyle.

“Gerçekten mi?”

“Onun nasıl biri olduğunu bilmek istemedim. Daha doğrusu, bilmeneyi istedim. Sadece inandığım şeyi ve onu hissetmeyi istedim.”

“Vay canına!” dedi Marianne, saygıyla.

Bill ona gülümsedi.

“Ya sen?”

“Tıpkı senin gibi,” dedi.

“Belki de,” dedi Bill nazikçe, “biz o kadar da yanlış bir şey yapmadık. Bilerek yanlış insanları seçmedik. Çünkü hemen hemen herkes, tutkusunu beslemek için bunu yapardı.” Marianne’e baktı ve göz kırptı. “En azından biz güzel insanları seçtik.”

Marianne çimin üzerinden ona biraz daha sokuldu. “Wills, Elinor’a, benim kendisi hakkında yanılmadığımı söylemiş. Bana söylediği her şeyde ciddiymiş. Öyle demiş.”

Bill ona baktı. “Eliza benimle daha iyi bir yaşamı olan, daha farklı bir insan olacağını biliyordu,” dedi, kesin bir ifadeyle.

“Onunla yaşayabilir miydin?” diye sordu Marianne.

“Denerdim.”

“Ben de. Ve bu beni yarı yarıya öldürürdü.”

“Evet. Fedakârlık sadece başlangıçta heyecanlıdır.”

Marianne ileriye uzandı ve Bill’in elindeki düğün çiçeğini aldı.

“Sanırım ben yeni başlıyorum,” dedi.

“Hangi anlamda?”

“Daha iyi bir hayat için, çok daha fazlasına gerek olduğunu öğrenmeye... şeyden... bunu söyleyemem.”

“İyi bir hayat,” dedi Bill, üstüne basarak.

“Evet. Sen, iyi bir hayat sürüyorsun.”

Bill ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Olabilir,” dedi.

Marianne başka yöne baktı. “Biliyorum,” dedi.

Bill ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

“Kalk bakalım. Eve gitme zamanı.”

“Bill...”

“Hayır,” dedi Bill. “Bu kadar yeter. Şimdi olmaz.”

Marianne öne doğru eğildi ve düğün çiçeğini Bill’in gömleğinin en üstteki iliğine geçirdi. Sonra uzanıp çabucak onu hafifçe öptü.

“Bugün seninle çok mutlu oldum,” dedi.

-19-

BAYAN FERRARS’IN MAYFAIR’DEKİ dairesine dekorasyon açısından otuz yıl boyunca hiç el vurulmamıştı. Edward, binanın ortak merdiveninden yukarı çıkmaya başlarken sekiz yaşına geri dönmüştü. Yıldızlı çerçeveler içinde, aynı solgun küçük çiçek desenli duvarların arasında kafes desenli aynı yeşil halıların olduğu aynı basamakları yavaş yavaş tırmanırken, içinde bunca zamandır hiç azalmamış bir kaygı ve isteksizlik hissi vardı. Dairenin dışındaki pirinç kapı ziline basarken, elinde olmadan içini çekti. Çocukluğunun büyük bir kısmını şöyle veya böyle iç çekerek geçirmişti. Ama son birkaç haftadır, inanılmaz bir mutluluğun yarattığı tamamen farklı bir iç çekişle tanışmıştı. Şimdi annesinin kapıya doğru gelirken dairenin içindeki parke zemin üzerinde çıkardığı topuk seslerini dinlerken, bunun artık mutluluk veren ve kendini onun zırhıyla koruyacağı türden bir iç çekiş olduğunu düşündü.

Kapıyı açan annesi, “Edward,” dedi, sıradan bir sesle. Öpücük vermek için pudralı yanağını uzattı. Edward itaat ederek eğilip öptü. Annesinin, anında üzerindeki kıyafetlerini gözlemleyerek yargıladığını ve onun resmini günlük giyim ve pahalı mücevherleriyle belirlediği standartlara uzak kalmış olduğunu fark etti.

“Merhaba anne.”

“Öğle yemeği yemişsindir, sanırım?”

“Şey, ben...”

“O halde kahve yapayım. Ya da sen bir işe yarayıp ikimiz için de yapar mısın?”

Edward bir gerçeği dile getirerek, “Ben ne zaman kahve yap-sam, asla senin istediğin gibi olmaz,” dedi.

Annesi, yüzüne bakmadan bir şekilde onu tekrar inceledi. Edward ilk defa onun Fanny ile ne kadar benzeştiğini fark etti. Birkaç yıl içinde, birbirlerinden ayırt edilemez olacaktı: Ufak tefek, kusursuz, güçlü ve sert...

Özenle yerleştirilmiş perdeler ve üzerlerine bir sürü porselen kutu ve gümüş çerçeveler konulmuş olan dökümlü örtülerle kaplı masaların bulunduğu misafir odasında, Bayan Ferrars hiç zaman kaybetmedi.

“Son zamanlarda korkunç günler geçirdim,” dedi Edward’a. “Bir ailenin annesi olarak derin acılar çektim. Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum, ama kendimi sanki hiç oğlum yokmuş gibi hissettim.”

Edward boğazını temizledi. Elinde annesinin verdiği ince porselenden küçük bir fincanı tutuyordu, dibinde bir miktar ılık kahve vardı.

“Anne,” dedi, “Ben buradayım. Seni görmeye geldim.”

“Bununla ne demek istiyorsun?”

Edward, Elinor’un ona yapmasını tavsiye ettiği şeyi hatırlayarak, kendini zorladı.

“Demek istiyorum ki,” dedi, “ikimiz de ne yapmış ya da yapmamış olursak olalım, ben senin oğlunum ve aramızın açık olmasını istemiyorum.”

Bayan Ferrars bunu dikkate aldı. Yüksek arkalıklı kanepelerinden birinin ucuna ilişti ve marka ayakkabılar giydiği ayak-

larını düzgünce birleştirdi. Edward’a doğru bakmadı. “O kızla evlenmeyeceğini duydum,” dedi.

“Lucy’yle olamazdı...”

“Peki, bütün bu olanlar neydi o halde?”

“Bir hataydı anne. Daha kötüsü olmadığı için son derece şanslıyım.”

Bayan Ferrars çenesini yukarı kaldırdı. “Bir servet avcısı,” dedi, onaylamayan bir ifadeyle.

Edward onu duymazdan geldi. Lucy’yi tartışmak ya da kardeşinin konusuna hiçbir şekilde girmek istemiyordu. Bunun yerine, “Ama bilmen gereken bir şey var, anne. Ben evleniyorum, bunu bilmelisin.”

Bayan Ferrars dönüp kaşlarını çatarak ona baktı.

“Mantıklı bir şekilde, umarım.”

“Hayatımda hiçbir zaman bundan daha mantıklı bir şey yapmadım.”

“Mortonlar iyi insanlar” dedi, Bayan Ferrars. “Kereste işi kanıtladı ki...”

“Ben bir Morton’la evlenmiyorum,” dedi Edward. “Onları doğru dürüst tanımıyorum bile. Onlarla hiç ilgilenmiyorum. Ben Elinor Dashwood ile evleniyorum. Ona sordum ve bana evet dedi. Onun evet dediğine kesinlikle inanmıyorum.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Bayan Ferrars ortalarda bir yere doğru baktı, Edward ise ayaklarının ucuna bakıyordu. Sonra, “Sen bile, aşırı gelişmiş duygusal tarafınla, bunu yapmanın tam bir budalalık olduğunu görmelisin. Tassy Morton şimdi yedi haneli bir rakamı değerinde ve gelecekte bu değer birkaç kat daha artacak. Dashwood kızının tek kuruşu bile yok.”

Edward gözlerini kaldırdı ve annesine dik dik bakarak, “Onu seviyorum,” dedi.

Bayan Ferrars sabırsız bir hareketle elini salladı ve dilini şaklattı.

“Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum,” dedi Edward. “Hiçbir zaman bu kadar az saçmaladığım olmamıştı. Elinor, bu güne kadar rastladığım en harika insan ve eğer sen çaba gösterip onu tanımak istemezsen, bu senin kaybın olur. Eğer o olmasaydı, ben buraya gelmeyecektim. Bana, seninle aramızı düzelterek barışmamız gerektiğini söyledi. Çünkü anne, dürüst olmam gerekirse, üç gün önce seni bir daha hiç görmesem bile umurumda değildi.”

Bayan Ferrars hafifçe irkildi. Elini kol manşetine sokup küçük bir mendil çıkardı ve gözlerinin alt tarafına dokundurdu. “Sana söylediğim şeyin gücünü görmelisin. Onların servetleri arasındaki dengesizlikle ilgili olarak söylediğimi.”

“Görüyorum,” dedi Edward. “Elbette görüyorum. Ama mesele şu ki, bu benim hiç umurumda değil. Ben sadece hayatımın geri kalanında tanıdığım en iyi insanla yaşamayı umursuyorum. Ben Delaford’da para kazanacağım. Elinor, kalifiye olduğunda daha fazla para kazanacak. Bedava bir dairemiz var. Mükemmel bir daire.”

Bayan Ferrars burnunu çekti. Daha sıcak bir tavır içinde olmasa da, en azından başka bir saldırı için hazırlık yapmıyordu. Yeni bir duraklamadan sonra, “Fanny’ye ne verdim, biliyor musun?” diye sordu.

“John’la evlendiği zaman mı?”

“Evet. Tabii, sen de aynısını alacaksın.”

“Vay,” dedi Edward, sahici bir takdirle.

“Ama daha fazlası yok.”

“Daha fazlasını istemiyorum, ben bu kadarını bile beklemiyordum...”

“Bu gezegende, her zaman daha fazlasını istemeyen kimse yoktur.”

“Ben istemiyorum, anne.”

Bayan Ferrars’ın bu ahmaklığın sona ermesine karar verdiği açıkça belliydi. “Ben asla oğullarımla aranın bozulmasını istemedim,” dedi.

“Hayır, anne.”

“Ben asla senin mutluluğunun önünde durmak istemem.”

“Çok güzel, anne.”

“Elbette artık sen, bir zamanlar benim gözümde olduğun yere geri dönemezsin. Ama en azından oğullarımdan birinin bana geri döndüğünü hissetmek, içimi rahatlatıyor.”

Edward bir şey söylemedi. Küçük kahve fincanını, dağınık olarak yerleştirilmiş porselen kutuların olduğu en yakındaki masaya koydu ve öne doğru eğildi.

“Delafor’d’a gel, anne.”

Bayan Ferrars, hafif bir şakınlık geçirdi.

“Ne?”

“Bu hafta sonu. Herkes dairemizi görmek için bu hafta sonu oraya geliyor. Sen de gel. Gel ve Bill ile tanış.”

Bayan Ferrars hafifçe kıpırdandı ve burnunu sildi. “Herkes mi?” dedi, ihtiyatlı bir sesle.

“Elinor’un ailesi. Middletonlar. Bayan J. John, Fanny ve Harry.” Edward durakladı ve sonra, “Ellie, Lucy’yi arayacak. Lucy ve Robert da orada olabilir. Bir çeşit piknik yapacağız. Hava iyi olursa dışarıda, olmazsa bizim dairede.”

“Piknik mi?” dedi Bayan Ferrars, belli belirsiz.

“Evet anne. Pikniklerden nefret ettiğini biliyorum, ama eğleneli olacak. Sana bir sandalye bulurum.”

“Galiba,” dedi, zorlanarak, “bana seçenek bırakmıyorsun.”

“Bu bir evet mi?”

Bayan Ferrars, oğlu geldiğinden beri ilk defa çabukça ona baktı. Başını zarıfça sallayarak onayladı.

“Sanırım öyle,” dedi. “Buna şimdiden alışmalıyım, öyle değil mi?”

“Aman Tanrım!” dedi John Dashwood, dört çekişli Mercedes’ini döndürüp Delaford’un kapısından içeri sokarken. “Elinor delirmiş olmalı!”

Akıllı telefonunda bir mesaj yazmakta olan Fanny, onunla ilgilenmiyordu.

“Neden tatlım?” dedi, dikkati dağılarak.

“Yani senin kardeşini kabul etmeyi hayal ederken –üstüne alınma, meleğim– bütün bunlara sahip olmuş olması!”

Fanny etrafına şöyle bir bakındı. Sonra neye baktığını fark edince bakışları keskinleşti. “Çok iyi bakılmış gibi görünüyor, itiraf edeyim ki,” dedi.

“Harika ağaçlar.”

“Norland’dakilerden daha güzel değil, hayatım?”

“Hayır,” dedi John hemen. “Hayır, elbette değil. Sadece bunların hepsinin Elinor’un olduğunu düşünüyordum.”

Fanny şen bir kahkaha attı. “Onun Ed’i kafeslemiş olmasının sonucu, alan tamamen Marianne’e kalmış oluyor.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Aman Tanrım, şu eve bak!”

Fanny dikkatle eve baktı. “Böyle muhteşem bir evin rehabilitasyon için kullanılması ne kadar yazık. Ne büyük bir israf. Evet, eğer Marianne sık sık Bill Brandon’ın burnunun dibinde öyle

sallanarak dolaşırsa, adam sonunda onun bir yerini ısıracaktır. Özellikle çatlak kızlar söz konusu olduğunda, onu elde etmek çocuk oyuncağı sayılır. Bunu bir kilometre öteden görebilirsin.” Fanny arkaya dönerek yeni çocuk bakıcısı kızı –bu seferki Çek asıllıydı– mutlu edecek şekilde, araba koltuğuna bağlanmış olan Harry’e göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. “İyi misin Harry’cik?”

Pencereden bakan Harry, hiç oralı olmadı.

Çek dadı, gözlerini kendi telefonunun ekranından kaldırmadı.

Fanny tekrar önüne döndü.

“Herkesin terbiyesini takınacağını ümit edelim,” dedi. “Bilesin diye söylüyorum, ben Lucy’yi görmeye korkuyorum. O, eğer anneme yılışmaya başlarsa...”

“Buna cesaret edemez, sevgilim.”

Fanny çantasından bir ruj çıkardı ve güneş siperliğini indirek arkasındaki aynaya baktı.

“Onun yüzüzlüğünün sınırı yoktur, Johnnie,” dedi Fanny, rujunu sürerek. “Ve annem de Robert’a hiç karşı koyamaz.”

Araba evin önündeki çakılları ezerek yoluna devam etti. Ev, uzaktan görünüşüne kıyasla biraz bakımsız duruyordu, ama yine de çok etkileyiciydi.

“Müthiş bir ev,” dedi John Dashwood esefle, “gerçekten müthiş!”

Arabayı durdurarak freni çekti.

“Bir şey diyeyim mi, meleğim. Buraya Bill’in kayınbiraderi olarak gelmeye hiçbir itirazım olmazdı. Düşünsene! Norland ve Delaford.” Duygusallaşıp bir iç geçirdi. “Zavallı yaşlı babam bundan nasıl da gurur duyardı!”

Bayan Jennings, “Elinor burada katiyen yemek pişiremez,” dedi Belle’e.

Bayan Jennings’in tombulluğu yüzünden neredeyse hepsi, uç tarafı tümüyle parka bakan bir pencereyle kaplı olan daracık bir mutfağın içine sıkışmışlardı.

“Ah, sanırım Bill burayı onlar için tamamen yeniden yapacak,” dedi Belle. Sir John’un verdiği bir kutlama şampanyasını oldukça hızlı bir şekilde içmiş ve bu onu oldukça rahatlatıp kendine güven duymasını sağlamıştı. “Duvarları falan yıkacak, sanırım. Elinor, üç ay sonra bu daireyi tanıyamayacağımızı söylüyor.”

Abigail eliyle pencereyi işaret etti.

“Manzara çok güzel.”

“Güzel bir yer,” dedi Belle. “Güzel insanlar...”

“Eh, tatlım,” dedi Bayan Jennings, “Hepsi için öyle diyemem.”

“Bugün bana herkes oldukça güzel görünüyor. Ellie’yi böyle mutlu görmek, onunla Ed’in böyle güzel bir geleceklerinin olması... Hatta Marianne bile...”

“Marianne, Bill Brandon’ı kafeslese hiç fena olmaz,” dedi Bayan Jennings, evyeye bakarak.

“Benim kızlarım asla kimseyi kafeslemez,” dedi Belle. “Bill’in de Marianne’i kendisinin bulmasını umduğum şekilde, Edward da Elinor’u kendisi arayıp buldu.”

Bayan Jennings doğruldu.

“Mesajın alındı, hayatım.”

“O, bağrına basıp seveceği birine ihtiyacı olan bir adam, Abi. Benim Henry’nin olduğu gibi.”

“Eğer öyle diyorsan, doğrudur hayatım.”

“Ama ben bu konuda umutluyum.”

“Temeli sağlam, diyebilirim.”

“Yine de çok genç ama...”

“Genç demişken,” dedi Bayan Jennings, birdenbire, “Margaret ne durumda?”

Belle aniden dikkat kesildi.

“Margaret mi?”

“Henüz bir erkek arkadaşı yok mu onun? Yaşı yeterince büyük.”

“O daha on dört yaşında. Gerçekten Abi, senin düşündüğün tek şey bu. Orta sınıftan bir kız için evliliğin tek kariyer seçeneği olduğu on dokuzuncu yüzyıl romanları gibisin.”

“Tıpkı senin gibi, hayatım. Sen ve ben, ikimiz... İnsanlar bazı şeylerin değiştiğini iddia ediyorlar, ama gerçekten değişiyor mu acaba? Charlotte’a bak. Beyinsizin biri, itiraf ediyorum. Ama çok becerikli ve bunu bak nasıl kullanıyor? Tommy için evleri çekip çeviriyor ve o bebek için programlar icat ediyor. Bu arada aklıma geldi, daha doğrusu Charlotte’tan bahsedince hatırladım. Bana Wills hakkında bir şeyler söyledi.”

Belle onun sözünü keserek, “Değil onunla ilgili herhangi bir şey, adını bile duymak istemiyorum,” dedi, sert bir sesle.

“Evet, istersin,” dedi Abigail. “Elbette istersin. Özellikle de Marianne’e kendini iyi hissettirecek bir şeyse.”

Belle hafifçe omuz silkti.

“O zaman başka...”

Abigail Jennings, kendini ocakla duvar arasındaki dar yere sıkıştırdı. “Wills, Jane Smith’i görmeye gitmiş.”

Belle kayıtsız görünmeye çalıştı.

“Yani?”

“Charlotte’a söyleniş, hayatım. Charlotte’ın Wills’e karşı biraz zaafı var, çünkü onun Marianne’e hâlâ tutkun olduğunu

biliyor. Neyse... Wills, Jane'i görmeye gitmiş ve onun kendisini görmeyi reddedeceğini düşünüyormuş. Ama reddetmemiş ve onun konuşmasına izin vermiş. Wills ona neden o Yunan kızla evlendiğini, Marianne'e karşı olan hislerini ve Marianne'in hastanede yaşadığı o korkunç olayla ilgili her şeyi anlatmış. Her şeyi... Sözlerini bitirdikten sonra, Jane bir süre susmuş ve sonra şefkatli bir ifadeyle onu affettiğini söylemiş. Tabii Wills, duyduklarına inanamayıp neredeyse kendini Jane'in ayaklarına atarak onun ne kadar harika bir insan olduğunu söyleyecekken; Jane onu durdurmuş ve eğer Marianne ile doğru olan şeyi yapmış olsaymış, hem parasına hem de affına birlikte sahip olacağını, ama bu durumda sadece ikinci söylediğine, yani affına sahip olmakla yetinmesi gerektiğini söylemiş. Charlotte, Wills'in buna çok öfkeleneceğini sanmış. Ama o, öfkeli olmaktan çok, üzüntülüymüş. Ona, karşılığını alamadığı bir kumar oynadığını, ama yine de riske girdiği için pişman olmadığını söylemiş. Ve..."

Bayan Jennings durakladı ve Belle'e dikkatle baktı.

"Ve Charlotte'a," diye devam etti, "karısını sevmese de, hayatının tümüyle karanlık olacağını düşünmediğini, şöyle ya da böyle bazı şeyleri kurtarabileceğini söylemiş. Ama hiç kimse için, Marianne'e duyduğu hisleri duyamayacağını ve eğer onun Bill Brandon ile evlendiğini duyarsa, tamamen tükeneneğinden söz etmiş. Charlotte'a söylediği kelime buymuş, canım. Tükenmek..."

Belle derin bir nefes aldı ve Abigail'e sürtünerek geçip kapıya doğru gitti.

"Ona hiç güvenmedim, biliyorsun," dedi. "Gözlerinde anlamadığını bir şey vardı."

"Aman Tanrım!" dedi Sir John Middleton, karısına, "şu ikisine bir bakar mısın?"

Delafora Malikânesi'nin güney tarafındaki çimenliğin karşı-sından, Bay ve Bayan Robert Ferrars geliyordu. İki-si de birbiri-ne benzer şekilde daracık kot pantolon ve kovboy çizmelerinin üzerine krem rengi frak giymişlerdi. Lucy'nin saçları uzun bukleler halinde sırtına iniyordu ve Robert'ın başında krem rengi fötr şapka vardı. İki-si de güneş gözlüğü takmış ve el ele tutuşmuşlardı.

“Ağzım açık kaldı,” dedi Sir John.

Mary Middleton kendi güneş gözlüklerini taktı, böylece on-ları fazla dikkat çekmeden inceleyebilecekti. “Bunlar ne yaptığını sanıyor?” dedi.

Sir John onun kolunu tuttu.

“Seyret,” dedi.

Bill Brandon, çimenli bahçenin orta yerinde, güneş şemsiyelerinin altında yemek ve içeceklerle dolu masalar kurmuştu. Kaynaşmış olan insanlar, masaların etrafında gruplar halinde toplanmışlardı ve aralarında Edward ile Elinor da vardı. Edward bir koluyla Elinor'u sıkıca sarmıştı. Mary'nin kocasına söylediği gibi, yeni nişanlanan bir çift olarak, hallerinden son derece hoşnut görünüyorlardı.

Edward ve Elinor, Lucy ile Robert'ın kendilerine doğru geldiğinin farkında değillerdi. Yüzü evin bulunduğu yöne dönük olduğu için, yeni evli çifti onlardan önce gören John Dashwood ile konuşuyorlardı. John sadece onları görmekle kalmayıp, gördüklerinden hayrete düşerek ağzı yarı açık halde orada durdu ve söylediği şeyi yarıda kesti. Bir kadeh Pimm's kokteylini tuttuğu elini şaşkınlık ifade eder biçimde ileri doğru uzattı.

“Ellie!” diye haykırdı Lucy Ferrars, bahçenin her yanından duyulacak kadar yüksek sesle. “Bu çok harika!”

Kollarını açtı ve sonra öne doğru fırlayıp Elinor'un boynuna sarıldı.

Elinor'a olanlardan dili tutulmuş olan Edward'a "Büyük birader!" diye bağırarak yaklaşan Robert da aynı şeyi yaparak ağabeyinin boynuna sarıldı.

"Bunu planladılar!" diye haykırdı Mary Middleton, kocasına.

"Bu kız haspanın teki," dedi Sir John.

"Bir zamanlar öyle düşünmüyordun."

"İkimiz de öyle düşünmüyorduk, ördeğim. Tamamen kandırılmıştık."

"Neyse, artık durum öyle değil," dedi Mary. "Ellie'ye bak!"

Elinor, Lucy'nin kollarından akıllıca bir hareketle kurtulup gerilemiş ve Edward'ın elini tutarak, onun kolunu aynı şekilde kendi boynuna sarmasını sağlamıştı. Lucy ve Robert birbirlerine baktılar ve bir adım daha ilerlediler. Elinor bir elini kaldırdı.

"Hayır!" dedi, uyarıcı bir sesle.

Sir John, karısının kolunu sarstı.

"Aferin şu kıza," diye onayladı. "Aferin Elinor!"

Bahçenin ilerisindeki başka bir grupta küçük bir hareketlenme oldu. Aradan minnacık ve dimdik, üzerinde önden düğmeli keten bir elbise ve kolunda çantasıyla Bayan Ferrars öne doğru çıktı. Kararlı bir şekilde çimenlerin üzerinden yürüyerek gelip Elinor'un yanında durdu.

"Belki sizin ailede," dedi Elinor'a, yüksek sesle, "böyle davranışlar olabilir. Ama bizim ailede durum böyle değil. Aile, ailedir. Kan, sudan daha yoğundur. Öyle sanıyorum ki bu parti, senin oğlumla nişanlanmanı kutlamak için veriliyor. Küçük oğlumun ve eşinin davet edilmesi senin teşvikinle oldu. Bu yüzden, onlar çıkıp buraya geldiği zaman, senin onları sıcak karşılamaman hiç yakışık almaz, öyle değil mi?"

Afallatan bir sessizlik oldu. Edward ve Elinor şaşkınlıktan dilleri tutulmuş bir halde Edward'ın annesine bakakaldılar. Ve

sonra Lucy Ferrars, güneş gözlüklerini sertçe çekip çıkarttı ve dramatik bir tavırla hıçkırarak sarsak adımlarla ilerleyip kollarını bu defa yeni kayınvaldesinin boynuna doladı.

“Ah, teşekkür ederim!” dedi, titrek bir sesle. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim...”

Güneş batıyordu. Edward ve Elinor, ileride onların oturma odası olacak olan odanın penceresinden, evin gölgesinin çimlerin üzerinden yavaş yavaş parkın kenarında ağaçların başladığı yere doğru uzayışını izliyorlardı. “Bu bana Norland’ı hatırlatıyor,” dedi Elinor.

Edward bir koluyla ona sarıldı. “Eğer Norland olmasaydı, biz...”

“Biliyorum,” dedi Elinor.

Edward onun başının yanını öptü. “Bugünü iyi atlattık, sanırım,” dedi.

“Annenin o küçük gösteri anını bile mi?”

“Onu bile. Lucy daha ileri gidemez. Annem Robert için neredeyse her şeyi yapar, ama başka birinin onun üzerinde ilk söz hakkına sahip olmasını asla izin vermez. Bugün olanlar Lucy için küçük bir zafer gibi görünebilir, ama uzun sürmeyecek. Annemin istismara karşı hemen alev alan bir tepkisi vardır.”

“Ya Fanny?”

Edward güldü.

“Fanny, Lucy’yi asla affetmez.”

“Bugün bana karşı oldukça iyiydi.”

Edward onu tekrar öptü. “Hiç kimse sana iyi davranmaya karşı koyamaz. Eninde sonunda.”

Elinor ona yaslandı. “Sence annem Exeter’a taşınma konusunda ciddi mi?”

“En azından buraya taşınmama konusunda sağduyulu davranıyor,” dedi Edward.

“Exeter, Mags için daha iyi olurdu,” dedi Elinor. “Eğer ben olmazsam Barton Cottage, Mags için dayanılmaz olacak ve Marianne de zamanının çoğunu Bristol’da geçiriyor. Eğer annem peşinde olduğu şu küçük öğretim işini gerçekten alırsa...”

“Hey,” dedi, Edward aniden, “şuna bak!”

Ağaçların başladığı hattın kenarı boyunca, yer yer görünen güneş ışığının içine girip çıkarak birlikte yürüyen bir çift vardı. Kızın uzun eteği geçerken, bir tablo gibi yüksek çimenlerin kümelerine takılıyordu. Elinor daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. “El ele tutuşmamışlar,” dedi.

“Hayır. Ama birlikte oldukça rahat görünüyorlar.”

“Onun yerine çiçekleri tutuyor. O her zaman böyle yapardı. Küçükken, yürüyüşler sırasında sürekli durup onun bir şeyler toplamasını beklerdik. Sonra onları bir yerlere, kapının önüne veya masaya ya da lastik çizmelerinin içine bırakırdı. Sonra da topladığı çiçekler solardı.”

“Gerçekten çok mutlu görünüyorlar, değil mi?” dedi, Edward usulca.

Elinor gülümsedi.

“Dokuz ay önce onun yaşlı ve sıkıcı biri olduğunu, kışın boğazını korumak için kaşkol taktığını söylerdi.”

“Sence şimdi ne der?”

Elinor ona baktı. Güldü.

“Sanırım yanılmış olduğunu söyler,” dedi.

Edward tekrar bahçeye baktı. “Bill’in bu konudaki şansı hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Elinor dönüp onun yüzüne baktı ve kollarını dolayıp yanağını onun göğsüne yasladı.

“Bence,” dedi, sesi hafifçe boğularak, “şansı oldukça yüksek. Marianne hiçbir şeyi yarım yapamaz, hele sevmeyi kesinlikle...”

“Ya hep ya hiç...”

“Evet.”

Edward kollarıyla onu sardı ve yanağını başının üstüne koydu.

“Hep,” dedi hoşnut bir sesle. “Hep... İşte buna razı olurum...”